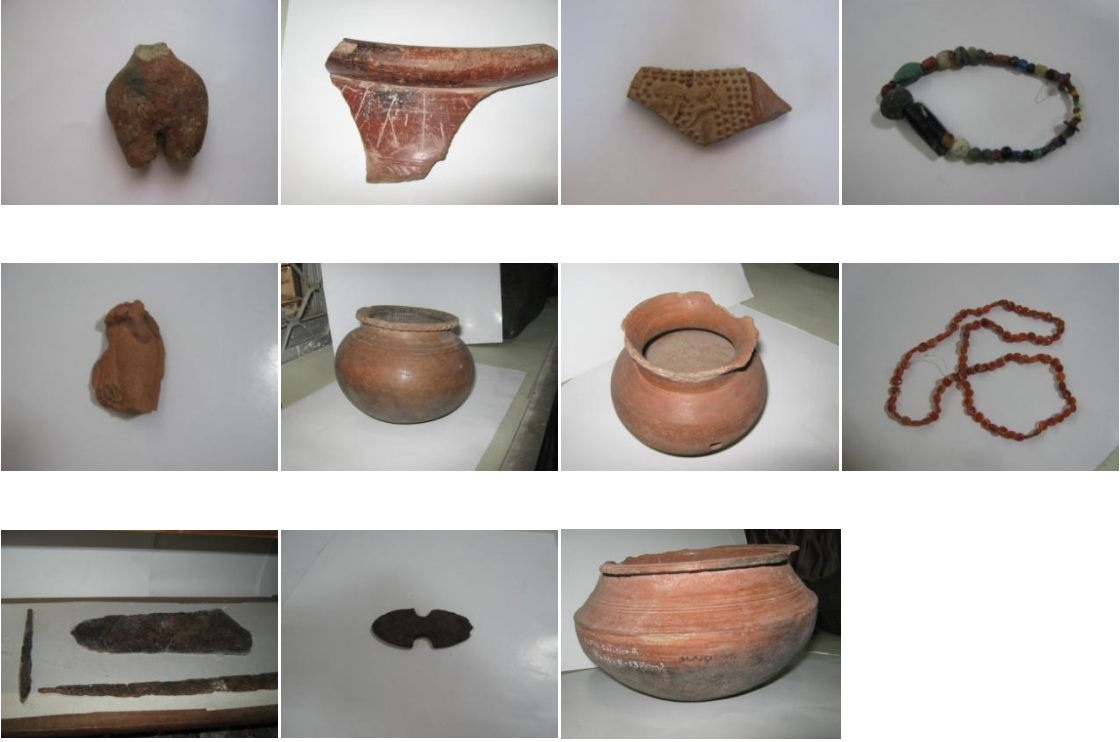
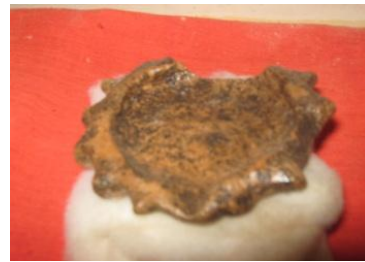

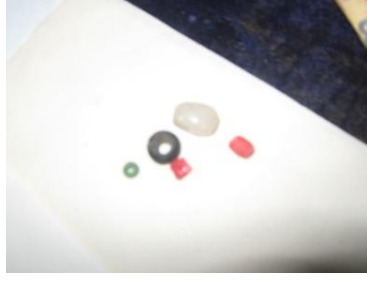
புழங்கு பொருட்கள்: புகைப்படங்கள்

தொல்லியல் அகழ்வாய்வில் கண்டெடுக்கப்பட்ட சங்க காலத்தைச் சார்ந்த புழங்கு பொருட்கள் தமிழகத்தின் பல்வேறு தொல்லியல் அகழ்வைப்பகங்களில் வைக்கப்பட்டுள்ளன. அவற்றிலிருந்து சில பொருட்களின் புகைப்படங்கள் மட்டும் இங்கு இணைக்கப்பட்டுள்ளன.

தமிழ்நாடு தொல்லியல் அகழ்வைப்பகத்தில் (சென்னை) வைக்கப்பட்டுள்ள தொல்லியல் பொருட்கள்

பூம்புகார் அகழ்வாய்வகத்தில் வைக்கப்பட்டுள்ள தொல்லியல் பொருட்கள்

கோயம்புத்தூர் அகழ்வைப்பகத்தில் வைக்கப்பட்டுள்ள தொல்லியல் பொருட்கள்

கருர் அகழ்வைப்பகத்தில் வைக்கப்பட்டுள்ள தொல்லியல் பொருட்கள்

துணைநூற் பட்டியல்

ஆலிஸ், ஆ., (உ - ர்), 2007, பதிற்றுப்பத்து, சென்னை, நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ்.

ஆளவந்தார், ஆர்., 1981, தமிழர் தோற்கருவிகள், சென்னை, உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம்.

ஆறுமுகசீதாராமன், 2009, “சங்ககாலச் சோழரின் முத்திரை மோதிரம்”, ஆவணம் - 20, தஞ்சாவூர், தமிழகத் தொல்லியல் கழகம்.

இராகவன், அ., 2005, தமிழ்நாட்டு அணிகலன்கள், சென்னை, அமிழ்தம் பதிப்பகம்.

இராகவன், அ., 2007, தமிழ்நாட்டுப் படைக்கலன்கள், சென்னை, அமிழ்தம் பதிப்பகம்.

இராகவன், அ., 2005, இசையும் யாழும், சென்னை, அமிழ்தம் பதிப்பகம்.

இராபர்ட் சத்திய சோசப், தா., 2002, சமூகவியல் மற்றும் மானிடவியல் கலைச்சொல் விளக்க அகராதி, தஞ்சாவூர், தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகம்.

கணேசன், நா., 2011, கருவூர் சேரர் அகழ்வைப்பகம் (கையேடு), சென்னை, தமிழ்நாடு அரசு, தொல்லியல் துறை.

காசிநாதன், நடன., (தொ - ர்), 1994, தமிழர் நாகரிகம் முதல் தொகுதி, சென்னை, தமிழ்நாடு அரசு, தொல்பொருள் ஆய்வுத்துறை.

காசிநாதன், நடன., (தொ - ர்), 1994, “அடுகலனும் பரிகலனும்” (கட்டுரை), தமிழர் நாகரிகம் முதல் தொகுதி, சென்னை, தமிழ்நாடு அரசு, தொல்பொருள் ஆய்வுத்துறை.

கோபாலையர், தி. வே., அரணமுறுவல், (ப - ள்), 2003, தொல்காப்பியம் பொருளதிகாரம், இளம்பூரணர் - 2, சென்னை, தமிழ்மண் பதிப்பகம்.

சீதாராம் குருமூர்த்தி (ப - ர்), 2008, தமிழக அகழாய்வுகள், நெடுங்கூர் (2006 - 2007), சென்னை, தொல்லியல்துறை, தமிழ்நாடு அரசு.

சாமி, பி. எல்., 1980, சங்க நூல்களில் மணிகள், மெட்ராஸ், சேகர் பதிப்பகம்.

செய்யபால், இரா., (உ - ர்), 2007, அகநானூறு, சென்னை, நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ்

சுப்பிரமணியன், பெ., பாலசுப்பிரமணியன், கு. வெ., தட்சிணாமூர்த்தி, அ., (உ - ள்), 2007, பரிபாடல், சென்னை, நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ் (பி) லிட்.

சோமசுந்தரனார், பொ. வே., (உ - ர்), 2007, பரிபாடல், சென்னை, திருநெல்வேலி சைவ சித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம்.

சோமசுந்தரனார், பொ. வே., (உ - ர்), 2007, குறுந்தொகை, சென்னை, திருநெல்வேலி சைவ சித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம்.

சோமசுந்தரனார், பொ. வே., (உ - ர்), 2009, ஐங்குறுநூறு, சென்னை, திருநெல்வேலி சைவ சித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம்.

சோமசுந்தரனார், பொ. வே., (உ - ர்), 2007, திருமுருகாற்றுப்படை, சென்னை, திருநெல்வேலி சைவ சித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம்.

சோமசுந்தரனார், பொ. வே., (உ - ர்), 2007, பெரும்பாணாற்றுப்படை, சென்னை, திருநெல்வேலி சைவ சித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம்.

சோமசுந்தரனார், பொ. வே., (உ - ர்), 2007, சிறுபாணாற்றுப்படை, சென்னை, திருநெல்வேலி சைவ சித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம்.

சோமசுந்தரனார், பொ. வே., (உ - ர்), 2007, பொருநராற்றுப்படை, சென்னை, திருநெல்வேலி சைவ சித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம்.

சோமசுந்தரனார், பொ. வே., (உ - ர்), 2007, முல்லைப்பாட்டு, சென்னை, திருநெல்வேலி சைவ சித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம்.

சோமசுந்தரனார், பொ. வே., (உ - ர்), 2008, மதுரைக்காஞ்சி, சென்னை, திருநெல்வேலி சைவ சித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம்.

சோமசுந்தரனார், பொ. வே., (உ - ர்), 2007, நெடுநல்வாடை, சென்னை, திருநெல்வேலி சைவ சித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம்.

சோமசுந்தரனார், பொ. வே., (உ - ர்), 2007, குறிஞ்சிப்பாட்டு, சென்னை, திருநெல்வேலி
சைவ சித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம்.

சோமசுந்தரனார், பொ. வே., (உ - ர்), 2008, பட்டினப்பாலை, சென்னை, திருநெல்வேலி
சைவ சித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம்.

சோமசுந்தரனார், பொ. வே., (உ - ர்), 2008, மலைபடுகடாம், சென்னை, திருநெல்வேலி
சைவ சித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம்.

தட்சிணாமூர்த்தி, அ., (உ - ர்), 2007, ஐங்குறுநூறு, சென்னை, நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ்.

துரைசாமிப்பிள்ளை, அ., (உ - ர்), 2007, புறநானூறு, சென்னை, திருநெல்வேலி சைவ
சித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம்.

துரைசாமிப்பிள்ளை, அ., (உ - ர்), 2007, பதிற்றுப்பத்து, சென்னை, திருநெல்வேலி சைவ
சித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம்.

நாகராசன், வி., (உ - ர்), 2007, பத்துப்பாட்டு இரண்டாம் பகுதி, சென்னை, நியூ செஞ்சுரி
புக் ஹவுஸ்.

நாராயணசாமி. அ., 2007, நற்றிணை, சென்னை, திருநெல்வேலி சைவ சித்தாந்த
நூற்பதிப்புக் கழகம்.

பக்தவத்சல பாரதி, 2008, தமிழர் மானிடவியல், சென்னை, அடையாளம்.

பகவதி, கு., 2003, தமிழர் ஆடைகள், சென்னை, உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம்.

பாலசுப்பிரமணியன், கு. வெ., விசுவநாதன், அ., நாகராசன், வி., ஆரோக்கியசாமி,
இரா., திலகவதி, க., சத்தியநாராயணன், வெ., (உ - ள்), 2007, புறநானூறு,
சென்னை, நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ்.

முத்துசாமி, கோ., 2008, பூம்புகார் ஆழ்கடல் அகழ்வைப்பகக் கையேடு, சென்னை,
தமிழ்நாடு அரசுத் தொல்லியல் துறை.

மோகன், இரா., (உ - ர்), 2007, பத்துப்பாட்டு முதல் பகுதி, சென்னை, நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ்.

ராஜன், கா., 1994, கொடுமணல் அகழாய்வு ஓர் அறிமுகம், தஞ்சாவூர், மனோ பதிப்பகம்.

ராஜன், கா., 2004, தொல்லியல் நோக்கில் சங்ககாலம், சென்னை, உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம்.

ராஜன், கா., 2009, “பொருந்தல் அகழாய்வு - செய்திக் குறிப்பு” (கட்டுரை), ஆவணம் - 20, தஞ்சாவூர், தமிழகத் தொல்லியல் கழகம்.

ரெஜித்குமார், த., 2011, புழங்கு பொருள் பண்பாடு, சென்னை, காவ்யா பதிப்பகம்.

வசந்தி, சீ., 1999, தமிழக அகழாய்வில் சாதனைகள், சென்னை, பூவழகி பதிப்பகம்.

விசுவநாதன், அ., (உ - ர்), 2007, கலித்தொகை, சென்னை, நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ்.

வேங்கடசாமி, ந. மு., வேங்கடாசலம், ரா., (உ - ள்), 2007, அகநானூறு (மணிமிடைப்பவளம்), சென்னை, திருநெல்வேலி சைவ சித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம்.

வேங்கடசாமி, ந. மு., வேங்கடாசலம், ரா., (உ - ள்), 2007, அகநானூறு (நித்திலக்கோவை), சென்னை, திருநெல்வேலி சைவ சித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம்.

வேங்கடசாமி, ந. மு., வேங்கடாசலம், ரா., (உ - ள்), 2007, அகநானூறு (களிற்றியானைநிறை), சென்னை, திருநெல்வேலி சைவ சித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம்.

ஸ்ரீதர், தி. ஸ்ரீ., (ப - ர்), 2005, தமிழக அகழாய்வுகள், ஆண்டிப்பட்டி (2004 - 2005), சென்னை, தமிழ்நாடு அரசு, தொல்லியல் கழகம்.

ஸ்ரீதர், தி. ஸ்ரீ., (ப - ர்), 2008, செம்பியன் கண்டியூர் அகழாய்வு அறிக்கை (2007 - 2008), சென்னை, தமிழ்நாடு அரசு, தொல்லியல் துறை.

ஸ்ரீதர், தி. ஸ்ரீ., (ப - ர்), 2011, கருவூர் அகழாய்வு, சென்னை, தமிழ்நாடு அரசு, தொல்லியல் துறை.

R. Ponnusamy, 1987, Material culture of the Tamil (UPTO 300 AD) (Thesis), Madras, University of Madras, Department of Ancient History and Archaeology.

Udaya Narayana Singh (Chief Editor), 2007, Mysore, Chemmozhi, A Quaterly Newsletter from Center of Excellence for classical Tamil, Vol 1 no 4 July – September 2007, Central Institute of Indian Languages.

அகராதி

தமிழ்ப் பேரகராதி, சென்னைப் பல்கலைக்கழகம், சென்னை, 1982.

முனைவர் இரா. சீனிவாசன்
இணைப்பேராசிரியர்
மேற்பார்வையாளர்
தமிழ்த்துறை
மாநிலக் கல்லூரி (தன்னாட்சி)
சென்னை – 600 005

மேற்பார்வையாளர் சான்றிதழ்

‘புழங்கு பொருள் பண்பாடு – சங்க காலம்’ எனும் தலைப்பிலான இவ்வாய்வேடு, ஆய்வாளர் திருமதி மூ. சத்தியா அவர்களால் சென்னை மாநிலக் கல்லூரியின் தமிழ்த்துறையில் முழுநேர முனைவர்பட்ட ஆய்வாளராக இருந்து, எனது மேற்பார்வையின்கீழ் ஆய்வு செய்து உருவாக்கப்பட்டதாகும். இவ்வாய்வேடு இதற்குமுன் வேறெந்த ஆய்வுப் பட்டத்திற்கும் அளிக்கப்பெறவில்லை எனச் சான்றளிக்கிறேன்.

இடம்: சென்னை

நாள்:

(இரா. சீனிவாசன்)

சங்க காலத்தில் மக்கள், வீட்டில் பயன்படுத்துவதற்கென்று பல்வேறு பயன்பாட்டுப் பொருட்களை உருவாக்கிப் பயன்படுத்தியுள்ளனர். அவை, இலை, ஓலை, மூங்கில், மண், கல், பொன், வெள்ளி, இரும்பு முதலிய மூலப்பொருட்களிலிருந்து உருவாக்கப்பட்டவையாக உள்ளன. இந்த மூலப் பொருட்களிலிருந்து உருவாக்கப்பட்ட பொருட்கள் வீட்டிலும், வீட்டின் வெளிப்பகுதியிலும் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன. சோறு, இறைச்சி போன்ற உணவு பொருட்கள், தண்ணீர், பால், தயிர், மோர், கள் போன்ற நீர்த்த உணவுப் பொருட்கள், பூக்கள் முதலியவற்றின் பயன்பாட்டிற்காகப் பல்வேறு வகையான பாத்திரங்களைப் பல்வேறு வடிவங்களில் தயாரித்துப் பயன்படுத்தியுள்ளனர். அவைமட்டுமல்லாது உணவுப் பொருட்களோடு தொடர்புடைய பிற தேவைகளுக்காகவும் வீட்டின் பிற தேவைகளுக்காகவும் பல பொருட்களை உருவாக்கியுள்ளனர். இந்தப் பொருட்களை உருவாக்கிய மூலப்பொருட்களைக் கொண்டும், அந்தப் பொருட்களைப் பயன்படுத்தியவர்களைக் கொண்டும் சங்க கால மக்களின் பண்பாட்டு நிலையினை ஆராயலாம்.

சங்க இலக்கியத்தில் மண் மற்றும் உலோகத்தால் உருவாக்கப்பட்ட பொருட்கள் பயன்பாட்டு அடிப்படையில் அடுகலம், கொள்கலம், உண்கலம் எனும் சொற்களால் கையாளப்பட்டுள்ளன. பொதுவாகக் கலன், கலம், அகல் எனக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன. இக்கலன்களுள் மண்ணால் உருவாக்கப்பட்டவை கருப்பு மற்றும் செம்மை நிறத்தைக் கொண்டதாகக் காணப்பட்டுள்ளன. இதனை,

பெருங்கட் குறுமுயல் கருங்கல னுடைய (புறம். 322: 5)

புதுக்கலத் தன்ன கனி ஆலம் (ஐங். 303: 1)

எனும் பாடல் வரிகளின் மூலம் அறியமுடிகின்றது. உலோகத்தால் செய்யப்பட்டவையுள் பொன்னால் செய்யப்பட்டவை இளங்கதிர் ஞாயிற்றின் நிறமுடையதாகவும், வெள்ளியால் செய்யப்பட்டவை வெண்மை நிறமுடையதாகவும், இரும்பால் செய்யப்பட்டவை கரிய நிறமுடையதாகவும் காணப்பட்டுள்ளன. இதனை,

இளங்கதிர் ஞாயிறு எள்ளும் தோற்றத்து

விளங்குபொற் கலத்தில் விரும்புவன பேணி (சிறுபாண். 243 - 244)

வெள்ளி வெண்கலத்து ஊட்டல் அன்றி (புறம். 390: 18)
கார்அகல் கூவியர் பாகொடு பிடித்த (பெரும்பாண். 377)

எனும் பாடல் வரிகளின் மூலம் சங்க இலக்கியத்தில் குறிப்பிட்டுள்ள பாத்திரங்களின் வண்ணங்களை அறியமுடிகின்றது.

தொல்லியல் அகழாய்வுகளில் பல்வேறு இடங்களில் சங்க கால மட்கலன்கள் பல வண்ணங்களில் கிடைத்துள்ளன.

சங்க காலத்தினைப் பொறுத்தமட்டில் மக்கள் பல வகையான மட்கலன்களையே அதிக அளவில் பயன்படுத்தியிருக்கின்றனர் என்பதை இதுவரை நடைபெற்ற அகழாராய்ச்சிகள் காட்டுகின்றன. இவற்றுள் உட்புறம் கறுப்பாகவும் வெளிப்புறம் சிவப்பாகவும் உள்ள கறுப்பு சிவப்புக் கலன்களே (Black and Red ware) சங்க கால மட்கலம் என்று சிறப்பித்துச் சொல்லும் அளவிற்கு அக்காலத்திற்குரிய மட்கலமாக விளங்கிற்று. இவற்றோடு தனித்த நிலையிலுள்ள சிவப்பு, கறுப்பு வண்ணக்கலன்களும் வழக்கில் இருந்துள்ளன. மேலும், வெளிப்புறம் வெண்மைக் கோடுகள் இட்டு வரைந்து அதன்மேல் ‘ரசட்’ என்ற சிவப்பு வண்ணம் பூசப்பட்ட கலன்களும் (Russet coated and Painted ware) கிடைத்துள்ளன. இவை தவிர வணிகத் தொடர்பால் வட இந்தியாவிலிருந்து வந்த வட இந்தியக் கருமை வண்ண வழுவழப்பான அடுகலன்களும் (NBP ware) ரோமானிய நாட்டிலிருந்து வந்த அரிடைன், ரௌலட்டட், ஆம்போரா போன்ற உயர்வகை அடுகலன்களும் தமிழ்நாட்டில் புழக்கத்தில் இருந்தன என்பதை அழகன்குளம், கொற்கை, கரூர், அரிக்கமேடு போன்ற இடங்களில் நடைபெற்ற அகழாய்வின் முடிவுகள் காட்டுகின்றன. ‘அழகன்குளம் மட்கலன்’ என்று சொல்லத்தக்க வகையில் இராமநாதபுரத்திற்கு அருகிலுள்ள அழகன்குளத்தில் ‘இளஞ்சிவப்பு வண்ணக் கலன்கள்’ எனப்படும் தனித்தன்மையுடைய மட்கலன்கள் செய்யப்பட்டிருக்கின்றன (காசிநாதன்: 1994: 117 – 118).

ஆண்டிப்பட்டி அகழாய்வில் கிடைத்த குறிப்பிடத்தக்க பாணை ஓடுகளில் கருப்பு சிவப்பு பாணை ஓடுகளும் ஒன்றாகும். இந்த வகையைச் சார்ந்த பாணை ஓடுகள் சொரசொரப்பான நிலையிலும் (Coarse Type) வழுவுழுப்பான நிலையிலும் (Slip Variety) கிடைத்துள்ளன. நல்ல தரமான களிமண்ணைக் கொண்டு நன்கு பிசைந்து சுழலும் சக்கரத்தால் செய்யப்பட்ட இம்மட்கலன்கள் குளையில் கவிழ்த்து வைத்துச் சுடும் (Inverted Firing) முறையில் சுடப்பட்டதால் வெளிக்காற்றுடன் தொடர்பு

கொண்ட பாத்திரங்களின் வெளிப்பகுதியில் செம்பழுப்பு நிறத்துடனும் காற்றோடு தொடர்புகொள்ள இயலாத விளிம்புப் பகுதிகளும் பாத்திரங்களின் உட்பகுதிகளும் கருப்பு நிறத்திலும் காணப்படுகின்றன (வசந்தி: 1999: 28)

என்பதன் மூலம் சங்க கால மட்பாண்டங்களின் வகைகளையும் அதன் வண்ணங்களையும் அறியமுடிகின்றது.

சங்க கால மக்கள் பயன்படுத்திய பொருட்கள் பயன்பாட்டு அடிப்படையில் கீழ்க்காணுமாறு வரிசைப்படுத்தப்பட்டுள்ளன.

1. உணவு சமைக்கும் பாத்திரங்கள்
2. உணவு உண்ணும் பாத்திரங்கள்
3. இறைச்சிக்குப் பயன்படுத்திய பொருட்கள்
4. தண்ணீருக்கான பாத்திரங்கள்
5. பால் பாத்திரங்கள்
6. கள் பாத்திரங்கள்
7. பூக்களுக்கான பாத்திரங்கள்
8. சடங்கிற்காகப் பயன்பட்ட மட்பாண்டங்கள்
9. விளக்குகள்
10. படுக்கைக்கான பொருட்கள்
11. பிற பயன்பாட்டுப் பொருட்கள்

1. உணவு சமைக்கும் பாத்திரங்கள்

சங்க கால மக்கள், உணவு வகைகளான சோறு, இறைச்சி முதலியவற்றைச் சமைப்பதற்குக் குழிசி, மிடா, கலம், சால் முதலிய பயன்பாட்டுப் பொருட்களைப் பயன்படுத்தியுள்ளனர்.

1. 1. குழிசி

குழிசி எனும் பாத்திரம் சோறு, இறைச்சி முதலிய உணவு பொருட்களைச் சமைக்கப் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது. இந்தப் பாத்திரம் மண்ணால் உருவாக்கப்பட்டுள்ளது. இதனை வறுமை நிலையில் உள்ள இடையர், குறவர், எயிற்றியர், பொருநர், வம்பலர் முதலியோர் பயன்படுத்தியுள்ளனர்.

எயிற்றியர், மண்ணால் உருவாக்கப்பட்ட விளிம்பு உடைந்துபோன குழிசியினுள் சமைத்துள்ளனர் (பெரும்பாண். 97 – 99). இரவலர்கள் உடைந்துபோன குழிசியினைப் பயன்படுத்தியுள்ளனர் (புறம். 371: 5 – 6). பொருநர், குழிசியினுள் சோறு சமைக்க முடியாத நிலையில் காணப்பட்டுள்ளனர் (புறம். 237: 8). இடையர்கள் கற்களினால் அடுப்பினை

உருவாக்கி மண்ணால் செய்த குழிசியை அதனுள் ஏற்றிச் சமைத்துள்ளனர் (அகம். 393: 13 – 16).

குறவர்கள், குழிசியினுள் மானிறைச்சியைச் சமைத்துள்ளனர். அவ்வாறு சமைத்த குழிசியினுள் பாலினை ஊற்றி உலை நீராகச் சமைக்கப் பயன்படுத்தியுள்ளனர் (புறம். 168: 8 – 10). வம்பலர்கள், குழிசியை உணவு சமைக்கப் பயன்படுத்தியுள்ளனர் (பெரும்பாண். 365 – 367).

1. 2. மிடா மற்றும் மடா

மிடா மற்றும் மடா எனும் பாத்திரங்கள் சோறு சமைக்கப் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது. இது பெரிய வடிவினதாகவும், அகன்ற வாயையுடையதாகவும் காணப்பட்டுள்ளது. அதிக அளவில் சோறு சமைக்கும் தன்மையில் வடிவமைக்கப்பட்டுள்ளது.

செல்வந்தர்கள், விழாவின்போது வருவார்க்கெல்லாம் மிடாவில் உள்ள சோற்றைக் கொடுத்துள்ளனர் (குறிஞ். 201 – 202). இந்த மடாவானது சேம்பு போன்ற வடிவில் காணப்பட்டுள்ளது (பதிற். 24: 20). பதிற்றுப்பத்து உரையாசிரியர் மடாவைப் பற்றி, ‘சேம்பின் அடி மடாவின் அடிப்பகுதிக்கும் அதன் இலை அகன்ற வாய்க்கும் உவமம். இது போலும் வடிவில் இக்காலத்தும் சோறு சமைக்கும் மண் மிடாக்கள் நாட்டுப்புறங்களிற் காணப்படுகின்றன. இம்மடாக்களை நேறிற் கண்டறியாதார் தம்மக்கு வேண்டியவா றுரைப்பர். மடா, மிடாவெனவும் வரும். இக்காலத்தவர் முடாவென வழங்குவர்’ (துரைசாமிப்பிள்ளை: 2007: 101) எனக் குறிப்பிடுகின்றார்.

1. 3. கலம்

கலம் எனும் பாத்திரம் சோறு சமைக்கப் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது (புறம். 160: 20 – 21).

1. 4. சால்

சால் எனும் பாத்திரம் சோறு சமைக்கும் பாத்திரமாகப் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது (அகம். 152: 20). இந்தப் பாத்திரத்தை உரையாசிரியர்கள் மிடா எனக் குறிப்பிட்டுள்ளனர்.

2. உணவு உண்ணுவதற்கான பாத்திரங்கள்

சங்க கால மக்கள், சமைத்த உணவை உண்ணுவதற்குப் பல பாத்திரங்களை உருவாக்கியுள்ளனர். இயற்கைப் பொருட்களான இலைகளிலும் உணவினை உண்டுள்ளனர். அவை, இலை, பனங்குடை, மூங்கில், கூடை, மண்டை, பிழா, அகல், கலம் போன்றன.

2. 1. இலை

சமைத்த உணவை உண்பதற்குத் தேக்கு, ஆம்பல், குருந்தம் ஆகியவற்றின் இலைகள் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன. தேக்கின் இலையை வம்பலர்கள், காட்டில் வசிப்பவர்கள், எயிற்றியர் உள்ளிட்டோர் பயன்படுத்தியுள்ளனர். ஆம்பல் இலையைப் பாணர்களும், குருந்தம் இலையை உழவர்களும் பயன்படுத்தியுள்ளனர். தாங்கள் வசிக்கக்கூடிய பகுதியில் கிடைப்பதும் பெரிய வடிவினை உடையதாகவும் உள்ள இலைகளையே பயன்படுத்தியுள்ளனர்.

2. 1. 1. தேக்கு இலை

எயிற்றியர்கள், பாணர்களுக்குப் புல்லரிசியோடு கருவாட்டுக் குழம்பினைத் தெய்வங்களுக்குப் படைக்கும் பலி போல தேக்கின் இலையில் வைத்துப் பரிமாறியுள்ளனர் (பெரும்பாண். 95 – 105). காட்டில் வசிப்பவர்கள், தேக்கின் இலையில் ஊனினை உண்டுள்ளனர் (அகம். 315: 15 – 18). மேலும், வம்பலர்கள், அவர்கள் சென்ற வழியில் கிடைத்த ஊனினைத் தேக்கின் இலையில் வைத்து உண்டுள்ளனர் (அகம். 107: 6 – 10). கோவலர்கள், வம்பலர்களுக்கு எருதுகளின் கழுத்தில் கட்டப்பட்ட மூங்கில் குழாயிலுள்ள புளிச்சோற்றைத் தேக்கின் இலையில் வைத்துப் பகிர்ந்து அளித்துள்ளனர் (அகம். 310: 9 – 11).

2. 1. 2. ஆம்பல் இலை

மீன் பிடிப்பவர்களாகிய பாணர்களின் மனைவிமார் தன் கணவர்களுக்கு ஆம்பல் இலையில் சோற்றினை வைத்துப் பரிமாறியுள்ளனர் (அகம். 196: 1 – 7).

2. 1. 3. குருந்தம் இலை

கொல்லையை உழக்கூடிய உழவர்கள், கூழினைக் குருந்தம் இலையில் உண்டுள்ளனர் (அகம். 194: 13 – 14).

2. 2. பனங்குடை

பனங்குடை என்பது பனை ஓலையால் செய்யப்பட்ட பொருளெனக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. இதனைக் குடை எனவும் குறிப்பிட்டுள்ளனர். இது உணவினை உண்பதற்குப் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது. இந்தக் குடையானது, உள்ளங்கையினைக் குவித்தால் ஏற்படும் வடிவினை ஒத்துக் காணப்பட்டுள்ளது. இதனை,

உட்கைச் சிறுகுடை கோலிக் கீழ்இருந்து (குறுந். 60: 3)

எனும் பாடல் வரியின் மூலம் அறியமுடிகின்றது. இந்தப் பனங்குடையில், ஆறுசெல் மாக்கள் (அகம். 121: 12) மற்றும் அரசனிடம் பொருள் இரந்து வரும் இரவலர்கள் எய்ப்பன்றி தசையுடன் கூடிய சோற்றினைப் பனங்குடையில் பெற்று உண்டுள்ளனர் (புறம். 177: 13 – 17).

2. 3. அமை

அமை என்பது மூங்கிலால் செய்யப்பட்ட பயன்பாட்டுப் பொருளினைக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. இது சுரை (அகம். 113: 11), என்றும் குழாய் (அகம். 310: 10) என்றும் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. இந்த மூங்கிற் குழாய், உணவினைப் பிற இடங்களுக்குக் கொண்டு செல்வதற்குப் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது. இந்தப் பொருளைக் கோவலர்கள் பயன்படுத்தியுள்ளனர்.

கோவலர்கள் ஆநிறை மேய்க்கச் செல்லும்போது, மூங்கிற் குழாயினுள் உணவினைப் பெய்து, அதனைப் பசு மற்றும் எருதுகளின் கழுத்தில் தொங்கவிட்டுச் சென்றுள்ளனர் (அகம். 253: 12 – 16). அவ்வாறு கொண்டு சென்ற உணவினை வம்பலர்களுக்குத் தேக்கின் இலையில் வைத்துப் பகிர்ந்து கொடுத்துள்ளனர் (அகம். 311: 9 – 11).

2. 4. மண்டை

மண்டை எனும் பாத்திரம் உணவு உண்பதற்குப் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது. இந்தப் பாத்திரத்தைப் பாணர், விறலியர் (புறம். 103: 1 – 4), புலவர் (புறம். 155: 6 – 8), உழவர் (புறம். 384: 8) முதலானோர் பயன்படுத்தியுள்ளனர். இது வெண்மண்டை (புறம். 386: 5) மற்றும் நெடுங்குழி (அகம். 152: 20) எனவும் அழைக்கப்பட்டுள்ளது (புறம். 386: 5). இது அகன்ற வாயையுடையதாகக் காணப்பட்டுள்ளது (புறம். 235: 10).

அரசர்களிடம் பொருள் இரந்து செல்லும் பாணர்களின் ஒன்றும் இல்லாது இருந்த மண்டையாகிய உண்கலத்தில் அரசர்கள், உணவுடன் மானிறைச்சியையும் உண்ணக் கொடுத்துள்ளனர் (புறம். 398: 23 – 25). மேலும், உழவர்கள், மண்டையினுள் விழா நிகழாக் காலத்திலும் கெடிற்று மீனின் உணவினை உண்டுள்ளனர் (புறம். 384: 8).

2. 5. பிழா

பிழா எனும் பாத்திரம் கூழ் முதலிய உணவு பொருட்களை ஊற்றி வைக்கப் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது. இப்பொருளை வலைஞர்கள் பயன்படுத்தியுள்ளனர். இது மலர்ந்த வாயையுடையதாகக் காணப்பட்டுள்ளது. இதனை,

அவையா அரிசி அம்களித் துழவை

மலர்வாய்ப் பிழாவில் புலர ஆற்றி (பெரும்பாண். 275 – 276)

எனும் பாடல் வரிகளின் மூலம் அறியமுடிகின்றது. குறிப்பாக, இந்தப் பாத்திரத்தில் அரியல் எனும் கள்ளினைத் தயாரிப்பதற்கான கூழினை ஊற்றி ஆற வைத்துள்ளனர்.

2. 6. அகல்

அகல் எனும் பாத்திரம் அப்பம் எனும் உணவு உண்ணப் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது. இது கரிய நிறமுடையதாகக் காணப்பட்டுள்ளது. பெரும்பாணாற்றுபடை உரையாசிரியர் ‘கரிய சட்டி, இரும்புச்சட்டி’ (சோமசுந்தரனார்: 2007: 298) எனக் குறிப்பிட்டுள்ளார். அப்ப வணிகர் அகலில் அப்பத்தைப் பாலோடு கலந்து வைக்கப் பயன்படுத்தியுள்ளனர் (பெரும்பாண். 377 – 378).

2. 7. கலம்

கலம் எனும் பாத்திரம் உணவு உண்ணப் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது. பொன்னாலான பாத்திரத்தைப் பொலங்கலம் என்றும் வெள்ளியாலாகிய பாத்திரத்தை வெண்கலம், வான்கலம் என்றும் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. கலம் எனும் சொல்லாலும் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. ஆனால், இது எவ்வகை மூலப்பொருளால் உருவாக்கப்பட்டது என்பதற்கான குறிப்பில்லை. கலம் எனும் பொருளில் உள்ள உணவினை உண்ட பிறகு, மிச்சமிருந்த உணவோடு மடித்து எறிந்துள்ளனர். இதனை,

உண்ட நன்கலம் பெய்து நுடக்கவும் (புறம். 384: 21)

எனும் பாடல் வரியின் மூலம் அறியமுடிகின்றது. எனவே, இக்கலம் இலை, ஓலை போன்ற பிற பொருள்களால் உருவாக்கப்பட்டிருக்கலாம்.

பொன்னால் உருவாக்கப்பட்ட பொலங்கலத்தை அரசர், அந்தணர் முதலியோர் பயன்படுத்தியுள்ளனர். அரசர்கள் பாணர் முதலிய இரவலர்களுக்குப் பொன்னாலாகிய உண்கலத்தில் உணவைக் கொடுத்துள்ளனர் (சிறுபாண். 214 – 244, புறம். 160: 8 – 9). அந்தணர்கள், இறைவனுக்குப் பலிபொருளைப் பொன்னால் செய்த கலங்களில் படைத்துள்ளனர். வெள்ளியாகிய வெண்கலத்திலும், அரசர்கள் இரவலர்களுக்கு உணவைக் கொடுத்துள்ளனர் (புறம். 390: 17 – 18, பெரும்பாண். 476 – 477).

வறுமை நிலையில் உள்ள புலவர், பாணர் முதலியோர் உணவு உண்பதற்குக் கலத்தைப் பயன்படுத்தியுள்ளனர் (அகம். 142: 5 – 6, 171: 5). இது எவ்வகை மூலப்பொருளால் உருவாக்கப்பட்டது என்பதற்கான குறிப்பில்லை.

மேலும், உணவுப் பொருளில் ஒன்றான காடி எனும் புளிப்புச் சுவையை உடைய பொருளைப் போட்டு வைப்பதற்குக் கலம் எனும் பாத்திரம் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது. இதனை உப்பு வாணிகர்கள், மகளிர் களத்தில் ஆடுவதற்குக் கொண்டு வரப்பட்ட வாரினால்

வண்டியில் கட்டி எடுத்துச் சென்றுள்ளனர். இது மத்தளத்தைப் போன்று காணப்பட்டுள்ளது. (பெரும்பாண். 55 – 57).

3. இறைச்சிக்குப் பயன்படுத்தப்பட்ட பொருட்கள்

சங்க கால மக்கள், இறைச்சி, மீன் போன்ற ஊன் உணவினைப் போட்டு வைப்பதற்கு ஒரு சில பொருள்களைப் பயன்படுத்தியுள்ளனர்.

3. 1. வட்டி

வட்டி என்பது இறைச்சி போன்றவற்றைப் போட்டு வைக்கப் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது. இப்பொருள், கூடை, கடகப் பெட்டி என உரைகளில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. ஐங்குறுநூற்று உரையாசிரியர், ‘வட்டி - கூடை: வட்ட வடிவிறநாய் வாயகன்ற பெரிய கூடை (சோமசுந்தரனார்: 2009: 76) எனக் குறிப்பிட்டுள்ளார். எனவே, இது ஓலையால் செய்யப்பட்டிருக்கலாம். இந்த வட்டியினை, பாண்மகள், கானவன், ஊரன் முதலியோர் பயன்படுத்தியுள்ளனர்.

பாண்மகள், வட்டியிலே மீன்களைப் பிடித்துச் சென்று அதனை விற்று அதற்கு விலையாகப் பெரும்பயிரினைப் பெற்றுள்ளாள் (ஐங். 47: 1 – 3). ஊரன், சேற்றில் விதைப்பதற்கு விதைகளைக் கொண்டு சென்ற வட்டியிலே மீன்களைப் பிடித்துச் சென்றுள்ளான் (நற். 210: 2 – 4). கானவர், வட்டியிலே இறைச்சியினை நிரைத்து வைத்துள்ளனர் (மலைபடு: 152).

4. தண்ணீருக்கான பாத்திரங்கள்

சங்க கால மக்கள் தண்ணீர் தேவைக்காகப் பல்வேறுவிதமான பாத்திரங்களைப் பயன்படுத்தியுள்ளனர். அவை, தண்ணீர் முகத்தல், தண்ணீரை ஊற்றி வைத்தல், குடித்தல், தண்ணீர் எடுத்து வருதல், தண்ணீரை முகந்து எறிதல் எனப் பல பயன்பாட்டிற்காகப் பாத்திரங்களைப் பயன்படுத்தியுள்ளனர். அதுமட்டுமல்லாது தண்ணீரைப் பாத்திரத்தில் ஊற்றி அதனைக் கொண்டு நேரத்தையும் கணக்கிட்டுள்ளனர்.

4. 1. குடை

குடை என்பது பனை ஓலையால் செய்யப்பட்டதாகும். இது தண்ணீரைக் குடிப்பதற்கும் (கலி. 23: 8 – 9), தண்ணீரை முகந்து கொடிகளுக்கு ஊற்றவும் (அகம். 275: 1 – 4) பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது.

4. 2. அமை

அமை என்பது மூங்கிற்குழாயினால் ஆனதாகும். இது தண்ணீரை முகந்து ஊற்றுவதற்குப் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது. வீட்டினுள் வளர்க்கும் வயலைக் கொடிக்கு, அமையினுள் நீரைக் கொணர்ந்து ஊற்றியுள்ளனர் (அகம். 383: 9 – 12).

4. 3. முகவை

முகவை என்பது நீரினைக் கிணற்றிலிருந்து முகந்து எடுக்கும் பொருளாகப் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது (பதிற். 22: 13 – 14). இதனைப் பதிறுப்பத்து உரையாசிரியர், ‘முகவை - நீர் முகக்கும் கருவி; இது மரத்தால் செய்யப்படுவது. நீரின் சின்மை குறித்தும் நீரும் மிக்க ஆழத்திலிருந்து பற்றியும் குறுமுகவை கொள்ளப்பட்டது’ (துரைசாமிப்பிள்ளை: 2007: 81) எனக் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

4. 4. சிரகம்

சிரகம் என்பது நீரினைக் குடிக்கும் பாத்திரமாகப் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது. இது பொன்னால் செய்யப்பட்டுள்ளது. இதனை,

அடர் பொற் சிரகத்தால் வாக்கி, சுடரிழாய்
உண்ணுநீர் ஊட்டிவா என்றாள் (கலி. 51: 7 – 8)

எனும் பாடல் வரிகளின் மூலம் அறியமுடிகின்றது.

4. 5. சாடி

சாடி என்பது தண்ணீரை ஊற்றி வைப்பதற்காகப் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது. இது அகன்ற வாயையுடையதாகக் காணப்பட்டுள்ளது. சிற்றூர் பகுதியில் வசிப்பவர்கள் இதனைப் பயன்படுத்தியுள்ளனர் (புறம். 319: 1 – 4).

4. 6. நிறை

நிறை என்பது தண்ணீரை ஊற்றி வைக்கப் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது. நீர்சால் என உரைகளில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. முயலானது, வீட்டின் முற்றத்தில் நிறை எனும் நீர்சாலினில் நிறைத்து வைக்கப்பட்டுள்ள நீரினைப் பருகியுள்ளது. இதனை,

முன்றில் சிறுநிறை நீர்கண் டுண்ணும் (அகம். 284: 6)

எனும் பாடல் வரியின் மூலம் அறியமுடிகின்றது.

4. 7. கரகம்

கரகம் எனும் பாத்திரம் நீரினை ஊற்றி வைக்கப் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது. மரத்தின் அடியில் இருக்கும் சிவபெருமானுக்கு, கரகத்தினுள் நீர் ஊற்றி வைத்துள்ளனர். இது வளைந்த தாழையின் பூ போன்ற வடிவத்தில் காணப்பட்டுள்ளது. இதனைக் குண்டிகை என உரைகளில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன (கலி. 133: 3 – 4).

4. 8. குடம்

குடம் தண்ணீரை எடுத்து வருவதற்கான பாத்திரமாகப் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது. மகளிர் நீர் நிலைக்குச் சென்று குடத்தினுள் தண்ணீரை முகர்ந்து சென்றுள்ளனர். இந்தக் குடமானது அழகிய வேலைப்பாடுகளுடன் உருவாக்கப்பட்டுள்ளது (அகம். 336: 5 – 7). மேலும், திருமணத்தின் போது, திருமணம் நடக்கும் இடத்தில் குடத்தினுள் நீரினை ஊற்றி வைத்துள்ளனர் (அகம். 86: 8 – 9).

4. 9. வட்டு

வட்டு என்பது நீரினை முகந்து எடுப்பதற்காகப் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது. வைகை நீராகும் போது ஆண்களும் பெண்களும் வட்டுனுள் உள்ள அரக்கு நீரினை மாற்றி மாற்றி மேலே ஊற்றிக் கொண்டு விளையாடியுள்ளனர் (பரி. 12: 68 – 70, 21: 40 – 42). இது குறுகிய வடிவத்தில் (கலி. 94: 27 – 28) முட்டை போன்று காணப்பட்டுள்ளது. யானைக் கொம்பினால் செய்யப்பட்டுள்ளது (அகம். 160: 6).

4. 10. கன்னல்

கன்னல் எனும் பாத்திரம் நேரத்தைக் கணக்கிடுவதற்காகப் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது. இதனுள் நீரினை ஊற்றி அதன்மூலம் நேரத்தைக் கணக்கிட்டுள்ளனர் (அகம். 43: 5 – 6). இதனை அகநானூற்று உரையாசிரியர், ‘நீர்க் கன்னல்: நாழிகை வட்டில்; சிறிய கலத்தின் அடிப்பகுதியில் நுண்ணிய துளையுண்டாக்கி அக்கலத்தில் நீர் பரப்பி, அந்நீர் துளைவழியாக ஒழுகும்போது நாழிகைக்கு ஒன்றாக வரையப்பட்ட கோடுகளை எண்ணிப் பார்த்து நாழிகையை அறிந்துகொள்வது அக்காலத்து வழக்கம்’ (செயபால்: 2007: 127) எனக் குறிப்பிடுகின்றார். இந்த நாழிகை வட்டிலை அரசர்கள் தங்கள் பாசறைகளில் பயன்படுத்தியுள்ளனர். இந்த நாழிகையை அறிந்து சொல்வதற்குப் பொய்யாமாக்கள் எனும் நாழிகைக் கணக்கர்கள் நியமிக்கப்பட்டுள்ளனர் (முல்லைப். 55 – 58). இதனைப் பற்றி முல்லைப்பாட்டு உரையாசிரியர், ‘நீரிட்டு ஒரு சிறு துளை வழியாக அந்நீரைச் சிறிது சிறிதாகக் கசிய விட்டு அந்நீரினை அளந்து காணும் கருவியாகலின் நாழிகை வட்டிலைக் குறிக்க குறுநீர்க் கன்னல்’ (சோமசுந்தரனார்: 2007: 24) எனக் குறிப்பிடுகின்றார்.

5. பால் பாத்திரங்கள்

சங்க கால மக்கள் உணவுப் பொருள்களில் ஒன்றான பாலின் தேவைக்காகப் பல்வேறு விதமான பாத்திரங்களைப் பயன்படுத்தியுள்ளனர். பாலினைக் கறத்தல், பாலினை அருந்துதல் முதலிய தேவைக்காக மட்டுமல்லாமல் பால் பொருள்களான தயிர், மோர் முதலியவற்றைக் கொண்டு சென்று விற்று வருவதற்கும் பல பாத்திரங்களைப் பயன்படுத்தியுள்ளனர்.

5. 1. குடம்

குடம் எனும் பாத்திரம் ஆநிரைகளிடமிருந்து பாலினைக் கறந்து வைப்பதற்குப் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது. ஒவ்வொரு ஆவும் குடம் நிறைய பாலினைக் கொடுத்துள்ளன (கலி. 113: 9 – 10). மேலும், ஆயர்கள் குடம் நிறையும்படியும் பாலினைக் கறந்துள்ளனர் (புறம். 276: 3 – 5).

இந்தப் பாத்திரம், பலாப்பழம் (அகம். 352: 1, நற். 353: 4 – 5), மகளிரின் பால் கட்டி வீங்கின மார்பகம் (நெடுநல். 20 – 21) முதலியவற்றிக்கு உவமையாகக் கூறப்பட்டுள்ளதைக் கொண்டு குடத்தின் வடிவத்தினை அறியமுடிகின்றது. இதனை,

முடவுமுதிர் பலவின் குடமருள் பெரும்பழம் (அகம். 352: 1)

எனும் பாடல் வரியின் மூலம் அறியமுடிகின்றது.

5. 2. கலம்

கலம் எனும் பாத்திரம் பாலினைக் கறப்பதற்கும், பாலினைக் குடிப்பதற்கும் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது. ஆயர்கள் பாலினைக் கறப்பதற்குக் கலத்தைப் (கலி. 108: 32) பயன்படுத்தியுள்ளனர். இந்தப் பாத்திரம் எந்த மூலப்பொருளால் செய்யப்பட்டது என்பதை அறியமுடியவில்லை. ஆனால், பாலினைக் குடிப்பதற்கான பாத்திரம் பொன்னால் செய்யப்பட்டுள்ளது. இது ஒளியுடையதாகக் காணப்பட்டுள்ளது (நற். 110: 1 -2). மேலும், செம்பொன்னாலான வண்ணத்திலும் செய்யப்பட்டுள்ளது. இதனை,

செம்பொற் புனைகலத்து அம்பொரிக் கலந்த

பாலும் பலன உண்ணாள் (குறுந். 356: 5 – 7)

எனும் பாடல் வரிகளின் மூலம் அறியமுடிகின்றது. இந்தப் பொன்னாலான கலத்தைச் செல்வந்தர்கள் பயன்படுத்தியுள்ளனர்.

5. 3. குழிசி

குழிசி எனும் பாத்திரம் பாலினை ஊற்றி வைப்பதற்கும், தயிரினைக் கடைவதற்கும் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது. இந்தக் குழிசியினுள் பாலினை ஊற்றி வைத்து நெய்யைக் கடைவதற்கும் (புறம். 65: 2 – 3, 257: 12 - 13), தயிரினைக் கடைந்து வெண்ணை எடுப்பதற்கும் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது (பெரும்பாண். 156 – 159). அவ்வாறு தயிரினைக் கடைந்து வைத்திருந்த குழிசியில் நாற்றம் தீருவதன் பொருட்டு விளாம்பழம் இட்டு வைக்கப்பட்டுள்ளது (நற். 12: 1 – 4). குழிசி என்பதனைத் தாழி (நாராயணசாமி: 2007: 17) என நற்றிணை உரையாசிரியர் குறிப்பிடுகின்றார்.

5. 4. வள்ளம்

வள்ளம் எனும் பாத்திரம் பாலினை உண்பதற்குப் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது. இது பொன்னால் செய்யப்பட்டுள்ளது (நற். 297: 1 – 2). இந்த வள்ளத்தில் பெண்களுக்குப் பால் ஊற்றி வைத்து அவர்களை அருந்தச் செய்துள்ளனர் (அகம். 219: 1 – 9). அதுமட்டுமல்லாமல் கிளிகளுக்கும் பாலினை ஊற்றிக் குடிக்கச் செய்துள்ளனர் (கலி. 75: 4 – 5). இந்தப் பாத்திரத்தைச் செல்வந்தர்கள் பயன்படுத்தியுள்ளனர்.

5. 6. மண்டை

மண்டை எனும் பாத்திரம் பாலினை உண்பதற்கும், பாலினைக் கறப்பதற்கும் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது. கோவலர்கள், பாலினைக் கறப்பதற்கு மண்டையைப் பயன்படுத்தியுள்ளனர். கோவலர்கள், நிரைகளைப் பல இடங்களுக்கு ஓட்டிச் சென்று மேய்த்து வருவதால், பாலைக் கறப்பதற்கான பாத்திரத்தை உறியில் வைத்து எடுத்துச் சென்றுள்ளனர் (கலி. 106: 1 – 5). மேலும், செல்வந்த மகளிர், மணிகள் இழைத்த பொன்னால் செய்த மண்டையினுள் தேன் கலந்த பாலினைத் தன் மகளுக்கு ஊட்டியுள்ளனர் (அகம். 105: 5 – 6).

இதன் மூலம், மண்டை எனும் பாத்திரம் பாலினைக் கறப்பதற்கும், பாலினை உண்பதற்கும் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது என்பதை அறியமுடிகிறது. பாலினை உண்பதற்கான பாத்திரம் பொன்னால் செய்யப்பட்டுள்ளது. குறிப்பாக, இதனைச் செல்வந்தர்கள் பயன்படுத்தியுள்ளனர் என்பதையும் அறியமுடிகிறது.

5. 7. தசம்பு

தசம்பு எனும் பாத்திரம் தயிரினைக் கடைவதற்கும், கடைந்த தயிரினை எடுத்துச் சென்று விற்று வருவதற்கும் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது. இது மண்ணால் செய்யப்பட்டுள்ளது (நற். 84: 6 – 7). ஆய்மகள் ஒருத்தி, வேட்டுவனுக்குத் தசம்பினுள் உள்ள தயிரினைத் தசம்பினோடு சேர்த்துக் கொடுத்துள்ளாள். இதனை,

கானுறை வாழ்க்கைக் கதநாய் வேட்டுவன்
மன்றைசை சொறிந்து வட்டியு மாய்மகள்
தயிர்கொடு வந்த தசம்பு நிறைய (புறம். 33: 1 – 3)

எனும் பாடல் வரிகளின் மூலம் அறியமுடிகின்றது. எனவே, மேற்கண்ட குறிப்புகளின் மூலம் பாலினைக் குடிப்பதற்குப் பயன்பட்ட பாத்திரங்களான கலம், வள்ளம், மண்டை முதலியன பொன்னால் செய்யப்பட்டுள்ளது. இதனைச் செல்வந்தர்கள் பயன்படுத்தியுள்ளனர். தயிர் போன்றவற்றைப் பயன்படுத்தியதற்கான பாத்திரங்கள் மண்ணால் செய்யப்பட்டுள்ளது. இதனை ஆயர்கள் பயன்படுத்தியுள்ளனர்.

5. 8. தொல்லியல் சான்றுகள்

சங்க கால மக்கள் வீட்டுப் பயன்பாட்டிற்காகப் பல பொருட்களைப் பயன்படுத்தியுள்ளனர் என்பதைச் சங்க இலக்கியங்களின் மூலம் அறியமுடிகின்றது. அவை, இலை, ஓலை, மூங்கில், மண், கல், பொன், வெள்ளி, இரும்பு போன்ற மூலப்பொருட்களைக் கொண்டு உருவாக்கப்பட்டுள்ளன. சங்க காலத்தைச் சார்ந்த, மண்ணினால் உருவாக்கப்பட்ட பொருட்கள் தொல்லியல் அகழாய்வுகளில் அதிகமாகக் கிடைத்துள்ளன. குறிப்பாகச் சமையலுக்கான மட்பாண்டங்களும், உணவு உண்ணுவதற்கான தட்டுகளும், குவளைகளும், புரிமனைகளும் கிடைத்துள்ளன.

தொல்லியல் அகழாய்வுகளில் சங்க காலத்தைச் சார்ந்த பொருட்கள் பல இடங்களில் கிடைத்துள்ளன. பொருந்தல் அகழாய்வில், “கருப்பு சிவப்பு மட்பாண்டங்களும், சிவப்பு மட்பாண்டங்களும், பளபளப்பாக்கப்பட்ட கருப்பு நிற மட்பாண்டங்களும், நான்கு கால்களையுடைய மண்ஜாடிகளும், குவளைகளும், தட்டுகளும், குடங்களும், இவற்றை வைப்பதற்கு உரிய புரிமனைகளும்” (இராஜன்: 2009: 111) கிடைத்துள்ளன.

ஆண்டிப்பட்டி அகழாய்வில் “கிண்ணங்கள், தட்டுகள், பாத்திரங்களுடன் மூடிகள், தாங்கிகள் போன்ற வகை பாத்திரங்களின் உடைந்த பகுதிகள்” (ஸ்ரீதர்: 2005: 28) கிடைத்துள்ளன.

கருர் அகழ்வைப்பகத்தில் ‘பல்வேறு வடிவ மட்கலன்கள், மட்கலன்களை வைக்க உதவும் பிரிமனைகள், வாய் அகன்ற மட்கலன்கள், மூடிகள், தட்டுகள் போன்றவை காட்சிப்படுத்தப்பட்டுள்ளன. அனைத்து மட்கலன்களும் முதுமக்கள் தாழியிலிருந்து கிடைத்தவையாகும். இம்முதுமக்கள் தாழி சேர மன்னன் இளங்கடுங்கா ஆத்தார் செங்காயப்பன் என்ற சமணத் துறவிக்கு படுக்கை செய்தளித்த புகழ்மலையின் கீழ் கிடைத்துள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கதாகும். கி. மு. 3 முதல் கி. பி. 1 வரை வாழ்ந்த மக்கள் இத்தகைய மட்கலன்களைப் பயன்படுத்தியுள்ளனர்’ (கணேசன்: 2011: 48 - 49).

மேற்கூறப்பட்ட இக்குறிப்பின் மூலம் சங்க கால மக்கள் பயன்படுத்திய பொருட்களையும் இப்பொருட்கள் எங்கிருந்து கண்டெடுக்கப்பட்டன என்பதையும் இன்னும் தெளிவாக அறியமுடிகின்றது.

எனவே, தொல்லியல் அகழாய்வுகளில் கண்டுபிடிக்கப்பட்ட சங்க காலத்தைச் சார்ந்த மட்பாண்டங்கள் தொல்லியல் அகழ்வைப்பகத்தில் பாதுகாப்பாக வைக்கப்பட்டுள்ளன. அகழ்வைப்பகத்தில் வைக்கப்பட்டுள்ள அந்த மட்பாண்டங்களுக்குச் சங்க இலக்கியங்களில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள பெயர்களில் ஒரு சில பெயர்களே காணப்படுகின்றன. பெரும்பான்மையும் இன்றைய காலக் கட்டத்தில் புழக்கத்தில் இருக்கும் பெயர்களைக் கொண்டு குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன.

கோயம்புத்தூர் அகழ்வைப்பகத்தில் வைக்கப்பட்டுள்ள மட்பாண்டங்கள்

கோயம்புத்தூர் அகழ்வைப்பகத்தில் வைக்கப்பட்டுள்ள மட்பாண்டங்கள்

கரூர் அகழ்வைப்பகத்தில் வைக்கப்பட்டுள்ள மட்பாண்டங்களும் ஓடுகளும்

கருர் அகழ்வைப்பகத்தில் வைக்கப்பட்டுள்ள மட்பாண்டங்களும் ஓடுகளும்

கருர் தொல்லியல் அகழ்வைப்பகத்தில் வைக்கப்பட்டுள்ள பொருட்களின் பயன்பாடும் அதன்காலக்கட்டமும் அந்த வைப்பகத்திலேயே குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன. அது, 'கி. மு. 3 ஆம் நூற்றாண்டு முதல் கி. பி. 3 ஆம் நூற்றாண்டு வரை பெருங்கற்காலத்திலும், சங்க காலத்திலும் வாழ்ந்த மக்கள் தண்ணீர் குடிப்பதற்கும், உணவு உண்பதற்கும், சமைப்பதற்கும், உணவுத்தானியங்களை வைப்பதற்கும் இத்தகைய மண் பாத்திரங்களைப் பயன்படுத்தியுள்ளனர். தமிழ்நாடு அரசு தொல்லியல் துறை கருர், கொடுமணல் போன்ற இடங்களில் மேற்கொண்ட அகழாய்வில் இத்தகைய மட்பாண்டங்கள் கிடைத்துள்ளன. கருர், சோமூர், மண்மங்கலம், சனப்பிரட்டி, சின்னஆண்டாங்கோயில் முசிறி வட்டம், ஆமூர் ஆகிய இடங்களில் இத்தகைய மட்கலன்கள் கண்டறியப்பட்டுள்ளன'.

6. கள் பாத்திரங்கள்

சங்க காலத்தில் மக்கள், கள் குடிப்பதை ஒரு பண்பாடாகவே கருதியுள்ளனர். கள் குடிப்பது என்பது அக்காலத்தில் குற்றமாகக் கருதப்படவில்லை. ஆண், பெண் என இருபாலரும் கள்ளினை அருந்தியுள்ளனர். கள்ளினைத் தயாரிப்பதற்குக் காய், பழம், தேன் முதலிய பொருள்களிலிருந்தும், பனை, தென்னை முதலிய மரங்களிலிருந்தும் கள்ளினைத் தயாரித்துள்ளனர். இந்தக் கள்ளினை, வேலையின் களைப்பைப் போக்குவதற்கும், விழாக் காலங்களிலும், மகிழ்ச்சியை வெளிப்படுத்தும் பொருட்டும், விருந்தினர்களை உபசரிக்கும் போதும் என எல்லா நிலைகளிலும் அருந்தியுள்ளனர். இவ்வாறு உருவாக்கி, அருந்திய கள்ளினைத் தயாரிப்பதற்கும், பதப்படுத்துவதற்கும், முகப்பதற்கும், குடிப்பதற்கும் பல்வேறு விதமான பாத்திரங்களைப் பயன்படுத்தியுள்ளனர். இந்தப் பாத்திரங்கள் குடை, மூங்கில், தோல், மண், உலோகம் முதலிய மூலப்பொருட்களிலிருந்து தயாரிக்கப்பட்டுள்ளன. கள்ளினை எல்லா சமூகத்தினரும் அருந்தியுள்ளனர். கள்ளினை உருவாக்கப் பயன்படுத்திய பொருட்களைப் பொறுத்தும், அவர்கள் அதைக்குடிக்கப் பயன்படுத்திய பாத்திரங்களைப் பொறுத்தும் கள்ளினை அருந்தியவர்கள் சாதாரண மக்களாகவும் அல்லது செல்வந்தர்களாகவும் காணப்பட்டுள்ளனர்.

6. 1. கள்ளினைத் தயாரிப்பதற்கான பாத்திரங்கள்

6. 1. 1. அமை

மூங்கில் குழாயால் உருவாக்கப்பட்ட பயன்பாட்டுப் பொருளை வேய், தூம்பகம், பணை, அமை எனும் பெயர்களால் சுட்டப்பட்டுள்ளன. இவ்வாறு குறிப்பிடப்பட்டுள்ள மூங்கில் குழாய்களுள் அமை எனும் பொருளைப் பற்றியே அதிகமான குறிப்புகள் காணப்படுகின்றன. இவற்றுள் வேய், அமை எனும் பயன்பாட்டுப் பொருளைக் குறவர்கள் பயன்படுத்தியுள்ளனர். இந்த மூங்கில் குழாயினுள் பழம் மற்றும் தேனால் உருவாக்கப்பட்ட தோப்பி எனும் கள்ளினைப் பதப்படுத்தி அருந்தியுள்ளனர். இதனை,

தேன்தேர் சுவைய திரளரை மாஅத்துக்
கோடைக் கூழ்த்த கமழ்நறுந் தீங்கனி
பயிர்ப்புறு பலவின் எதிர்ச்சுளை யளைஇ
இறாலொடு கலந்த வண்டமு சரியல்
நெடுங்கன் ஆடமைப் பழுநிக் கடுத்திறற்
பாப்புக்கடுப் பன்ன தோப்பி (அகம். 348: 2 - 7)

எனும் பாடல் வரிகளின் மூலம் அறியமுடிகின்றது. மேலும், தேறல் (புறம். 129: 1 - 3), நறவு (நற். 276: 8 - 10) எனும் இந்தக் கள்ளினைக் குறவர்கள், குரவை கூத்தாடும்போது அருந்தியுள்ளனர். வேய் எனும் மூங்கிற் குழாயினுள் தேனால் செய்த தேறல் எனும் கள்ளினைப் பதப்படுத்தி அருந்தியுள்ளனர் (மலைபடு: 171 - 173).

பணை எனும் மூங்கிற் குழாயினுள் பதப்படுத்திய தேறல் எனும் கள்ளினைச் சீறாரின் கண் வசிக்கும் மக்களும் (அகம். 368: 14 - 15), தூம்பகம் எனும் மூங்கிற் குழாயினுள் தீம்பிழி எனும் கள்ளினைச் செல்வந்தர்களும் (பதிற். 81: 20 - 21) அருந்தியுள்ளனர். எனவே, இந்தக் குறிப்புகளின் மூலம் மூங்கிற் குழாயினால் உருவாக்கப்பட்ட பொருளானது கள்ளினைப் பதப்படுத்தி வைப்பதற்கும் அருந்துவதற்கும் பயன்பட்டுள்ளமையை அறியமுடிகின்றது. இந்த மூங்கிற் குழாயினுள் உருவாக்கிய கள்ளினை அருந்துவர்கள் செல்வந்தர்களாகவும், சாதாரண மக்களாகவும் காணப்பட்டுள்ளனர் என்பதையும் அறியமுடிகின்றது.

6. 1. 2. தசம்பு

தசம்பு எனும் பாத்திரமானது கள்ளினைத் தயாரிப்பதற்கும், அதனை ஊற்றி வைப்பதற்கும் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது. இந்தப் பாத்திரத்தைக் கள் விற்கும் இடத்திலும், அரண்மனைகளிலும் பயன்படுத்தியுள்ளனர். கள் விற்போர் பசிய முளையாலாக்கின தேறல் எனும் கள்ளினைத் தசம்பினுள் ஊற்றி வைத்துள்ளனர் (மலை. 459 - 463). அரசர்கள்,

கள் உள்ள தசம்பினை வீரர்களுக்கும் (பதிற். 42: 10 – 14), இரவலர்களுக்கும் அருந்துவதற்காகக் கொடுத்துள்ளனர். இதனை,

நிணஞ்சுடு புகையொடு கனல்சினந் தவிராது
நிரம்பகல் பறியா வேறா வேணி
நிறைந்து நெடிதிராத் தசம்பின் வயிரியர்
உண்டெனத் தவாக் கள்ளின் (பதிற். 43: 32 – 35)

எனும் பாடல் வரிகளின் மூலம் அறியமுடிகின்றது. எனவே, தசம்பு எனும் பாத்திரம் கள்ளினை ஊற்றி வைப்பதற்கும் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது என்பதை அறியமுடிகின்றது.

6. 1. 3. சாடி

சாடி என்பது கள்ளினைப் பாதுகாத்து வைப்பதற்கும், பதப்படுத்தி வைப்பதற்கும் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது. இந்தச் சாடியினை வளைஞர்களும், ஊர் பகுதியில் வசிப்பவர்களும் பிறரும் பயன்படுத்தியுள்ளனர். கள்ளினை விற்போர், கள்ளினைச் சாடியில் பாதுகாத்து வைத்துப் பின்பு விற்புள்ளனர் (அகம். 166: 1 – 4), பூக்களைக் கொண்டும் (புறம். 297: 4 – 5), நெல் முளையை இடித்தும் தயாரித்த அரியல் எனும் கள்ளினைச் சாடியில் பதப்படுத்தி வைத்துள்ளனர். இதனை,

பாம்பு உறை புற்றின் குரும்பி ஏய்க்கும்
பூம்புற நல்அடை அலைஇ தேம்பட
எல்லையும் இரவும் இருமுறை கழிப்பி
வல்வாய்ச் சாடியின் வழைச்சுஅற விளைந்த
வெந்நீர் அரியல் விரல்அலை நறும்பிழி (பெரும்பாண். 277 – 281)

எனும் பாடல் வரிகளின் மூலம் அறியமுடிகின்றது.

6. 1. 4. குடம்

குடம் என்பது கள்ளினைப் பதப்படுத்தி வைப்பதற்கான பாத்திரமாகப் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது. இப்பாத்திரத்தை உழவர்கள் பயன்படுத்தியுள்ளனர். மாம்பிஞ்சுகளைக் கொண்டு தயாரித்த மிதவை எனும் கள்ளினைக் குடத்தினுள் பதப்படுத்தி வைத்து, பனங்குடையிலிட்டு அருந்தியுள்ளனர் (அகம். 37: 1 – 17).

6. 1. 5. தடவு

தடவு என்பது கள்ளினைப் பாதுகாத்து வைப்பதற்கான பாத்திரமாகப் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது (நற். 227: 6 – 7).

6. 1. 6. பை

பை என்பது கள்ளினை ஊற்றி வைக்கும் தோல் பையாகும். இது பச்சை நிறத்தில் காணப்பட்டுள்ளது. இந்தத் தோற்பையானது சூல் கொண்ட கமுகின் வயிற்றை ஒத்துக் காணப்பட்டுள்ளது. இதனை,

சோலைக் கமுகின் சூல்வயிற் றன்ன

நீலப் பைங்குடம் தொலைச்சி (பெரும்பாண். 380 – 381)

எனும் பாடல் வரிகளின் மூலம் அறியமுடிகின்றது.

6. 2. கள்ளினை முகப்பதற்கான பாத்திரம்

6. 2. 1. கோலய்

கோலய் எனும் பாத்திரம் கள்ளினை முகப்பதற்குப் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது. கள்ளினை விற்போர் சாடியில் உள்ள கள்ளினை முகப்பதற்கு இப்பாத்திரத்தைப் பயன்படுத்தியுள்ளனர் (அகம். 166: 1 – 2, புறம். 300: 4 - 6).

6. 3. கள்ளினை அருந்துவதற்கான பாத்திரங்கள்

6. 3. 1. குடை

குடை என்பது பனை ஓலையால் உருவாக்கப்பட்ட பாத்திரமாகும். இந்தக் குடையினுள் கள்ளினை ஊற்றி அருந்தியுள்ளனர். இதனை உழவுத் தொழில் செய்வோரும் பிறரும் பயன்படுத்தியுள்ளனர். உழைத்த களைப்பு தெரியாமல் இருக்கும் பொருட்டு உழவர்கள், மாங்காயினால் உருவாக்கப்பட்ட கள்ளினைப் பனங்குடையிலிட்டு அருந்தியுள்ளனர் (அகம். 37: 1 – 11). பாரியின் பறம்பு மலையில் வசிப்பவர்களும் பனங்குடையில் கள்ளினை அருந்தியுள்ளனர் (நற். 253: 7 – 9).

6. 3. 2. மண்டை

மண்டை என்பது கள்ளினை ஊற்றி அருந்துவதற்கான பாத்திரமாகும். இந்தப் பாத்திரம் பொன்னாலும், மண்ணாலும் செய்யப்பட்டுள்ளது. இந்தப் பாத்திரத்தை உழவர்களும், பாணர்களும், செல்வந்தர்களும் பயன்படுத்தியுள்ளனர்.

மண்டை எனும் பாத்திரத்தினுள், நறவு எனும் கள்ளினை உழவர்களும் (அகம். 96: 1 – 2), தேறல் எனும் கள்ளினை அரசனிடம் பொருள் இரந்து வரும்

இரவலர்களும் (புறம். 115: 1 – 5), ஊர்ப்பகுதியில் வசிப்பவர்களும் (புறம். 261: 2 – 3) அருந்தியுள்ளனர். மேலும் மண் (புறம். 352: 1) மற்றும் பொன்னால் செய்யப்பட்ட மண்டையில் கள்ளினைச் செல்வந்தர்களும் அருந்தியுள்ளனர். இதனை,

தனக்குமுகந் தேந்திய பசும்பொன் மண்டை

இவற்கீ கென்று மதுவுமன் றிசினே (புறம். 289: 6 – 7)

எனும் பாடல் வரிகளின் மூலம் அறியமுடிகின்றது. எனவே, மண்டை என்னும் பாத்திரம் கள்ளை அருந்துவதற்காகப் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது என்பதையும், இது பொன்னாலும், மண்ணாலும் செய்யப்பட்டுள்ளது என்பதையும் அறியமுடிகின்றது.

6. 3. 3. கலம்

கலம் எனும் பாத்திரம் கள்ளை அருந்துவதற்குப் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது. இந்தப் பாத்திரமானது மணிகள் இழைத்தும், பொன்னாலும் மற்றும் பிற மூலப் பொருட்களினாலும் செய்யப்பட்டுள்ளது. இந்தக் கலமானது மணிக்கலன், பொலங்கலம், கலம் எனும் பெயர்களால் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

மணிக்கலன்

மணிக்கலன் என்பது பாத்திரத்தில் மணிகள் இழைத்துச் செய்யப்பட்டதாகும் (புறம். 397: 14). இப்பாத்திரத்தைச் செல்வந்தர்கள் பயன்படுத்தியுள்ளனர். இந்தப் பாத்திரம் பிளந்த வாயையுடைய தேரையைப் போன்ற வடிவத்திலும், நீலமணி போன்ற நிறத்திலும் காணப்பட்டுள்ளது. இதனை,

மட்டம் பெய்த மணிக்கலத் தன்ன

இட்டுவாய்ச் சுனைய பகுவாய்த் தேரை (குறுந். 193: 1 – 2)

எனும் பாடல் வரிகளின் மூலம் அறியமுடிகின்றது.

பொலங்கலம்

பொன்னால் செய்த கலம் பொலங்கலம் எனப்பட்டது. இக்கலத்தில் தேறல் எனும் கள்ளினை அருந்தியுள்ளனர். இப்பாத்திரத்தைச் செல்வச் செழிப்புடைய அரசர்களே பயன்படுத்தியுள்ளனர். பொருள் இரந்து வரும் பாணர், பொருணர்களுக்கு ஏவல் மகளிர் பொன்னால் செய்த பாத்திரத்தில் கள்ளினை ஏந்தி இரவலர்களுக்குப் பகிர்ந்து அளித்துள்ளனர் (புறம். 392: 13 – 18, பொருந். 84 – 87). மேலும், அரசர்களிடத்துப்

பணிபுரியும் மகளிர் பொலங்கலத்தில் கள்ளினை ஏந்தி அரசர்களுக்கு உண்ணக் கொடுத்துள்ளனர் (புறம். 24: 31 – 33, 56: 17 – 21, 367: 4 – 8). இதனை,

பொன்செய் புனைக்கலத் தேந்தி நாளும்
ஒண்டொடி மகளிர் மடுப்ப மகிழ்சிறந்
தாங்கினி தொழுகுமதி யோங்குவாண் மாற (புறம். 56: 17 – 21)

எனும் பாடல் வரிகளின் மூலம் அறியமுடிகின்றது.

கலம்

கலம் எனும் பாத்திரத்தில் தேறல் மற்றும் கள்ளினை அருந்தியுள்ளனர். இது சிறுகலம் (புறம். 232: 4) எனவும் அழைக்கப்பட்டுள்ளது. கலத்தில் உள்ள கள்ளினைப் போர்வீரர்களும் (புறம். 178: 68), படைத்தலைவர்களும் (மதுரை. 228), பாணர்களும் (புறம். 316: 9 – 10) மற்றும் அரசர்களும் அருந்தியுள்ளனர். மேலும், யவனர்கள் கலத்தினுள் கள்ளினைக் கொண்டு வந்துள்ளனர். இந்தக் கலத்தினை நீலக்குப்பி என உரையாசிரியர்கள் குறிப்பிட்டுள்ளனர். இதனை,

யவனர் நன்கலந் தந்த தண்கமழ் தேறல் (புறம். 56: 18)

எனும் பாடல் வரியின் மூலம் அறியமுடிகின்றது.

6. 3. 4. வள்ளம்

வள்ளம் எனும் பாத்திரம் தேறல், நறவு எனும் கள்ளினை அருந்தப் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது. கள்ளினைச் சமைக்கின்ற மகளிர், கள்ளினை அருந்த வருபவர்களுக்கு வள்ளத்தில் பெய்து தந்துள்ளனர் (பெரும்பாண். 339 – 340). வைகை நீராடும் போது பெண்கள் வள்ளத்தில் கள்ளினை அருந்தியுள்ளனர் (பரி. 10: 73 – 75). இது வெள்ளிய நிறமுடையதாகக் காணப்பட்டுள்ளது (கலி. 73: 2 – 4). இதனை,

திகைமுழுது கமழ முகிலகடு கழிமதியின்
உறைகழி வள்ளத் துறநறவு வாக்குநர் (பரி. 10: 74 – 75)

எனும் பாடல் வரிகளின் மூலம் அறியமுடிகின்றது. எனவே, கள்ளினை அருந்துவதற்கு வள்ளம் எனும் பாத்திரத்தைப் பெண்கள் அதிகமாகப் பயன்படுத்தியுள்ளனர் என்பதை அறியமுடிகின்றது.

6. 3. 5. மடா

மடா என்பது கள்ளினை ஊற்றி வைக்கப் பயன்டுத்தியிருக்கலாம். இதில் கள்ளினை அருந்தியதாகக் குறிப்பு காணப்படுகிறது. கள் குடிக்கும் தன்மையினைக் கொண்டு இவ்வாறு கூறியிருக்கலாம். இதனை,

மடாஅ நறவு உண்டார் போல மருள (கலி. 147: 54)

எனும் பாடல் வரியின் மூலம் அறியமுடிகின்றது.

6. 3. 6. வட்டு

வட்டு எனும் பாத்திரம் கள்ளினை அருந்துவதற்குப் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது. இந்தப் பாத்திரமானது சிவந்த புள்ளிகளைக் கொண்டு அரக்கினால் செய்யப்பட்டுள்ளது. அதுமட்டுமல்லாது கள்ளினை அருந்துவதற்கு ஏற்றவாறு வட்டின் விளிம்பின் ஒரு பகுதியில் நாக்கு போல செய்யப்பட்டுள்ளது. இதனை,

செம்பொறி அரக்கின் வட்டுநா வடிக்கும் (நற். 341: 2)

எனும் பாடல் வரியின் மூலம் அறியமுடிகின்றது.

எனவே, சங்க கால மக்கள் கள்ளை அருந்துவதற்கும் அதனைப் பதப்படுத்தி வைப்பதற்கும், அதனை முகப்பதற்கும் எனப் பல்வேறுவிதமான பாத்திரங்களைப் பயன்படுத்தியுள்ளனர் என்பதை மேற்கூறப்பட்ட சான்றுகளின் மூலம் அறியமுடிகின்றது.

6. 3. 7. தொல்லியல் சான்றுகள்

சங்க கால மக்கள் கள்ளினைத் தயாரித்தல், கள்ளினைப் பரிமாறுதல், கள்ளினைக் குடித்தல் போன்ற தேவைகளுக்காகவெனப் பல்வேறுபட்ட பொருட்களைப் பயன்படுத்தியுள்ளனர். அதோடு, தாங்கள் வாழ்ந்த பகுதியில் கிடைத்த மதுவினை அருந்தியதோடு மட்டுமல்லாமல் பிற நாடுகளிலிருந்தும் இறக்குமதி செய்து அருந்தியுள்ளனர். இதன்மூலம் பிற நாட்டின் பயன்பாட்டுப் பொருட்களும் இறக்குமதி ஆகியுள்ளன என்பதனை அறியமுடிகின்றது. இலக்கியங்களில் குறிப்பிட்டுள்ளதைக் கொண்டு எத்தகைய மதுக்குடுவைகள் என அறிய முடியவில்லை. ஆனால், தொல்லியல் அகழாய்வுகளில் சங்க காலத்தைச் சார்ந்த மதுக்குடுவைகளும் ரோமானிய நாட்டு மதுக்குடுவைகளும் கிடைத்துள்ளன. மேலும், ரோமானிய நாட்டு மதுக்குடுவையைப் போன்று செய்து பயன்படுத்தியதற்கான ஆதாரங்களும் கிடைத்துள்ளன.

“அரிக்கமேடு, கரூர், காவிரிப்பூம்பட்டினம், காஞ்சிபுரம், வசவசமுத்திரம், குடிகாடு ஆகிய இடங்களில் நடைபெற்ற அகழாய்வில்

‘ஆம்போரா’ (AMPHORO) என வழங்கப்பட்ட யவன மட்கலங்களின் உடைந்த பகுதிகள் பல கிடைத்துள்ளன.

ஆம்போரா, மிகப்பெரிய அளவிலான சேமிப்புக் கலமாகும். கிரேக்க மொழியில் ‘ஆம்பி’ என்றால் இருபுறம் எனப்படும். இருபுறமும் கைப்பிடியுடன் கூடியது ஆம்போரா எனப்பட்டது. எந்த விதமான வேலைப்பாடுகளும் இன்றி மிகவும் கனமான உட்புறச் சுவருடன் கூடியது. வெளிர் மஞ்சள் அல்லது இளஞ்சிவப்பு வண்ணத்தில் காணப்படுகின்றது. சக்கரத்தால் வளையப்பட்ட இக்கலத்தின் கழுத்துப்பகுதி குறுகியும், வயிற்றுப்பகுதி படுத்தும், கீழ்ப்பகுதி கூர்முனையுடன் தரையில் புதைத்து வைப்பதற்கு வசதியாகவும் வடிவமைக்கப்பட்டுள்ளது. இவற்றில் மதுவகைகள், ஆலிவ் எண்ணெய் மற்றும் குவாம் என்ற மீன் குழம்பு முதலியவற்றைக் கொண்டு வரப் பயன்படுத்தப்பட்டது” (வசந்தி: 1999: 57).

இக்கலங்கள் ஒருமுறை பயன்படுத்தப்பட்ட பின்னர் மறுபடியும் பயன்படுத்தப்படுவதில்லை (வசந்தி: 1999: 58). இந்தக் குடுவைகள் மது கொண்டு வரவைக்கப்பட்ட பின்னர் உடைக்கப்பட்டுத் தரைப் பகுதிகளைப் போடுவதற்குப் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன என அரிக்கமேட்டில் நடைபெற்ற அகழாய்வின் மூலம் தெரியவருகின்றது (வசந்தி: 1999: 59).

மேலும், இந்த வகைக் குடுவைகளில்தான் யவனத் தேறல் கொண்டு வரப்பட்டதா? என்பதை, “ரோமாபுரி, கிரேக்கம் ஆகிய இடங்களில் நடைபெற்ற அகழாய்வுகளிலும் அங்குள்ள ஓவியங்கள் மற்றும் சிற்பங்களிலும் இக்கலங்களை ரோமானிய அடிமைகள் கப்பலில் ஏற்றுவது இறக்குவது போல வரையப்பட்டும், செதுக்கப்பட்டும் காணப்படுகின்றன. பிரான்சின் தென்கரையில் மாத்ராக் தெஷீயன் சரக்குக் கப்பல் ஒன்று ஆழ்கடலாய்வில் கண்டுபிடிக்கப்பட்டது. இது, கி. மு. 70 – 60 களில் கடலில் மூழ்கியிருக்க வேண்டும் என ஆய்வாளர்கள் கருதுகின்றனர். இக்கப்பலில் சுமார் 7000 முதல் 8000 வரையிலான மதுக்கலங்கள் இருந்திருத்தல் வேண்டும் எனவும் கண்டறியப்பட்டுள்ளது. எனவே, தமிழகத்தில் கிடைத்த ஆம்போரா மதுக்கலங்கள், யவனத் தேறலைக் கொண்டு வரப் பயன்படுத்தப்பட்டன” (வசந்தி: 1999, ப. 57)

எனச் சீ. வசந்தி குறிப்பிடுவதன் மூலம் சங்க கால யவன மதுக்குடுவையைப் பற்றி அறியமுடிகின்றது.

“தமிழகத்தில் கிடைத்தவை பெரும்பாலும் கிரேக்க நாட்டு யவன மதுக்கல வகையைச் சேர்ந்தவை. ஆயினும் தெற்கு இத்தாலியில் உள்ள காம்பியா என்ற இடத்தில் செய்யப்பட்ட ரோமானிய வகையைச் சேர்ந்தவைகளும் தமிழகத்தில் கிடைத்துள்ளன. தமிழர்களும் இத்தகைய மதுக்கலங்களைப் போன்று செய்ய முற்பட்டனர். இந்த வகை மதுக்கலங்கள் பல காஞ்சிபுரம் அகழாய்வில் கிடைத்துள்ளன”. (வசந்தி: 1999: 61) மதுக்குடுவைகள் மட்டுமல்லாது குவளை போன்ற அமைப்பிலும் மட்பாண்டங்கள் அகழ்வைப்பகங்களில் காணப்படுகின்றன. ஆனால், நீர் மற்றும் மது போன்ற பானங்களை அருந்துவதற்குப் பயன்படுத்தப்பட்டிருக்கலாம். இது எவ்வகைப் பயன்பாடு என்பதற்கான குறிப்புகள் காணப்படவில்லை.

கோயம்புத்தூர் அகழ்வைப்பகத்தில் வைக்கப்பட்டுள்ள மதுக்குடுவைகள்

7. பூக்களுக்கான பாத்திரங்கள்

சங்க கால மக்கள் பூக்களுக்காகப் பல்வேறு வகைப் பாத்திரங்களைப் பயன்படுத்தியுள்ளனர். பூச்செடியை நட்டு வைப்பதற்கும், பூக்களைப் பறித்து வைப்பதற்கும், பறித்த பூக்களை விற்பதற்கும் பல பாத்திரங்களைப் பயன்படுத்தியுள்ளனர். இந்தப் பாத்திரங்கள் மூங்கில், ஓலை, மண் முதலிய மூலப் பொருட்களைக் கொண்டு செய்யப்பட்டுள்ளன.

7. 1. அமை

அமை என்பது மூங்கிலினாலான பொருள் ஆகும். இதில் எயினர்களாகிய பழையர் மகளிர் இருப்பை மரத்தில் உள்ள வெண்மையான பூக்களைத் திரட்டிச் சீரூரின் கண் உள்ள தெருக்கள் தோறும் சென்று விற்றுள்ளனர் (அகம். 331: 1 – 6).

7. 2. பசங்குடை

பசங்குடை என்பது பனை ஓலையால் செய்யப்பட்டதாகும். இந்தப் பசங்குடையில், பெண்கள் முல்லை (புறம். 352: 3 – 5) மற்றும் பிச்சிப் பூக்களைப் பறித்து வைத்துள்ளனர். இது பள்ளமுண்டாகுமாறு செய்யப்பட்டுள்ளது (குறுந். 168: 1 – 2). இந்தப் பசங்குடையைப் பற்றிக் குறுந்தொகை உரையாசிரியர், ‘பனம் பசங்குடை என்றது, பனங்குருத்தாற் செய்த பூங்குடையை. முதல்நாள் மாலைக்காலத்தே பிச்சிக் கொழுமுகைகளைப் பனங்குடையிலே யிட்டு மூடி வைத்து மறுநாள் மழைபெய்யா நின்ற காலையிலே அப்பூங் குடையைத் திரந்து பரப்பிவிட்டால் அக்குடையும் அரும்பும் நறுமையும் தன்மையும் உடையவாதல் (சோமசுந்தரனார்: 2007) எனக் குறிப்பிடுகின்றார்.

7. 3. வட்டி

வட்டி என்பது ஓலையால் செய்யப்பட்டதாகும். இது பல்வேறு பயன்பாட்டிற்காகப் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது. பூக்களை விற்பவர்களும், உழவர்களும் பயன்படுத்தியுள்ளனர். உழவர்கள், வட்டியினுள் விதைகளைப் போட்டு விதைத்த பின்பு முல்லைப் பூக்களைப் பறித்து வைத்துள்ளனர் (குறுந். 155: 1 – 2). மேலும், பூ விற்பவர்களாகிய விலைஞர் காட்டு மல்லிகையின் பூக்களை வட்டியிலிட்டு விற்கச் சென்றுள்ளனர். இது அகன்ற வாயையுடையதாகக் காணப்பட்டுள்ளது. இதனை,

வரிமென் முகைய நுண்கொடி யதிரல்

மல்ககல் வட்டியர் கொள்விடம் பெறாஅ

விலைஞர் ஒழித்த தலைவேய் கான்மலர் (அகம். 391: 2 – 4)

எனும் பாடலடிகளின் மூலம் அறியமுடிகின்றது.

7. 4. பிடகை

பிடகை என்பது பூக்களை இட்டு வைப்பதற்கான தட்டு என உரைகளில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. எதனால் செய்யப்பட்டது என்பது தெரியவில்லை. இந்தப் பிடகையைத் தெருக்களில் பூக்களை விற்பதற்கும் (மதுரைக். 397), வீடுகளில் பூக்களைப் போட்டு வைப்பதற்கும் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது (நெடுநல். 39 – 41).

7. 5. புட்டில்

புட்டில் என்பது ஓலையால் செய்யப்பட்டதாகும். இந்தப் புட்டிலைப் புலைத்தியர் உருவாக்கி, சேரியில் உள்ள இடையர்களுக்கு விலைக்கு விற்பதுள்ளனர். இதனுள் பூக்களைப் பறித்துச் சேமித்து வைத்துள்ளனர் (கலி. 117: 7 – 12). இந்தப் பொருளைப் பற்றி கலித்தொகை உரையாசியர், ‘மகளிர் வினைமேற் செல்லுங்கால், பனையோலையால் முடையபெற்ற புட்டியை எடுத்துச் செல்வது வழக்கம்’ (விசுவநாதன்: 2007: 525) என்று குறிப்பிட்டுள்ளார்.

7. 6. செப்பு

செப்பு எனும் பாத்திரம் பூக்களைப் போட்டு வைக்கப் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது. இது முடியுடன் காணப்பட்டுள்ளது. இதனை,

பராரைப் பாதிரிக் குறுமயிர் மாமலர்
நறுமோ ரோடமொடு உடனறிந்து அடைச்சிய
செப்பிடத்து அன்ன நாற்றந் தொக்குடன் (நற். 337: 4 – 6)

எனும் பாடல் வரிகளின் மூலம் அறியமுடிகின்றது. இந்தப் பூஞ்செப்பானது வரிகளுடனும் (கலி. 68: 15), அழகியதாகவும் பல வடிவங்களைக் கொண்டதாகவும் காணப்பட்டுள்ளது. இந்தப் பலவகையான செப்புகளில் உள்ள பூக்கள், அந்தப் பூக்களை வாங்குவோருக்கு ஏற்றவாறு கடைத்தெருக்களில் விற்கப்பட்டுள்ளது (மதுரைக். 421 – 423). இது பெண்ணின் மார்பகம் போன்ற வடிவில் காணப்பட்டுள்ளது (குறுந். 159: 4).

7. 7. தாழி

தாழி என்பது பூஞ்செடிகளையும் பருத்திச் செடிகளையும் நட்டு வைத்து வளர்ப்பதற்குப் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது. மகளிர் தங்கள் வீடுகளில் தாழி எனும் பாத்திரத்தினுள் பூஞ்செடிகளை நட்டு வளர்த்துள்ளனர். இதனை,

தாழிக் குவளை வாடுமலர் கட்டித்
தருமணற் கிடந்த பாவையென் (அகம். 165: 11 – 12)

எனும் பாடல் வரிகளின் மூலம் அறியமுடிகின்றது. இது மட்டுமல்லாது பருத்திச் செடிகளையும் வளர்த்துள்ளனர் (அகம். 129: 6 – 7).

8. சடங்கிற்காகப் பயன்படுத்தப்பட்ட மட்பாண்டங்கள்

சங்க கால மக்கள் திருமணம், இறப்பு போன்ற சடங்கிற்காகப் பலவிதமான பாத்திரங்களை உருவாக்கிப் பயன்படுத்தியுள்ளனர். திருமணம், இறப்பு என்று மட்டுமல்லாது பெண்கள் மாத விலக்கின்போது பாத்திரங்களைத் தொடாமல் இருக்க வேண்டும் எனும் விதிமுறைக்கு உட்பட்டும் இருந்துள்ளனர்.

8. 1. குடம், மண்டை

திருமணச் சடங்கின்போது குடம், மண்டை முதலிய மட்பாண்டங்களைப் பயன்படுத்தியுள்ளனர். திருமணம் நடக்கும் இடத்தில், மணம் செய்து வைக்கும் முதிய மங்கள மகளிர்கள் தலையில் நீர்க் குடங்களைச் சுமந்தவர்களாக, கையில் அகன்ற மண்டை எனும் கலங்களை ஏந்தியவர்களாக ஒன்று கூடி, திருமணத்திற்கான சடங்குகளைச் செய்துள்ளனர். இதனை,

உச்சிக் குடத்தர் புத்தகல் மண்டையர்

பொதுசெய் கம்பலை முதுசெம் பெண்டிர் (அகம். 86: 8 – 9)

எனும் பாடல் வரிகளின் மூலம் அறியமுடிகின்றது.

8. 2. கலம்

வீட்டில் பயன்படுத்தும் அல்லது புழங்கும் கலங்களைப் பெண்கள், மாதவிலக்கின் போது தொடாமல் இருந்துள்ளனர். இதனை,

கலந்தொடா மகளிரி நிகழ்ந்துநின் றவ்வே (புறம். 299: 7)

எனும் பாடலடியின் மூலம் அறியமுடிகின்றது.

8. 3. தாழி

சங்க கால மக்கள் இறந்தவர்களை மண்ணில் புதைத்துள்ளனர். மண்ணில் புதைப்பதற்கு முன் இறந்தவர்களை வைப்பதற்கென்று தாழி எனும் மட்பாண்டத்தை உருவாக்கியுள்ளனர். இந்த மட்பாண்டத்தினுள் இறந்தவர்களை வைத்துக் கவிழ்த்துப் புதைத்துள்ளனர் (புறம். 238 – 1). இதனைப் புறநானூற்று உரையாசிரியர், ‘பழந்தமிழர்

இறந்தோரை எரித்தலோ அன்றிப் புதைத்தலோ செய்வர். புதைக்கப்படவேண்டிய பிணங்களைத் தாழியிலிட்டு மண்ணில் புதைப்பர். பிணங்களை விலங்குகள் பற்றியிழுத்தலாகாது என்று தாழிகளைக் கவிழ்த்துப் புதைப்பர். எனவே, ‘கவி செந்தாழி’ என்றார்’ (பாலசுப்பிரமணியன்: 2007: 559) என்று குறிப்பிடுகின்றார். இந்தத் தாழியானது பெரிய வடிவத்தில் செய்யப்பட்டுள்ளது (புறம். 256: 6). இது கரிய நிறமுடையதாகவும், (நற். 271: 10 – 12) காணப்பட்டுள்ளது. இந்தத் தாழியினுள் செல்வந்தர்கள் மட்டுமல்லாது சாதாரண மக்கள் உட்பட ஆண், பெண் என அனைவரையும் புதைத்துள்ளனர்.

8. 4. தொல்லியல் சான்றுகள்

சங்க காலத்தில் இறந்தவர்களைத் தாழியில் இட்டுப் புதைக்கும் மரபு இருந்ததைச் சங்க இலக்கியங்களில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன. இதனை உறுதிசெய்யும்விதமாகத் தொல்லியல் அகழாய்வுகளிலும் இறந்தவர்களைப் புதைத்த தாழிகள் பல இடங்களில் கிடைத்துள்ளன.

‘கி. மு. 3. முதல் கி. பி. 3 வரை வாழ்ந்த மக்கள் இறந்துப் பட்டோரை அடக்கம் செய்த ஈமத்தாழிகள் தமிழ்நாட்டில் பல இடங்களில் கண்டறியப்பட்டுள்ளன. கி. பி. 1 ஆம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த முதுமக்கள் தாழிகள் இரண்டு கரூர் அருகில் சின்னாண்டான் கோயில் என்ற இடத்திலிருந்து கொண்டு வரப்பட்டு காட்சிப்படுத்தப்பட்டுள்ளன. இவற்றில் ஒன்று 100 செ. மீ. உயரமும், 200 செ. மீ. சுற்றளவும், 56 செ. மீ. விட்டமும் கொண்டது. மற்றொன்று 90 செ. மீ. உயரமும், 50 செ. மீ. விட்டமும், 2 மீ சுற்றளவும் கொண்டது’, மேலும், இத்தாழிகள் ‘கரூர் மாவட்டத்தில் மண்மங்கலம், சோமூர், திருமுக்கூடலூர், நெரூர், புகளூர், கரூர், ஆத்தூர், மூக்கணாங்குறிச்சி, நத்தமேடு, திருக்காம்புலியூர், நெடுங்கூர் போன்ற இடங்களில் இத்தகைய முதுமக்கள் தாழிகள் கண்டறியப்பட்டுள்ளன. பெருங்கற்காலத்தைச் சேர்ந்த மக்களும், சங்க காலத்தைச் சார்ந்த மக்களும் இறந்தவர்களை அடக்கம் செய்வதற்கு இதுபோன்ற தாழிகளையே பயன்படுத்தியுள்ளனர்’ (கணேசன்: 2011: 48).

மேலும், “தமிழகத்தில் கிடைக்கும் பெரும்பான்மையான தாழிகள் கருப்பு சிவப்புப் பானை ஓடுகளால் வனையப்பட்ட மூடிகள் கொண்டு மூடப்பட்டிருப்பதைப் பல்வேறு அகழாய்வுச் சான்றுகள் தெளிவுபடுத்துகின்றன” (ராஜன்: 2004: 24) எனக் குறிப்பிடுவதன் மூலம் தாழிகள் மூடியைக்கொண்டு மூடப்பட்டிருப்பதை அறியமுடிகின்றது. ஆனால், புறநானூற்று உரையாசிரியர், கவி செந்தாழி (புறம். 238) என்பதற்கு இறந்தவர்களைத் தாழியில் வைத்துக் கவிழ்த்துப் புதைத்துள்ளதாகக் குறிப்பிட்டுள்ளார். எனினும் தொல்லியல்

சான்றின் மூலம் கவி செந்தாழி என்பதற்கு முடியால் மூடப்பட்ட தாழி என்றே பொருள் கொள்ளத் தோன்றுகிறது.

இறந்தவர்களைப் புதைத்த தாழிகள், கரூர், கோயம்புத்தூர், பூண்டி முதலிய இடங்களில் உள்ள அகழ்வைப்பகங்களில் காணப்படுகின்றன.

கரூர் அகழ்வைப்பகம்

கோயம்புத்தூர் அகழ்வைப்பகம்

பூண்டி அகழ்வைப்பகம்

9. விளக்குகள்

சங்க காலத்தில் மக்கள் விளக்குகளைத் தம் இல்லங்களிலும் பிறவிடங்களிலும் பயன்படுத்தியுள்ளதைப் பல தரவுகளைக் கொண்டு அறியமுடிகின்றது. விளக்குகளை இரும்பினாலும் (நெடுநல். 42) பொன்னாலும் (அகம். 19: 17) செய்துள்ளனர். தேவையைப் பொறுத்துச் சிறிய விளக்குகளையும் (புறம். 326: 5) நீண்ட நேரம் எரிவதற்கு நெடுஞ்சுடர் விளக்குகளையும் (மதுரைக். 556) பயன்படுத்தியுள்ளனர். விளக்கில் எரிபொருளாக

எண்ணெயையும் அதனோடு மீன் கொழுப்பையும் சேர்த்துப் பயன்படுத்தியுள்ளனர் (நற். 215: 5 – 6). நெய்யிட்டும் விளக்கெரித்துள்ளனர் (பதிற். 47: 7). விளக்கில் பஞ்சினால் உருவாக்கிய வெண்மை நிறத் திரியினை இட்டு எரிய வைத்துள்ளனர் (குறுந். 353: 5). இவ்விளக்குகள் தம் இல்லத்தின் மாடங்களில் (பட்டினப். 111) ஏற்றி வைத்துள்ளனர். இவ்வாறு உயர்ந்த மாடங்களில் ஏற்றப்பட்டுள்ள விளக்குகளின் சுடர் கடலில் திசை தப்பிய மரக்கலங்களைத் தன்முகமாக அழைக்கும் வண்ணம் காணப்பட்டுள்ளது (பெரும்பாண். 348 – 351). இரவைப் பகலாக்கும் அளவுக்கு ஒளிதரும் விளக்குகளையும் அக்கால மக்கள் பயன்படுத்தியுள்ளனர்.

சங்க காலத்தில் பல வகை விளக்குகள் காணப்பட்டுள்ளன. அவை வடிவத்தினாலும், அதன் தன்மையினாலும் பலவாறாக அமைந்து காணப்படுகின்றன.

9. 1. பாவை விளக்கு

பாவை விளக்கு என்பது பாவை தன் கையில் விளக்கினை ஏந்தியபடி இருக்கும் விளக்கு எனக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன. இவ்விளக்கில் பெரியதிரியினையிட்டு எரியச் செய்து மக்கள் தம் ஏழுக்கு மாளிகையின் வாயிலில் வைத்து எரிய வைத்துள்ளனர் என்பதை

பாவை விளக்கிற் பருஉச்சுட ரழல

இடஞ்சிறந் துயரிய எழுநிலை மாடத்து (முல்லைப். 85 – 86)

என வரும் பாடல்களால் அறியமுடிகின்றது. அரண்மனையின் அந்தப்புறத்திலும் இவ்விளக்கினைப் பயன்படுத்தியுள்ளனர் (நெடுநல். 101 – 103).

9. 2. பாண்டில் விளக்கு

பாண்டில் விளக்கென்பது கால் உள்ள விளக்கு (தமிழ்ப் பேரகராதி: 1982: 2598) எனச் சென்னைப் பல்கலைக் கழகத் தமிழ்ப் பேரகராதி குறிப்பிடுகிறது. இவ்விளக்கில் பெரிய திரியினையிட்டு எரியச் செய்துள்ளனர். இதனை,

பாண்டில் விளக்குப் பருஉச் சுடரழல (பதிற்று. 47: 6)

எனும் பாடலடியினால் அறியமுடிகின்றது.

9. 3. நந்தா விளக்கு

நந்தா விளக்கென்பது எப்பொழுதும் எரிந்து கொண்டிருக்கும் ஒருவகை விளக்கு (தமிழ்ப் பேரகராதி: 1982: 2152) எனச் சென்னைப் பல்கலைக்கழகப் தமிழ்ப் பேரகராதி

குறிப்பிடுகிறது. இவ்விளக்கினை, தொண்டி மகளிர், மாலை நேரத்தில் ஏற்றி தெய்வத்தை வணங்கியுள்ளனர். இதனை,

தொண்டி மகளிர் உண்டுறை மூழ்கி
அந்தி மாட்டிய நந்தா விளக்கின் (பட்டினப். 246 – 247)

எனும் பாடல் வரிகளின் மூலம் அறியமுடிகின்றது.

9. 4. அகல் விளக்கு

அகல் விளக்கு என்பது சிறிய வடிவில் காணப்பட்டுள்ளது. இது கைவிளக்கு என்றும் அழைக்கப்பட்டுள்ளது (கலி. 142: 143). இந்த விளக்கின் ஒளிக்குச் செங்காந்தள் மலரின் மொட்டினை உவமையாகக் கூறப்பட்டுள்ளதைக் கொண்டு இது சிறிய வடிவில் இருந்திருந்திருக்கிறது என அறியமுடிகின்றது (அகம். 235: 7 – 8).

9. 5. மணிவிளக்கு

மன்னனின் பாசறையில் திருமணி விளக்கினை யவனர்கள் ஏற்றியுள்ளனர் என்பதற்கான குறிப்பு காணப்படுகின்றது (முல்லைப். 63 – 64). இதனை முல்லைப்பாட்டு உரையாசிரியர் மாணிக்கமாகிய விளக்கு (சோமசுந்தரனார்: 2007: 25) என விளக்கம் கூறுகின்றார். திருச்சீரலைவாயிலுள்ள கோயிலில் இம்மணிவிளக்குகள் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன (அகம். 266: 20).

9. 6. கிளிஞ்சல் விளக்கு

பரதவர்கள், மீன் கொழுப்பாகிய எண்ணெயில் கிளிஞ்சல் விளக்கினை ஏற்றி இரவின் துயின்றுள்ளனர். இதனை,

மீன்நெய் அட்டிக் கிளிஞ்சில் பொத்திய
சிறுதீ விளக்கில் துஞ்சும் நறுமலர்ப் (நற். 175: 3 – 4)

எனும் பாடல்வரிகளால் அறியமுடிகின்றது.

இந்த விளக்குகள் மட்டுமல்லாது மேலும் சில விளக்குகளும் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன. கடலோரத்திலுள்ள பெரிய மாளிகையின் மாடங்களில் ஏற்றப்பட்டுள்ள விளக்குகளின் வெளிச்சத்தைக் கண்டு கப்பலோட்டிகள் கப்பலைக் கரையினிடத்திற்குக் கொண்டுவந்துள்ளனர். இதன் மூலம் அவ்விளக்கொளி மிகுந்த பிரகாசத்தைக் கொடுக்கக்கூடிய பெரிய விளக்காக இருந்திருக்கலாம். இவ்வகை விளக்குகள் பெரும்பான்மை செல்வந்தர்களின் மாளிகையிலேயே இருந்திருக்க வேண்டும். இதனை,

உலகு கிளர்ந்தன்ன உருகெழு வங்கம்

.....

கோடுயர் திணிமணல் அகந்துறை நீகான்

மாட வொள்ளெறி மருங்கறிந் தொய்ய (அகம். 255: 1 – 6)

எனும் பாடலடிகளின் வழி அறியமுடிகின்றது. மீன் பிடிக்கச் சென்ற பரதவர்களும் இவ்விளக்கொளியைக் கண்டு கரையினிடத்தே வந்துள்ளனர் (பட்டினப். 111 – 112). மேலும் பருத்தி நூல் நூற்கும்போது பெண்கள் தம் வீட்டில் விளக்கினை ஏற்றி வைத்து (புறம். 326: 4 – 6) நூல் நூற்றுள்ளனர்.

9. 7. விழாக்களில் விளக்குகள்

விளக்குகள் கார்த்திகைத் திருவிழா, திருமண விழா, பூசை செய்யும்போது, துணங்கைக் கூத்து ஆடும்போது எனப் பல்வேறு நிகழ்ச்சிகளிலும் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன.

மக்கள் கார்த்திகைத் திருவிழாவின்போது நடுஇரவில் தெருக்களில் வரிசையாக விளக்குகளை ஏற்றியுள்ளனர் (அகம். 141: 8 – 9). திருமண விழாவின் போது வீட்டில் விளக்கேற்றி வைத்துள்ளனர் (அகம். 86: 4). தெய்வத்திற்குப் பூசை செய்யும்போது விளக்குகள் ஏற்றப்பட்டுள்ளன (மதுரைக். 607). பாண்டில் விளக்கின் வெளிச்சத்தில் துணங்கைக் கூத்து நிகழ்த்தப்பட்டுள்ளது (பதிற். 52: 13 – 14). மேற்கண்ட செய்திகளின் அடிப்படையில், பண்டைய தமிழர்களின் வாழ்வியல் பண்பாட்டில் விளக்குகள் இரண்டறக் கலந்துள்ளன. இந்த விளக்குகளை உலோகத்தாலும், கிளிஞ்சல்களாலும் உருவாக்கி நெய்யும், மீன்கொழுப்பும் ஊற்றி வெண்பஞ்சுத் திரிகளையிட்டுத் தம் இல்லங்களிலும் தெருக்களிலும் கோயில்களிலும் ஏற்றியுள்ளனர். மேலும், விழாக்கள் உள்ளிட்ட நிகழ்ச்சிகளின் போதும் விளக்குகளை ஏற்றியுள்ளனர்.

9. 8. தொல்லியல் சான்றுகள்

சங்க கால மக்கள் விளக்கினைத் தம் இல்லங்களிலும், தெருக்களிலும் பிற இடங்களிலும் பயன்படுத்தியுள்ளனர். அவை கிளிஞ்சல், மண் மற்றும் பிற மூலப்பொருட்களைக் கொண்டு செய்யப்பட்டுள்ளன. தொல்லியல் அகழாய்வுகளிலும் சங்க காலத்தைச் சார்ந்த சுடுமண்ணாலான விளக்குகள் பல வடிவங்களில் கிடைத்துள்ளன. அவை, பூம்புகார், கோயம்புத்தூர், சென்னைப் பல்கலைக்கழகம் போன்ற இடங்களில் உள்ள அகழ்வைப்பகங்களில் வைக்கப்பட்டுள்ளன.

கோயம்புத்தூர் அகழ்வைப்பகத்தில் வைக்கப்பட்டுள்ள விளக்குகள்

பூம்புகார் அகழ்வைப்பகத்தில் வைக்கப்பட்டுள்ள விளக்கு

10. படுக்கைக்கான பொருட்கள்

சங்க கால மக்கள் படுத்து உறங்குவதற்கென்று கட்டில், சேக்கை, அணை, அதள், சாம்பு, பாய் முதலியவற்றைப் பயன்படுத்தியுள்ளனர்.

10. 1. கட்டில் எனும் பாண்டில்

கட்டிலைப் படுப்பதற்குப் பயன்படுத்தியுள்ளனர். இதன் மீது படுக்கையையும் அணையையும் இட்டுச் சொகுசாகவும் உருவாக்கியுள்ளனர். இது சிறிய கால்களை உடையதாக (ஐங். 410: 1), யானைத் தந்தத்தைக் கொண்டு உருவாக்கப்பட்டுள்ளது (பதிற். 79: 11 – 14). இது பாண்டில் (நெடுநல். 123) எனவும் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

மேலும், கட்டிலானது வாரினால் ஊசியைக் கொண்டு கோர்த்தும் உருவாக்கப்பட்டுள்ளது (புறம். 82: 3 – 4). யானைத் தந்தத்தால் உருவாக்கப்பட்ட கட்டிலானது, எதிரி நாட்டு வேந்தர்களின் யானையைக் கொண்டு அதனால் உருவாக்கப்பட்ட கோட்டினாலும் (பதிற். 79: 11 – 14), வயது முதிர்ந்து இறந்துபட்ட யானையின் கோட்டினைக் கொண்டும் உருவாக்கப்பட்டுள்ளது. யானைக் கோட்டினைச் சிறுநுளியால் நுட்பமாகச் செதுக்கி வட்டமாக உருவாக்கப்பட்டுள்ளது. இது “பெரிய இலை வடிவம் இடையே விளங்குமாறு இயற்றப்பட்டது. குல் முற்றித் தளர்ந்த இயல்புடைய மகளிரின் பால் முற்றித் திரண்ட முலையைப் போல பக்கம் உருண்டிருக்கும் குடத்தை உடையதாகக் கட்டிலின் கால் அமைந்திருக்கும்.

குடத்திற்கும், கட்டிலுக்கும் நடுவே உள்ள இடம் உள்ளியின் வேர்ப்பகுதிபோல, நீண்டு விளங்கக் கட்டிலின் கால்கள் வலியவாய் இயற்றப்பட்டன. அக்கட்டில், அகன்ற அளவுடன் உருவாக்கப்பட்டதாகும். பெரும்புகழ் உடையதாக இவ்வட்டக் கட்டில் விளங்குவதாகும். முத்துக்களைத் தன்னிடத்தே கொண்ட நூல், அழகு விளங்கும் வண்ணம், அக்கட்டிலின் நாற்புறமும் தொங்கவிடப்பட்டது” (நாகராசன்: 2007: 211 – 213) என்ற பத்துப்பாட்டு உரையின் மூலம் கட்டிலின் வடிவத்தையும் அதன் தன்மையையும் அறியமுடிகின்றது.

மேற்கூறப்பட்ட செய்திகளைக் கொண்டு யானைத் தந்தத்தால் உருவாக்கப்பட்ட கட்டிலினை அரசுக் குடும்பத்தினரும், மற்ற கட்டிலினைச் சாதாரண மக்களும் பயன்படுத்தியுள்ளனர் என்பதை அறியமுடிகின்றது.

10. 2. சேக்கை

சேக்கை என்பது படுக்கை எனக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. இது பள்ளி (புறம். 246: 9) எனவும் அழைக்கப்பட்டுள்ளது. இதனை அரசர்களும் செல்வந்தர்களும் பயன்படுத்தியுள்ளனர்.

இந்தப் படுக்கையானது அன்னத்தின் இறகினாலும், மலர்களினாலும் உருவாக்கப்பட்டுள்ளது. இது ஐந்து வகைப்பட்ட பொருட்களினால் உருவாக்கப்பட்டுள்ளதால்

பாடுஅமை சேக்கை (குறுந். 216: 3 – 4) எனவும் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. அவை, ‘சிறுபூனை, செம்பஞ்சி, வெண்பஞ்சி, சேணம், உறுதூவி சேக்கையோரைந்து’ (சோமசுந்தரனார்: 2007: 387) எனக் குறுந்தொகை உரையாசிரியர் குறிப்பிடுகிறார். இது பல அடுக்குகளைக் கொண்ட படுக்கையாகவும் காணப்பட்டுள்ளது என்பதனை, ‘பல்படை நிவந்த வறுமையில் சேக்கை’ (அகம். 305: 5) என்ற பாடல் வரி உணர்த்துகிறது. இந்தச் சேக்கையினை மாட மாளிகையில் வசிக்கும் செல்வந்தர்கள் பயன்படுத்தியுள்ளனர் (அகம். 124: 6).

மேலும், அன்னத்தூவியால் உருவாக்கப்பட்ட படுக்கையினைச் செல்வந்தர்களும் (கலி. 13: 15 – 16, 72: 4 – 5, அகம். 289: 10 – 14), மலர்களினால் உருவாக்கப்பட்ட படுக்கையினை அரசர்களும் பயன்படுத்தியுள்ளனர் (மதுரைக். 713 – 714). படுக்கை பல்வகை மலர்களினால் உருவாக்கப்பட்டது என்பதனைப் பல்பூஞ் சேக்கை (அகம். 389: 9), புணைபூஞ் சேக்கை (அகம். 107: 3), மென்பூஞ் சேக்கை (புறம். 50: 7) போன்ற சொற்களினால் அறியமுடிகின்றது.

இந்த எல்லா வகை அமைப்பினைப் பாண்டிமாதேவியின் படுக்கை கொண்டுள்ளது. “பன்னிறம் ஊட்டப்பட்ட மயிர்க் கற்றைகளை, படுக்கையின் நடுவிடத்தே பரப்பி, அவற்றின் மேல் சிங்கம் முதலிய விலங்குகளை வேட்டையாடுவது போன்ற காட்சிகள் பொறிக்கப்பட்ட தகடுகள் பதிக்கப்பட்டன. சாளரங்களாக விளங்கும் அத்தகடுகள், ஆணிகளால் தைக்கப்பட்டன.

இடமகன்ற காட்டுப் பகுதியில் பூத்த முல்லைப் பூக்களும் அவற்றில் வேறுபாடு புலப்படும்படி ஏனைய பல பூக்களும் கட்டிலின் மேல் நிரப்பப்பட்டன. கட்டிலின் மேல், இரண்டாய் அமைந்த படுக்கைகள் இணைத்து இடப்பட்டன. மென்மையான துணியால் அவை போர்த்தப்பட்டன. அப்படுக்கைகளின் மேல், தன்னுடைய துணையைப் புணர்ந்த சேவலின் தூய நிறமுடைய நுண்ணிய முடிகள் பரப்பப்பட்டன. அப்படுக்கைகளின் மீது அணைகள் இடப்பட்டன. கஞ்சியில் தோய்த்த மெல்லிய மடிப்புடைய ஆடை அப்படுக்கைகளின் மீது விரிக்கப்பட்டது” (நாகராசன்: 2007: 213).

மேலே குறிப்பிடப்பட்டுள்ள பொருட்களைப் படுக்கையின் மீது விரிக்கப்பட்டதன் காரணத்தை, “புலிப்பொறிக் கொண்ட தகடுகள், வீரமும் ஆண்மையும் உடைய மரபு தோன்ற வேண்டும் என்பதற்கும் மலர்மாலைகள், அவ்வறையில் மணம் சூழ்ந்து விளங்குவதற்கும், தூமடி விரித்தல், தூய்மையின் இன்றியமையாமை கருதியும், தூநிறத் தூவி பரப்பப் பெற்றமை, ஊற்றின்பத்தை மிகுவதற்கும் ஏதுவாக விளங்குவனவாகும்” (நாகராசன்: 2007: 213) எனப் பத்துப்பாட்டு உரையாசிரியர் குறிப்பிடுகின்றார்.

மேற்கண்ட குறிப்புகளின் மூலம் சேக்கையினை, வசதி படைத்த செல்வந்தர்களும், அரசர்களும் பயன்படுத்தியுள்ளனர் என்பதை அறியமுடிகின்றது.

10. 3. அணை

அன்னத் தூவினாலும், மலர்களாலும் உருவாக்கப்பட்ட படுக்கையில் தலைக்கு அணையை வைத்துப் படுத்து உறங்கியுள்ளனர். இது மென்மையாகவும் (புறம். 383: 15), நுண்ணிய துகிலினைக் கொண்டும் உருவாக்கப்பட்டுள்ளது (கலி. 56: 19).

10. 4. அதள்

சங்க கால மக்கள் படுப்பதற்கு மலர், இறகு ஆகியவற்றால் உருவாக்கிய படுக்கையை மட்டுமல்லாது விலங்குகளின் தோலினையும் பயன்படுத்தியுள்ளனர். அவை, மான் (பெரும்பாண். 89), ஆடு (மலைபடு. 418 – 419) முதலியவற்றின் தோலாகும். ஆட்டின் தோலையுரித்து ஒன்றாகத் தைத்து வார் மிதித்துத் தோற்படுக்கை உருவாக்கப்பட்டுள்ளது (மலைபடு. 419). இதனை எயிற்றியர், இடையர், கோவலர் முதலியோர் பயன்படுத்தியுள்ளனர்.

10. 5. பாய்

பாய் எனும் படுக்கை ஓலையால் செய்யப்பட்டுள்ளது (புறம். 317: 3, 246: 9).

10. 6. சாம்பு

சாம்பு என்பது வரகுக் கற்றையின் கழிகளைக் கொண்டு உருவாக்கப்பட்டுள்ளது. இதன் மீது தோளினால் செய்த படுக்கை போடப்பட்டுள்ளது. இதனை இடையர்கள் பயன்படுத்தியுள்ளனர் (பெரும்பாண். 150 – 151). இதனைப் பத்துப்பாட்டு உரையாசிரியர், “சேக்கையின் கண் அகத்தே உடல் உறுத்தாமைப் பொருட்டுத் தோற்பாயால் விரித்து” (சோமசுந்தரனார்: 2007: 89) உறங்கியுள்ளனர் எனக் குறிப்பிடுகின்றார்.

மேலே குறிப்பிடப்பட்டுள்ள செய்திகளின் மூலம், யானைக் கோட்டினால் செய்த கட்டில், சேக்கை, அணை முதலியவற்றை அரச வம்சத்தினரும், செல்வந்தர்களும், அதள், சாம்பு, பாய் முதலியவற்றைச் சாதாரண மக்களும் பயன்படுத்தியுள்ளனர் என்பதை அறியமுடிகின்றது.

11. பிற பயன்பாட்டு பொருட்கள்

சங்க கால மக்கள், உண்ணும் உணவுக்காகப் பல்வேறு உணவுப் பொருட்களை உற்பத்தி செய்துள்ளனர். அவ்வாறு உற்பத்தி செய்யப்பட்ட பொருள் உண்ணும் பொருளாக மாறுவதற்கு முன் உரல், உலக்கை, சுளகு முதலிய பொருட்கள் பெரிதும் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன. நெல், மிளகு, தினை, அவல் முதலியவற்றை உரலில் இட்டு உலக்கையால் குற்றி, சுளகினால் புடைத்துச் சுத்தம் செய்து உண்ணுவதற்கான பொருளாக மாற்றியுள்ளனர்.

11. 1. உரல்

உரல் என்பது தானியம் போன்ற பொருட்களைப் போட்டுக் குற்றுவதற்குப் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது. இது நிலத்திலும் (பெரும்பாண். 96), பாறையிலும் (கலி. 41: 3) உருவாக்கப்பட்டுள்ளது. இது, கறை (அகம். 83: 3), துளையரை (பெரும்பாண். 54) எனவும் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. துளையரை என்பது நிலம், பாறை இவற்றில் அல்லாது தனியாகச் சிறிய வடிவில் உருவாக்கப்பட்டுள்ளது. இந்த உரல் பெண் யானையின் முழந்தாளை (பெரும்பாண். 53 – 54) ஒத்துக் காணப்பட்டுள்ளது. பொதுவாக உரலானது யானையின் அடியினை (குறுந். 232: 4) ஒத்துக் காணப்பட்டுள்ளது. எனவே, உரலினை, யானையினது அடியின் வடிவத்தில் உருவாக்கிப் பயன்படுத்தியுள்ளனர் என்பதை அறியமுடிகின்றது.

11. 2. உலக்கை

உலக்கை என்பது உரலில் தானியங்களை இட்டு அதனைக் குற்றுவதற்குப் பயன்படும் பொருளாகும். இது கரிய வயிரத்தன்மை உடையதாகவும், அதன் முகப்பில் பூணினைக் கொண்டும் உருவாக்கப்பட்டுள்ளது (அகம். 141: 18, புறம். 399: 1 – 2, சிறுபாண். 193).

11. 2. 1. உரலும் உலக்கையும்

தானியங்களைக் குற்றி அதனை உணவுப் பொருளாக மாற்றுவதற்கு உரல் மற்றும் உலக்கையின் ஒருசேரப் பயன்பாடு முக்கியமாக அமைகிறது. இந்த உரலில், தினை (புறம். 33: 12), அவல் (பதிற். 29: 1 – 2), வெந்நெல் (கலி. 43: 4), மூங்கில் நெல் (கலி. 41: 3), மிளகு (பதிற். 41: 21) முதலியவற்றைப் பெய்து உலக்கையைக் கொண்டு இடித்துள்ளனர். இதனை, இடையர்கள், உழவர்கள், எயினர்கள், உமணர்கள் போன்றோர் பயன்படுத்தியுள்ளனர். அவையல்லாது அரசர்களின் புகலிடத்திலும் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது.

இடையர்கள், அரிசியினைப் பூண் மாட்சிமைப்பட்ட உலக்கையைக் கொண்டு உரலின் குழியில் நிறைத்துக் குற்றியுள்ளனர் (அகம். 393: 10 – 12). உழவர்கள், வெண்ணெல்லைப் பூண்கொண்ட உலக்கையால் குற்றியுள்ளனர் (புறம். 399: 1 – 2). உலக்கையில் பொருத்தப்பட்ட பூணானது தேயும் அளவிற்கு உலக்கையை ஓயாமல் பயன்படுத்தியுள்ளனர் (சிறுபாண். 191 – 195). இதனால் அவர்களின் விருந்தோம்பல் பண்பு வெளிப்படுகின்றது. இந்த உரலானது உழவர்களின் வைக்கோல் வேயப்பட்ட குடிசையின் முற்றத்தில் அமைக்கப்பட்டுள்ளது. இந்த உரலில் அவலையிட்டு உலக்கையைக் கொண்டு இடித்துள்ளனர் (பெரும்பாண். 224 – 226).

எயிற்றியர், வீட்டின் முற்றத்தில் தோண்டின நிலவுரலில் புல்லரிசியைப் பெய்து வயிரத்தன்மை கொண்ட உலக்கையால் குற்றியுள்ளனர் (பெரும்பாண். 93 – 97). உமணர்கள், உரலினை அவர்கள் செல்லுமிடத்திற்கெல்லாம் கொண்டு சென்றுள்ளனர். இது பெண் யானையின் முழந்தாளை ஒத்துக் காணப்பட்டுள்ளது. இந்த உரலில் துளையிடப்பட்டு,

அதில் கயிறுகட்டி வண்டியில் தொங்கவிட்டுள்ளனர் (பெரும்பாண். 50 – 54). அரசர்களின் புகலிடங்களில் எந்நேரமும் சமைத்தற்கு வேண்டிய அரிசியைக் குற்றிக் குற்றி உலக்கையானது தேய்ந்து காணப்பட்டுள்ளது (பதிற். 24: 19).

மேலும், தானியங்களைக் குற்றும்போது வேலையின் களைப்பு தெரியாமல் இருக்கும் பொருட்டு பாடல்களைப் பாடியுள்ளனர் (கலி. 43: 1 – 4). அவை தலைவனை நினைத்துப் பாடும் பாடலாகவும் (கலி. 40: 4 – 5), பெண்கள் தங்களின் குடியின் பெருமையை நினைத்துப் பாடும் பாடலாகவும் (அகம். 286: 1 – 5) அமைந்துள்ளன. அவ்வாறு பாடும்போது பாறையை உரலாகவும், யானையின் கொம்பினை உலக்கையாகவும் (கலி. 43: 3), சந்தன மரத்தால் ஆனவற்றை உரலாகவும், யானைத் தந்தத்தை உலக்கையாகவும் நினைத்துக் (கலி. 40: 3 – 5) குற்றியுள்ளனர். அதுமட்டுமல்லாது கருப்பங்கழியினை உலக்கையாகக் கொண்டு மணலைக் குவித்துக் குற்றியுள்ளனர் (அகம். 286: 1 – 5).

11. 3. சுளகு

சுளகு என்பது தானியங்களைச் சுத்தப்படுத்துவதற்குப் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது. இது யானையின் செவி (நற். 376: 1, கலி. 42: 2, 52: 1) மற்றும் சேம்பின் இலை (கலி. 41: 1 – 3) ஆகியவற்றின் வடிவத்தில் காணப்பட்டுள்ளது. குடவர்கள் எனும் இடையர்கள் வரகினைத் திரிமரத்தில் தேய்த்துச் சுளகினால் புடைத்து அரிசியாக்கி உரலில் பெய்து சுத்தம் செய்து சமைத்து உண்டுள்ளனர் (அகம். 293: 5 – 10).

11. 4. மத்தம்

மத்தம் என்பது தயிரினைக் கடைந்து வெண்ணெய் எடுப்பதற்குப் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது. இது மத்து (பதிற். 71: 16) எனவும் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. இதனைக் கோவலர்களும் மற்றவர்களும் (அகம். 87: 1 – 4) பயன்படுத்தியுள்ளனர்.

ஆய்மகள், குழிசியினுள் உள்ள தயிரினை மத்தினால் கயிற்றைக் கொண்டு கடைந்து, வெண்ணெய் எடுத்து மோர்பானையைத் தலையில் வைத்து விற்கச் சென்றுள்ளாள் (பெரும்பாண். 156 – 159). இந்த மத்தினை ஆடு, மாடு போன்ற நிரைகளை மேய்க்கும் மக்கள் பயன்படுத்தியுள்ளனர்.

11. 5. துடுப்பு

துடுப்பு என்பது உணவினைத் துழவி இடுவதற்காகப் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது. குறிப்பாகச் சோற்றினைத் துழவுவதற்குப் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது (புறம். 328: 11). துடுப்பு என்பதனை ‘அகப்பை’ (சோமசுந்தரனார்: 2008: 127) எனப் பத்துப்பாட்டு உரையாசிரியர் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

11. 6. திரிமரம் எனும் சுழல்மரம்

திரிமரம் என்பது அரிசி, வரகு முதலியவற்றைத் தேய்ப்பதற்குப் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது. இடையர்கள், அரிசியினைத் திரிமரத்தில் தேய்த்துப் பின்னர்ச் சுளகினால் கொழித்து உரலில் பெய்து உலக்கையால் குற்றிச் சமைப்பதற்கான அரிசியை உருவாக்கியுள்ளனர் (அகம். 393: 10 12). வரகினைத் திரிக்கும் திரிமரமானது யானையினது காலினை ஒத்துக் காணப்பட்டுள்ளது. இதனை,

களிற்றுத்தாள் புரையுந் திரிமரப் பந்தர் (பெரும்பாண். 187)

எனும் பாடல் வரியின் மூலம் அறியமுடிகின்றது.

11. 7. குதிர்

குதிர் என்பது தானியங்களைச் சேமித்து, பாதுகாத்து வைக்கப் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது. இது பிடியின் திரள் நின்றாற் போன்று காணப்பட்டுள்ளது. இதனை,

பிடிக்கணத் தன்ன குதிருடை முன்றிற் (பெரும்பாண். 186)

எனும் பாடல் வரியின் மூலம் அறியமுடிகின்றது.

11. 8. அதள்

அதள் என்பது மான் தோலினால் உருவாக்கப்பட்டுள்ளது. இதில், வேட்டுவர், தினை அரிசியை உலர வைத்துள்ளனர் (புறம். 320: 10).

11. 9. எஃகு மற்றும் கொடுவாள்

இறைச்சியை வெட்டுவதற்கென்று எஃகு மற்றும் கொடுவாள் எனும் வெட்டுக் கருவிகள் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன. எஃகு எனும் அரிவாளால் வெட்டப்பட்ட இறைச்சியினோடு சோற்றையும் அரசர்களின் உணவுக் கூடங்களில் குறையாத வண்ணம் சமைக்கப்பட்டுள்ளது (பதிற். 24: 21 – 22). இறைச்சியினை அரிவாள் கொண்டு வெட்டி விற்பதற்கென்று பாசவர் எனும் சமூகத்தினர் இருந்துள்ளனர் (பதிற். 67: 16 – 17). கொடுவாள் கொண்டு இறைச்சியை வெட்டுவதனால் இறைச்சியை வெட்டுவோரின் கையில் வடு ஏற்பட்டுள்ளது. இறைச்சியை வெட்டுவோனை வல்லோன் எனக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளனர் (பெரும்பாண். 471 – 472).

11. 10. ஊனம்

இறைச்சியை வெட்டுவதற்கு அடியில் வைத்துப் பயன்படும் மனையானது ஊனம் எனக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது (பதிற். 21: 10). இதனைப் பதிற்றுப்பத்து உரையாசிரியர், “ஊனம், இறைச்சி கொத்தும் குறடு என்பது பழையவுரை. ஊனை வைத்துக் கொத்தித் துண்டிப்பதற்கு அடிக்கட்டையாய்ப் பயன்படும் மரமணையை ‘ஊனம்’ என்று வழங்குப” (துரைசாமிப்பிள்ளை: 2007: 69) எனக் குறிப்பிடுகின்றார்.

11. 11. ஊசி

பெண்கள் மலர்களைக் கோர்ப்பதற்கு ஊசியைப் பயன்படுத்தியுள்ளனர். செங்கழுநீர் எனும் மலரினை எடுத்து, ஊசியைக் கொண்டு கோர்த்து மாலைகளாக உருவாக்கியுள்ளனர் (அகம். 48: 8 – 9).

11. 12. காழ்

காழ் என்பது இறைச்சியினைக் கோர்த்து நெருப்பில் சுடுவதற்குப் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது. (பொருநர். 105) இது இரும்பு நாராசம் என உரைகளில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

11. 13. வாள்

வெள்ளரிக்காயினை வெட்டுவதற்கு, வாள் எனும் வெட்டுக்கருவி பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது (புறம். 246: 4). இது இரும்பு எனவும், எ.:கு எனவும் அழைக்கப்பட்டுள்ளது. இரும்பு மற்றும் எ.:கு என்று சொல்லப்படுவது மாவடுவினை வெட்டுவதற்குப் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது (அகம். 29: 5 – 7, பரி. 7: 58).

11. 14. நறுங்கல் மற்றும் குழவி

நறுங்கல் என்பது நறுமணப் பொருட்கள் அரைப்பதற்குப் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது. இது கருங்கல்லின் நிறத்தை ஒத்துக் காணப்பட்டுள்ளது (நெடுநல். 50). நறுங்கல் என்பது ‘நறிய சாந்தம்மி’ (சோமசுந்தரனார்: 2007: 38) எனப் பத்துப்பாட்டு உரையாசிரியர் குறிப்பிட்டுள்ளார். நறுங்கல்லில் நறுமணப் பொருட்களைக் குழவிகொண்டு அரைத்துள்ளனர் (பரி. 10: 81 – 84). இதனைச் செல்வந்தர்கள் பயன்படுத்தியுள்ளனர். இந்த நறுமணப் பொருட்களை அரைப்பதற்குச் செல்வந்தர் மனைகளில் வேலையாட்கள் இருந்துள்ளனர் (நெடுநல். 40 – 50).

11. 15. வட்டம்

வட்டம் என்பது சந்தனம் முதலிய நறுமணப் பொருட்கள் அரைப்பதற்குப் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது. இது வடநாட்டில் இருந்து கொண்டு வரப்பட்டுள்ளது. இது

வெண்ணிறமுடையதாகக் காணப்பட்டுள்ளது. (நெடுநல். 51 – 52). இதனை ‘வட்டமான கற்பலகை’ (மோகன்: 2007: 200) எனப் பத்துப்பாட்டு உரையாசிரியர் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

11. 16. தேய்வை

தேய்வை என்பது சந்தனக் கட்டை முதலிய நறுமணப் பொருட்களைத் தேய்ப்பதற்குப் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது (புறம். 369: 19- 22).

11. 17. பேழை

பேழை என்பது பொற்காசுகளைப் பாதுகாத்து வைப்பதற்குப் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது. இதனைச் செல்வந்தர்கள் பயன்படுத்தியுள்ளனர். கவலைக் கிழங்கினைத் தோண்டி எடுத்த பின்பு அக்குழியில் கொன்றையினது மலர்கள் வீழ்ந்து கிடப்பது, செல்வந்தர்கள் பேழையினுள் பொற்காசுகளைப் போட்டு வைப்பது போன்று காணப்பட்டுள்ளது. இதனை,

கவலை கெண்டிய கல்வாய்ச் சிறுகுழி
கொன்றை ஒள்வீ தாஅய், செல்வர்
பொன்செய் பேழை மூய்திறந் தன்ன (குறுந். 233: 1 – 3)

எனும் பாடல் வரிகளின் மூலம் அறியமுடிகின்றது.

11. 18. நீவி

நீவி என்பது பண்பை ஆகும். இது துணியால் செய்யப்பட்டுள்ளது. இந்தப் பையில் உள்ளே பணம் இல்லாதபோது அந்தத் துணிப்பையானது பாம்பின் உடல் வாடிக் கிடப்பதுபோல் காணப்பட்டுள்ளது (அகம். 313: 11 – 12). இதனை அகநானூற்று உரையாசிரியர், ‘நீவி – மடிச்சீலை, மடியிற் சுற்றிக் கட்டிக் கொள்ளும் நீண்ட வடிவுடைய பண்பை’ (வேங்கடசாமி: 2007: 32) எனக் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

11. 19. ஆடி

உருவத்தினைக் காட்டும் கண்ணாடி, ஆடி (குறுந். 8: 5), கண்ணாடி (பரி. 12: 20), நிழல்காண் மண்டிலம் (பரி. 21: 23) எனக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

பெண்கள் அணிகலன்களை அணிந்துகொண்டு கண்ணாடி முன் நின்று, அணிகலன்களைச் சீர்செய்துள்ளனர் (பரி. 21: 23 – 24). அவையல்லாது கண்ணாடியில் உள்ள அழுக்கு நீங்க, அவற்றில் நறுமண நெய்யைப் பூசி வெள்ளிய கற்பொடியிட்டுச் சுத்தம் செய்து, பின்னர் பெண்கள் தங்களின் இயற்கையழகைக் கண்டு ரசித்துள்ளனர் (பரி. 12: 20 – 21).

11. 20. ஏணி

கீழிருந்து மேலே ஏறுவதற்கு ஏணி (பெரும்பாண். 245) பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது. இது படிக்களைக் கொண்டுள்ளதால் இது நெடும்படிக்கால் எனவும் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. இது வணிக வீதிகளில் உள்ள மாடத்தில் சார்த்தப்பட்டுள்ளது (பட்டினப். 142 – 143).

தொகுப்புரை

- ❖ சங்க கால மக்கள் வீட்டில் பயன்படுத்துவதற்குப் பலவகைப் பொருட்களைப் பயன்படுத்தியுள்ளனர்.
- ❖ வீடுசார் பொருள்கள் இலை, ஓலை, மூங்கில், மண், கல், பொன், வெள்ளி, இரும்பு உள்ளிட்ட மூலப்பொருட்களால் உருவாக்கப்பட்டுள்ளன.
- ❖ சோறு, இறைச்சி, தண்ணீர், பால், தயிர், மோர், கள் உள்ளிட்ட உண்ணும் பொருட்களைத் தயாரிப்பதற்கும் உட்கொள்வதற்கும் தனித்தனியே பலவகை பாத்திரங்கள் உருவாக்கப்பட்டுள்ளன.
- ❖ வீடுசார் பொருள்களைப் பயன்பாட்டு அடிப்படையில் அடுகலம், கொள்கலம், உண்கலம் ஆகிய சொற்களால் ஆளப்பட்டுள்ளன.
- ❖ உலோகத்தால் செய்யப்பட்ட பொருட்களுள் பொன்னாலானவை இளம் ஞாயிற்றின் வண்ணத்திலும், வெள்ளியாலானவை வெண்மையாகவும், இரும்பாலானவை கருமையாகவும் காணப்பட்டுள்ளன.
- ❖ வீடுசார் பொருட்களைப் பயன்பாட்டு அடிப்படையில், உணவு சமைக்கும் பாத்திரங்கள், உணவு உண்ணும் பாத்திரங்கள், இறைச்சிக்குப் பயன்படுத்திய பொருட்கள், தண்ணீருக்கான பாத்திரங்கள், பால் பாத்திரங்கள், கள் பாத்திரங்கள், பூக்களுக்கான பாத்திரங்கள், சடங்கிற்காகப் பயன்பட்ட மட்பாண்டங்கள், விளக்குகள், படுக்கைக்கான பொருட்கள், பிற பயன்பாட்டுப் பொருட்கள் எனப் பகுக்கப்பட்டுள்ளன.
- ❖ சோறு, இறைச்சி உள்ளிட்ட உணவுப் பொருட்களைச் சமைப்பதற்குக் குழிசி, மிடா, கலம், சால் முதலிய பாத்திரங்கள் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன.
- ❖ சமைத்த உணவை உண்ணுவதற்குத் தேக்கு, ஆம்பல் ஆகியவற்றின் இலைகளும், பனங்குடை, மூங்கில், கூடை, மண்டை, பிழா, அகல், கலம் போன்ற பொருட்களும் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன.
- ❖ பொன்னாலான பாத்திரங்கள் பொலங்கலம் எனவும் வெள்ளியாலாகிய பாத்திரங்கள் வெண்கலம் அல்லது வான்கலம் எனவும் அழைக்கப்பட்டுள்ளன.
- ❖ பச்சை இறைச்சி, மீன் போன்ற ஊண் உணவுகளைப் போட்டுவைப்பதற்கு வட்டி எனும் பாத்திரம் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது.
- ❖ தண்ணீரை முகப்பதற்கும், அதை எடுத்து வருவதற்கும், அதை ஊற்றி வைப்பதற்கும், குடிப்பதற்கும், முகந்து எறிவதற்கும் எனப் பலவற்றிற்கும் குடை,

அமை, முகவை, சிரகம், சாடி, நிறை, கரகம், குடம், வட்டு, கன்னல் உள்ளிட்ட பாத்திரங்கள் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன.

- ❖ பாலினைக் கறத்தல், பாலினை அருந்துதல், தயிர் மற்றும் மோரை விற்பல் போன்றவற்றிற்குக் குடம், கலம், குழிசி, வள்ளம், மண்டை, தசம்பு உள்ளிட்ட பாத்திரங்கள் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன.
- ❖ தொல்லியல் அகழாய்வில் சங்க கால மக்கள் பயன்படுத்திய சமையலுக்கான மட்பாண்டங்களும் உணவு உண்பதற்கான தட்டுகளும், குவளைகளும், புரிமனைகளும் கண்டெடுக்கப்பட்டுள்ளன.
- ❖ கள்ளினைத் தயாரிப்பதற்கும் பதப்படுத்துவதற்கும் அமை, தசம்பு, சாடி, குடம், தடவு, பை முதலிய பாத்திரங்கள் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன.
- ❖ கள்ளினை முகப்பதற்குக் கோலய் எனும் பாத்திரம் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது.
- ❖ கள்ளினை அருந்துவதற்குக் குடை, மண்டை, கலம், வள்ளம், மடா, வட்டு முதலிய பாத்திரங்கள் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன.
- ❖ மணிகளால் இழைக்கப்பட்ட கலம் மணிக்கலன் என்றும் பொன்னால் செய்யப்பட்ட கலம் பொலங்கலம் என்றும் அழைக்கப்பட்டுள்ளது.
- ❖ தொல்லியல் அகழாய்வில் மதுக்குடுவைகளும் குவளை போன்ற அமைப்பிலான மட்பாண்டங்களும் கிடைத்துள்ளன.
- ❖ பூச்செடியை நட்டு வைப்பதற்கும், பூக்களைப் பறித்து வைப்பதற்கும், பறித்த பூக்களை விற்பதற்கும் அமை, பசங்குடை, வட்டி, பிடகை, புட்டில், செப்பு, தாழி உள்ளிட்ட பொருட்கள் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன.
- ❖ திருமணம், இறப்பு உள்ளிட்ட சடங்குகளுக்காகக் கலம், தாழி முதலிய பாத்திரங்கள் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன.
- ❖ தொல்லியல் அகழாய்வில் தாழிகள் பல கிடைத்துள்ளன.
- ❖ சங்க கால மக்கள் தம் இல்லங்களிலும் பிறவிடங்களிலும் விளக்குகளைப் பயன்படுத்தியுள்ளனர்.
- ❖ பாவை விளக்கு, பாண்டில் விளக்கு, நந்தா விளக்கு, அகல் விளக்கு, மணிவிளக்கு, கிளிஞ்சல் விளக்கு எனப் பலவகை விளக்குகள் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன.
- ❖ கார்த்திகைத் திருவிழா, திருமண விழா, தெய்வ வழிபாடு போன்ற நிகழ்வுகளிலும் விளக்குகள் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன.
- ❖ தொல்லியல் அகழாய்வில் விளக்குகள் பல கிடைத்துள்ளன.
- ❖ படுக்கைக்கான கட்டில் எனும் பாண்டில், சேக்கை, அணை, அதள், பாய், சாம்பு போன்ற பொருட்கள் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன.
- ❖ மேலும், உரல், உலக்கை, சுளகு, மத்தம், துடுப்பு, திரிமரம் எனும் சுழல்மரம், குதிர, இரும்பு, அதள், ஊனம், காழ், வாள், நறுங்கல் மற்றும் குழவி, வட்டம், தேய்வை, பேழை, ஆடி, ஏணி உள்ளிட்ட பொருட்களும் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன.

தொழில்கள்சார் பொருள் பண்பாடு

சங்க கால மக்கள் பல்வேறு தொழில்களைச் செய்துள்ளனர். தொழில்களில் முதன்மையான விவசாயம் எனப்படும் உழவுத்தொழில், நீர்நிலைகளுக்குச் சென்று மீன்களைப் பிடிக்கும் மீன்பிடித் தொழில், மண்ணாலான பாத்திரங்களைச் செய்யும் குயவுத்தொழில், பருத்தி, பட்டு முதலிய நூல்களைக் கொண்டு ஆடைகளை நெய்யும் நெசவுத்தொழில், இரும்பாலான உபகரணங்களைச் செய்யும் கொல்லர் தொழில், பொன் அணிகலன் செய்யும் பொற்கொல்லர் தொழில், மரத்தாலான பொருட்களைச் செய்யும் தச்சுத்தொழில், யானை பராமரித்தல், மாடு, ஆடுகளை மேய்த்தல் போன்ற விலங்குகளைப் பராமரித்தல் உள்ளிட்ட பல்வேறு வகையான தொழில்களைச் செய்துள்ளனர்.

அவ்வாறு தாம் செய்யும் தொழிலுக்குப் பலவகைக் கருவிகளை மக்கள் பயன்படுத்தியுள்ளனர். அதோடல்லாமல் அரசு பணியில் உள்ளோரின் அரசு சார் கருவிகளையும், நிலவழி மற்றும் நீர்வழி போக்குவரத்துச் சாதனங்களையும் ஏனைய பிற தொழிலுக்குரிய கருவிகளையும் சங்க கால மக்கள் பயன்படுத்தியுள்ளனர். அவ்வாறு அவர்கள் பயன்படுத்திய கருவிகளைத் தொழிலின் அடிப்படையில் கீழ்க்காணுமாறு இவ்வியலில் வரிசைப்படுத்திக் கூறப்பட்டுள்ளது. அவை:

1. உழவுக் கருவிகள்
2. மீன்பிடிக் கருவிகள்
3. விலங்குகளைப் பராமரித்தலுக்கான கருவிகள்
4. மேய்த்தல் தொழிலுக்கான பொருட்கள்
5. அரசுசார் கருவிகள்
6. தொழிற் கருவிகள்
7. மேலும் சில பொருட்கள்
8. போக்குவரத்துச் சாதனங்கள்

1. உழவுக் கருவிகள்

1. 1. நாஞ்சில்

நிலத்தை உழுவதற்கான ஒரு கருவி நாஞ்சிலாகும். இது வளைவான வாயையுடையதாகவும் (பரி. 13: 33), வலிமையுடையதாகவும் (கலி. 36: 1)

காணப்பட்டுள்ளது. இதன் அடியில் கொழு எனும் உறுப்பு காணப்பட்டுள்ளது. இக்கொழு உடும்பின் முகம்போன்று கூர்மையுடையதாகக் காணப்பட்டுள்ளது (பெரும்பாண். 200).

இந்நாஞ்சிலின் அமைப்பானது போர்க்களத்தில் துண்டாக விழுந்துள்ள யானையின் தும்பிக்கைக்கும் (புறம். 19: 9 – 12), பெண் யானையின் வாய்க்கும் (பெரும்பாண். 198 – 201), யானை தன் தந்தத்தை நிலத்தில் ஊன்றித் தன் தும்பிக்கையை நிமிர்த்தியிருப்பதற்கும் (கலி. 8: 4 – 5) உவமையாகக் கூறப்பட்டுள்ளவற்றிலிருந்து அறியமுடிகின்றது. நாஞ்சிலில் எருதுகளைப் பூட்டி உழுதுள்ளனர் (பதிற். 58: 15 – 19). இந்நாஞ்சிலை ஏர் எனவும் (புறம். 338: 1), உழுபடை எனவும் (புறம். 35: 25), கலப்பை எனவும் (பெரும்பாண். 188), மேழி எனவும் (புறம். 131: 11) பண்டைய தமிழர்கள் வழங்கியுள்ளனர்.

ஏரைக் கொண்டு உழவுத்தொழில் செய்பவர்களை உழவர் என்று அழைக்கப்பட்டுள்ளனர் (குறுந். 388: 3). நாஞ்சில் எனும் ஏர்கள் வயலில் உழப்பட்டுள்ளன (புறம். 338: 1, அகம். 41: 4). கோடைக் காலத்தில் நீர் இன்மையால் வறண்ட நிலத்தில் உழுமுடியாமல் நாஞ்சில் பயன்படுத்தப்படாமல் கிடந்துள்ளது (அகம். 42: 5 – 6). மழைபெய்துவிட்ட நிலத்தில் ஏரைக் கொண்டு உழவது எளிமையாக இருந்துள்ளது (குறுந். 131: 4 – 5). அவ்வாறு ஏரால் உழும்போது நிலம் பிளந்து கீழ் உள்ள மண் மேலாகும் மேல் உள்ள மண் கீழாகும். அவ்வாறு ஆகும்போது விதைகள் விதைக்கப்பட்டால் விளைச்சல் நன்றாக இருக்கும் என்பதை,

ஏரிடம் படுத்த இறுமறுப் பூழிப்
புறமாறு பெற்ற பூவல் ஈரத்து
ஊன்கிழித் தன்ன செஞ்சுவல் நெடுஞ்சால்
வித்திய மருங்கின் விதைபல நாறி (அகம். 194: 1 – 5)

எனும் பாடல்களால் அறியமுடிகின்றது. ஏர் தொழிலை உடைய உழவர்கள், அத்தொழிலையே நம்பி பிழைப்பு நடத்தியுள்ளனர் (புறம் 375: 6 – 7). அவ்வாறு ஏரை உழத் தொடங்கும் உழவர்கள் தலையில் கொன்றைப் பூவைச் சூடிக்கொண்டுள்ளனர் (பதிற். 43: 16).

1. 1. 1. ஏரும் போரும்

இருநாட்டுப் பகைவர் போரிட்டுக் கொள்ளும் போர்க்களத்தை ஏர்க்களமாகக் கொண்டு உருவகப்படுத்தியுள்ள குறிப்புகள் பல காணப்படுகின்றன. குருதி தோய்ந்த போர்க்களத்தில் தேர்கள் ஏர்களாகக் காட்சி அளித்துள்ளன (புறம். 369: 8 – 10).

போருக்காகத் தேர்கள் சென்றதால் வயல்கள் சேறாகிப் பின்னர் ஏர்களைக் கொண்டு உழப்பட்டுள்ளது (பதிற். 26: 1). மற்றொரு போர் நடந்த இடம் மிகவும் சிதைந்துள்ளதால் ஏர்களைக் கொண்டு உழமுடியாத சூழல் ஏற்பட்டுள்ளது (பதிற். 25: 1). பன்றிகள் தம் கொம்பால் குத்திக் கிளறிய விளைநிலங்களும் பின் ஏரைக்கொண்டு உழமுடியாதபடி வீணாகியுள்ளது (பதிற். 26: 2). போர் நடக்குமோ எனும் அச்சத்தால் உழவர்கள் உழுதொழிலைச் செய்யாமல் வேறிடம் நோக்கி புலம் பெயர்ந்து சென்றுள்ளனர் (பதிற். 19: 16 – 17).

1. 1. 2. ஏரும் புராணமும்

பலதேவன் எனும் புராணக் கடவுளில் ஒருவன் நாஞ்சிலை உடையவனாகச் சித்தரிக்கப்பட்டுள்ளது (புறம். 56: 3 – 4). திருமால் எனும் புராணக் கடவுள் நாஞ்சில் பொறித்த கொடியையுடையவனாகச் சித்தரிக்கப்பட்டுள்ளார் (பரி. 4: 39).

1. 2. தளம்பு

தளம்பு என்பது நிலத்தை உழுத பின்பு, சேற்றினைக் குழப்பிக் கட்டிகளையுடைத்துச் செம்மை செய்யும் கருவியாகப் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது. சேற்று நிலத்தைச் சமன்செய்யும்போது தளம்பில், மீன்கள் அகப்பட்டுத் துண்டுபட்டுள்ளன (புறம். 61: 3 – 4).

1. 3. கணிச்சி

கடின நிலத்தை உடைத்துத் தோண்டுவதற்குக் கணிச்சி பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது. இது இரும்பினால் செய்யப்பட்டுள்ளது (பதிற். 22: 12). பாடலில் இரும்பானது பொன் எனக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

1. 4. வட்டி

பயிர் தொழில் செய்யும்போது, அதில் விதைகளை விதைக்க, அதனை எடுத்துச் செல்வதற்கு மூங்கிலாலான வட்டி பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது (குறுந். 155: 2). இது பனங்குருத்தாலும் செய்யப்பட்டுள்ளது. வட்டி என்பதனைக் கடகப்பெட்டி என உரைகளில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. இந்த வட்டியில் விதைகளை இட்டு எடுத்துச் சென்று, விதைத்த பிறகு, பூக்களைப் பறித்து எடுத்துச் செல்லவும் (குறுந். 155: 1 – 2), மீன் முதலிய பொருட்களை எடுத்துச் செல்லவும் (நற். 210: 3 – 4) பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது.

பொருட்களைப் பண்டமாற்று செய்வதற்கும் வட்டி பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது. ஒரு வட்டி கெடிற்று மீனுக்கு ஒரு வட்டி பயிறு பெறப்பட்டுள்ளது (ஐங். 47: 1 – 3). அதே போல் ஒரு வட்டி வரால் மீனுக்கு, ஓராண்டு கழிந்த பழநெல்லும் பெறப்பட்டுள்ளது

(ஐங். 48: 2 – 3). வேட்டுவர் மான்தசை பெய்த வட்டியில், உழவர் வெந்நெல்லைக் கொடுத்துள்ளனர் (புறம். 33: 2 – 6). குருகத்தி, பித்திகை முதலிய மலர்களை வட்டியில் இட்டு உழவர் மகளிர் விற்பனை செய்துள்ளனர் (நற். 97: 5 – 7). எனவே, வட்டி எனும் கருவி பல்வேறு பயன்பாட்டிற்காகப் பயன்படுத்தப்பட்டமையை அறியமுடிகின்றது.

1. 5. துளர்

வெண்சிறு கடுகு முதலிய தானியங்கள் விதைக்கப்பட்ட நிலத்தில் வளர்ந்த களைகளை வெட்டி எடுப்பதற்குத் துளர் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது. இதனைப் பத்துப்பாட்டு உரையாசிரியர் ‘களைக்கொட்டு’ (சோமசுந்தரனார்: 2008: 697) எனக் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

உழாது விதைக்கப்பட்ட தோட்டத்திலே விளைந்த வெண்சிறு கடுகினையும் (மலைபடு. 122 - 123), உழுது விதைக்கப்பட்ட விளைநிலத்திலேயும் விளைந்த களையினைக் களைக்கொட்டுக் கொண்டு களையினை வெட்டியுள்ளனர் (பெரும்பாண். 198 - 201). மேலும், தோட்டத்திலே களை எடுப்பார், களைக்கொட்டினை எறிவதால் அங்கு நுண்ணிய புழுதி கிளம்பியுள்ளதைக் கொண்டு (குறுந். 392: 2), புன்செய் நிலத்தில் விளைந்த களைகளை எடுத்துள்ளனர் என்பதை அறியமுடிகின்றது.

1. 6. குடை

உழவர் வரகு கொல்லையில் இறங்கிக் களையைப் பறிக்கும்போது தலைக்குக் குடையைப் பயன்படுத்தியுள்ளனர். இந்தக் குடையானது ஓலையால் செய்யப்பட்டுள்ளது. இது கலைமானின் கூட்டம் பரந்தன போல கோட்டினையுடையதாய் அமைந்துள்ளது. இதனை,

இரலை நன்மான் இனம்பரந் தலைபோல்

கோடுடைத் தலைக்கடை சூடிய வினைஞர் (அகம். 194: 6 – 7)

எனும் பாடல் வரிகளின் மூலம் அறியமுடிகின்றது. இக்குடையினை அகநானூற்று உரையாசிரியர், ‘மழைக்குத் தடையாக வினைஞர் தலையிற் சூடிய ஓலைக்குடையின் இரு முனையும் நீண்டு உயர்ந்திருக்குமாயின் அதனையுடைய வினைஞர்கள் இரலையினம் போல்வராயினர் என்க’ (வேங்கடசாமி: 2007: 177) எனக் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

1. 7. இறைப்புக் கருவிகள்

1. 7. 1. ஏற்றம், ஆம்பி

கிணற்றில் உள்ள நீரை விளைநிலத்தில் இறைப்பதற்கு இறைப்புக் கருவிகள் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது. அந்நீரை ஏற்றம்கொண்டு இறைத்துள்ளனர். அந்த ஏற்றத்தில் ஆம்பி எனும் கருவி பொருத்தப்பட்டுள்ளது. இதன் வாய் அகன்றதாக இருந்துள்ளது. இந்த

வாய் அகன்ற ஆம்பியைக் கொண்டு நீரை முகந்து, ஏற்றத்தின் வழியாக மேலே கொணர்ந்து வாய்க்காலில் பாய்ச்சப்பட்டுள்ளது (மதுரைக். 89 – 91).

1. 7. 2. கிழார்

விளைநிலத்தில் நீரை இறைத்துப் பயிர் செய்வதற்குக் கிழார் எனும் கருவி பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது (மதுரைக். 92).

1. 8. அறுவடைக் கருவி

1. 8. 1. வாள்

வாள் என்பது நெல், தினை, வரகு முதலிய கதிர்களை அரியவும், கொம்புகளைக் கழிக்கவும் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது. இது குயம் (பொருநர். 242), குளிர் (மலைபடு. 110), இரும்பு (மலைபடு. 113) எனவும் அழைக்கப்பட்டுள்ளது. இது இரும்பு எனக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளதால் இக்கருவி உலோகத்தால் செய்யப்பட்டுள்ளது என்பதும் அறியமுடிகின்றது.

அரிவாளினைக் கொண்டு நெல் அரிநர், அதன் வாயாலே நெல்லை அரிந்துள்ளனர் (பொருநர். 242). அவ்வாறு நெல் அறுக்கும்போது அரிவாளின் கூர் மடங்கினால் (பதிற். 19: 22), அதன் மறங்குன்றாது அரியவேண்டி, தீட்டுக் கல்லாகக் கருதி, சேற்றில் படிந்திருக்கும் யாமையின் வளைந்த முதுகோட்டில் தீட்டியுள்ளனர் (புறம். 379: 3 – 5). இந்த அரிவாளானது கூரியதாகவும் (நற். 275: 1), அவரைக் காயைப் போன்று வளைந்தும் (மலைபடு. 109 – 110) காணப்பட்டுள்ளது.

கோவலர்கள், கூர்மை பொருந்திய கொடுவாளால் பூக்களுடனே கூடிய வேங்கையின் கொம்புகளையும், தழைகளையும் கழித்துள்ளனர் (புறம். 224: 16 – 17).

1. 9. பயிர்ப்பாதுகாப்புக் கருவிகள்

1. 9. 1. கவண்

கவண் என்பது கைவிரலுள் கோர்த்துச் சுழற்றும் கயிற்றுக் கருவி (நற். 108: 4) ஆகும். பெண்கள், தினைப்புனத்தைக் காக்கக் கவண்கொண்டு கல்வீசிக் கிளி முதலிய பறவைகளை விரட்டியுள்ளனர் (நற். 206: 5).

குறவர்கள், பகல் நேரத்தில் தினைப்புனத்தை மேய வரும் யானையைக் கவண் கல் (மலைபடு. 203 – 206) எறிந்து விரட்டியுள்ளனர். அது மீண்டும் இரவு நேரத்தில் மேய வர (அகம். 305: 13 – 15) அதனை இரவு நேரத்திலும் கவண் கல் கொண்டு விரட்டியுள்ளனர். அந்தக் கவண் கல் வீசும்போது அந்தக் கல் செல்லும் நிலையினைக் கீழே குறிப்பிடப்படும் சான்றின் மூலம் அறியமுடிகின்றது. அதாவது கானவர், நீண்ட ஆசினிப் பலா மரத்தில் கட்டப் பெற்றுள்ள பரணின்மீது ஏறி நின்று கவணிலிருந்து கல்லெறியும்போது, அந்தக்

கல்லானது வேங்கைப் பூக்களைச் சிதறி, கனிந்த ஆசினிப் பலாவை உதிர்த்து, தேன் கூட்டைச் சிதைத்து, மாங்கொத்துகளை உழுக்கி, வாழை மடவைக் கிழித்துப் பலாப் பழத்துள் தங்கியுள்ளது (கலி. 41: 7 – 14). இதன் மூலம் கவண் கல் வீசுவோரின் ஆற்றலையும், வேகத்தின் திறனையும் அறியமுடிகின்றது.

கவணிலிருந்து வீசும் கல், அம்புபோல் விரைந்து சென்றுள்ளது (அகம். 292: 13). அவ்வாறு விரைந்து செல்லும் கவணின் ஒலியானது யானையை அச்சுறுத்தி ஓடச் செய்துள்ளது. இதனை,

கனமழை பொழிந்த கான்மடி இரவில்
தினைமேய் யானை இன்னிரிந் தோடக்
கல்லுயர் கழுதின் சேணோன் எறிந்த
வல்வாய்க் கவணின் கடுவெடு ஒல்லென (அகம். 392: 12 – 15)

எனும் பாடல் வரிகளின் மூலம் அறியமுடிகின்றது.

கவண் பெரும்பான்மை ஆண்களாலும், சிறுபான்மை பெண்களாலும் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது. கிளி போன்ற பறவைகளை விரட்ட பெண்களும், யானை போன்ற பெரிய விலங்கினங்களை விரட்ட ஆண்களும் இக்கருவியைப் பயன்படுத்தியுள்ளனர்.

1. 9. 2. அடார்

தினைப்புனத்தில் விளைந்த தினைகளை மேய வருகின்ற பன்றி முதலிய விலங்கினங்களைப் பிடிக்க கல்லாலான அடார் எனும் கருவி பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது. இது பொறி (மலைபடு. 194) எனவும் அழைக்கப்பட்டுள்ளது. இந்தக் கருவி அமைக்கும் முறை என்பது கருங்கல் பலகையை ஒரு பக்கமாகச் சாய்த்துக் கீழே முட்டுக்கொடுத்து உணவு வைக்கப்பட்டு, உணவை உண்ண வரும் விலங்கு அதனைத் தொட்டால் கல் விழுந்து மாட்டிக்கொள்ளுமாறு அமைக்கப்பட்டுள்ளது (நற். 119: 1 – 3). பன்றிகள் தினைப்புனத்திற்கு வரும் வழிகள் தோறும் இக்கற்பொறி வைக்கப்பட்டுள்ளது. இதனை,

விளைபுன நிழத்தலிற் கேழல் அஞ்சிப்
புழைதொறு மாட்டிய இருங்கல் அரும்பொறி (மலைபடு. 193 – 194)

எனும் பாடல் வரிகளின் மூலம் அறியமுடிகின்றது. மேலும், பெரும்புலியைக் கொல்லவும் வேட்டுவர் இப்பொறியைப் பயன்படுத்தியுள்ளனர் (புறம். 19: 4 – 6).

1. 10. அளவுக் கருவிகள்

சங்க கால மக்கள் தானியங்களை அளப்பதற்கு அம்பணம், தூணி முதலிய அளவுக் கருவிகளைப் பயன்படுத்தியுள்ளனர்.

1. 10. 1. அம்பணம்

உழவர் மகளிர் நெற்குவியல்களில், நெல்லினை அளப்பதற்கு அம்பணத்தைச் செருகி வைத்துள்ளனர் (பதிற். 71: 3 – 6). அம்பணம் எனும் அளவுக்கருவியானது ஆமை போன்ற வடிவத்தில் காணப்பட்டுள்ளது. அம்பணத்தின் மேல் முகப்பில் செம்பாலான வட்ட வடிவமுள்ள பட்டம் ஒன்றை ஒட்டி இருப்பது, யாமையின் மேல் குஞ்சுகள் இருப்பது போன்று காணப்பட்டுள்ளது (ஐங். 43: 1 – 2). இதனை ஐங்குறுநாறு உரையாசிரியர், 'அம்பணம் - மரக்கால். ஓர் அளவு கருவி, இதனால் பண்டைக் காலத்தே மரக்கால் யாமை போன்ற உருவமுடையதாயிருந்தது என்றுணரலாம், (சோமசுந்தரனார்: 2009: 71) எனக் குறிப்பிட்டுள்ளார். இக்கருவி மரத்தால் செய்யப்பட்டுச் சுற்றிலும் செப்பினால் செய்த உறை போடப்பட்டுள்ளது. நெல்லைத் திணித்து அளக்க அளக்க அதன்வாய் விரிந்து செப்புப் பட்டைகள் கழன்றுள்ளது (பதிற். 66: 7 – 9). இதனைப் பதிறுப்பத்து உரையாசிரியர், 'அம்பணம், மரக்கால், இது மூங்கிலாற் செய்யப்பட்டு வாய் கிழிந்து விரியா வண்ணம் செம்பினால் வாயின் புறத்தே பட்டையிடப்பட்டிருக்கும்' (துரைசாமிப்பிள்ளை: 2007: 314) எனக் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

1. 10. 2. தூணி

தூணி என்பது தானியங்களை அளக்கும் கருவியாகப் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது (நற். 16: 7 – 8).

2. மீன்பிடிக்கருவிகள்

2. 1. வலை

வலை என்பது மீன், முயல், மான், மயில், குரங்கு போன்றவற்றைப் பிடிக்கப் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது. இது இலையில்லா மரத்தின் அடியிலுள்ள நிழலைப் போன்றும் (பொருநர். 50 – 51), நுண்ணியதாகவும் (குறுந். 184: 6) காணப்பட்டுள்ளது.

வலை, சிவந்த இறால்மீன்களைத் துடிக்கும்படி கொடிய தொழில் செய்து அகப்படுத்திக் கொள்ளற்குக் கருவியாக, செவ்விய கோல்களையுடையதாகவும் (அகம். 60: 1 – 3), சிவந்த நிறத்தையும், வலித்துக் கட்டிய கயிறுகளையுடையதாயும் (நற். 303: 9 – 10) காணப்பட்டுள்ளது. இது குறிய கண்களைக் கொண்டதாகக் (அகம். 30: 1 – 2) காணப்பட்டுள்ளது.

வலையினைக் கொண்டு மீன்களை வேட்டையாடிய பரதவர், இரவில் இளைஞரும் முதியோரும் தம் உறவினருடன் கூடியிருந்து, கொல்லுகின்ற சுறாமீன் கிழித்ததனால் சுருங்கிய நரம்புகளைக் கொண்டு வலையை முடிகின்ற முதிர்ச்சியை உடையவராய் காணப்பட்டுள்ளனர் (நற். 207: 6 – 10).

2. 1. 1. வலை பயன்படுத்தப்பட்ட இடங்கள்

குளம், கழனி, கடல் போன்ற இடங்களில் உள்ள மீன்களைப் பிடிப்பதற்கு வலைகளைப் பயன்படுத்தியுள்ளனர். குளத்தில் மீன் பிடிப்பதற்கு விரித்த வலையில், வேண்டாத விலங்கும் (குறுந். 171: 2 – 3), வயலில் மீன் பிடிப்பதற்கு சிறுவர் இட்ட வலையில் சேவல் கொக்கும் அகப்பட்டுள்ளது (அகம். 290: 2 – 4). கடலில் மீன் பிடிப்பதற்குத் திமிலில் சென்று வலையினை விரித்து மீன் பிடித்துள்ளனர் (அகம். 320: 1 – 5).

கானவர், குவிந்த இடத்தையுடைய வேலியில் ஒன்றோடொன்று பிணைக்கப்பட்ட வலைகளை மாட்டி, முயலினைப் பிடித்துள்ளனர் (பெரும்பாண். 113 – 115). வேட்டுவர் வலையை விரித்து, மானினையும் (அகம். 7: 10 – 11), கானவர் பலா மரங்கள்தோறும் வலையை விரித்துக் குரங்குகளையும் (குறுந். 342: 2 – 3) பிடித்துள்ளனர். மேலும், வலையினைக் கொண்டு மயிலையும் (குறிஞ். 250), யானையையும் (கலி. 97: 6 – 7) பிடித்துள்ள செய்தியினையும் அறியமுடிகின்றது.

2. 1. 2. மீன் பிடிப்போர்

வலையை விரித்து மீன் பிடிப்பவர்களை வலைஞர் (பட்டினப். 197) எனக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளனர். வயலில் சிறுவர்களும் (அகம். 290: 2 – 4), கடலில் பரதவர்களும் (அகம். 300: 1), பரதவர்களின் சிறார்களும் (நற். 11: 3) மீன் பிடித்துள்ளனர். அவ்வாறு கடலில் சென்று மீன் பிடிப்பதற்கு உதவியாக இருந்த வலையினை அவற்றின் பயன்கருதி நறும்புகை காட்டி கொண்டாடி மகிழ்ந்துள்ளனர். இதனை,

கொடுத்திமிற் பரதவர் வேட்டம் வாய்த்தென

இரும்புலாக் கமழும் சிறுகுடி பாக்கத்துக்

குறுங்கண் அவ்வலைப் பயன்பா ராட்டி (அகம். 70: 1 – 3)

எனும் பாடல் வரிகளின் மூலம் அறியமுடிகின்றது.

2. 2. தூண்டில்

தூண்டில் என்பது மீனினைப் பிடிக்கப் பயன்படும் கருவி. மலையின் கண்ணுள்ள மூங்கிலினது கணுக்கள் தோற்றுவித்த மூங்கிலாகிய கோலைக் கொண்டு(ஐங். 278: 1 – 3) தூண்டிலினை உருவாக்கியுள்ளனர். இதில் கயிற்றைக் கட்டி (ஐங். 111: 1 – 2), அதில் வளைந்த வாயையுடைய தூண்டில் பொன்னில் இறையைக் கோத்து (அகம். 36: 3) மீனைப் பிடித்துள்ளனர்.

கடல், ஊரைச் சுற்றியுள்ள நீர் நிலைகள் ஆகியவற்றில் தூண்டிலினைப் போட்டு வரால் போன்ற மீனைப் பிடித்துள்ளனர். தூண்டிலினை ஓரிடத்தே நிலைபெறுமாறு பொருத்திய பின்பு (மலைபடு. 455 – 456), மீன் அகப்பட்ட தூண்டிலானது, தாய்க் குரங்கிடமிருந்த குரங்கின் வலிய குட்டி வேறு கோலிற் பாய்ந்தது போன்று நிமிர்ந்துள்ளது (ஐங். 278: 1 – 3). இந்த வரால் மீனானது வளைந்த வாயினையுடைய தூண்டிலிலுள்ள இரையினை விழுங்கி, அது துள்ளியதை,

பகுவாய் வராஅல் பல்வரி இரும்போத்துக்
கொடுவாய் இரும்பின் கோளிரை தூற்றி
ஆம்பல் மெல்லடை கிழியக் குவளைக்
கூம்புவிடு பன்மலர் சிதையப் பாய்ந்தெழுந்
தரில்படு வள்ளை ஆய்கொடி மயக்கித்
தூண்டில் வேட்டுவன் வாங்க வாராது (அகம். 36: 1 – 6)

எனும் பாடல்வரிகளின் மூலம் அறியமுடிகின்றது. பரதவர் கடலில் மீன் பிடிக்கச் செல்லும்போது வலை மட்டுமல்லாது தூண்டிலினையும் எடுத்துச் சென்று மீன் பிடித்துள்ளனர் (நற். 207: 8 – 10). தூண்டிலில் மீன் பிடிக்கும் தொழிலினை ஊரனது பெண்டிற்களும் (அகம். 216: 5), பாண்மகன் (பெரும்பாண். 284), பரதவர் (நற். 175: 1) போன்றோர் செய்துள்ளனர். மீன் பிடித்த பின்பு, தூண்டிலானது வீட்டின் முற்றத்தில், தோற்பரிசையை நிரல்பட வைத்து ஊன்றிச் செய்த மறவர்க்கு நடுகின்ற கல்லிற்கிட்ட அரண்போன்று நிறுத்தப்பட்டுள்ளது (பட்டினப். 78 – 83).

2. 3. பறி

பறி என்பது மீனைப் பிடித்த பின்பு மீனினை வாரி எடுக்கும் கருவி (பெரும்பாண். 265) ஆகும். பரதவர் கடலுக்குச் சென்று வலையில் மீன்களைப் பிடித்த பின்பு, வலையில் உள்ள மீன்களைப் பறியால் அள்ளி, மணல்மேல் புலரவிட்டுள்ளனர் (அகம். 300: 1 – 3).

2. 4. எறியுளி

எறியுளி என்பது மீனின் மீது எறிந்து மீனைப் பிடிக்கும் கருவியாகப் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது. இதனை உலர்ந்த மூங்கிலினது கழியில் வன்மைமிக்க கயிற்று நுனியிலே (நற். 388: 3 – 4), கூரிய வாயையுடைய எறியுளி என்னும் கருவியினைப் பொருத்தி, நீரிலே உள்ள சுறாமீனின் மீது எறிந்து மீனைப் பிடித்துள்ளனர் (குறுந். 304: 1 – 4). இக்கருவியினை அகநானூற்று உரையாசிரியர், ‘பெருமீன்களை வெட்டுமொரு வாள்’ (வேங்கடசாமி: 2007: 214) எனக் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

எறியுளி என்னும் கருவியின் கூர்மை, பாரைகளின் கட்டிகள் (பெரும்பாண். 92), பருக்கைக் கற்கள் (அகம். 55: 3), பருந்தின் அலகு (ஐங். 321: 1) ஆகியவற்றைப் போன்று காணப்பட்டுள்ளது. உளியின் மூலம் மீன் பிடிக்கும் தொழிலினைப் பரதவர் (அகம். 210: 1) செய்துள்ளனர்.

3. விலங்குகளைப் பராமரித்தலுக்கான கருவிகள்

சங்க கால மக்கள் யானை, குதிரை, நாய் முதலிய விலங்குகளைப் பராமரித்தலுக்காகப் பல கருவிகளைப் பயன்படுத்தியுள்ளனர். யானையைப் பராமரிப்போர் யானையை அடக்குவதற்குத் தோட்டி (கலி. 138: 2), கோல் (மதுரைக். 381), நிறப்படை (புறம். 293: 1), காழ் (கலி. 55: 20), கவைமுட்கருவி (முல்லைப். 35) போன்ற கருவிகளைப் பயன்படுத்தியுள்ளனர்.

யானையை அடக்கும் தோட்டி வளைந்த தன்மை கொண்டதாகவும் (பரி. 10: 49), இரும்பாலும் (புறம். 14: 3) செய்யப்பட்டுள்ளது. யானையைக் கட்டிவைப்பதற்கென்று பொன்புனைகயிறு (ஐங். 356: 27), வன்தொடர் (மதுரைக். 382) போன்ற சங்கிலிகள் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது. சங்கிலியால் கட்டப்பட்ட யானை மதங்கொண்டு பரிக் கோல்காரரைக் கொன்று சங்கிலியை அறுத்துக்கொண்டு சென்றுள்ளது. இதனை,

கோலோர்க் கொன்று மேலோர் வீசி

மென்பிணி வன்றொடர் பேணாது காழ்சாய்த்துக்

கந்துநீத் துழிதரும் கடாஅ யானையும் (மதுரைக். 381 – 383)

எனும் பாடல் வரிகளின் மூலம் அறியமுடிகின்றது.

குதிரையைப் பராமரிப்போர், முள் (பரி. 12: 29), சிறுகோல் (புறம். 352: 15), மத்திகை (முல்லைப். 59), கொய்சுவல் (அகம். 57: 14) முதலிய பொருட்களைப் பயன்படுத்தியுள்ளனர். குதிரையை முட்கோலால் குத்தியும், சிறுகோலினால் அடித்தும் அடக்கியுள்ளனர். மத்திகை எனும் சவுக்கினைக் கொண்டும் குதிரையை அடித்துள்ளனர். இந்த மத்திகை எனும் கருவி வளைந்த தன்மையினைக் கொண்டதாகக் காணப்பட்டுள்ளது (முல்லைப். 59). மேலும், குதிரையின் பிடரிமயிரினைக் கொய்சுவல் எனும் கத்திரிகையைக் கொண்டு மட்டம் செய்துள்ளனர் (அகம். 57: 14). நாயினைத் தொடர் எனும் சங்கிலியினைக் கொண்டு பிணித்துக் கட்டியுள்ளனர் (புறம். 74: 3).

4. மேய்த்தல் தொழிலுக்கான பொருட்கள்

சங்க காலத்தில் ஆடு, மாடு போன்ற விலங்குகளை வளர்க்கின்ற இடையர், கோவலர் முதலானோர் விலங்குகளை மேய்க்கக் கூட்டிச் செல்லும்போது பல்வேறு பொருட்களை எடுத்துச் சென்றுள்ளனர். அவை, கோல், ஓடை, ஞெலிகோல், உறி, பை, தோள் படுக்கை முதலியனவாகும். மேய்த்தல் தொழிலுக்குச் சென்ற பின்பு வீடு திரும்ப நீண்ட நாட்களாகும் என்ற காரணத்தால் இப்பொருட்களை எடுத்துச் சென்றிருக்கலாம்.

கோவலர், ஆநிரைகளை மேய்க்கக் கூட்டிச் செல்லும்போது வளைந்த கோலினையும் (அகம். 54: 10 – 11), ஞெலிக்கோல் எனும் தீக்கடைக்கோலினையும் எடுத்துச் சென்றுள்ளனர். இந்தக் கோல் தீயினை உண்டாக்கப் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது (புறம். 331: 3 – 5). இதனைக் கொண்டு குழலையும் துளையிட்டுள்ளனர் (பெரும்பாண். 177 – 179). இக்கோலினைக் காட்டில் வசிக்கும் கானவர்களும் பயன்படுத்தியுள்ளனர் (குறிஞ். 225 – 226).

ஆடுகளை மேய்க்கும் இடையர்கள் பறி எனும் ஓலையினை எடுத்துச் சென்றுள்ளனர் (அகம். 94: 4). இது மழைக்குக் குடையாகப் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது (புறம். 290: 7 – 8). குறுந்தொகை உரையாசிரியர், ‘பறி – பனையோலையாற் செய்த தடுக்கு. இது மழைக்குக் குடையாகவும், படுக்கைக்குப் பாயாகவும் உதவுமொரு கருவி’ (சோமசுந்தரனார்: 2007: 396) எனக் குறிப்பிட்டுள்ளார். மேலும், கோவலர் பால்கறத்தலுக்குரிய கறவைக் கலங்களை எடுத்துச் செல்ல உறியினையும், சுடுபடை போன்ற கருவிகளை இட்டு வைக்கக் கலப்பை எனும் தோற்பையினையும் எடுத்துச் சென்றுள்ளனர் (கலி. 106: 1 – 5). இதனை,

பாணி கொண்ட பல்கால் மெல்லுறி
 ஞெலிக்கோல் கலப்பை அதனொடு சுருக்கிப்
 பறிப்புறத்து இட்ட பால்நொடை இடையன் (நற். 142: 2 – 4)

எனும் பாடல் வரிகளின் மூலம் அறியமுடிகின்றது. அதுமட்டுமல்லாது உப்பினை விலை கூறி விற்கும் உமணர்களும் கோலினையும் (அகம். 17: 13), ஞெலிக்கோலையும் (அகம். 189: 5 – 7) பயன்படுத்தியுள்ளனர்.

5. அரசசார்க் கருவிகள்

5. 1. வெண்குடை

மன்னர்களின்மேல் வெயில் படாமல் நிழல் தருவதற்காக வெள்ளை நிறத்திலான குடை ஒன்று எப்போதும் இருந்துள்ளது (புறம். 60: 10 – 12). வெளியில் செல்லும்போது தேரிலும் இக்குடை வைக்கப்பட்டுள்ளது (புறம். 367: 14). வெண்குடை ஒரு கால் கொண்டு நிறுத்தப்பட்டுள்ளது (புறம். 229: 20). இக்கால் கோல் எனவும் அழைக்கப்பட்டுள்ளது (பரி. 3: 740). இக்குடையின் மேல் முத்துமாலை அணியப்பட்டுள்ளது (சிறுபாண். 64 – 65). தேரில் வைத்துள்ள குடையின் மேல் கொடியும் வைக்கப்பட்டுள்ளது (புறம். 367: 14). இக்குடை தவ்வென்ற ஓசையுடன் அசைந்து பரந்துள்ளது என்பதை,

நூல்கால் யாத்த மாலை வெண்குடை
தவ்வென் றசைஇ தாதுளி மறைப்ப (நெடுநல். 184 – 185)

எனும் பாடலடிகளால் அறியமுடிகின்றது.

5. 1. 1. வெண்குடையும் வேந்தர்களும்

மன்னர்கள் பெரும்பான்மை வெண்குடை உடையவர்களாக இருந்துள்ளனர். மன்னர்களில் வளவன் (புறம். 60: 10 – 12), வழுதி (அகம். 204: 1 – 2), செல்வக்கடுங்கோ வாழியாதன் (புறம். 387: 30 – 31), அதியன் (புறம். 392: 1 – 2) உள்ளிட்டோர் வைத்திருந்துள்ளனர்.

வெண்குடை பெரும்பான்மை நிலவுடன் ஒப்புமைப்படுத்திக் கூறப்பட்டுள்ளது (புறம். 231: 5 – 6). பகைவர், செல்வக்கடுங்கோனின் வெண்குடையை வணங்கியதால் வீரத்திற்கும் (புறம். 387: 30 – 31), குடிமக்களின் வருத்தம் தீர்க்கும் நிலையில் நிழல்தரும் குடையாக மன்னின் ஆட்சி காணப்படுகின்றது என்பதாலும் (புறம். 35: 18 – 20), வெண்குடை வீழ்ந்தால் அரசு வீழும் என்பதாலும் அரசாட்சிக்கும் (புறம். 62: 7 – 9) இணையாக வெண்குடை கூறப்பட்டுள்ளது. அறத்தை நிழல் செய்வதாகவும் வெண்குடை அடையாளப்படுத்தப்பட்டுள்ளது (கலி. 99: 8 – 9). புராணநிலையில் திருமாலின் அருளுக்கு இக்குடையும் அறத்திற்கு இக்குடையின் காம்பும் உருவகப்படுத்தப்பட்டுள்ளது (பரி. 3: 74). குடை சற்று உயரமாக நிறுத்தப்படுவதால் வானத்தில் உயர்ந்ததாக மிகுத்துப் புணையப்பட்டுள்ளது (புறம். 75: 11 – 12).

6. தொழிற்கருவிகள்

6. 1. மட்பாண்டத் தொழில்

சங்க கால மக்கள் பல்வேறு விதமான மட்பாண்டங்களைப் பயன்படுத்தியுள்ளனர். மண்ணின் மூலம் பாண்டங்கள் செய்பவர்கள் வேட்கோ (புறம். 32: 8), கலஞ்செய்கோ (புறம். 256: 1) என அழைக்கப்பட்டுள்ளனர்.

மட்பாண்டப் பொருள் செய்வதற்கு முதலில் மண்ணைப் பதப்படுத்தி, அதில் தேவையான அளவை எடுத்துத் திருவையில் வைத்துச் சக்கரத்தைச் சுழற்றும்போது கையினைப் பயன்படுத்தித் தேவையான பொருள் உருவாக்கப்பட்டுள்ளது. இதற்குச் சக்கரம் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது. இதனை,

வனைக்கலத் திகிரியிற் குமிழி சுழலும்

துணைசெலற் றலைவாய் ஓவிறந்து விரிக்கும் (மலைபடு. 474 – 475)

எனும் பாடல் வரிகளின் மூலம் அறியமுடிகின்றது. இவ்வாறு செய்த மட்பாண்டங்கள் உலர்ந்தவுடன் சூளையில் வைத்துத் தீயிடப்பட்டுள்ளது. சூளையைத் தீயிடும்போது அதில் எழும் புகையானது அகன்ற பெரிய ஆகாயத்தின்கண் சென்று தங்கியுள்ளது (புறம். 228: 1 – 4).

6. 2. நெசவுத் தொழில்

சங்க கால மக்கள் தழை, தோல், பருத்தி, பட்டு முதலியவற்றாலான பொருள்களைக் கொண்டே ஆடைகளைத் தயாரித்துள்ளனர். இவற்றுள் தழை மற்றும் பருத்தியைக் கொண்டு தயாரித்த ஆடைகளைப் பற்றியே அறிய முடிகின்றது. தழையாடையினை மரம், செடி, கொடிகளில் கிடைத்த இலை, தழை, மலர்களைக் கொண்டு தயாரித்துள்ளனர். பருத்தியாடையினை, பருத்தியினை உற்பத்தி செய்து அதிலிருந்து நூல் நூற்றுப் பின்னர் ஆடையாகத் தயாரித்துள்ளனர். பட்டு என்பதனை ‘நூலாக் கலிங்கம்’ என்று குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. எனவே, நூற்கப்படாத நூலாகிய பட்டு என்னும் நூலிலிருந்து ஆடை நெய்யப்பட்டதை அறியமுடிகின்றது.

பருத்தியைக் கொண்டு நூல் நூற்று ஆடை நெய்த நெசவுத் தொழில் பற்றியான செய்திகள் சங்க இலக்கியங்களில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன. ஆனால், ஆடையானது எவ்வாறு நெய்யப்பட்டது என்பதற்கான சான்றுகள் காணப்படவில்லை. ஆடை நெய்தலின் மூலப்பொருளான பருத்தியைப் பற்றியான செய்திகள் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன.

அரசனின் கொடைத் தன்மையினை விளக்குகையில், கோடையிற் கொண்ட பருத்தியினின்றும் கொட்டை நீக்கிச் சுகிரந்த பஞ்சியானது நிறைய திணித்த பொதியாகிய பண்டம் நிறைந்திருப்பது போல வெள்ளிய ஊன் துண்டங்களைப் பாணர்களுக்குக் கொடுத்து உண்பித்தான். இச்செய்தியை,

கோடைப் பருத்தி வீடுநிறை பெய்த

முடைப் பண்டம் மிடைநிறைந்து அன்ன (புறம். 393: 12 – 13)

எனும் பாடல் வரிகளின் மூலம் அறியமுடிகின்றது. மேலும், ஆடையினை நெய்வதற்கு ஏதுவாகப் பருத்தியினைச் சுத்தம் செய்துள்ளனர். இப்பருத்திக்காய் முற்றி வெடித்ததனால் கிடைக்கும் பஞ்சை வில்லால் அடித்துச் சுத்தம் செய்துள்ள செய்தியை,

வில்எறி பஞ்சி போல மல்குதிரை (நற். 299: 7)

எனும் பாடல்களின் மூலம் அறியமுடிகின்றது. பருத்தியிலிருந்து கொட்டை நீக்கிப் பஞ்செடுத்து வில்லால் அடித்துச் சுத்தம் செய்தல், நூல் நூற்றல் முதலிய வேலைகளைப் பெண்களே செய்துள்ளனர். அப்பெண்கள் ‘பருத்திப் பெண்டிர்’ என அழைக்கப்பட்டுள்ளனர். இவ்வேலைகளைப் பெண்கள் பகலில் மட்டுமல்லாது இரவு நேரங்களிலும் விளக்கை

வைத்துக்கொண்டு செய்துள்ளனர். பருத்தி நூற்கும் பெண்டிர் இரவு நேரத்தில் விளக்கு வைத்துக்கொண்டு பஞ்சில் உள்ள குப்பைகளை நீக்கியுள்ளனர். இதனை,

சிறையுஞ் செற்றையும் புடையுநள் எழுந்த

பருத்திப் பெண்டின் சிறுதீ விளக்கத்து (புறம். 326: 4 – 5)

எனும் பாடல் வரிகளின் மூலம் அறியமுடிகின்றது. மேலும், தாபத மகளிரும் தம் முயற்சியால் நுண்ணிய பஞ்சிலிருந்து நூல் நூற்றுள்ளனர். இதனை,

ஆள்இல் பெண்டிர் தாளின் செய்த

நுணங்கு நுண் பனுவல் போல (நற். 353: 1 – 2)

என்ற பாடல் வரிகளின் மூலமும் அறியமுடிகின்றது. மேலும், பருத்தியினைச் சுத்தம் செய்பவர்கள் ஏழ்மை நிலையிலேயே காணப்பட்டுள்ளனர். பஞ்சினைச் சுத்தம் செய்வதால் அவர்களின் குடிசை முற்றமெங்கும் பஞ்சானது பரவிக் கிடந்தது. இதனை,

புல்முக கவலைய முன்மிடை வேலி

பஞ்சி முன்றில் சிற்றில் ஆங்கண் (புறம். 116: 4 – 5)

எனும் பாடல் வரிகளின் மூலம் அறியமுடிகின்றது. மேற்கூட்டப்பட்ட சான்றுகளை நோக்குகையில் பருத்தியிலிருந்து நூல் நூற்று ஆடை நெய்துள்ளனர் என்பதை அறிய முடிகின்றது. ஆனால், எந்தக் கருவியைக் கொண்டு பருத்தியை நூலாக மாற்றினர் என்பதை இலக்கியச் சான்றுகளின் வழி அறிய முடியவில்லை. இதனைத் தொல்லியல் சான்றுகளின் வழி அறியமுடிகின்றது.

6. 2. 1. தொல்லியல் சான்றுகள்

தமிழகத்தில் நடைபெற்ற அகழாய்வுகளில் நெசவுத் தொழிலுக்குப் பயன்படுத்தப்பட்ட நூல் நூற்கும் தக்களி, நூலைச் சுற்றி வைக்கும் சிறிது தடித்த இருமுனைகளுடன் கூடிய செப்புக் கம்பி போன்றவை கிடைத்துள்ளன. அரிக்கமேடு, அழகன்குளம், திருக்காம்புலியூர், அழகரை, உறையூர், கரூர், காஞ்சிபுரம், வசவசமுத்திரம் ஆகிய இடங்களில் சுடுமண்ணால் ஆன தக்களிகள் கிடைத்துள்ளன (வசந்தி: 1999: 83).

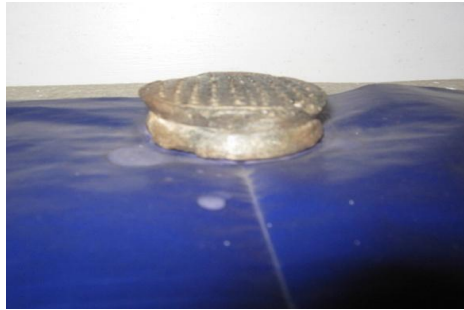
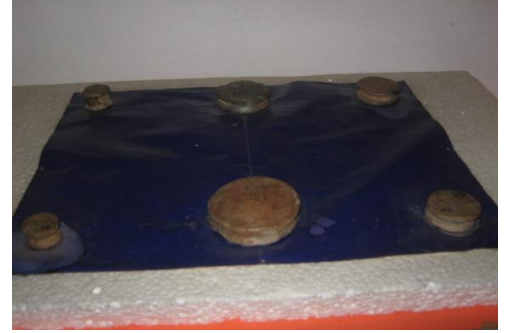
மேலும், கொடுமணலில், ‘சுடுமண்ணாலான பம்பரம் போன்ற அடிப்பாகத்தையும் அதன் நடுவில் செருகப்பட்ட நீண்ட இரும்புக் கம்பியையும் கொண்ட தக்களிகள் காணக்கிடைக்கின்றன. களி மண்ணுடன் ஒட்டிய நிலையில் தீய்ந்துபோன துணியின் ஒரு பகுதி கொடுமணலில் கிடைத்தது மற்றொரு அரிய கண்டுபிடிப்பாகும். நூல்

நூற்கப் பயன்படுத்தப்பட்ட தக்களிகளோடு இத்துணியையும் இணைத்துக் கருதினால் இங்கு நூல் நூற்கும் தொழிலும், நெசவும் ஒருசேர நடந்தன என்பது புலனாகும். இங்குப் பருத்தி அல்லது அதற்கு இணையான மூலப் பொருள்கள் விளைந்திருக்க வேண்டும் என்பதும் கருதப்படும்’ (ராஜன்: 1994: 38)

எனக் கா. ராஜன் நெசவுத் தொழில் கொடுமணலில் நடைபெற்றதை விளக்கி கூறியுள்ளார்.

அதோடு ‘ஆண்டிப்பட்டி அகழாய்வில் அதிக அளவில் கிடைத்துள்ளவை சுடுமண்ணால் செய்யப்பட்ட தக்களிகள் ஆகும். மொத்தம் 50 தக்களிகள் கிடைத்துள்ளன. அகழாய்வு செய்ய அனைத்துக் குழிகளிலும் (அகழாய்வுக் குழை 8 தவிர) தக்களிகள் கிடைத்துள்ளன’. மேலும், ‘இத்தக்களிகள் மூலம் அகழாய்வு செய்யப்பட்ட இடத்தில் வாழ்ந்த மக்களிடம் நெசவுத்தொழில் சிறிய அளவில் நடைபெற்று வந்ததையும் அவர்கள் தங்களின் ஆடைகளின் தேவைகளைத் தாங்களே பூர்த்தி செய்து கொண்டதுடன் நூல் நூற்பதும் அவர்கள் நன்கு அறிந்த தொழிலாக நிலவி வந்திருக்கின்றது என்பதையும் நன்கு அறியமுடிகின்றது’ (மீர்தர்: 2005: 18).

இப்பொருளுக்கான காலக்கட்டத்தைக் கி. பி. 100 முதல் கி. பி. 600 வரை எனக் கணிக்கப்பட்டுள்ளது. அதனால் இவை எந்தக் காலக்கட்டத்தைச் சார்ந்தது எனக் குறிப்பாக அறியமுடியவில்லை.

கோயம்புத்தூர் அகழ்வாய்வில் வைக்கப்பட்டுள்ள தக்களிகள்

6. 3. அணிகலன் தொழில்

சங்க கால மக்கள் தங்களை அழகுப்படுத்திக் கொள்ள பல்வேறு அணிகலன்களை உருவாக்கி அணிந்துள்ளனர். வண்ண மலர்கள், கொடிகள், தழைகள் இவற்றலான அணிகலன்களையும், கடலிலிருந்து கிடைக்கும் முத்து, பவளம், சங்கு இவற்றோடு மலையிலும் நிலத்திலும் கிடைத்த கல்மணிகளையும் அணிந்துள்ளனர். மேலும், உலோகத்தாலான பொன், வெள்ளி இவற்றால் உருவாக்கப்பட்ட அணிகலன்களையும் அணிந்துள்ளனர். பொன்னாலான அணிகலன்களைச் செய்பவர்கள் பொன்செய் கொல்லன் (நற். 394: 3), பொன்செய் கம்மியன் (நற். 313: 2), சுடரிழை புனைஞர் (மதுரைக். 512) என்று அழைக்கப்பட்டுள்ளனர்.

உலோகத்தை அணிகலன்களாகச் செய்வதற்கு முதலில் அதனை உருக்கியுள்ளனர். அவ்வாறு உருக்குவதற்குக் கொள்கலனைப் (நற். 124: 7) பயன்படுத்தியுள்ளனர். பின்னர் கொள்கலனில் வைத்த உலோகத்தை ஊதுலையில் (குறுந். 155: 4) வைத்து நெருப்பூட்டியுள்ளனர். உலோகம் உருகியதும் அதனைத் தேவைக்கு ஏற்றவாறு கம்பிகளாக மாற்றியுள்ளனர். அந்தக் கம்பியானது நுண்ணிய அரிசி போன்று காணப்பட்டுள்ளது. இதனை,

பொன்னரைந் தன்ன நுண்ணேர் அரிசி (மலைபடு. 440)

எனும் பாடல் வரியின் மூலம் அறியமுடிகின்றது. உலைக்கலத்தில் பொன்னை உருக்கி செய்ததனைச் சுடுபொன் (ஐங். 432: 2) என்றும் அழைத்துள்ளனர். உலைக்கலத்தில் இருந்த தங்கத்தினை அடிக்குங்கால் அது தேன்துளி போல தெளித்துள்ளது (அகம். 142: 23 – 24). மேலும், பழைய நகைகளை அழித்துப் புதுவகையான அணிகலன்களை உருவாக்கி அணிந்துள்ளனர். பகைஅரசன் வந்த யானையின் ஓடைப்பொன்னை அழித்து புதிதாகப் பொற்றாமரையைச் செய்து அதனைத் தன்னை நாடிவந்த இரவலர்களுக்குப் பரிசிலாகக் கொடுக்கப்பட்டுள்ளது (புறம். 126: 1 – 3).

இவ்வாறு உருவாக்கப்பட்ட பொன்னணிகலன்களைக் கடை வீதியில் விற்பும் (பதிற். 15: 18 – 19) பொற்றொழில் செய்துள்ளனர். யவனர் என அழைக்கப்பெறும் அயல்நாட்டினர் மிளகு உள்ளிட்ட பொருள்களைப் பொன்னை விலையாகக் கொடுத்து வாங்கியுள்ளனர் (அகம். 149: 9 – 11).

பொன்விற்போர், பொற் பொடியினைப் பவளச் செப்பில் போட்டு வைத்துள்ளனர் (அகம். 25: 11). பொன்னின் தன்மையினை ஆராய்வதற்குப் பொன்வணிகர்கள் இருந்துள்ளனர் (மதுரைக். 513). அந்தப் பொன்னின் தன்மையை ஆராய்வதற்குக் கட்டளைக்கல் எனும் ஒரு பொருளைப் பயன்படுத்தியுள்ளனர். இதில் பொன்னைத் தேய்த்து அதன் மதிப்பை அறுதியிட்டுள்ளனர் (அகம். 178: 11). அந்தக் கட்டளைக்கல்லானது குயில் (குறுந். 192: 3), கேழல் (ஐங். 263: 2), தும்பி (ஐங். 215: 1), வெண்கூதாளத்துச் செடியின் மலர் (அகம். 178: 9 – 10) ஆகியவற்றைப் போன்று காணப்பட்டுள்ளது.

வெள்ளியிலான பொருட்களையும் உலையிலிட்டு உருக்கியுள்ளனர். அந்த வெள்ளியானது, மான்கள் வன்மையான குளம்புகளில் உள்ள நீரை மிதித்து அழுத்துகையினால் வெளிவரும் நீர் வெள்ளியை உருக்கிச் சாய்க்கும் கொள்கலத்தைப் போன்று வடிந்துள்ளது (நற். 124: 6 – 7).

சங்கினைக் கொண்டு வளை முதலிய அணிகலன்கள் செய்பவர்கள் கோடுபோழ் கடைநர் (மதுரைக். 511) என அழைக்கப்பட்டுள்ளனர். சங்கினை அறுப்பதற்கு அரம் (ஐங். 185: 3), வாள் (அகம். 267: 16) எனும் கருவிகள் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது. அவ்வாறு அரம் கொண்டு அறுக்கப்பட்ட சங்கின் துண்டானது பகன்றை மலரின் அரும்புகள் போன்று காணப்பட்டுள்ளது (அகம். 24: 1 – 3). சங்கினால் உருவாக்கின வளையினை, பல்வேறு இடங்களுக்குச் சென்று விற்கும் விலைஞர் (குறுந். 117: 6) இருந்துள்ளனர்.

மேலும், பொன், வெள்ளி இவற்றினாலான அணிகலன்களோடு கல்மணிகள் பதித்தும், கோர்த்தும் அணியப்பட்டுள்ளது. அந்தக் கல்மணிகளைத் துளையிடுபவர் திருமணி குயினர் (மதுரைக். 511) என அழைக்கப்பட்டுள்ளனர். இவ்வாறு செய்த அணிகலன்களைப் பாதுகாப்பாக வைப்பதற்குப் பேழை (குறுந். 233: 3) என்ற பெட்டியினைப் பயன்படுத்தியுள்ளனர். மேலும், பரதவர் எனும் கடற்கரைக்குரியவர்கள் முத்துகளை விற்ப செய்தியும் (ஐங். 195: 1 – 2) காணப்படுகின்றது. எனவே, மேற்கண்ட செய்திகளின் மூலம் அணிகலன்கள் செய்வதற்குப் பல தொழிலாளர்களும், அணிகலன்கள் உருவாக்குவதற்குப் பயன்படுத்தப்படும் பொருட்களும் இருந்துள்ளன என்பதனை அறியமுடிகின்றது. கல்மணிகள் அணிகலனாக உருவாக்குவதற்கு முன்பு கிடைக்கப்பெற்ற கல்மணிகள் கோயம்புத்தூர் அகழ்வாய்வகத்தில் காணப்படுகின்றன.

கோயம்புத்தூர் அகழ்வாய்வகத்தில் வைக்கப்பட்டுள்ள கற்கள்

6. 3. 1. தொல்லியல் சான்றுகள்

சங்க கால மக்கள் பொன்னாலான அணிகலன்களை அணிந்தனர் என்பதையும் அந்த அணிகலன்கள் செய்வதற்குப் பொற்கொல்லர்கள் பல்வேறு பொருட்களின் உதவியோடு செய்தனர் என்பதையும் இலக்கியங்களின் வழி அறியமுடிகின்றது. தொல்லியல் அகழாய்வுகளும் இதனை உறுதி செய்கின்றன.

ஆண்டிப்பட்டி அகழாய்வில், அகழாய்வுக் குழி எண் 8 - ல் 40 செ. மீ. ஆழத்தில் தங்கத் துண்டுகள் கிடைத்துள்ளன. ‘அங்குக் கிடைத்த ஒரு சிறிய சிவப்பு நிற மண் குடுவையில் (Coarse Redware) மண் நிரம்பி இருந்தது. அம்மண்ணை அகற்றிய பொழுது அக்குடுவையின் உள்ளே 19 தங்கத் துண்டுகள் இருப்பது கண்டறியப்பட்டது. இந்தத் தங்கத் துண்டுகள் அங்கு பணி செய்த பொற்கொல்லர் நகைசெய்யும் பொழுது வெட்டி எடுத்த உருவமற்ற சிறிய துண்டுகளாகும். அவற்றோடு ஒரு சிறிய ஆரத்தில் இருந்தும், மணியாரம் போன்ற அமைப்பில் இருந்தும் வெட்டப்பட்ட பகுதிகளும் இருந்தன. அரச இலை வடிவத்தில் மிக மிக மெல்லியதாகவும் தட்டையாகவும் செய்யப்பட்ட தொங்கு ஒன்று இருந்தது. இரு வட்ட வடிவ துண்டுகளின் மீது குறுக்கே வெட்டு ஒன்று உள்ளது. பெரிய அளவில் உள்ள ஓர் உருண்டை உள்பக்கம் அரக்கினால் செய்யப்பட்டு மேல்பகுதி மட்டும் தங்கத் தகட்டினால் மூடப்பட்டுள்ளது’ (ஸ்ரீதர்: 2005: 26 – 27)

என்ற குறிப்பின் மூலம் தங்க அணிகலன்கள் செய்ததற்கான செய்தியினை அறியமுடிகின்றது.

ஆனால், இப்பொருளுக்கான காலக்கட்டத்தைக் கி. பி. 100 முதல் கி. பி. 600 எனக் கணிக்கப்பட்டுள்ளது. அதனால் இவை எந்தக் காலக்கட்டத்தைச் சார்ந்தது எனக் குறிப்பாக அறியமுடியவில்லை.

மேலும், அணிகலன்களில் கல்மணிகள் பதித்து அணியும் பழக்கம் சங்க காலத்தில் காணப்பட்டுள்ளன. இந்தக் கல்மணிகள் செய்யும் தொழிற்கூடங்கள் பல இருந்துள்ளன. அவற்றில் கொடுமணலில் உள்ள தொழிற்கூடங்கள் சிறந்து விளங்கியுள்ளன.

இந்தக் கல்மணிகள் உருவாக்கப்படும் விதத்தினைக் கா. ராஜன், ‘முதலில் மூலப்பொருட்களைக் கட்டிகளாக உடைத்து எடுத்து அக்கட்டிகளிலிருந்து சிறு துணுக்குகள் அல்லது சில்லுகள் எடுக்கப்படுகின்றன. பின் இவை மீண்டும் மிகச்சிறிய மணிகள் செய்யும் அளவிற்குச் சிறுகட்டிகளாகப் பிரித்தெடுக்கப்படுகின்றன. இத்தகைய சில்லுகளில் பல தம்முடைய ஒழுங்கற்ற வடிவம், கனம் ஆகியவற்றின்

அடிப்படையில் பயனற்றவையாக ஒதுக்கப்பட்டுத் தகுதி வாய்ந்த சில்லுகளிலிருந்து சில்லின் தன்மைக்குத் தக்கவாறு கரடுமுரடான நிலையில் மணிகள் தேவையான வடிவில் உருவாக்கப்படுகின்றன.

பின் மணிகள் நன்றாகத் தேய்க்கப்பட்டு மெருகூட்டப்படுகின்றன. மெருகூட்டுவதற்குத் தேவையான வட்ட வடிவச் சக்கரத்தை அரக்குக் கொண்டும், குருந்தம் கொண்டும் செய்கின்றனர்’.

மேலும், ‘குருந்தம்பொடி தடவப்பட்ட சக்கரத்தின் உதவியுடன் நன்கு மெருகேற்றப்பட்ட மணிகள் பின்னர்த் துளையிடப்பட்டுள்ளன. மயிரிழை அளவு துளைகள் கொண்ட மணிகள் கொடுமணலில் கிடைப்பதால் இத்தொழில் நிபுணத்துவம் பெற்ற வல்லுநரே இத்துளைகளை இட்டிருக்க வேண்டும்’ (ராஜன்: 2004: 123 – 124) எனக் குறிப்பிடுகின்றார்.

அதோடு கொடுமணலில், அரிய கல்மணிகள் உருவாக்கும் முறையைத் தெரிவிக்கும் கல்லும், பளிங்குக் கல்லும் கிடைத்துள்ளன (ராஜன்: 2004: 123 – 124).

மேலும், ‘பாசிமேடு என்று அழைக்கப்படும் 5. 5 எக்டேர் பரப்பளவு உள்ள வாழ்விடத்தில் மேற்கொண்ட அகழாய்வில் கி. மு. முதலாம் நூற்றாண்டுக்கும் கி. பி. மூன்றாம் நூற்றாண்டுக்கும் இடைப்பட்ட காலத்தினைச் சார்ந்த கண்ணாடி மணிகள் மெருகு ஏற்றம் செய்யப் பயன்பட்ட உலைக்களம் ஒன்று கண்டுபிடிக்கப்பட்டது. தமிழகத்திலேயே முதன் முதலாகச் சங்க காலத்தினைச் சார்ந்த கண்ணாடி மணிகள் உருவாக்கிய தொழிற்கூடம் இங்குக் கண்டுபிடிக்கப்பட்டது. இது ஒரு முக்கியக் கண்டுபிடிப்பு எனலாம். அகழாய்வுக் குழியிலிருந்து இரண்டாயிரத்திற்கும் மேற்பட்ட சிவப்பு, பச்சை, மஞ்சள், நீலம், வெள்ளைநிற மணிகள் கிடைத்திருப்பது இவ்வகழாய்வின் சிறப்பு’ (ராஜன்: 2009: 43)

எனக் கா. ராஜன் கண்ணாடி மணிகள் செய்யும் தொழில் கூடத்தைப் பற்றி கூறுகிறார்.

6. 4. கொல்லன் தொழில்

சங்க இலக்கிய மக்கள், இரும்பின் மூலம் பல்வேறு பொருட்களை உருவாக்கித் தங்களின் தேவைக்காகப் பயன்படுத்தியுள்ளனர். இரும்புத் தொழில் செய்பவர்களைக் கருங்கைக் கொல்லன் (பெரும்பாண். 437, புறம். 180: 12), கருந்தொழில் வினைஞர் (சிறுபாண். 257) எனக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளனர். இவர்கள் மக்களுக்குத் தேவையான தொழில் கருவிகளையும், படைவீரர்களுக்குத் தேவையான போர்க் கருவிகளையும் செய்து கொடுத்துள்ளனர். போர் வீரர்களுக்குப் போர்க் கருவிகள் செய்து கொடுத்ததை,

வேல்வடித்துக் கொடுத்தல் கொல்லற்குக் கடனே (புறம். 312: 3)

எனும் பாடல் வரிகளின் மூலம் அறியமுடிகின்றது. கொல்லு தொழில் செய்யும் இடம் கொல்துறை (புறம். 95: 5) என அழைக்கப்பட்டுள்ளது. இங்கு மக்களுக்குத் தேவைப்படும் பொருட்களான கத்தரிகை (நற். 194: 9), துளர் (குறுந். 392: 5), யானையை அடக்கும் தோட்டி (திருமுரு. 78), சம்மட்டி (முல்லைப். 35, 59), உளி (அகம். 55: 3), ஊசி (அகம். 199: 2), கோடரி (புறம். 36: 7), நெடுவேல் (புறம். 180: 1) முதலியவற்றைச் செய்துள்ளனர்.

இந்தக் கொல்லு தொழில் செய்வதற்குப் பல்வேறு விதமான கருவிகள் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன. இரும்பினைச் சூடாக்குவதற்குத் துருத்தியினைப் (அகம். 224: 3) பயன்படுத்தியுள்ளனர். கொல்லர்கள் தோலால் செய்யப்பட்ட துருத்தியைக் காலால் மிதித்து நெருப்பினை உண்டாக்கியுள்ளனர். இதனை,

வண்புல மிறந்த பின்றை மென்தோல்

மிதியுலைக் கொல்லன் முறிகொடிற் றன்ன (பெரும்பாண். 206 – 207)

எனும் பாடல்களின் மூலம் அறியமுடிகின்றது. இவ்வாறு துருத்தியின் மூலம் நெருப்பு உண்டாக்கிப் பழுக்கக் காய்ச்சிய இரும்பினை உலைக்கல்லில் (புறம். 170: 17, குறுந். 12: 1) வைத்து அடித்துத் தேவையான பொருட்களைச் செய்துள்ளனர்.

அவ்வாறு இரும்பினைச் சூடு செய்து, கொல்லன் இரும்பினைச் சம்மட்டியால் அடிக்கும்போது அதில் எழும் நெருப்பானது, மின்மினிப் பூச்சிகள் புற்றிலிருந்து நாற்றிசையும் சிதறி ஓடும்படி இருந்துள்ளது (அகம். 72: 3 – 4). சம்மட்டி என்பதனை இரும்பு என (பெரும்பாண். 437) மூலத்திலும், சம்மட்டி என உரைகளிலும் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. கூர்மையற்று மழுங்கும் ஆயுதங்களைக் கூர்மையாக்குவதற்குச் சாணைக்கல் (அகம். 356: 10) பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது.

மேலும், உலையில் கரியினை எடுத்துப் போடுவதற்கும் இரும்புத் துண்டினை நெருப்பினுள் வைப்பதற்கும் குறடு (குறுந். 198: 4) பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது. உ. வே. சா., ‘கரிக்குறடு’ என்பதற்கு ‘உலைக்கூடத்தில் கரியை எடுக்க உதவும் குறடு’ (நாகராசன்: 2007: 456) எனக் குறிப்பிட்டுள்ளார். அவர் கூறிய உரையின் பொருளே இங்குக் கையாளப்பட்டுள்ளது. மேற்கூறிய சான்றுகளின் மூலம் கொல்லற் தொழிலுக்குத் தேவையான பொருட்களை அறியமுடிகின்றது.

6. 4. 1. தொல்லியல் சான்றுகள்

சங்க கால மக்கள் இரும்பால் செய்யப்பட்ட பொருட்களைப் பயன்படுத்தினர் என்பதைச் சங்க இலக்கியத்தின் வழி அறியமுடிகின்றது. தொல்லியல் அகழாய்வுகளிலும் சங்க காலத்தைச் சார்ந்த, இரும்புப் பொருட்கள் உருவாக்கிய இடமும், உருவாக்கப்பட்ட பொருட்களும் கிடைத்துள்ளன.

இரும்பு பொருட்கள் உருவாக்கப்பட்ட விதத்தினை கா. ராஜன், ‘இரும்பு செய்யவும், எ.க. செய்யவும் இருவேறு உலைக்கலங்கள் பயன்படுத்தப்படும். இரும்புத் தாதுவிலிருந்து இரும்பை உருக்கி எடுக்கும் உலைக்கலங்கள் நிலத்திற்குமேல் உருவாக்கப்பட்டிருக்கும். இதில் சுடுமண்ணால் செய்யப்பட்ட ஊது உலைகள் அதிகமாகக் காணப்படும். இத்தகைய உலைக்கலங்களில் இருந்து எடுக்கப்பட்ட இரும்பைப் புடமிடும் கலத்தில் இட்டு நிலத்திற்குள்ளே அமைக்கப்பட்ட உலைக்கலங்களில் வைத்து எ.காக மாற்றம் செய்வர். இவ்விரு வகை உலைக்கலங்களும் கொடுமணலில் கண்டெடுக்கப்பட்டுள்ளன.

மேலும், இரும்பை உருக்க 1100 சென்டிகிரேட் வெப்பநிலையும், எ.காக மாற்ற 1300 சென்டிகிரேட் வெப்பநிலையும் தேவை. இந்த வெப்பநிலையைக் கொடுமணலில் கிடைத்த உலைக்கலங்கள் அடைந்தன என்பதை இலண்டன் பல்கலைக்கழகத்தின் தொல்லியல் பள்ளியின் ஆய்வாளர் சாரதா சீனிவாசன் அவர்கள் நடத்திய உலோகவியல் பகுப்பாய்வும் (Sharatha Srinivasan: 1994: 44 – 59), இந்தியத் தொழில் நுட்பக் கழகத்தின் ஆய்வாளர்கள் ரகுநாதராவ், சசிசேகரன் ஆகிய இருவரும் இணைந்து தமிழ்நாட்டில் தகடூர்ப் பகுதியில் குண்டூர் என்ற இடத்தில் கிடைத்த உலோகக் கலங்கள்மீது நடத்திய உலோகவியல் ஆய்வு அவ்வூரில் வார்ப்பு இரும்பு செய்யப்பட்டதை நமக்கு உணர்த்துகிறது. இவ்வார்ப்பு இரும்பு செய்யத் தனி நிபுணத்துவம் வேண்டும். காரணம், 1300 சென்டிகிரேட்டில் இரும்பை உருக்கி அதே வெப்பநிலையில் நீண்ட நேரம் வைத்திருக்க வேண்டும். இத்தகைய நிபுணத்துவத்தைத் தமிழர்கள் பெற்றிருந்தனர்’ (ராஜன்: 2004: 129 – 130) எனக் குறிப்பிடுகின்றார்.

அதோடு, இரும்புப் பொருட்கள் எவ்வாறு உருக்கிச் செய்யப்பட்டன என்பதை, கொடுமணலுக்குக் கிழக்கே அமைந்துள்ள சென்னிமலைப் பகுதியில் கிடைத்த சான்றுகளைக் கொண்டு கா. ராஜன்,

‘பொதுவாக உலைகள் இருந்த பகுதி வெள்ளை நிறத்தில் வட்டவடிவமாகக் காணப்படுகிறது. இந்த வெண்ணிறம் உலையின் வெப்பத்தினால் ஏற்பட்டதாகும். உலைகள் பொதுவாக 1 மீ. விட்டம் கொண்டவையாக விளங்குகின்றன. இவ்வுலைகள் மண்ணினால் நிலத்தின்மேல் சுண்ணாம்பு கால்வாய் போன்று உருவாக்கப்பட்டிருக்க வேண்டும். இதன் அடிப்பாகத்தில் 15 செ. மீ. நீளமும், 6 செ. மீ. விட்டமும் கொண்ட சுடுமண்ணால் ஆன ஊதுலைகள் பொருத்தப்பட்டிருந்தன. இவ்வுதுலையின் மையத்தில் 1. 5 செ. மீ. விட்டமுள்ள துளை உள்ளது. இதன்மூலம் உலையினுள் உருக்குவதற்குத் தேவையான காற்று செலுத்தப்பட்டு வெப்பத் தன்மை கூட்டப்பட்டது. உலைக்குள் இரும்புத்தாது, கரி, சில தாவரப் பொருட்கள் முதலியன இடப்பட்டிருக்க வேண்டும். உயர் வெப்ப நிலையை நிறுத்த பளிங்குக் கற்களும் இரும்புத் தாதுடன் இடப்பட்டன. தாதுவிலிருந்து உருக்கிய இரும்பும் கசடும் தனியே பிரித்தெடுக்கப்பட்டன. இரும்பு உலைகளைச் சுற்றி ஏராளமான இரும்புக் கசடுகள் காணக்கிடைக்கின்றன. இங்கு உருக்கப்பட்ட இரும்பினைக் கொண்டு ஏராளமான இரும்புப் பொருட்கள் உருவாக்கப்பட்டன’ (ராஜன், 1994: 36)

என்று கூறுகிறார்.

கொடுமணலில் இரும்பை உருக்கும் உலைக்கலமும், புடமிடும் கலமும் கிடைக்கப்பெற்றுள்ளதைக் கொண்டு இவ்வாறு கூறியுள்ளார்.

6. 5. தச்சுத்தொழில்

சங்க கால மக்கள் மரத்தினாலான பொருட்களைச் செய்வதில் வல்லவர்களாக இருந்துள்ளனர். மரங்களைக் கொண்டு, தேர், சகடம், கப்பல், கட்டில் போன்றவற்றைச் செய்துள்ளனர். இந்த மரவேலை செய்பவர்கள் தச்சர் என அழைக்கப்பட்டுள்ளனர். இதனை,

மரங்கொல் தச்சன் வைகல்சிறாஆர்

மழுவுடைக் காட்டகத் தற்றே (புறம். 206: 11 – 12)

எனும் பாடல் வரிகளின் மூலம் அறியமுடிகின்றது. ஆண்சிறார்கள் இளம் வயதிலேயே தச்சுத்தொழிலைக் கற்றிருந்துள்ளனர் (பெரும்பாண். 248 – 249). தச்சுத் தொழில் செய்வதற்கு உளி (நெடுநல். 119), மரஆணி (நெடுநல். 80) முதலிய கருவிகள் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன. தச்சர்கள், தேர்கள் செய்வதில் வல்லவர்களாகவும், திறமையானவர்களாகவும், ஒரே நாளில் எட்டுத் தேர்கள் செய்யும் வலிமை வாய்ந்தவர்களாகவும் இருந்துள்ளனர். இதனை,

..... வைகல்

எண்தேர் செய்யும் தச்சன் (புறம். 87: 2 – 3)

எனும் பாடல் வரிகளின் மூலம் அறியமுடிகின்றது.

இவர்கள் சகடம் செய்வதில் நல்ல திறமையுள்ளவர்களாக இருந்துள்ளனர். சகடமானது திரண்ட வட்டையில் ஆரக்கால்கள் செறுகி அமைக்கப்பட்ட சக்கரங்கள், முழு மரத்தில் கடைந்தெடுக்கப்பட்ட குடங்கள், மத்தளங்கள் போன்று உள்ளன. ஆரக்கால் குடத்திற்கும் வட்டைக்கும் இடையில் பொருத்தப்பட்டிருந்தன. அச்சு மரத்தின் மேலே நெடிவாய் இரண்டு பக்கத்து நெடுகக் கிடக்கின்ற பருமரங்கள் இரண்டினையும் நெடுகத் துளைத்துக் குறுக்கே ஏணிபோலக் கோர்த்து அமைக்கப்பட்டுள்ளது (பெரும்பாண். 46 – 50).

மேலும், தச்சர்கள், வாணிபம் செய்வதற்குத் தேவையான மரக்கலங்களையும் செய்துள்ளனர் (மதுரைக். 83 – 85). அதுமட்டுமல்லாது கட்டிலையும் கலைநயத்துடன் உருவாக்கியுள்ளனர். தச்சன், கட்டிலினைத் தன்னுடைய கூர்மை வாய்ந்த சிறுநுளியால் நுட்பமாகச் செதுக்கி வட்டக்கட்டில் உருவாக்கி, அக்கட்டிலில் பெரிய இலை வடிவம் இடையே விளங்குமாறு இயற்றப்பட்டுள்ளது. சூல்முற்றித் தளர்ந்த இயல்புடைய மகளிரின் பால்முற்றித் திரண்ட முலையைப் போல், பக்கம் உருண்டிருக்கும் குடத்தை உடையதாகக் கட்டிலின் கால் அமைந்துள்ளது. குடத்திற்கும் கட்டிலிற்கும் நடுவே உள்ள இடம், உள்ளியின் வேர்ப்பகுதி போல, நீண்டு கட்டிலின் கால்கள் வலியனவாய் இயற்றப்பட்டுள்ளன (நெடுநல். 115 – 123). இதன்மூலம் தச்சர்களின் கலை அறிவையும், கலை நுட்பத்தினையும் அறியமுடிகின்றது.

6. 6. உலோகத் தொழில்

சங்க கால மக்கள், வீட்டிற்குத் தேவையான அடிப்படைப் பொருட்களை மண்ணால் உருவாக்கிப் பயன்படுத்தியதோடு மட்டுமல்லாமல் செம்பு, வெள்ளி, இரும்பு, வெண்கலம் போன்றவற்றாலும் செய்து பயன்படுத்தியுள்ளனர். அதுமட்டுமல்லாது செம்பாலான அணிகலன்களையும் செய்துள்ளனர். செம்பாலான பொருட்களை உருவாக்குபவர் கம்மியர் என அழைக்கப்பட்டுள்ளனர். இதனை,

மண்திணி ஞாலம் விளங்கக் கம்மியர்

செம்புசொரி பானையின் மின்னிளவ் வாயும் (நற். 153: 3 – 4)

எனும் பாடல் வரிகளின் மூலம் அறியமுடிகின்றது. மேலும், மதுரைக் கடைத்தெருவில் செம்பினை விற்கும் வணிகர்கள் இருந்துள்ளனர். அங்குச் செம்பினை நிறுத்து விலைக்கு வாங்கப்பட்டுள்ளது (மதுரைக். 514). மேலும், ‘உலோகப் பாத்திரங்கள் செய்வதற்கு முதலில்

மண்ணால் அதன் வடிவத்தைச் செய்து, பின்னர் அதன்மீது மெழுகினைச் செய்யும் பொருள் வடிவில் வைத்து, மீண்டும் அதன் மேல் மண்ணை வைத்து மூடுகின்றனர். இம்மண் நன்கு காய்ந்த பின்பு அதனைச் சூடாக்கி உள்ளே வைத்த மெழுகை வெளியே எடுக்கின்றனர். மெழுகு எடுக்கப்பட்ட வெற்றிடத்தில் செம்பு, வெள்ளி போன்ற உலோகங்களை உருக்கி ஊற்றுகின்றனர். அது உலர்ந்தபின் மண் ஓட்டினை உடைத்து எடுக்கின்றனர். இந்த மண்ணைத் துறை மண் என்பர்' (ரெஜிக்குமார்: 2011: 30) என த. ரெஜிக்குமார் நற்றிணை 365 வது பாடலுக்கு விளக்கம் அளித்துள்ளார். நற்றிணை பாடலுக்கு இவர் விளக்கம் அளித்தாலும், செம்பு பாத்திரங்கள் இவ்வாறு செய்திருக்கலாம் என ஊகிக்கலாம். சங்க காலத்தைச் சார்ந்த செம்பினாலான வளையல்கள் தொல்லியல் அகழாய்வில் கிடைத்துள்ளன.

கோயம்புத்தூர் அகழ்வாய்வகத்தில் வைக்கப்பட்டுள்ள செம்பு வளையல்கள்

7. மேலும் சில பொருட்கள்

7. 1. தொடுதோல்

சங்க காலத்தில் ஆண், பெண் உட்பட இருவரும் காலில் பாதுகாப்பு கருதி அணியப்பட்ட காலணி தொடுதோல் ஆகும். இதனைப் பெரும்பான்மை ஆண்கள் அணிந்ததாகவே குறிப்பு காணப்படுகின்றது. இது செருப்பு (அகம். 129: 13), அடிபுதையரணம் (பெரும்பாண். 69), தோல்புதையரணம் (அகம். 191: 4), கழல் (பதிற். 30: 28) எனவும் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

தொடுதோல் எனும் செருப்பினை அணிந்தவர்கள் கொள்ளைத் தொழிலையுடைய கொள்ளையர்களாக இருந்துள்ளனர். இதனைப் பொருட்களைக் கொள்ளை கொள்ளும் கள்வரும் (மதுரைக். 635 – 641), ஆநிரைகளைக் கவரும் கொள்ளையரும் (அகம். 101: 9 – 10), கொடிய வில்லையுடைய, நெற்கூடுகளைக் கொள்ளையிடும் எயினரும் (பட்டினப். 265 – 268), வேட்டுவத் தொழிலையுடைய கானவர்களும்

(அகம். 34: 2 – 3) அணிந்துள்ளனர். கொழுத்த ஆநிரைகளை மழவர்கள் கொள்ளை
கொண்ட செய்தியினை,

கலங்குமுனச் சீறார் கைதலை வைப்பக்
கொடுப்பா தின்ற கூர்ப்படை மழவர்
செருப்புடை அடியர் (அகம். 129: 11 – 13)

எனும் பாடல்வரிகளின் மூலம் அறியமுடிகின்றது. மேலும், வணிகர்களும்
(பெரும்பாண். 69 – 70), உமணர்களும் (அகம். 191: 3 – 4) செருப்பினை அணிந்துள்ளனர்.
பெண்கள் காலில் கழலை அணிந்துள்ளனர் (பதிற். 30: 28). இதனைப் பதிற்றுப்பத்து
உரையாசிரியர், ‘கழல் என்றது ஈண்டுச் செருப்பு’ எனக் குறிப்பிட்டுள்ளார். மேற்கண்ட
குறிப்புகளின்வழி கொள்ளைத் தொழிலையுடைய ஆண்களே செருப்பினை அணிந்துள்ளனர்
என்பதை அறியமுடிகின்றது.

7. 2. தெரிகோல் (தராசு)

பொருளின் அளவை அறியும் கருவியாகத் தெரிகோல் (அகம். 349: 3 – 4)
காணப்பட்டுள்ளது. இது ஞெமன்கோல் (மதுரைக். 491), கன்னம் (அகம். 317: 8),
துலாக்கோல் (புறம். 39: 3), நேர்கோல் (கலித். 42: 14) எனவும் அழைக்கப்பட்டுள்ளது.

நேர்கோல் ஒரு பக்கம் சாயாத நேர்மையினை உடையாரது பண்பினை
உணர்த்துவதற்கு (கலி. 42: 14 – 15) உவமையாகக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. கன்னம்
என்பது பொன்னால் செய்யப்பட்டுள்ளது (அகம். 317: 8). இந்தத் தராசினை,
‘பொற்கொல்லரது சிறிய தராசுத்தட்டு’ (வேங்கடசாமி: 2007: 43) என அகநானூற்று
உரையாசிரியர் குறிப்பிட்டுள்ளார். மேலும், கறைபடிந்த அடியை உடைய யானையின்
வெண்மையான தந்தத்தை வெட்டிக் கடைந்து துலாக்கோல் செய்யப்பட்டுள்ளது
(புறம். 39: 1 – 3).

7. 3. நவி

நவி எனும் கருவி மரத்தினை வெட்டப் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது (புறம். 270: 12).
இதனை வலிய கையினையுடைய கொல்லன், அரத்தால் கூர்மை செய்து அழகிய
வாயினையுடையதாய் உருவாக்கியுள்ளான். இதனை,

கருங்கைக் கொல்ல னரஞ்செ யவ்வாய்
நெடுங்கை நவியம் பாய்தலின் (புறம். 36: 6 – 7)

எனும் பாடல் வரிகளின் மூலம் அறியமுடிகின்றது.

7. 4. கணிச்சி

கிணறு தோண்டுவதற்குப் பயன்படும் கருவியாகக் கணிச்சி காணப்பட்டுள்ளது. கணிச்சியினைக் கிணறு அகழ்கின்ற தொழிலாளர்களான கூவலர் எனும் சமூகத்தினர் பயன்படுத்தியுள்ளனர் (அகம். 21: 19 – 23). இதனை உரையாசிரியர் குந்தாலி எனக் குறிப்பிட்டுள்ளார். இந்தக் கணிச்சியைக் கொண்டு தோண்டப்பட்ட குழியில் ஆநிறைகள் நீரினைக் குடித்துள்ளன (அகம். 399: 6 – 8).

7. 5. ஊசி

ஊசி என்பது மான் தோளினைத் தைப்பதற்குப் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது (பதிற். 74: 10 – 16). அதோடு இக்கருவியானது உடலில் தழும்பினை ஏற்படுத்தியுள்ளது. அதாவது இரையின் பொருட்டு குளத்தில் மூழ்கி மீனை ஆராயும் மீன்கொத்திப்பறவை மேலே எழுந்தாற் போன்று, நெடிய வெள்ளிய ஊசியினது கூர்மை, வீரர்களின் மார்பில் தைத்துக் காயத்தை உண்டாக்கியுள்ளது (பதிற். 42: 2 – 4). ஊசியின் திரண்ட முனையானது அரத்தால் அராவப்பட்டுக் கூர்மையாக்கப்பட்டுள்ளது. இது செந்நாயின் பற்களைப் போன்று காணப்பட்டுள்ளது (அகம். 199: 8 – 9).

7. 6. கவரி

அரசனுக்கு வீசப்படும் கருவியாக இருந்துள்ளது. இது கரும்பின் வெளிய பூப்பலவும் ஒரு சேர விரிவனபோல் காணப்பட்டுள்ளது (நற். 241: 5 – 6).

7. 7. மயிர்குறைகருவி

மயிர்குறைகருவி மயிரை வெட்டுவதற்குப் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது (பொருநர். 29 – 30). இது வாள் (கலி. 36: 23) எனவும் அழைக்கப்பட்டுள்ளது. இக்கருவியினைக் கொண்டு பெண்கள் மயிரினை வெட்டியதாகக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

7. 8. பக்கு

பண்டங்களை விற்போர் பக்கு எனும் பையினைப் பயன்படுத்தியுள்ளனர். இந்தப் பையானது அவரைக்காயினை முட்டத் தின்றுவிட்ட பெண்குரங்கின் வயிற்றைப் போன்று காணப்பட்டுள்ளது (ஐங். 271: 1 – 2).

7. 9. வில்

பண்டை மக்கள் பல தொழில்களுக்கு வில்லினைப் பயன்படுத்தியுள்ளனர். குறிப்பாகத் தினைப்புனம் காத்தல், வேட்டையாடுதல், வழிப்பறியுடன் கொலை செய்தல்

உள்ளிட்ட தொழில்களுக்குப் பயன்படுத்தியுள்ளனர். இத்தொழில்களைக் கானவர், வேடுவர், குறவர், வடுகர், எயினர் ஆகியோர் செய்துள்ளனர்.

7. 9. 1. திணைப்புனம் காத்தல்

மலைவாழ் மக்கள் திணை எனும் திணையரிசியை உணவாக உண்டுள்ளனர். அந்தத் திணை விளையும் திணைப்புனத்தை யானை உள்ளிட்ட விலங்குகள் சேதப்படுத்தி விடாதபடிக்கு வில்லிணைக் கையிலேந்தி அப்புனத்தைக் காவல் செய்துள்ளனர் என்பதை,

ஒளிதிகழ் ஞெகிழியர் கவணையர் வில்லர்

களிறுன ஏர்பவர் ஏனல் காவலரே (கலி. 52: 13 – 14)

எனும் பாடல் வரிகளால் அறியமுடிகின்றது.

7. 9. 2. வேட்டைத் தொழில்

வேட்டைத் தொழிலில் கானவர் (அகம். 248: 6), வேட்டுவர் (பதிற். 30: 9), எயினர் (குறுந். 12: 3), மறவர் (அகம். 284) ஆகியோர் ஈடுபட்டுள்ளனர். இவர்கள் வில்லையும் அம்பையும் பயன்படுத்திப் பன்றி (அகம். 248: 5 – 8), முள்ளம்பன்றி (புறம். 374: 10 – 11), யானை (அகம். 282: 1 – 10), மற்றும் எலி (புறம். 324: 4 – 7) ஆகியனவற்றை வேட்டையாடியுள்ளனர். அவ்வாறு வேட்டையில் ஈடுபடுவோர் தலையில் காந்தள் பூவைச் சூடி (பதிற். 0: 9), வில்லை இடதுகையில் ஏந்திக்கொண்டு (அகம். 52: 4 – 8), அம்புகளைக் கூர்மையாகத் தீட்டி எடுத்துக்கொண்டு (புறம். 205: 8 – 9) வேட்டைக்குச் சென்றுள்ளனர். சிறார்கள் சிலரும் எலியை வேட்டையாட வில்லைப் பயன்படுத்தியுள்ளனர் (புறம். 322: 3 – 4).

7. 9. 3. வழிப்பறிக்கொள்ளையும் கொலையும்

வணிகம் உள்ளிட்ட பல்வேறு காரணங்களால் வெளியூர் செல்பவர்கள் பல்வேறு வழிகளைக் கடந்து சென்றுள்ளனர். அவ்வாறு செல்பவர்களை வழிமறித்து அவர்களிடம் உள்ள பொருட்களைக் கொள்ளையடித்துக்கொண்டு அவர்களைக் கொலையும் செய்துள்ளனர். அவ்வாறு வழிப்பறிக்கொள்ளையிலும் கொலையிலும் ஈடுபடுவோர் தம் கைகளில் வில்லை வைத்துள்ளனர். வழிப்பறிக்கொள்ளையிலும் கொலையிலும் ஈடுபட்டவர்களில் கானவர் (அகம். 231: 5), எயினர் (பட்டினப். 265 – 267), மழவர் (அகம். 127: 15 – 16), வயவர் (அகம். 31: 7 – 8), வம்பலர் (அகம். 263: 5 – 8), வடுகர் (அகம். 381: 7 – 8) ஆகியோர் குறிப்பிடக்கூடியவர்கள். இவர்கள் வழிப்பறியில் ஈடுபடும்போது இரக்கமின்றிச் செயல்பட்டுள்ளனர் என்பதை,

விடுகணை வில்லொடு பற்றிக் கோடுஇவர்பு

வருநர்ப் பார்க்கும் வன்கண் ஆடவர் (குறுந். 274: 3 – 4)

எனும் பாடலடிகளால் அறியமுடிகின்றது. கொள்ளைவிட்டவர்களைக் கொன்று புதைத்து அவர்கள் மேல் கற்குவியலைக் குவித்துள்ளனர் (அகம். 289: 1 – 2). வழிப்பறியில் ஈடுபடுவோர் வில்லினை இடப்பக்கம் வைத்திருந்துள்ளனர் (அகம். 127: 15 – 16), வில்லால் தாக்கியதால் வழிப்போக்கர்கள் சிந்தின இரத்தம் காய்ந்து உறைந்து கிடந்துள்ளது (அகம். 31: 7 – 8).

7. 10. அம்பு

பண்டைய தமிழக மக்கள் அம்பைத் தனியாகவும் வில்லில் கோர்த்தும் குறிக்கோளை அடையச் செலுத்தியுள்ளனர். அவ்வம்பை ஆறலைத்தல் எனும் வழிபறிக் கொள்ளை மற்றும் கொலைத் தொழிலுக்கும் (அகம். 313: 12), வேட்டைத் தொழிலுக்கும் (நற். 61: 3), காத்தல் தொழிலுக்கும் (மலைபடு. 17) பயன்படுத்தியுள்ளனர்.

7. 10. 1. ஆறலைத்தல்

பல்வேறு காரணங்களை முன்னிட்டு வேற்றிடம் செல்வோர்களை வழிமறித்து அவர்களிடம் உள்ள பொருள்களைக் கொள்ளையடிப்பதும், அவர்களைக் கொலைசெய்வதும் ஆறலைத்தல் என்னும் வழிபறிக் கொள்ளையையும், கொலையையும் செய்துள்ளனர். இத்தொழிலைச் செய்பவர்களை ஆறலைக் கள்வர் என்று சங்க இலக்கிய உரையாசிரியர்கள் குறிப்பிடுகின்றனர். இக்கள்வர்கள் மறைந்திருந்து (அகம். 365: 7) காண்போர் பயம்கொள்ளும்படி தலையில் தழைகளைக் கட்டிக்கொண்டு (அகம். 291: 12 – 13) அம்பைச் செலுத்தி வழிச் செல்வோரைத் துன்புறுத்தியுள்ளனர். வழிச்செல்பவர்களிடம் பொருட்கள் ஏதும் இல்லை என்றால் அவர்களைக் கொலைசெய்து அவர்கள் மீது கற்குவியல்களைக் குவித்துள்ளனர். இதனை,

அம்புதொடை யமைதி காண்மார் வம்பலர்

கலனிலர் ஆயினும் கொன்று புள்ளுட்டும்

கல்லா விளையர் கலித்த கவலை (அகம். 375: 3 – 5)

எனும் பாடலடிகளால் அறியமுடிகின்றது. இவர்கள் கள்வர் (குறுந். 16: 1), கணையோர் (அகம். 321: 12), அம்பினர் (அகம். 291: 12), கல்லா இளையர் (அகம். 375: 5), கடுங்கண் ஆடவர் (அகம். 365: 7), வண்கண் ஆடவர் (புறம். 3: 20), மறவர் (அகம். 105: 13) என அழைக்கப்பட்டுள்ளனர். வழிபறித் தொழிலுடன் வேட்டைத் தொழிலையும் செய்துள்ளனர் (குறுந். 272: 6).

7. 10. 2. வேட்டைத்தொழில்

அம்பைக் கொண்டு யானை (அகம். 132: 4) மற்றும் மான் (அகம். 371: 3) உள்ளிட்ட விலங்குகளைப் பண்டைய மக்கள் வேட்டையாடியுள்ளனர். இவர்கள் கானவர் (அகம். 172: 6) என அழைக்கப்பட்டுள்ளனர்.

7. 10. 3. காவல் தொழில்

திணைப்புனத்தைப் பன்றி உள்ளிட்ட விலங்குகளிடமிருந்து காப்பாற்ற அம்பைப் பயன்படுத்தியுள்ளனர் (மலைபடு. 243). மனைவியுடன் இருக்கும் கானவர்கள் அவ்வழியே செல்வோருக்கு எந்த இடையூறும் வராதபடி அவர்களைக் காப்பதற்கும் அம்பைப் பயன்படுத்தியுள்ளனர் (மலைபடு. 17).

7. 11. வேல்

வேல் எனும் கொல்லும் தன்மையையுடைய கருவியைத் தம் தொழிலின் காரணமாகச் செல்லும் பாணர்களும் (அகம். 325: 17) பயன்படுத்தியுள்ளனர். மக்கள் பொருளீட்டுவதற்காகச் செல்லும் வழியில் தமக்கு உற்ற துணையாக வேலைக் கொண்டு சென்றுள்ளனர் (அகம். 277: 3 – 4). அவ்வாறு காட்டுவழியே செல்பவர்களும் (பெரும்பாண். 75 – 76), அவ்வாறு செல்பவர்களின் மார்பில் குத்தி அவர்களைக் கொலை செய்வதற்காக வழிப்பறிக் கொள்ளையர்களும் (அகம். 363: 10 – 12) பயன்படுத்தியுள்ளனர். மேலும், மின்னலைப் போல் ஒலி தரக்கூடிய வேல், செல்லும் வழியில் வெளிச்சத்தைத் தந்ததாகக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது (அகம். 272: 5).

7. 12. தொல்லியல் சான்றுகள்

நெடுங்கூர் எனும் ஊரில் கல்லறைப்பகுதியில் தொல்பொருட்கள் கிடைத்துள்ளன. இதில் இரும்புப் பொருட்களும் கண்டெடுக்கப்பட்டுள்ளன.

‘கண்டெடுக்கப்பட்ட 17 இரும்புப் பொருட்களில் சிறிய கத்தி நான்கும், வாட்கள் (Swords) ஆறும், அம்புமுனை மூன்றும் மற்றும் உளி (Chisel) ஒன்றுமாக ஆக 14 தொல்பொருட்கள் கண்டெடுக்கப்பட்டன. மேலும், மூன்று இரும்புப் பொருட்களை அடையாளம் காண இயலாதவாறு உருக்குலைந்து சிதைந்து காணப்படுகிறது. இக்கருவிகள் அறுக்கவும், விலங்குகளை வேட்டையாடவும், வேட்டையாடிய விலங்குகளின் மாமிசம் மற்றும் தோலைத் தனித்தனியாகப் பிரித்தெடுக்கவும் மற்றும் பிற பயன்பாட்டிற்கும் பயன்படுத்தியிருக்கலாம். அம்பு முனைகள் விலங்குகளை வேட்டுயாடுவதற்கு உபயோகப்படுத்தியிருக்கலாம்’ (சீதாராம் குருமூர்த்தி: 2008: 17)

எனக் கூறப்பட்டிருப்பதன்மூலம் இரும்புப் பொருட்களின் பயன்பாட்டினை அறியமுடிகின்றது.

7. 13. விளக்கு

பல்வேறு தொழில்களைச் செய்யும் மக்கள் தம் தொழிலின் போது விளக்கினைப் பயன்படுத்தியுள்ளனர். விளக்கு எனும் பயன்பாட்டுப் பொருளில் நெய்யை ஊற்றித் திரியினை இட்டு (முல்லைப். 46 – 49) கொளுத்தி வெளிச்சம் உண்டாக்கப்பட்டுள்ளது. அவ்வாறு வெளிச்சம் தருவதற்காகப் பண்டைத் தமிழ் மக்கள் நீண்ட விளக்குகளையும் (அகம். 88: 4 – 6), சிறிய விளக்குகளையும் (புறம். 326: 5), பாவை விளக்குகளையும் (முல்லைப். 85) பயன்படுத்தியுள்ளனர்.

விளக்குகளை மீன்பிடி பரதவர் தம் படகிலும் (நற். 388: 4 – 5), இரவு காவல் செய்யும் வீரர்கள் கோட்டை மதிலின் உச்சியிலும் (அகம். 114: 9 – 10) பயன்படுத்தியுள்ளனர். தம் கையிலும் (புறம். 37: 9), தம் இடையிலும் வாளுடன் உள்ள போர்ப் பணிப்பெண்கள் போரின் காரணமாகச் சென்று தங்கியுள்ள பாசறை எனும் தற்காலிகக் கூடாரத்திலும் (முல்லைப். 46 – 49), கானவர் பன்றி வேட்டைக்காக அமைத்த பரணிலும் (அகம். 88: 4 – 6) ஏற்றியுள்ளனர். விளக்கானது, விளக்கு (முல்லைப். 85), விளக்கம் (நற். 372: 12), சுடர் (புறம். 60: 1), ஒள்ளெரி (அகம். 255: 6) எனப் பல பெயர்களில் அழைத்துள்ளனர்.

7. 13. 1. ஓதிம விளக்கு எனும் அன்ன விளக்கு

அன்னப் பறவையைப் போன்ற வடிவத்தில் காணப்படும் விளக்கு ஓதிம விளக்கு அல்லது அன்ன விளக்கு எனக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. இதனை யவனர்கள், மரக்கலங்களின் கூம்பின் மீது ஏற்றியுள்ளனர். இதனை,

..... யவனர்

ஓதிம விளக்கின் உயர்மிசைக் கொண்ட (பெரும்பாண். 316 – 317)

எனும் பாடல் வரிகளால் அறியமுடிகின்றது.

8. போக்குவரத்துச் சாதனங்கள்

பண்டைய தமிழ் மக்கள் போக்குவரத்து மற்றும் வணிகத்தின் காரணமாகப் பல்வேறு இடங்களுக்குச் சென்று வந்துள்ளனர். அதன் காரணமாகப் பல போக்குவரத்துச் சாதனங்களை உருவாக்கிப் பயன்படுத்தியுள்ளனர் என்பதை இலக்கியங்களின் வழி அறியமுடிகின்றது.

8. 1. தேர்

பண்டைய தமிழக மக்கள் ஓர் ஊரைவிட்டு வேறோர் ஊருக்குச் செல்ல வேண்டுமெனில் நடந்தேதான் செல்ல வேண்டும். வசதிபடைத்தவர்கள் விரைந்து செல்வதற்குத் தேர்களைப் பயன்படுத்திக் கொண்டார்கள். அவர்களில் பெரும்பான்மையோர் மன்னர்கள். மன்னர்கள் தம் போர்ப்படையில் தேர்ப்படையையும் வைத்திருந்துள்ளனர். மேலும், தம்மிடம் இரவல் வேண்டிவரும் இரவலர்களுக்குப் பரிசிலாகத் தேரையும் வழங்கியுள்ளார்கள். தேருடன் குதிரைகளையும் யானைகளையும் சேர்த்துக் கொடையளித்துள்ளார்கள். தேரினை உருவாக்குவதிலும் தனிக்கவனத்தைச் செலுத்தியுள்ளனர்.

8. 1. 1. தேரின் அமைப்பு

தேர் உறுதியுடையதாகவும் (பதிற். 41: 15), பெரியதாகவும் (ஐங். 468: 4) செய்யப்பட்டுள்ளது. இத்தேரைப் பொன்னாலும் (பதிற். 40: 14), பல்வேறு அணிகலன்களாலும் (அகம். 209: 3), மாட்சிமைப்பட்ட தொழில் வேலைப்பாடுகளாலும் (புறம். 39: 14 - 16) தேர் உருவாக்கப்பட்டுள்ளது. தேர் பல சக்கரங்களை உடையதாகவும் (அகம். 234: 6), அச்சக்கரங்கள் நண்டுகளின் முதுகிலுள்ள புள்ளிகளைப் போன்றும் காணப்பட்டுள்ளது (கலி. 146: 23 - 24). தேரில் வெண்கொற்றக்குடையும் அதன் உச்சியில் கொடியும் வைக்கப்பட்டுள்ளது (புறம். 367: 14). தேரில் மணிகள் கட்டப்பட்டுள்ளன (ஐங். 490: 4). அந்த மணியின் ஓசையானது, குருகு எனும் பறவையின் ஓசையைப் போன்றும் (கலி 126: 6 - 7), வண்டுகளின் ஓசையைப் போன்றும் (அகம். 145: 2) காணப்பட்டுள்ளது.

தேரில் அமர்ந்து பயணிப்போரின் பிடிப்பிற்காகத் தாமரைப் பூவின் மொட்டைப் போன்று செய்து தேரின் முகப்பு பக்கம் வைக்கப்பட்டிருக்கின்றது. இதன் பெயர் கொடிஞ்சி எனக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. இந்தக் கொடிஞ்சி யானைத் தந்தத்தால் செய்யப்பட்டுள்ளது (பொருநர். 164 - 165). இந்தத் தேரைச் செலுத்துவதற்கு உடும்பின் தோலால் கைச்சரடு செய்யப்பட்டுள்ளது (புறம். 333: 15 - 16). தேரானது இலக்கண நெறிப்படி செய்யப்பட்டுள்ளது (அகம். 234: 3 - 8). தச்சர்கள் தேரை உருவாக்கியுள்ளனர். இதனை,

..... வைகல்

எண்தேர் செய்யும் தச்சன்

திங்கள் வலித்த காலன் னோனே (புறம். 87: 2 - 4)

எனும் பாடலடிகளால் அறியமுடிகின்றது.

8. 1. 2. தேர்: குதிரையும் யானையும்

தேரை இழுப்பதற்குப் பெரும்பான்மை குதிரைகள் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன (பதிற். 80: 13 – 14). அவற்றில் வெள்ளை நிறக் குதிரைகளும் (மதுரைக். 387 – 388) பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது. தேரை இழுக்கும் குதிரைகளுக்கும் மணிகள் கட்டப்பட்டுள்ளன (அகம். 80: 10). யானைகளும் தேரை இழுப்பதற்குப் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன (குறுந். 260: 5 – 6).

8. 1. 3. தேர்ப்பாகன்

தேரைச் செலுத்துவதற்குத் தேரை ஓட்டுவதில் அனுபவமிக்க பாணர்கள் இருந்துள்ளனர் (அகம். 230: 11 – 12). அவர்கள் தேரைத் தேவைக்கேற்ப மெதுவாகவும் (அகம். 230: 12), காற்றைப்போல் விரைவாகவும் (அகம். 234: 7) செலுத்தியுள்ளார்கள். தலைவனுக்கு நீ ஒருத்தியேயன்றி வேறு பெண்கள் அவருக்கு இல்லை எனத் தேரின்மீது தேர்ப்பாகன் ஆணையிடுவதாகவும் (கலி. 71: 9 – 10), பரத்தையர் குடியிருப்பிற்குச் சென்று ஒவ்வொரு வீடாகப் போய் தலைவன் இருக்கும் இடத்தைத் தேரிலிருந்தபடியே பாகன் தேடியுள்ள செய்தியையும் (கலி. 68: 16 – 17), தேரை வழியிலிருந்து மெதுவாக நகர்த்தி ஓரமாக நிறுத்தப்பட்டுள்ள (பரி. 19: 33) செய்தியையும் அறியமுடிகின்றது.

8. 1. 4. தேரின் பயணங்கள்

தொலைவிலுள்ள ஊர்களுக்குச் செல்வதற்கும் (ஐங். 443: 1), பொருளீட்டச் செல்வதற்கும் (அகம். 25: 19 – 22), போர்க்களத்திற்குச் செல்வதற்கும் (புறம். 369: 8 – 10), உயிர் பிழைப்பதற்காகத் தப்பியோடிச் செல்வதற்கும் (கலி. 144: 37), காதலியைக் காணச் செல்வதற்கும் தேர் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது. அவ்வாறு செய்யப்படும் பயணங்கள் இரவிலும் பகலிலும் (அகம். 20: 13 – 16) மேற்கொள்ளப்பட்டுள்ளன. மேலும், தேரானது தெருக்களிலும் (மதுரைக். 647 – 648), வயல்களிலும் (பதிற். 26: 1), கடற்கரைப் பகுதியிலும் (குறுந். 227: 4), மணற்பரப்பிலும் (நற். 135: 7 – 9) செலுத்தப்பட்டுள்ளது. அவ்வாறு செல்லும் அத்தேர் கல்லென்று சென்றுள்ளது (குறுந். 311: 2 – 3).

8. 1. 5. தேரும் மன்னர்களும்

சங்க காலத்தில் வாழ்ந்த குறுநில, பெருநில மன்னர்கள் அனைவரும் தேரை உடையவர்களாக விளங்கியுள்ளனர். அவர்களது பெயர்களுக்கு அடையாகத் தேரின் பெயர் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது. மன்னர்களில் குட்டுவன் (அகம். 270: 8 – 9), ஓரி (குறுந். 199: 2 – 3), செழியன் எனும் பாண்டிய மன்னன் (அகம். 36: 12), நள்ளி

(குறுந். 210: 1), வளவன் (புறம். 7: 10 – 11), சேர மன்னன் (குறுந். 128: 2), மிஞிலி (அகம். 148: 7 – 8), பாரி (புறம். 118: 4 – 5), அஞ்சி (குறுந். 91: 56), பெருஞ்சேரல் இரும்பொறை (பதிற். 75: 2 – 3), நன்னன் (புறம். 151: 7 – 8), குமணன் (புறம். 158: 26), திதியன் (அகம். 322: 8) ஆகியோர் தேர்களை உடையவர்களாக விளங்கியுள்ளனர். அத்தேர்களைக் கொண்டு அவர்களுக்குத் திண்தேர்க் கைவள் ஓரி (குறுந். 199: 2 – 3), நல்தேர்க்குட்டுவன் (அகம். 270: 9), தேர்வன் பாரி (புறம். 118: 5), கெடித்தேர்ச் செழியன் (அகம். 36: 12), திண்தேர்ப் பொறையன் (குறுந். 128: 2), இயல் தேர் வளவ (புறம். 7: 10) எனும் அடைப்பெயர்கள் கொடுக்கப்பட்டுள்ளன.

8. 1. 6. தேரும் போரும்

பண்டைய தமிழக மன்னர்களின் போர்ப்படைகளில் தேர்ப்படையும் ஒன்று. மன்னர்கள், படைத்தலைவர்கள், போர்வீரர்கள் ஆகியோர் தேரில் சென்று போரில் ஈடுபட்டுள்ளனர் என்பதை அறியமுடிகின்றது. தேர்ப்படையைப் பார்த்துப் பகைநாட்டவர்கள் அஞ்சியுள்ளனர் (கலி. 27: 25). போருக்குச் செல்லும் தேர்களின்மீது அசைகின்ற கொடிகள் கட்டப்பட்டுள்ளன (பதிற். 49: 5 – 6). போரில் ஈடுபட்டுச் சிதைந்த தேர்களும் (புறம். 373: 3), தேர்களின் சக்கரங்களும் போர்க்களத்தில் காணப்பட்டுள்ளன (பதிற். 35: 4). அவ்வாறு போருக்குத் தேர்கள் வரிசையாகச் செல்வது வடிக்கயிறைப்போல் காணப்பட்டுள்ளது (பரி. 9: 52 – 55). அத்தேர்கள் வேகமாகச் செல்வதால் தெருக்கள் புழுதியில் நிரம்பியுள்ளன (புறம். 345: 2). முல்லைநிலப் பகுதியைக் கிழித்துக் கொண்டும் அத்தேர்கள் சென்றுள்ளன (அகம். 334: 12 – 14).

8. 1. 7. தேரும் சமுதாயமும்

பண்டைய மன்னர்கள் தங்களை நாடி வரும் பரிசிலர்களுக்குத் தேரும் (குறுந். 400: 6), தேருடன் குதிரைகளும் (மதுரைக். 223 – 224), தேருடன் யானைகளும் (மதுரைக். 751 – 752), சிலர் தேருடன் யானைகள் மற்றும் குதிரைகளையும் (பதிற். 20: 16 – 17) பரிசிலாக வழங்கியுள்ளனர். பாரி எனும் மன்னன் வளர்வதற்கு ஆதாரமின்றித் தவித்த முல்லைக் கொடிக்குத் தன் தேரை வழங்கியுள்ள செய்தியையும் (சிறுபாண். 89 – 91) அறியமுடிகின்றது. திருமணத்திற்காகப் பெண்ணைக் கொள்வதற்கு விலையாகப் பெரிய தேர் வழங்கப்பட்டுள்ளது (நற். 300: 5 – 7). பெண்களைப் பார்ப்பதற்காகத் தேரில் செல்பவர்கள், பெண்களைக் கண்டவுடன் தேரை உடனே அவ்விடத்திலேயே நிறுத்தியுள்ளனர் (புறம். 353: 1 – 5). போர்க்களத்தில் தேர்கள் ஏர்களாக இருந்ததாகவும் உவமைப்படுத்தப்பட்டுள்ளது (புறம். 369: 8 – 10). தேர்களின் போக்குவரத்தால் தெருக்கள் குண்டும் குழியுமாக மாறியுள்ளன (பெரும்பாண். 397).

மன்னர்கள் மட்டுமல்லாது செல்வந்தர்களும் தேரைப் பயன்படுத்தியுள்ளனர் (அகம். 326: 3 – 4) எனும் குறிப்பின் மூலம் அக்காலத்தில் செல்வச் செழிப்பில் இருந்தவர்களும் செல்வச் செழிப்புப் போர்ப்படைபலம் மிக்க மன்னர்களும் மட்டுமே தேரைப் பயன்படுத்தியுள்ளனர். ஏழை எளிய சாதாரண மக்களுக்கும் தேருக்கும் எந்தத் தொடர்பும் காணப்படவில்லை என்பதை அறியமுடிகின்றது.

8. 2. ஒழுகை

உப்பு விற்கும் வணிகர் உப்பை ஊர்ஊராகக் கொண்டுபோய் விற்பதற்குப் பயன்படுத்தப்பட்ட வண்டி ஒழுகை ஆகும் (சிறுபாண். 55 – 56). இது சகடம் (அகம். 301: 7), உருளி (பெரும்பாண். 47), சாகாடு (அகம். 116: 3), ஆரம் (அகம். 191: 5), மரம் (அகம். 343: 4) என அழைக்கப்பட்டுள்ளது.

8. 2. 1. ஒழுகையின் அமைப்பு

ஒழுகையில் மத்தளம் போன்று உருளை வடிவில் உருளினை ஒரு மரத்தாலே உண்டாக்கி வைத்துள்ளனர் (பெரும்பாண். 46 – 50). அதனை நோன்குறடு என்றும் அழைப்பர். அந்த நோன்குறட்டின் நடுவில் அச்சுத் துளையும் அதனைச் சுற்றிலும் ஆரக்கால்கள் செருகுவதற்குப் பல துளைகளும் காணப்படும். அத்துளைகளில் ஆரக்கால்களைச் செருகி வண்டியின் சக்கரம் உருவாக்கப்படும். அந்தத் துளைகளுள்ள நோன்குறடு போரில் அம்புகள், வேல்கள் குத்தியதால் ஏற்பட்ட துளைகளுள்ள வீரனின் மார்பிற்கு உவமையாகக் கூறப்பட்டுள்ளது. இதனை,

நோன்குறட் டன்ன ஊன்சாய் மார்பின் (மதுரைக். 742)

எனும் பாடலடியால் அறியமுடிகின்றது. அந்த நோன்குறட்டின் அச்சில் ஒழுகை சொருகப்பட்டுள்ளது. கழன்றுவிடாதபடிக்கு அவ்வச்சில் அச்சாணி ஒன்றும் செருகப்பட்டுள்ளது (புறம். 102: 1 – 4). ஒழுகையை இழுப்பதற்கு எருதுகள் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது. ஒழுகையில் எருதுகளைப் பூட்டுவதற்குத் துளையுள்ள (பெரும்பாண். 62 – 63), வளைந்த (அகம். 159: 1 – 2) நுகத்தடி இருந்துள்ளது. இதில் எருதுகளை, கவணை ஒத்த பூட்டு கயிறால் பூட்டியுள்ளனர் (குறுந். 62 – 63). சிவப்பான கயிறும் (அகம். 329: 5 – 7), பல புரிகளாலான நீண்ட கயிறும் (அகம். 173: 8 – 10) பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன. ஒழுகையில் நிழலுக்காக முதலையின் வாய் திறத்தல் போன்ற வடிவில் பாய் வேயப்பட்டுள்ளது. இதனை,

நீர்வாழ் முதலை ஆவித் தன்ன

ஆரை வேய்ந்த அறைவாய்ச் சகடத்து (அகம். 301: 6 – 8)

எனும் பாடலடிகளால் அறியமுடிகின்றது.

8. 2. 2. ஒழுகையின் பயன்பாடுகள்

பெரும்பான்மை ஒழுகையை உப்பு விற்கும் வணிகர்கள் பயன்படுத்தியுள்ளனர். உமணர்கள் கடும் வெயிலில் (நற். 354: 8 – 9) உப்புகளைக் கடல் துறைமுகத்திலிருந்து ஒழுகையில் ஏற்றிக்கொண்டு (அகம். 30: 5 – 6), சென்றுள்ளனர். மருத நிலத்தில் விளைந்த நெல்லினைக் கொண்டுபோய் பண்டமாற்றுமுறையில் விற்று உப்பைக் கொண்டு வருவதற்கும் ஒழுகையைப் பயன்படுத்தியுள்ளனர். இதனை,

தம்நாட்டு விளைந்த வெண்ணெல் தந்து

பிறநாட்டு உப்பின் கொள்ளை சாற்றி

நெடுநெறி ஒழுகை நிலவுமணல் நீந்தி (நற். 183: 1 – 4)

எனும் பாடலடிகளால் அறியமுடிகின்றது. மேலும், பலவகைப் பண்டங்களையும் (புறம். 90: 6 – 7), கள்ளையும் (அகம். 116: 2 – 3), கொண்டு செல்வதற்கும் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது. எருதுகள் இவ்வண்டிகளைப் பள்ளத்திலும் சேற்றிலும் சிக்கிவிடாதபடிக்கு இழுத்துச் சென்றுள்ளன (புறம். 60: 6 – 12, பதிற். 27: 10 – 12).

8. 2. 3. ஒழுகையும் வரலாறும்

ஒழுகையை உமணர்களாகிய உப்பு வணிகர் ஓட்டிக்கொண்டு சென்றதால் அவ்வொழுகையின் அச்ச நடுகல்லில் கீறியதால் நடுகல்லின் எழுத்துகள் சிதைந்து அவற்றிலுள்ள எழுத்துகள் வேறுஒன்றாகக் காட்சி தந்துள்ளது. இதனை,

மரங்கோள் உமண்மகன் பெயரும் பருதிப்

புன்றலை சிதைத்த வன்றலை நடுகல் (அகம். 343: 4 – 5)

எனும் பாடலடிகளால் அறியமுடிகின்றது. சேரமன்னன் ஒருவன் யானைகளை ஒழுகையில் பூட்டி ஓட்டியதாகக் குறிப்பு காணப்படுகிறது (பதிற். 44: 16 – 17). உப்பு வணிகர் ஒழுகையில் வரிசையாகச் செல்வதை ஊரிலுள்ள மக்கள் வேடிக்கை பார்த்துள்ளனர் (அகம். 191: 4 – 7). சிறிய வண்டிகளும் இருந்துள்ளன. அவற்றைக் குறுஞ்சாட்டி என்று அழைத்துள்ளனர்.

8. 3. கலம்

கடலில் செல்லும் போக்குவரத்துச் சாதனங்களில் ஒன்றாகக் கலம் காணப்படுகின்றது. இதில் பாய் கட்டப்பட்டுள்ளது. பாயைக் காற்றின் வேகத்திற்கும் திசைக்கும் ஏற்ப திருப்புவதற்கு வசதியாக அதை இழுப்பதற்குக் கயிறும் கட்டப்பட்டுள்ளது. இதனை,

இதையும் கயிறும் பிணையு மரியச்
சிதையுங் கலத்தைப் பயினைற் றிருத்தும்
திசையறி நீகாணும் போன்ம் (பரி. 10: 53 – 55)

எனும் பாடலடிகளால் அறியமுடிகின்றது. இந்தக் கலங்களில் பொன் மற்றும் பொன்னாலாகிய பொருட்களே பெரும்பான்மை இறக்குமதி செய்யப்பட்டுள்ளன (புறம். 343: 4 – 6, அகம். 152: 5 – 7). யவனர்கள் எனும் அயல்நாட்டினர் இம்மரக் கலத்தில் பொன்னைக் கொண்டுவந்து கொடுத்துவிட்டு அதற்குப் பதிலாக மிளகுகளைக் கொண்டு சென்றுள்ளனர். இதனை,

யவனர் தந்த வினைமாண் நன்கலம்
பொன்னொடு வந்து கறியொடு பெயரும் (அகம். 149: 9 – 11)

எனும் பாடலடிகளால் அறியமுடிகின்றது. இக்கலத்தை இரவினில் கடலில் செலுத்திக்கொண்டு வருபவர்கள் கரையின் அருகிலுள்ள நகரின் மாடங்களில் எரியும் விளக்குகளின் ஒளியினால் கரையை வந்தடைந்துள்ளனர் (பெரும்பாண். 346 – 351). இக்கலம் மரம் எனவும் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது (பதிற். 76: 4 – 5). இம்மரக்கலங்கள் வேலையில்லா நேரங்களில் துறைமுகத்தில் நிறுத்திவைக்கப்பட்டுள்ளன (கலி. 132: 7).

8. 4. வங்கம்

காற்றினால் இயங்கக்கூடிய நீர்நிலை ஓடம் வங்கமாகும் (புறம். 368: 9). இது அரிய பொருட்களையும் (பதிற். 52: 3 – 4), சரக்குகளையும் ஏற்றிவரும் மரக்கலமாகும். இதில் விரித்தபாய் கட்டப்பட்டுள்ளது. அது, வங்கம் காற்றின் மூலம் செல்வதற்குத் துணைபுரிந்துள்ளது (மதுரைக். 536 – 539). இது போக்குவரத்துச் சாதனமாகவும் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது. இதில் ஏறிக் கங்கையாற்றில் மக்கள் பயணித்துள்ளனர். இதனை,

கங்கை வங்கம் போருவர் கொல்லோ (நற். 189: 5)

எனும் பாடலடியின் மூலம் அறியமுடிகின்றது. உலகம் பெயர்ந்தது போன்ற அச்சம் தரக்கூடிய வங்கம் எனும் மரக்கலத்தைக் கடலில் இரவும்பகலும் ஓரிடத்தில் நிறுத்தாமல் விரைந்து காற்று அசைத்துச் செலுத்த அவ்வங்கத்தை ஓட்டுபவர் கரை உயர்ந்து நிறைந்த மணலை உடைய பெரிய துறையின்கண் உள்ள நகரின் வீட்டு மாடத்தின் மீதுள்ள விளக்கினால் உண்டான வெளிச்சத்தைக் கண்டு அங்கு இவ்வங்கம் நிறுத்தப்பட்டுள்ளது (அகம். 255: 1 – 6). இவ்வங்கம் வினையின்றியும் நிறுத்தி வைக்கப்பட்டுள்ளது.

8. 5. நாவாய்

சரக்குகளை ஏற்றிவரும் கடல்வழிப் போக்குவரத்துச் சாதனமாக நாவாய் விளங்கியுள்ளது (மதுரைக். 81). இது காற்றினால் இயங்கக் கூடிய (நற். 295: 5 – 6). வலிமையான பாய்மரம் கட்டப்பட்டும் நங்கூரக்கல் உள்ளதுமாகக் காணப்பட்டுள்ளது (மதுரைக். 376 – 379). இதன் உச்சியில் கொடி கட்டப்பட்டுள்ளது (அகம். 110: 18). இது பல தொழிலால் பொலிவு பெற்றதாக வடிவமைக்கப்பட்டுள்ளது (நற். 295: 5 – 6). இது அளவில் பெரியதாக இருந்துள்ளது என்பதை மலைக்கும் (மதுரைக். 84), யானைக்கும் (புறம். 13: 5 – 6) உவமை கூறப்பட்டுள்ளவற்றிலிருந்து அறியமுடிகின்றது. அளவில் பெரிய இந்நாவாயைப் பார்க்கப் பொதுமக்கள் கடற்கரைப் பகுதிக்கு வந்துள்ளனர் என்பதை,

நெடுங்கொடி நுடங்கும் நாவாய் தோன்றுவ

காணா வோவெனக்..... (அகம். 110: 18 – 19)

எனும் பாடல்வரிகளின் மூலம் அறியமுடிகின்றது.

8. 5. 1. நாவாயின் பயணங்கள்

பல வெளிநாடுகளுக்குச் சென்று சரக்குகளைக் கொண்டுவரவும் (நற். 295: 5 – 6), வடநாட்டிலுள்ள வளம் நிறைந்த பொருட்களை ஏற்றிவரவும் (பெரும்பாண். 319 – 321), இங்கிருந்து துணி உருண்டைகள் ஏற்றி வேறிடங்களுக்குக் கொண்டு செல்லவும் (மதுரைக். 319 – 321) நாவாய் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது. இது பெரும்பான்மை வணிக நோக்கிலேயே (பரி. 10: 38 – 39) பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது. நாவாயைச் செலுத்துவதற்கென்று தனியே நாவாய் ஓட்டுநர்களும் இருந்துள்ளனர் (மதுரைக். 321). நாவாய் செல்லும்போது வேறு எந்த மரக்கலமும் செல்லமுடியாமல் இருந்துள்ளதை அறியமுடிகின்றது (புறம். 126: 14 – 16).

8. 6. அம்பி

அம்பி என்பது ஆற்றிலும் கடலிலும் பரதவர்களால் செலுத்தப்படும் சிறிய நீர்வழிப் போக்குவரத்துச் சாதனம் (கலி. 106: 24 – 25) அம்பி ஆகும். பரதவர்கள் இதில் ஏறிக் கடலில் மீன்பிடிக்கச் சென்றுள்ளனர் (அகம். 187: 21 – 24). பிடித்த மீனை விற்று அதனால் கிடைத்த நெல் மூட்டைகளை இவ்வம்பியில் ஏற்றிக் கொண்டு வந்துள்ளனர் (புறம். 348: 1 – 3). பெரியவர்களையும் சிறியவர்களையும் நீர்த்துறையின் ஒருகரையிலிருந்து மறுகரைக்குக் கொண்டு போய்ச் சேர்ப்பதற்கு அம்பி பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது. இதனை,

உறுவருஞ் சிறுவரு முழமா றுய்க்கும்

அறத்துறை யம்பியின் மான (புறம். 381: 23 – 24)

எனும் பாடல்களால் அறியமுடிகின்றது. அம்பியில் அமர்ந்து பயணிப்பது எருதின் மேல் அமர்ந்து ஆடுவது போல் காட்சியளித்துள்ளது (கலி. 108: 38 – 39). அம்பி வேலையற்ற நேரத்தில் கடற்கரை ஓரமுள்ள புன்னை மரத்தில் கட்டப்பட்டுள்ளது (நற். 354: 5 – 7). ஆற்றில் நீர் வற்றியதனால் அம்பி செயலற்றுக் காணப்பட்டுள்ளதையும் (அகம். 29: 16 – 18), பழுதாக உடைந்த அம்பியின் உள்ளே காகம் முட்டையிட்டு உள்ளதையும் (ஐங். 168: 2) அறியமுடிகின்றது.

8. 7. புணை

புணை என்பது நீரின் இயக்கத்தில் செல்லக்கூடிய ஒருவகை ஓடம் ஆகும் (பரி. 6: 79 – 80). இது மென்மையானதாகக் காணப்பட்டுள்ளது என்பதைப் பெண்களின் தோளிற்கும் (குறுந். 168: 5), பெண்களைக் கண்ட ஆணின் மனதிற்கும் (பரி. 11: 108 – 109), மனித உயிருக்கும் (புறம். 192: 9 – 10) உவமைபடுத்தப்பட்டதிலிருந்து அறியமுடிகின்றது.

வறுமையாகிய கடலைக் கடக்கும் புணை எனும் தெப்பமாகத் தலைவன் இருப்பதாகக் கூறும் ஒரு உவமையின் மூலம் கடலில் புணை மிதந்து சென்றுள்ளதாக அறியமுடிகின்றது (புறம். 376: 18). ஒரு குரங்கு அருவியில் குதித்தபின் அவ்வருவியில் மிதந்துவந்த பலா பழத்தினைப் புணையாகக் கொண்டு அதன் மீது ஏறிப் பக்கத்திலுள்ள ஊரின் துறைக்கு வந்து இறங்கினதை,

அருவி பாய்ந்த கருவிரல் மந்தி

செழுங்கோட் பலவின் பழம்புணை யாகச்

சாரற் பேரூர் முன்னுறை கிழிதரும் (அகம். 382: 9 – 11)

எனும் பாடலடிகளால் அறியமுடிகின்றது. எனவே, இது சாதாரண மிதவையாகக் காணப்பட்டுள்ளது.

8. 8. திமில்

திமில் என்பது கடலில் மீன்பிடிக்கச் செல்லப் பயன்படும் படகு (அகம். 340: 18 – 19) ஆகும். இதனை,

கொடுத்திமில் பரதவர் வேட்டம் வாய்த்தென

இரும்புலாக் கமழும் சிறுகுடி பாக்கத்து (அகம். 70: 1 – 2)

எனும் பாடலடிகளின் மூலம் அறியமுடிகின்றது. மீன்பிடிக்க மட்டுமல்லாது கடலில் மூழ்கி முத்தெடுக்கவும் பயன்படுத்தியுள்ளனர் (அகம். 350: 11 – 13). இதனைப் பரதவர்கள் பயன்படுத்தியுள்ளனர் (நற். 372: 1 – 13). கடலுக்கு மீன் பிடிக்கச் சென்ற பரதவர்கள் திரும்பி வரும்போது, பரதவ மகளிர் உப்பு மேட்டில் ஏறிநின்று, கடலைப் பார்த்து அங்கே வருகின்றது என் தந்தையினது படகு என்றும், நின் தந்தையினது படகு என்றும் மீன்பிடிப் படகுகளை எண்ணியுள்ளனர் (நற். 331: 6 – 8). மீன்பிடித்த பிறகு அந்தப் படகுகள் கடல் துறையில் வரிசையாக நிறுத்தி வைக்கப்பட்டுள்ளன (அகம். 210: 6).

பரதவர்கள், திமிலினைக் கடலுக்கு நடுவே செலுத்தி மீன் பிடித்துள்ளனர் (புறம். 60: 1). இது கடல் நீரினைப் பிளந்து கொண்டும், (புறம். 303: 7), வேகமாகவும் (அகம். 330: 14 – 15) செலுத்தப்பட்டுள்ளது. இது வளைந்த தன்மை கொண்டதாகக் காணப்பட்டுள்ளது (அகம். 65: 11 – 13).

8. 9. தோணி

கடலில் செல்லக் கூடிய ஒருவகை ஓடமாகத் தோணி விளங்கியுள்ளது (அகம். 50: 1, 299: 3). பெரிய மரக்கலங்களில் ஏற்றிக் கொண்டுவரப்பட்ட பொன்னாலாகிய பரிசுப் பொருள்கள், உப்பங்கழிகளில் உள்ள தோணிகளின் உதவியால் கரைக்குக் கொண்டுவரப்பட்டுள்ளன (புறம். 343: 4 – 6).

8. 10. ப:றி

ப:றி என்பது ஒருவகை நீர்நிலை ஓடமாகும். உப்பைக் கொண்டுபோய் விற்பதற்கும், அதை விற்பதனால் கிடைத்த நெல்லை மூட்டைகளில் கொண்டு வருவதற்கும் ப:றி எனும் ஓடத்தைப் பயன்படுத்தியுள்ளனர் (பட்டினப். 29 – 30).

8. 11. மரம்

மக்கள் கங்கை ஆற்றைக் கடப்பதற்கு மரம் எனும் நீர்வழிப் போக்குவரத்துச் சாதனத்தைப் பயன்படுத்தியுள்ளனர் (பெரும்பாண். 431 – 433).

8. 12. ஓடம்

கடலில் இயங்கும் ஓடம் எனும் நீர்நிலை மிதவையைச் சூரியனுக்கு ஒப்புமைபடுத்தப்பட்டுள்ளதை அறியமுடிகின்றது (அகம். 101: 12 – 13).

8. 13. தொல்லியல் சான்றுகள்

சங்க கால மக்கள் வணிகத்தில் கடல்வழிப் போக்குவரத்தினை மேற்கொண்டுள்ளனர் என்பதைத் தொல்லியல் சான்றின் மூலம் அறியமுடிகின்றது. தொல்லியல் அகழாய்வில், ரோம் நாட்டு அணிகலன்கள், நாணயங்கள், பாணை ஓடுகள் போன்றவை வணிகப் பெருவழிகளில் கிடைத்துள்ளன. இதனைக் கா. இராஜன் 'சேரநாட்டில் எயல் (Eyyal), வேலந்தாவளம், வெள்ளலூர், சூலூர், கொடுமணல், கரூர் எனப் பண்டைய வணிகப் பெருவழிகளில் கிடைத்த ரோம் நாட்டு ஆபரணங்களும், நாணயங்களும் அரிக்கமேட்டில் கிடைத்த அரிடைன், ரௌலெட் பாணை ஓடுகளும், ஆம்போரா என்றழைக்கப்படும் மதுச்சாடிகளும், அழகன்குளத்தில் மண்தட்டில் கீறப்பட்ட ரோம் கப்பலின் உருவமும், குவாசிர - அல் - காதின், பெர்னிகேயில் கிடைத்த தமிழ்ப் பிராமி எழுத்துப் பொறிப்புப் பெற்ற பாணை ஓடுகளும், கருமிளகும் தமிழர்கள் மேலைநாட்டுடன் கொண்ட தொடர்பினைப் பறைசாற்றுவனவாக அமைகின்றன' (இராஜன்: 2004: 91) எனக் குறிப்பிடுகின்றார்.

தொகுப்புரை

- ❖ சங்க கால மக்கள் உழவுத் தொழில், குயவுத் தொழில், மீன்பிடித் தொழில் உள்ளிட்ட பல தொழில்களைச் செய்துள்ளனர்.
- ❖ தொழில்களில் ஈடுபடுவோர் அத்தொழிலுக்கான சில கருவிகளை உருவாக்கிக் கொண்டுள்ளனர்.
- ❖ உழவுத்தொழிலுக்காக நாஞ்சில், தளம்பு, கணிச்சி, வட்டி, துளர், குடை போன்ற கருவிகளைப் பயன்படுத்தியுள்ளனர்.
- ❖ உழவின் பொருட்டுக் கிணற்றில் உள்ள நீரை இறைப்பதற்கு ஏற்றம், ஆம்பி, கிழார் முதலிய கருவிகளைப் பயன்படுத்தியுள்ளனர்.
- ❖ நெல், திணை, வரகு முதலிய பயிர்களின் கதிர்களை அறுவடை செய்வதற்கு வாள் எனும் உலோகத்தாலான கருவியைப் பயன்படுத்தியுள்ளனர்.
- ❖ வாள் எனும் அறுவடைக் கருவி குயம், குளிர், இரும்பு எனவும் அழைக்கப்பட்டுள்ளது.

- ❖ பயிர்களை விலங்குகளிடமிருந்து சேதமின்றிக் காப்பதற்குக் கவண், அடார் ஆகிய கருவிகள் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன.
- ❖ தானியங்களை அளப்பதற்கு அம்பணம், தூணி முதலிய அளவுக்கருவிகள் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன.
- ❖ மீன்பிடித் தொழிலில் ஈடுபட்டவர்கள் வலை, தூண்டில், பறி, எறியுளி உள்ளிட்ட பொருட்களைப் பயன்படுத்தியுள்ளனர்.
- ❖ மட்பாண்டத் தொழில் செய்வோர் மண்ணைக் கொண்டு பல கலங்களை உருவாக்கிச் சூளையிலிட்டுப் பின்னர் அவற்றைப் பயன்படுத்தியுள்ளனர். மட்கலங்களை உருவாக்குவதற்குப் பதப்படுத்தப்பட்ட மண், திருவை, சக்கரம் போன்றவற்றைப் பயன்படுத்தியுள்ளனர்.
- ❖ பண்டைய தமிழ் மக்கள் பருத்தி உள்ளிட்ட ஆடைகளை நெய்துள்ளனர். தமிழகத்தில் நடந்த அகழாய்வுகளில் நெசவுத் தொழிலுக்குப் பயன்படுத்தப்பட்ட நூல் நூற்கும் தக்களி, நூலைச் சுற்றி வைக்கும் சிறிது தடித்த இருமுனைகளுடன் கூடிய செப்புக் கம்பி ஆகியவை கிடைத்துள்ளன.
- ❖ இரும்பைக் கொண்டு உருக்கி அதில் பல இரும்புக் கருவிகளை வடித்துக் கொடுத்தவர்கள் கருங்கைக் கொல்லன், கருந்தொழில் வினைஞர் என அழைக்கப்பட்டுள்ளனர்.
- ❖ இரும்பினால் கத்திரிகை, துளர், யானையை அடக்கும் தோட்டி, சம்மட்டி, உளி, ஊசி, கோடரி, நெடுவேல் முதலியன செய்யப்பட்டுள்ளன.
- ❖ இரும்புத் தொழிலில் ஈடுபட்டவர்கள் துருத்தி, உலைக்கல், சம்மட்டி, சாணைக்கல், குறடு முதலிய கருவிகளைப் பயன்படுத்தியுள்ளனர்.
- ❖ தொல்லியல் அகழாய்வில் இரும்புப் பொருட்கள் செய்யப்படும் இடமும், இரும்பை உருக்கும் உலைக்களமும், புடமிடும் களமும் கிடைக்கப்பெற்றுள்ளன.
- ❖ தங்கத்தாலான அணிகலன்களைச் செய்வோரைப் பொன்செய் கொல்லன், பொன்செய் கம்மியன், சுடரிழைப் புனைஞர் என அழைக்கப்பட்டுள்ளனர்.
- ❖ தங்க அணிகலன்கள் செய்தவர்கள் கொள்கலன், ஊதுலை முதலிய கருவிகளைப் பயன்படுத்தியுள்ளனர்.
- ❖ தொல்லியல் அகழாய்வில் பொன் அணிகலன் செய்து மிச்சமிருந்த பொன் துண்டுகள் கிடைத்துள்ளன.
- ❖ மரத்தால் தேர், சகடம், கப்பல், கட்டில் போன்ற மரப்பொருட்கள் செய்யப்பட்டுள்ளன. இம்மரப்பொருட்கள் செய்பவர்களைத் தச்சர்கள் என அழைக்கப்பட்டுள்ளனர். இவர்கள் உளி, மரஆணி முதலிய கருவிகளைப் பயன்படுத்தியுள்ளனர்.

- ❖ செம்பு, வெள்ளி, இரும்பு, வெண்கலம் ஆகிய உலோகங்களைக் கொண்டும் பொருட்களை உருவாக்கியுள்ளனர். அத்தொழில் செய்பவர்கள் கம்மியர் என அழைக்கப்பட்டுள்ளனர்.
- ❖ விலங்குகளைப் பராமரிப்பவர்களில் யானையைப் பராமரிப்போர் தோட்டி, கோல், நிறப்படை, காழ், கவைமுட்கருவி போன்ற பொருட்களைப் பயன்படுத்தியுள்ளனர்.
- ❖ ஆடுகளை மேய்த்த இடையர், கோவலர் எனப்படுபவர்கள் கோல், ஓடை, ஞெலிகோல், உறி, பை, தோள் படுக்கை முதலிய பொருட்களைப் பயன்படுத்தியுள்ளனர்.
- ❖ மேலும், தொடுத்தோல், தெரிகோல், நவி, கணிச்சி, ஊசி, கவரி, மயிர்குறைக் கருவி, பக்கு முதலிய பல பொருட்களும் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன.
- ❖ திணைப்புணம் காத்தல், வேட்டைத்தொழில், வழிப்பறிக்கொள்ளை மற்றும் கொலைத்தொழில் ஆகியனவற்றில் ஈடுபடுவோர் வில், அம்பு முதலிய கருவிகளைப் பயன்படுத்தியுள்ளனர்.
- ❖ தொல்லியல் அகழாய்வில் விலங்குகளை வேட்டையாடுவதற்கும், வேட்டையாடிய விலங்கினை அறுப்பதற்கும் பயன்படுத்தப்பட்ட வில், அம்பி போன்ற கருவிகள் கண்டெடுக்கப்பட்டுள்ளன.
- ❖ தொழிலாளர்கள் தம் தொழிலில் விளக்குகளைப் பயன்படுத்தியுள்ளனர். அவற்றில் ஒதிம விளக்கு எனும் அன்ன விளக்கும் அடங்கும்.
- ❖ அரசசார் கருவியான வெண்கொற்றக்குடை அரசர்களுக்கு நிழல் தரும் பொருட்டு பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது.
- ❖ தரைவழிப் போக்குவரத்துச் சாதனங்களாகத் தேர், ஒழுகை போன்றவை பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன.
- ❖ நீர்வழிப் போக்குவரத்துச் சாதனமாகக் கலம், வங்கம், நாவாய், அம்பி, புணை, திமில், தோணி, ப.ஃறி, மரம், ஓடம் உள்ளிட்ட சாதனங்கள் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன.
- ❖ தொல்லியல் அகழாய்வின் மூலம் சங்க காலத்தில் வணிகம் நடைபெற்றதை பாணை ஓட்டில் கீறப்பட்ட ரோம நாட்டு கப்பலின் வரைபடைத்தைக் கொண்டு அறியலாம்.

ஆடைகள்சார் பொருள் பண்பாடு

தொடக்கக் காலத்தில் மக்கள் நாகரிகம் அற்றவர்களாக ஆடையின்றித் திரிந்துள்ளனர். பின்னர் நாகரிகம் பெற்ற நிலையில் மானவுணர்வுக்கு ஆட்பட்டும், தங்களை அழகுபடுத்திக்கொள்ள விரும்பியும் உடலை ஆடைகளால் மறைக்கத் தொடங்கியுள்ளனர். தழை, தோல், நார் முதலிய பொருள்களால் ஆடைகளைத் தயாரித்து உடுத்தியுள்ளனர். பல்வேறு படிநிலை வளர்ச்சிக்குப் பின்னர் பருத்தி, பட்டு போன்ற பொருள்களைக் கொண்டு உருவாக்கப்பட்ட ஆடைகளை உடுத்தியுள்ளனர்.

மக்கள் ஆடைகளைப் பல்வேறு சூழ்நிலைகளின் காரணமாக அணிந்துள்ளனர் என்பதைக் கு. பகவதி குறிப்பிடுகையில், '1. மானவுணர்வுக்குத் துணையாதல் 2. அழகினை மிகுவித்தல் 3. தட்பவெப்ப நிலையினின்றும் பாதுகாத்தல் 4. தன் தகுதியியம்பல் 5. உடுத்தவர் தகுதியியம்பல் 6. கலையுணர்வு எடுத்துக்காட்டல் போன்ற பல்வேறு பயன்களைத் தன்னில் வெளிப்படுத்தி நிற்கும் உடை, நாட்டின் தட்பவெப்பம், நாட்டில் உற்பத்தியாகும் மூலப்பொருள், உளவியல், சமுதாயநிலை, உடலின் தன்மை, பொருளாதாரம் என்ற பல நிலைக்கிணங்க அமையும்' (பகவதி: 2003: 4) எனத் தம் நூலில் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

சங்க கால மக்கள் தழை, பருத்தி, பட்டு, தோல் ஆகியவற்றாலான பொருள்களைக் கொண்டு தயாரித்த ஆடைகளை உடுத்தியுள்ளனர். இவற்றுள் பெண்கள் பெரும்பான்மையும் தழையாலான ஆடைகளையே உடுத்தியுள்ளனர்.

சங்க காலத்தில் குழந்தைகள், ஆண்கள், பெண்கள் என அனைவரும் ஆடைகளை உடுத்தியுள்ளனர். இரவில் ஒரு விதமான ஆடையினையும் பகலில் ஒரு விதமான ஆடையினையும், நீராடுதலின்போதும், போருக்குச் செல்லும்போதும், விழாக்களின் போதும் எனக் காலச் சூழலுக்கு ஏற்றவாறு பல்வேறுவிதமான ஆடைகளை உடுத்தியுள்ளனர். இச்செய்திகள் அனைத்தும் இவ்வியலில் கூறப்பட்டுள்ளன. இவ்வியல் கீழ்க்காணும் தலைப்புகளில் விரிவாக விளக்கப்பட்டுள்ளது.

1. சிறார் உடுத்தும் ஆடைகள்
2. ஆண்கள் உடுத்தும் ஆடைகள்
3. பெண்கள் உடுத்தும் ஆடைகள்

1. சிறார் உடுத்தும் ஆடைகள்

சங்க கால மக்களுள், ஆண்கள், பெண்கள் இவர்களின் ஆடைகளை அறியும் அளவிற்குச் சிறார்களின் ஆடைகளை அறிய முடியவில்லை. ஓரிரு ஆடைகளின் பெயர்களையே அறிய முடிகின்றது. துகில், அறுவை மற்றும் வெளிது (வெள்ளாடை) முதலிய ஆடைகளைப் பயன்படுத்தியதற்கான ஆதாரங்கள் காணப்படுகின்றன. அறுவை என்பதும் வெள்ளாடையினையே குறிக்கின்றது.

1. 1. துகில்

செல்வச் செழிப்பில் உயர்ந்த நிலையில் உள்ள குழந்தைகள் துகிலினை உடுத்தியுள்ளனர். இத்துகில், மென்பட்டாடை (விசுவநாதன்: 2007: 365) என்று குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. குழந்தை அணிந்துள்ள அலங்காரங்களைப் பற்றி விளக்குகையில், “கைவேலைப்பாடமைந்த பொற்காசுகளையும் அதன்மேலே அழுக்கில்லாத சிவந்த பவள வடங்களையும் அவற்றின் மேலே உடுத்தின ஐதாய்க் கழல்கின்ற மென்பட்டாடையையும் இடுப்பிலே உடுத்தியுள்ளாய்” (விசுவநாதன்: 2007: 365) என்பதனை,

உடுத்தவை கைவினைப் பொலிந்த காசுஅமை பொலங்காழ் மேல்
மைஇல் செந்துகிர்க் கோவை அவற்றின் மேல்
தைஇய பூந்துகில் ஐதுகழல் ஒருதிரை (கலி. 85: 3 – 5)

எனும் பாடல் வரிகளின் மூலம் அறியமுடிகின்றது. மற்றுமொரு பாடலும் செல்வச் செழிப்பினையே எடுத்துரைக்கின்றது. “நிறத்தை ஒழியாமல் தோற்றுவிக்கும் இடையிலே சுற்றிய கழன்ற அழகினை உடைய துகில் நெகிழ்ந்து உள்ளிடு மணியாற் பொலிந்த கிண்கணியின் ஒலி எழாமல் பாதங்களிலே படிந்து தடுத்தது” (விசுவநாதன்: 2007: 34) என்பதனை

உரு எஞ்சாது இடை காட்டும் உடைகழல் அம்துகில்
அரி பொலி கிண்கணி ஆர்ப்பு ஓவா அடி தட்ப (கலி. 81: 5 – 6)

எனும் பாடல் வரிகளின் மூலம் அறியமுடிகின்றது. இச்சான்றுகளின் மூலம் குழந்தை உடுத்திய ஆடையைப் பற்றி அறியமுடிகின்றது. இந்த ஆடையினை உடுத்தும் முறையினை நோக்குகையில்,

1. இடுப்பிலே அணியப்பட்டுள்ளது.
2. பாதம் வரை நீண்டதாகவும் அமைந்துள்ளது.
3. மென்மை தன்மை மிக்கதாகவும் காணப்பட்டுள்ளது.

1. 2. அறுவை

போரிலே இறந்த சிறுவனின்மீது தூய வெள்ளாடையினால் மூடியுள்ளனர். இதனை,

பலர்மீது நீட்டிய மண்டையென் சிறுவனைக்

கால்கழி கட்டிலிற் கிடப்பித்

தாவெள் ளறுவை போர்ப்பித் திலதே

(புறம். 286: 3 – 5)

எனும் பாடல் வரிகளின் மூலம், சங்க காலத்தில் போரில் இறந்தவர்களின் மீது தூய வெள்ளாடையைப் போர்த்துதல் வழக்கமாக இருந்துள்ளதை அறியமுடிகின்றது.

1. 3. வெளிது

தாய் ஒருத்தி, வீரரை அழைக்கும் போர்ப் பறையைக் கேட்டுத் தன் மகனைப் போருக்கு அனுப்புகிறாள். போருக்குச் செல்லும் தன் மகனுக்கு வெள்ளாடையினை உடுத்தி அனுப்புகிறாள். இதனை,

..... செருப்பறை கேட்டு விருப்புற்று மயங்கி

வேல்கைக் கொடுத்து வெளிதுவிரித் துடிஇப்

(புறம். 279: 7 – 8)

எனும் பாடல் வரிகளின் மூலம், போருக்குச் செல்லும்போது வெள்ளாடையினை உடுத்துதல் மரபாக இருந்துள்ளமையையும், மேலும், இந்த ஆடையினை இடுப்பிலே உடுத்தியுள்ளனர் என்பதையும் அறியமுடிகின்றது.

2. ஆண்களின் ஆடைகள்

ஆண்களின் ஆடைகளை அரசர்கள், வீரர்கள், காவலர்கள், துறவிகள், பார்ப்பான், அந்தணன், இடையர், ஆயர், கோவலர், வணிகர், தெய்வங்கள் எனப் பல நிலைகளில் நோக்கப்பட்டுள்ளன.

2. 1. அரசர்கள்

பண்டைய காலத்தில் சேரர், சோழர், பாண்டியர் மற்றும் குறுநில மன்னர்கள் ஆகியோர் ஆட்சி புரிந்துள்ளனர். இவர்கள் பொருளாதாரத்தில் உயர்ந்த நிலையில் உள்ளவர்கள். இவர்கள் கலிங்கம், கச்சு, கச்சை, துகில், அறுவை, படாஅம் முதலிய ஆடைகளை உடுத்தியுள்ளனர். இவற்றுள் கலிங்கம், படாஅம் முதலியன போர்வைகளாகப் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன. ஆய் என்னும் மன்னன் மரத்தடியில் இருந்த இறைவனுக்குக் கலிங்கத்தைக் கொடுத்ததாகவும் (சிறுபாண். 95 – 96), பேகன் என்பவன் மயிலுக்குக் கலிங்கம் (சிறுபாண். 85 – 87) என்கிற படாஅம் (புறம். 14: 11) ஆடையைப்

போர்த்தியதாகவும் சான்றுகள் காணப்படுகின்றன. கலிங்கம் என்கிற ஆடை படாஅம் என்ற சொல்லாட்சியிலும் ஆளப்பட்டுள்ளது.

மேலும், இவ்வாடையானது நிலத்தைத் தொடுமாறு தாழ்வாக உடுத்தியும், ஆடையினைத் துவைத்த பிறகு கஞ்சியூட்டியும் உடுத்தியுள்ளனர். இதனை,

சோறமை வற்ற நீருடைக் கலிங்கம்

உடையணி பொலியக் குறைவின்று கவைஇ

வல்லோன் தைஇய வரிப்புனை பாவை (மதுரைக். 721 – 723)

எனும் பாடல் வரிகளின் மூலம் அறியமுடிகின்றது. மேலும், துகில் என்னும் ஆடையானது மேலாடையாக (நெடுநல். 181) பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது. அறுவை என்னும் ஆடையானது நூலால் நெய்யப்பட்டு நிலம் வரையில் தொங்கும் நிலையில் உடுத்தப்பட்டுள்ளது (பதிற். 34: 3). கச்சு (அகம். 376: 8), கச்சை (சிறுபாண். 238 – 239) முதலியவை இடுப்புப் பகுதியில் உடுத்தப்பட்டுள்ளன. கச்சை என்னும் ஆடையில் பூ வேலைப்பாடு செய்யப்பட்டுள்ள செய்தியையும் அறியமுடிகின்றது.

2. 2. இரவலர்

அரசனைத் தேடி வறுமையோடு பொருள் வேண்டி வருகின்ற பாணர், பொருநர், விறலியர் முதலிய இரவலர்கள் பெரும்பான்மையும் சிதைந்த ஆடையினையே அணிந்துள்ளனர். இவை சிதாஅர், சிதர்வை, உடை என்று குறிக்கப்பட்டுள்ளன. இவ்வாறு பொருள் வேண்டி வரும் இரவலர்களுக்குக் கலிங்கம், அறுவை, பட்டு, வெளிது, உடுக்கை, துகில், மடி முதலிய ஆடைகளைத் தந்து அவர்களின் வறுமையை அரசர்கள் போக்கியுள்ளனர். இவற்றுள் கலிங்கம் என்கிற ஆடையையே உடுத்துவதற்குக் கொடுத்துள்ளனர்.

இவற்றை நோக்கும்போது அரசர்கள் தாங்கள் பயன்படுத்திய ஆடைகளையும், அவற்றைப் போன்ற ஆடைகளையும் இரவலர்களுக்குக் கொடுத்துள்ளனர். எனவே, இவ்வாடைகளையும் அரசர்களின் ஆடைகளாவே கொள்ளலாம். ஆனால், இரவலர்கள் உடுத்திய ஆடைகளைப் பற்றி விரிவாக அறிய முடியவில்லை.

கலிங்கம் என்னும் ஆடையானது நுண்ணிய நூலால் செய்யப்பட்டு (புறம். 392: 14 – 15) இடுப்பிலே உடுத்தப்பட்டுள்ளது (மலைபடு. 561 – 562). பூ வேலைப்பாடு செய்யப்பட்டுள்ளது. இவற்றின் தன்மையை நோக்கும்போது பகன்றைப் பூ போலவும் (புறம். 16: 17), பாம்பினது தோல் போன்றும் (புறம். 397: 15), மூங்கில் கோலின் உட்புறத்தே உள்ள தோல் போன்றும் (புறம். 383: 9 – 11), பாலாவியை ஒத்த நூலால் செய்யப்பட்டு இடையிலே உடுத்தப்பட்டுள்ளது (பெரும்பாண். 467 – 470) மேலும், நாற்கப்படாத நூலாகிய பட்டாலும் நெய்யப்பட்டு இடையிலே உடுத்தப்பட்டுள்ளது

(பதிற். 12: 19 – 21). எனவே, இவ்வாடையின் சிறப்பினை நோக்கும்போது, மிகச் சிறந்ததொரு ஆடையாக விளங்கியுள்ளமையை அறியமுடிகின்றது.

அறுவை என்னும் ஆடையானது மூங்கில் ஆடையை உரித்தாற் போன்று தூய்மையானதாகவும் (சிறுபாண். 235 – 236), பூத்தொழில் செய்யப்பட்டுப் பாம்பினது தோலை ஒத்ததாகவும் (பொருநர். 80 – 83), காணப்பட்டுள்ளது.

துகில் என்னும் ஆடையானது புகையின் தன்மையை ஒத்து இடையிலே உடுத்தியதாகக் (புறம். 398: 18 – 19) காணப்பட்டுள்ளது.

மடி என்னும் ஆடையானது பகன்றை மலர் போன்று காணப்பட்டுள்ளது (புறம். 390: 14 – 18).

பட்டு என்னும் ஆடையானது கரையிடத்தே கொட்டைகள் முடியபெற்று, தூயதாகக் காணப்படுகிறது (பொருநர். 151 – 155).

2. 3. போர் வீரர்கள்

போர் வீரர்கள் கச்சை, ஆடை முதலிய ஆடைகளை உடுத்தியுள்ளனர். இவ்வாடைகளுள் கச்சை என்னும் ஆடையின் தன்மையைக் குறிப்பிடுகையில் நீலநிறமுடையதாகவும், பூத்தொழில் செய்யப்பட்டதாகவும் காணப்பட்டுள்ளது. இதனைக் கீழ்வரும் பாடல் வரிகளின் மூலம் அறியமுடிகின்றது.

நீலக் கச்சைப் பூவா ராடைப்

பீலிக் கண்ணிப் பெருந்தகை மறவன் (புறம். 274: 1 – 2)

பொதுவாக, கச்சை என்னும் ஆடையானது இடையிலே உடுத்தும் ஆடையாகக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. ஆனால், போர் வீரர்கள் உடுத்தும் ஆடையினைக் குறிப்பிடுகையில் உடுத்தும் முறையினைப் பற்றிக் காணப்படவில்லை. மேலுமொரு ஆடையினைக் ‘கொடுத்திரை ஆடை’ (புறம். 275: 1) எனக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

போரில் சண்டையிட்டு மாண்ட போர்வீரர்களின் மீது அறுவை எனும் தூய வெள்ளிய ஆடையைப் போர்த்தியுள்ளனர். இதனை,

களர்ப்படு கூவற் றோண்டி நாளும்

புலைத்தி கழீஇய தாவெள் ளறுவை (புறம். 311: 1 – 2)

எனும் பாடல் வரிகளின் மூலம் அறியமுடிகின்றது.

2. 4. காவலர்கள்

காவலர்கள், மெய்க்காப்பாளர்கள், வாயில் காவலர், துறை காக்கும் காவலர் எனப் பல நிலைகளில் காணப்பட்டுள்ளனர். இவ்வாறு காவல் காக்கும் காவலர்கள் பெரும்பான்மையும் அயல்நாட்டினரான யவனர், மிலேச்சர்கள் போன்றோர் ஆவர். இவர்கள் சட்டை அணிபவர்களாகக் காணப்படுகின்றனர். இவர்கள் மெய்ப்பை, உடை, படம், துகில், அறுவை முதலிய ஆடைகளை உடுத்தியுள்ளனர். மெய்ப்பை, படம், துகில் என்பன சட்டைகளாகக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன.

அரசனின் பாசறையில் பணிபுரிவதற்கு வாய் பேசாத மிலேச்சர்களை மெய்க்காவலர்களாக அமர்த்தியுள்ளனர். யவன, மிலேச்சர்கள் சட்டையினையும், மடங்கிப் புடைத்துத் தோன்றும்படி நெருங்கிக் கட்டின ஆடையினையும் உடையவர்களாகக் காணப்படுகின்றனர். இதனை,

மத்திகை வளைஇய மறிந்துவீங்கு செறிவுடை
மெய்ப்பை புக்க வெருவருந் தோற்றத்து
வலிபுணர் யாக்கை வன்கண் யவனர்
புலித்தொடர் விட்ட புனைமாண் நல்இல்
திருமணி விளக்கம் காட்டி திண்ணான்
எழினி வாங்கிய ஈஅரைப் பள்ளியுள்
உடம்பின் உரைக்கும் உரையா நாவின்
படம்புகு மிலேச்சர் உழையர் ஆக (முல்லைப். 59 – 61)

எனும் பாடல் வரிகளின் மூலம் அறியமுடிகின்றது. பாசறையின்கண் வயது முதிர்ந்தவர்களும் மெய்க்காப்பாளராகப் பணியாற்றியுள்ளனர். இவர்களும் சட்டை அணிந்துள்ளனர். இதனை,

துகில்முடித்துப் போர்த்த தூங்க லோங்குநடைப்
பெருமு தாள ரேமஞ் சூழப் (முல்லைப். 53 – 54)

எனும் பாடல் வரிகளின் மூலம் அறியமுடிகின்றது. மேலும், துறை காக்கும் காவலர்களாக மிலேச்சர்கள் இருந்துள்ளனர். இவர்கள் முன்னும் பின்னும் தொங்கலாக நால விட்ட ஆடையினை உடையவராய்க் காணப்படுகின்றனர். இதனை,

முடலை யாக்கை முழுவலி மாக்கள்
வண்டுமுக மாந்தி மகிழ் சிறந்து
துவளைத் தண்துளி பேணார் பகலிறந்து
இருகோட் டறுவையர் வேண்டுவயின் திரிதர (நெடுநல். 32 – 35)

எனும் பாடல் வரிகளின் மூலம் அறியமுடிகின்றது. “முழுவலிமாக்கள் என்பவர் மிலேச்சர்கள்” (நாகராசன்: 2007: 194) என்றே அழைக்கப்பட்டுள்ளனர்.

2. 5. வணிகர்கள்

வணிகர்களை ‘வம்பலர்கள்’ எனச் சங்க இலக்கியம் குறிப்பிடுகின்றது. இவர்கள் பொருளாதாரத்தில் உயர்நிலை மாந்தர்களாக இருந்துள்ளனர். இவர்கள் கச்சு, உடை, படம், உடுக்கை முதலிய ஆடைகளை உடுத்தியுள்ளனர். இவர்கள் சட்டையினையும், காலணியையும், இடையிலே அணியக் கூடிய கச்சினையும், உடைவாள் செருகப்பட்ட கட்டு இறுகிய உடையினையும் உடையவர்களாக இருந்துள்ளனர். இதனை,

விரவுவரிக் கச்சின் வெண்கை யொள்வாள்
வரையூர் பாம்பிற் பூண்டுபுடை தூங்கச்
சுரிகை நுழைந்த சுற்றுவிங்கு செறிவுடைக்
கருவி லோச்சிய கண்ணகன் எழுத்த்தோள்
கடம்பமர் நெடுவே என்ன மீளி
உடம்பிடித் தடக்கை ஓடா வம்பலர் (பெரும்பாண். 71 – 76)

எனும் பாடல் வரிகளின் மூலம் அறியமுடிகின்றது. மேலும், வணிகத்தின் பொருட்டுச் செல்லும் போது காலணி மற்றும் சட்டையினை அணிந்தும் சென்றுள்ளனர். அவ்வாறு செல்லும்போது ஆறலைக் கள்வர்கள் தாக்கப்பட்டதால், புண் கொண்ட மார்பினை உடையவராகவும் (பெரும்பாண். 69 – 76), அவர்களின் ஆடை பல கிழிவுகளைக் கொண்டதாகவும் காணப்பட்டுள்ளது (அகம். 285: 9 – 10).

2. 6. கோவலர்

ஆயன், இடையன், கோவலன், பொதுவன் என்று குறிப்பிடப்படுகின்ற மேய்த்தல் தொழிலை உடையவர்கள் உடுக்கை, ஆடை, உடை முதலிய ஆடைகளை உடுத்தியவர்களாகக் காணப்படுகின்றனர். இவர்களின் ஆடைகள், அழுக்கேறிய ஆடையாகக் காணப்படுகின்றன. இதனை,

பாசிலைத் தொடுத்த வுவுலைக் கண்ணி
மாக னுடுக்கை மடிவா யிடையன் (புறம். 54: 10 – 11)

எனும் பாடல் வரிகளின் மூலம் அறியமுடிகின்றது. இச்சான்றினை நோக்கும்போது, ஆநிரைகளைப் பல்வேறு இடங்களுக்குக் கோவலர்கள் கொண்டு சென்று மேய்த்து

வருவதால் இவர்களின் ஆடை அழுக்கேறிய ஆடைகளாகக் காணப்படுகின்றன. மேலும், கீரை பறிப்பதற்குக் குழிய கோலிய மடியினையுடைய ஆடையினை உடையவராகவும் (அகம். 54: 10), கருஞ்சிவப்பு (கலி. 108: 10 – 11), மற்றும் செந்நிறம் கொண்ட ஆடையினை உடுத்தியவர்களாவும் (கலி. 102: 37) காணப்படுகின்றனர்.

2. 7. எயினர்

கொலைத் தொழிலில் வல்லவர்களாகிய எயினர் சிவந்த நிறம் கொண்ட ஆடையை உடுத்தியவராய்க் காணப்பட்டுள்ளனர். இதனை,

சிலைவிற்பகழிச் செந்துவ ராடைக்
கொலைவல் லெயினர் தங்கை (ஐங். 363: 1 – 2)

எனும் பாடல் வரிகளின் மூலம் அறியமுடிகின்றது.

2. 8. பார்ப்பனர்

தவவேடத்தை மேற்கொண்டு அறநெறியை உடைய பார்ப்பனர்கள், காவி உடை, சிதாஅர், கம்பல் முதலிய ஆடைகளை உடுத்தியுள்ளனர். இவர்கள் வறுமை நிலை உடையவர்களாகக் காணப்பட்டுள்ளனர். பார்ப்பனர்கள் காவி நிற ஆடையினை உடுத்தியவர்களாவும், முக்கோலை உடையவர்களாகவும் காணப்பட்டுள்ளனர். இதனை,

கற்றோய்த் துடுத்த படிவப் பார்ப்பான்
முக்கோ லசைநிலை கடுப்ப நற்போர் (முல்லைப். 37 - 38)

எனும் பாடல் வரிகளின் மூலம் அறியமுடிகின்றது. மேலும், சிதைந்த ஆடையினை உடுத்தியவர்களாவும் (அகம். 337: 12), மயிர் நீங்குதலால் தட்டையான வழுக்கைத் தலையினையும், அதன்மேலே கம்பல் என்னும் முக்காடான போர்வையினைப் போர்த்தியவர்களாவும் (கலி. 65: 6 – 8) காணப்பட்டுள்ளனர்.

2. 9. முனிவர்கள்

துறவிகளெனக் கூறப்படுகின்ற முனிவர்கள், சீரை என்ற மரவுரியிலான ஆடையினையும் மானின் தோலையும் போர்த்தியவர்களாகக் காணப்படுகின்றனர். இவர்களின் ஆடை உடுக்கை என்று குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. இதனை,

சீரை தைஇய உடுக்கையர் சீரோடு
வலம்புரி புரையும் வால்நரை முடியினர்

மாகுஅறி இமைக்கும் உருவினர் மானின்
உரிவை தைஇய ஊன்கெடு மார்பின்
என்புஎழுந்து இயங்கும் யாக்கையர் (திருமுரு. 126 – 130)

எனும் பாடல் வரிகளின் மூலம் அறியமுடிகின்றது.

2. 10. அந்தணர்கள்

அந்தணர்களை ‘இரு பிறப்பாளர்கள்’ என்று சங்க இலக்கியத்தில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. இவர்கள் உடுத்திய ஆடையாகக் காழகம் என்னும் ஆடை குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. அந்தணர்களின் தன்மைகளை விளக்குகையில், ‘ஆகவனீயம், தட்சிணாக்கினி, காருகபத்தியம் என்ற மூன்று வகைத் தீயால் உண்டாகிய செல்வத்தையும், இரு பிறப்பினையும் உடைய அந்தணர்கள், தாங்கள் வழிபட வேண்டிய முக்காலமும் அறிந்து, பூணூலையும், புலராத ஆடையையும் அணிந்துகொண்டு, தலை மேலே குவித்த கையினராய் முருகப் பெருமானைப் புகழ்ந்து துதித்து’ (மோகன்: 2007: 56) என்பதனால் அந்தணர்கள் முருகனை ஈர ஆடையுடன் வழிபாடு செய்துள்ளனர். இதனை,

மூன்றுவகைக் குறித்த முத்தீச் செல்வத்து
இருபிறப் பாளர் பொழுதுஅறிந்து நுவல
ஒன்பது கொண்ட மூன்றுபுரி நுண்ணூண்
புலராக் காழகம் புலர உடஇ (திருமுரு. 181 – 184)

எனும் பாடல் வரிகளின் மூலம் அறியமுடிகின்றது.

2. 11. கள்வர்கள்

பிறருடைய பொருளைக் கொள்ளை கொள்ளும் இயல்புடைய கள்வர்கள் கச்சு என்னும் ஆடையினை அணிந்துள்ளனர். கள்வர் தொடுதோலாலான செருப்பினை அணிந்தவராகவும், கூரிய முனையினையும் குறுகிய பிடியினையும் உடைய உடைவாளைக் கொண்டவராய்க் காணப்பட்டுள்ளனர். இவர்கள் உடுத்திய கச்சு என்னும் ஆடையானது நுணுகிய தொழில் திறமையைக்கொண்டு நுண்ணிய கருமணலின் நிறத்தைப் போன்ற நீல நிற கச்சினை உடுத்தியவராய்க் காணப்பட்டுள்ளனர். இதனை,

கல்லு மரனுந் துணிக்குங் கூர்மைத்
தொடலை வாளர் தொடுதோ லடியர்
குறிங்கிடைப் பதித்த கூர்நுனைக் குறும்பிடிச்
சிறந்த கருமை நுண்வினை நுணங்கறல்

நிறங்கவர்பு புனைந்த நீலக் கச்சினர் (மதுரைக். 635 – 639)

எனும் பாடல் வரிகளின் மூலம் அறியமுடிகின்றது.

2. 12. செல்வந்தர்கள்

நகரத்தில் வாழக்கூடிய செல்வச் செழிப்புடைய ஆண்கள், கலிங்கம், தாணை, கச்ச முதலிய ஆடைகளை உடுத்தியுள்ளனர். இச்செல்வந்தர்கள் சிவந்த வானம் போல நுண்ணிய வடிவாலே காண்பார் கண்களை வெறியோடப் பண்ணிச் சிந்தி விழுமாறு அமைந்த ஒள்ளிய பூத்தொழிலையுடைய ஆடைகளைப் பொன்னிட்ட உடைவாளோடு அழகுபெறக் கட்டியுள்ளனர். தோலில் கிடந்து அசையும் தாணை என்னும் மேலாடையைக் கொண்டும், கோர்த்துக் கட்டிய கச்சினை உடையவராயும் காணப்படுகின்றனர். இதனை,

.....சிந்துணங் குருவிற்
கண்பொரு புகுஉம் ஒண்பூங் கலிங்கம்
பொன்புனை வாளொடு பொலியக் கட்டி
திண்டேர்ப் பிரம்பிற் புரளுந் தாணைக்
கச்சிந் தின்ற கழறயங்கு திருந்தடி (மதுரைக். 432 – 437)

எனும் பாடல் வரிகளின் மூலம் அறியமுடிகின்றது. மேலும், அரசன், அரசியர் வீதி உலா வரும்போது அவர்களைக் காண்பதற்கு நாட்டில் இருப்பவர்களும், நகரத்தில் இருப்பவர்களும் வருகின்றனர். அவ்வாறு காண வரும் மக்கள் தாணை என்கிற பரிவட்டத்தினை அணிந்துள்ளனர். இது பிடரி மீது கிடந்து அசையும் தன்மை உடையதாகக் காணப்படுகிறது (பரி. 19: 20 – 27).

“அரசனாற் சிறப்புப் பெற்றோர்க்கு எட்டி காவிதி முதலிய பட்டங்களோடு மோதிரமும், பொற்பூவும் பிறவும் கொடுத்தல் மரபாகும். தலைப்பாளை அணியும் உரிமை அத்தகு வரிசைகளுள் ஒன்றாகும். அதுவே, பரிவட்டம் எனப்படுவது. இன்னும் திருக்கோயில்கட்கு வருகை புரியும் சிறப்புடைய பெருமக்களுக்கு இவ்வரிசை அளித்தல் வழக்கமேயாகும். பரிவட்டம் கூறவே, அ.துடையாரின் மதிக்கற்பாடு உணரப்படும். பரிவட்டத்தின் ஒரு தலைப்புத் தோளில் கிடந்து அசையுமாறு கட்டுவர்” (சுப்பிரமணியன்: 2007: 492). எனவே, தாணை என்னும் இவ்வாடையானது அரசனால் சிறப்பு செய்பவருக்கு வழங்கப்பட்டுள்ளது என்பதை அறியமுடிகின்றது.

2. 13. பொதுமக்கள்

மேற்கூட்டப்பெற்ற மாந்தர்களைத் தவிர்த்து எஞ்சியோர் அணிந்துள்ள ஆடைகளின் தன்மையைக் கொண்டு பொதுமக்கள் அணிந்த ஆடைகளாக நோக்கலாம். இவர்கள் தானை, ஆடை, போர்வை, கச்சு, கச்சை, காழகம் முதலிய ஆடைகளை உடுத்தியுள்ளனர்.

தானை என்னும் ஆடையானது தாழ்ந்து தொங்கும் நிலையில் (கலி. 147: 49) கரையினைக் கொண்டு திகழ்கின்றது (கலி. 96: 2).

ஆடையினைப் பகற்காலத்தே நீராடுதலின் போது (கலி. 52: 11) அணிந்துள்ளனர்.

போர்வையை இரவில் போர்த்தியுள்ளனர். இது அழகானதாகவும் வெள்ளை நிறத்தை உடையதாகவும் இருந்துள்ளது. இதனை,

எல்லாம் மடிந்த இருள்கங்குல்

அம்துகில் போர்வை அணிபெறத் தைஇ (கலி. 65: 3 – 4)

எனும் பாடல் வரிகளின் மூலம் அறியமுடிகின்றது. கச்சு அல்லது கச்சை எனும் ஆடையை ஆண்கள் உடுத்தியுள்ளனர். இது நுண்ணிய வேலைப்பாடமைந்தும் (குறிஞ். 125), வரிகளை உடையதுமாக (ஐங். 206: 5) அமைந்துள்ளது.

காழகம் எனும் ஆடை, வேட்டியைப் போன்று கரையுள்ளதாக (கலி. 73: 17) இருந்துள்ளது.

2. 14. தெய்வங்கள்

பொதுவாக, மக்கள் தாங்கள் பயன்படுத்தியவைகளை அவர்கள் வணங்கும் தெய்வத்திற்கு உடுத்துவிப்பதும், அணிவிப்பதும் இயல்பான ஒன்று. அதுபோல சங்க கால மக்கள் தாங்கள் வணங்கிய தெய்வங்களான செவ்வேள், திருமால், பலராமன், பலதேவன் முதலிய தெய்வங்களுக்கும் ஆடைகளைக் கொண்டு அலங்காரங்களைச் செய்துள்ளனர் என்பதை அத்தெய்வத்தின் சிறப்பினை விளக்குகையில் அறிய முடிகின்றது.

2. 14. 1. செவ்வேள்

இத்தெய்வமானது வேலன் என்றும் முருகன் என்றும் சுட்டப்படுகிறது. இத்தெய்வம் உடுத்திய ஆடைகளாகத் துகில், கலிங்கம், கச்சு, அறுவை, உடை, ஆடை எனப் பல நிலைகளில் அமைந்துள்ளன.

துகில், உடை முதலிய ஆடைகள் வெண்மை நிறம் கொண்டதாகக் காணப்படுகின்றன. துகிலானது வெண்மை நிறம் கொண்டதாகவும் நிலத்தளவு தொங்கிப் புரளும்படியும் உடுத்தியுள்ளனர். இதனை,

வேல்வலான் உடைத்தாழ்ந்த விளங்குவெண்துகில்

வாலிது கிளர்ந்த வெண்காற் சேயம் (கலித். 105: 17 – 18)

எனும் பாடல் வரிகளின் மூலம் அறியமுடிகின்றது.

உடை என்பது புகையைப் போன்று தூய தன்மையை உடையதாகக் காணப்பட்டுள்ளது (திருமுரு. 109 – 110). மேலும், கலிங்கம், ஆடை முதலியன செம்மைத் தன்மை மிக்கதாகக் காணப்பட்டுள்ளது (திருமுரு. 206). மேலும் அறுவை (அகம். 195: 12), கச்சு (திருமுரு. 208) முதலிய ஆடைகளையும் உடுத்தியுள்ளனர். மேற்கூறப்பட்ட சான்றுகளை நோக்குகையில் செவ்வேள் என்னும் தெய்வத்திற்கு வெண்மை மற்றும் செம்மை நிறமுள்ள ஆடைகளை அணிவித்தல் என்பது சங்க கால மக்களின் பண்பாடாக அமைந்துள்ளது என்பதையும் அறியமுடிகின்றது.

2. 14. 2. திருமால்

திருமால் எனும் தெய்வம் மாயோன் என்றும், மால் என்றும் சுட்டப்பட்டுள்ளது. இத்தெய்வம் உடுத்திய ஆடைகளாக அறுவை, உடுக்கை, உடை, துகில், ஆடை முதலியனவாகும். அறுவை என்னும் ஆடை வெண்மை நிறத்தைக் கொண்டும் (புறம். 219: 1 – 2), மற்றது அனைத்தும் பொன்னிறத் தன்மையைக் கொண்டதாகவும் அமைந்துள்ளன. பொலம்பரி ஆடை (பரி. 3: 88), பொன்புனை உடுக்கையோன் (பரி. 15: 28), பொன்னொக்கும் ஆடை (பரி. 1: 59), பொன்புனை உடுக்கை (பரி. 1: 9 – 10), பூந்துகில் (பரி. 13: 1 – 2), மெய்யொடு முரணிய உடுக்கை (பரி. 4: 8) முதலிய சொற்கள் ஆடையின் தன்மையைப் பற்றி விளக்குகின்றன.

இச்சான்றுகளின் மூலம் திருமால் என்னும் தெய்வத்திற்குப் பொன்னிற ஆடையைப் பெரும்பான்மையும், வெண்ணிற ஆடையைச் சிறுபான்மையாகவும் உடுத்துவிக்கப்பட்டுள்ளது. மேலும், பனைக்கொடியோன் என்று அழைக்கப்படும் பலதேவனுக்குக் கருமை நிறமுடைய ஆடையினையும் (பரி. 2: 22), பால்அன்ன மேனியன் என்று அழைக்கப்படும் பலராமனுக்கு நீல நிற ஆடையினையும் (கலி. 124: 2 – 3) உடுத்துவிக்கப்பட்டுள்ளது.

மேற்கூறப்பட்ட சான்றுகளின் மூலம் சங்க கால மக்கள் தாங்கள் வணங்கும் தெய்வங்களுக்கு ஆடையினால் அலங்காரங்களைச் செய்துள்ளனர். இந்த ஆடையானது வெண்மை, நீலம், செம்மை, கருமை, பொன்னிறம் முதலிய நிறங்களைக் கொண்டுள்ளது. இந்நிறங்களைக் கொண்ட ஆடைகளைத் தெய்வங்களுக்கு உடுத்துவிப்பது என்பது சங்க கால மரபாக இருந்துள்ளது என்பதையும் அறியமுடிகின்றது.

3. பெண்களின் ஆடைகள்

பெண்களை அரசியர், பணிப்பெண்கள், ஆடல் மகளிர், பரத்தையர், பொதுமக்கள் என்ற நிலையில் நோக்கலாம். முதலில் நூல், பட்டு, பருத்தி முதலிய பொருட்களால் உருவாக்கிய ஆடைகளைப் பயன்படுத்தியவர்களைக் கூறி, பின்னர் தழையாடைகளை உடுத்தியவர்களைப் பற்றிய செய்தி தனிப்பகுதியாகக் கூறப்பட்டுள்ளது.

3. 1. அரசியர்

அரசியர் துகில், கலிங்கம் முதலிய ஆடைகளை உடுத்தியுள்ளனர். துகில் என்னும் ஆடையானது பூத்தொழிலைக் கொண்டு அமைக்கப்பட்டுள்ளது. கலிங்கம் என்னும் ஆடையானது நூலாற் நெய்யப்பட்டதாகக் காணப்படுகின்றது. இதனை,

பூந்துகில் மரீஇய ஏந்துகோட் டல்குல்

அம்மா குர்ந்த அவிரநூற் கலிங்கமொடு (நெடுநல்: 145 – 146)

எனும் பாடல் வரிகளின் மூலம் அறியமுடிகின்றது.

3. 2. பணிப்பெண்கள்

பாசறை, அரண்மனை முதலிய இடங்களில் பெண்கள் பணிகளில் ஈடுபட்டுள்ளனர். இவர்கள் கச்சு, வம்பு முதலிய ஆடைகளை உடுத்தியுள்ளனர். பாசறையில் விளக்குகளை அணையாமல் பாதுகாக்கும் பெண்கள் கச்சு என்னும் ஆடையினை உடுத்தியுள்ளனர். கச்சு என்னும் ஆடையோடு வாளையும் சேரக் கட்டியுள்ளனர் (முல்லைப். 46 – 47).

மேலும், அரசியருக்குப் பணி செய்யும் பெண்கள், முலையினூடே இறுக்கக் கட்டின வம்பு என்னும் ஆடையை அணிந்துள்ளனர் (நெடுநல். 149 – 150). இவ்வாடை கச்சு எனும் சொல்லாலும் வழங்கப்பட்டுள்ளது. எனவே, இவ்வாடைகள் மார்பு பகுதியில் அணியப்பட்டுள்ளது என்பதை அறியமுடிகிறது.

3. 3. ஆடல் மகளிர்

இசைக் கருவிகளை இசைத்துப் பாடல் பாடி, ஆடும் தன்மையையுடைய மகளிர் ஆடை, துகில் என்னும் ஆடைகளை உடுத்தியுள்ளனர். அரசனின் வீரத்தைப் புகழ்ந்து பாடும் விறலியர் துகில் என்னும் ஆடையினை உடுத்தியுள்ளனர். இத்துகிலானது பூத்தொழிற்பாடமைந்து காணப்படுகிறது. இதனை,

..... வணைந்துவர லிளமுலைப்

பூந்துகி லல்குற் றேம்பாய் கூந்தல்

மின்னிழை விறலியர் நின்மறம் பாட (பரி. 21: 4 – 6)

எனும் பாடல் வரிகளின் மூலம் அறியமுடிகின்றது. மேலும், இறைவனைப் புகழ்ந்து, ஆடிப்பாடும் ஆடல் மகளிர் ஆடையை உடுத்தியுள்ளனர் (பரி. 21: 62).

3. 4. பரத்தையர்

பரத்தையர் கலிங்கம், துகில் முதலிய ஆடைகளை உடுத்தியுள்ளனர். இவர்கள் தழையாடையையும் உடுத்தியுள்ளனர். இத்தழையாடையைப் பற்றி பின்னர் கூறப்படும்.

கஞ்சியிட்டுப் புலர்த்திய சிறிய பூத்தொழிலையுடைய கலிங்கம் என்னும் ஆடையினையும் (நற். 90. 2 – 5), துகில் என்னும் ஆடையினையும் உடுத்தியுள்ளனர் (பரி. 16: 22 – 23).

3. 5. நகரப்பெண்கள்

நகரத்தில் வசிக்கக் கூடிய பெண்கள் துகில், உடை, பட்டு, கலிங்கம் முதலிய ஆடைகளை அணிந்துள்ளனர். இவர்கள் செல்வச் செழிப்புடன் விளங்கியுள்ளனர்.

பட்டு என்னும் ஆடையினைப் புணர்ச்சிக்கு முன்னும், துகில் என்னும் ஆடையினை இரவுநேரப் புணர்ச்சியில் ஈடுபடுகின்ற போதும் உடுத்தியுள்ளனர். இதனை,

துணைப்புணர்ந்த மடமங்கையர்

பட்டுநீக்கித் துகிலுடுத்தும் (பட்டினப். 106 – 107)

எனும் பாடல் வரிகளின் மூலம் அறியமுடிகின்றது. மேலும், சாதாரண நாட்களிலும் துகில் என்னும் ஆடையினை உடுத்தியுள்ளனர் (பெரும்பாண். 329).

கலிங்கம் என்னும் ஆடையினைப் பெண்கள், இரவு நேரத்தில் கணவனை எதிர்பார்த்துப் புணர்ச்சியை விரும்பி உடுத்தியுள்ளனர். இவ்வாடைக்கு அகிற்புகையையும் ஊட்டியுள்ளனர் (மதுரைக். 554). மேலும், உடை என்னும் ஆடையினையும் உடுத்தியுள்ளனர் (பட்டினப். 147 – 148).

3. 6. பிற மகளிர்

நகரத்தைத் தவிர்த்துப் பிற இடங்களில் வசித்த மகளிர் உடுத்திய ஆடைகளாகத் துகில், கலிங்கம், போர்வை, உடை, நூல், வார், பட்டு, பூங்கரைநீலம், ஆடை, காழகம், வால் முதலிய ஆடைகள் திகழ்கின்றன. இவர்கள் அணிந்த ஆடைகளின் மூலம் இவர்கள் செல்வச் செழிப்புடையவர்களாவே வாழ்ந்திருக்கலாம் எனக் கருதமுடிகிறது.

துகில் என்னும் ஆடையினை நீராடுதலின் போது உடுத்தியுள்ளனர் (பரி. 22: 17 - 19). இவ்வாடையானது பூத்தொழில் வேலைப்பாடு செய்யப்பட்டு (பரி. 10: 79 – 80), நடக்கும்போது காலில் பட்டு ஒதுங்குகின்ற நிலையில் அல்குல் பகுதியில் உடுத்தப்பட்டுள்ளது (நற். 336: 2 – 3).

கலிங்கம் என்னும் ஆடையில் பூத்தொழில் வேலைப்பாடு செய்து (கலி. 56: 10 – 11), பாதம் வரை நீண்டும் (கலி. 92: 42 – 43), திருமணத்தின் போதும்

(கலி. 69: 3), திருமணம் முடிந்த பின்பு முதல் இரவின் போதும் (அகம். 86: 21 – 23) உடுத்தப்பட்டுள்ளது.

உடை என்பது தூய தன்மை உடையதாய் உருவாக்கப்பட்டுள்ளது. மணமேடையில் அமரும்போது இவ்வாடையை அணிந்துள்ளனர் (அகம். 136: 14 – 18). நூல் என்பதும் ஒரு வகை ஆடையாகக் கூறப்பட்டுள்ளது. இவ்வாடையை உடம்பின் பொருந்திய நிலையில் உடுத்தப்பட்டுள்ளது (அகம். 198: 6 – 7).

வார் என்னும் ஆடையினைக் கச்சு என்று உரையாசிரியர்கள் குறிப்பிடுகின்றனர். இவ்வாடையினை மார்பகத்தின் மேல் உடுத்தியுள்ளனர் (அகம். 361: 4 – 5). பட்டு என்னும் ஆடையினை இரவில் உடுத்தியுள்ளனர். இதனை,

.....யல்கல்

அணிகிளர் சாந்தின் அம்பட் டிமைப்பக்

கொடுங்குழை மகளிரின் ஒடுங்கிய இருக்கை (அகம். 236: 10 – 12)

எனும் பாடல் வரிகளின் மூலம் அறியமுடிகின்றது.

போர்வை என்னும் ஆடையினைத் திருமணம் முடிந்த பின்பு, முதல் இரவின் போது முக்காடாகப் போர்த்தியுள்ளனர். இதனை,

ஆர்வ நெஞ்சமொடு போர்வை வவ்வலின்

ஊறைகழி வாளின் உருபுபெயர்ந் திமைப்ப (அகம். 136: 23 – 24)

எனும் பாடல் வரிகளின் மூலம் அறியமுடிகின்றது.

காழகம் என்னும் ஆடையினை அல்குல் பகுதியில் உடுத்தியுள்ளனர் (கலி. 92: 37). மேலும், பூங்கரை நீலம் என்னும் ஆடை பூத்தொழில் வேலைப்பாடு செய்யப்பட்டுக் கரையினை உடையதாகவும், நீல நிறம் கொண்டதாகவும், இடுப்புப் பகுதியில் நிலத்தளவு தாழ் உடுத்தப்பட்டுள்ள நிலையில் காணப்பட்டுள்ளது. இதனை,

பூங்கரை நீலம் புடைதாழ் மெய்அசைஇ பாங்கரும்

முல்லையும் தாய் பாட்டங்கால் (கலி. 111: 3 – 4)

எனும் பாடல் வரிகளின் மூலம் அறியமுடிகின்றது. மேலும், வால் என்னும் ஆடை தூய தன்மை உடையதாகக் காணப்படுகிறது (அகம். 262: 7).

எனவே, சங்க கால மக்கள், இரவு, பகல், நீராடுதல், புணர்ச்சி நிலை, திருமணம் எனக் காலச் சூழலுக்கு ஏற்றவாறு பல்வேறு தன்மைகளை உடைய ஆடைகளை உடுத்தியுள்ளனர் என்பதை அறியமுடிகின்றது.

3. 7. தழையுடை

‘தழையுடை, பகைத்தழை, மடிவை, குழை எனப் பல பெயர் பெறும். இவை பெரும்பான்மையான காட்டுகளில் தழை என்றே சுட்டப்பட்டுள்ளன. தழை என்று குறிப்பிட்ட மக்கள் தழையுடை என்று புரிந்துகொள்ளுமளவிற்குச் செல்வாக்குடன் திகழ்ந்திருப்பதே இதற்குரிய காரணமாகும். இதனை மிகுதிப் பற்றி வந்த பெயர் என்பார் உ. வே. சாமிநாதையர் அவர்கள் (குறுந். 125). மடிவை என்பது இதனை மடித்து, தொடுத்து அணிந்தமையின் பெற்ற பெயராகும் (பத். 27). தழையின் குழைந்த தன்மை காரணமாக அல்லது குளிர்ச்சி காரணமாகப் பெற்ற பெயராக இருக்கலாம். (அகம். 69). இன்றும் தழையினைக் குழை என்று சுட்டும் வழக்கம் உள்ளது. பலதழைகள், பூக்கள், தளிர்கள் இவற்றை விரவித் தொடுத்து அமைந்த தழையுடைகளைப் பகைத்தழை என்றனர்’ (பகவதி: 2003: 28).

தழையுடையினை அமைக்க நெய்தல் (கலி. 130: 11), ஆம்பல் (புறம். 280: 13), நொச்சி (புறம். 271: 2), வயலைக்கொடி (அகம். 189: 8), குவளை (குறுந். 342:5), ஞாழல் (ஐங். 147: 1), செயலை எனும் அசோகம் (அகம். 188: 12) முதலிய தழை, மலர், கொடி முதலியவற்றைப் பயன்படுத்தியுள்ளனர். இத்தழையாலான உடைகளை மகளிர் மட்டுமே உடுத்தியுள்ளனர். பரதவ மகளிர், ஆய மகளிர், எயின மகளிர், பரத்தைகுல மகளிர், உப்பு வாணிக மகளிர், கொடிச்சி முதலிய மக்கள் தழையாடைகளை உடுத்தியுள்ளனர்.

இத்தழையாடைகளைப் பல்வேறு நிகழ்ச்சியின்போது உடுத்தியுள்ளனர். அருவி, ஆறு, கடல் போன்ற நீர் நிலைகளில் நீராடுதல், விழா, வழிபாடு, விளையாட்டு போன்ற பல பொழுதுபோக்குகளிலும், உப்பு, மீன், பூ முதலிய பொருட்களை விற்பனை செய்யும் போதும், தினைப்புனம்காக்கும் போதும் உடுத்தியுள்ளனர்.

3. 7. 1. அருவி நீராடுதல்

தலைவி, அல்குலிடத்தே தழையுடையை அணிந்துகொண்டு அருவி நீராடுதல் செய்துள்ள நிலையை,

கோடேந்து அல்குல் தழையணிந்து உம்மொடு

ஆடினம் வருதலின் இனியதும் உண்டோ (நற். 368: 3 - 4)

எனும் பாடல் வரிகளின் மூலம் அறியமுடிகின்றது.

3. 7. 2. ஆற்றினில் நீராடுதல்

அதிகமான நீர்ப்பெருக்கத்தினைக் கொண்ட யமுனை ஆற்றினது நெடிய மணற்பரப்பின் அகன்ற துறையின்கண் ஆய மகளிர் தழையாடையை உடுத்திக்கொண்டு நீராடுதலைச் செய்துள்ளனர் (அகம். 59: 4 - 5).

3. 7. 3. கடல் நீராடுதல்

கடற்கரைத் துறையிலே, குரவைக் கூத்தாடுதலை வெறுத்த தலைவி, அழகிய மலர் விரவிய பசிய தழையாடையை உடுத்தி, கடல் நீராடியுள்ள செய்தியை,

ஞாழ லோங்குசினைத் தொடுத்த கொடுங்கழித்
தாழை வீழ்கயிற் றாச றாங்கிக்
கொண்ட லிடுமணற் குரவை முனையின்
வெண்டலைப் புணரி யாயமொ டாடி
மணிப்பூம் பைந்தழை தைஇ யணித்தகப்
பல்பூங் கான ல்ககினம் வருதல் (அகம். 20: 5 - 10)

எனும் பாடல் வரிகளின் மூலம் அறியமுடிகின்றது.

3. 7. 4. விழா

பரதவ மகளிர்கள், விழாவிற்குச் செல்வதற்காகத் தங்களை அலங்கரித்துக் கொண்டுள்ளனர். அவ்வாறு அலங்கரித்துக் கொள்ளுகையில் தழையோடு நெய்தற் பூவையும் அழகுற இணைத்துத் தழையாடையை உடுத்திச் சென்றுள்ளனர் (அகம். 70: 10 - 14).

3. 7. 5. வழிபாடு

கள் விற்கும் பழையர் மகளிர், தழையாடையை உடுத்திக்கொண்டு கொற்கைக் கடல்துறையிலே விளங்கும் தெய்வத்திற்கு முத்துகளையும் வலம்புரிச் சங்கினையும் பூசைப் பொருளாகக்கொண்டு வழிபாடு செய்துள்ளனர் (அகம். 201: 4 - 7).

3. 7. 6. மீன் விற்பல்

மீன் விற்கும் செல்வச் செழிப்புடைய மகளிர், தன் தமையன் கடலிலிருந்து கொண்டு வந்த மீன்களை, விழா நடக்கும் தெருக்களில் தழையாடையை உடுத்திக் கொண்டு மீன் விற்கச் சென்றுள்ளனர் (அகம். 320: 1 - 5).

3. 7. 7. உப்பு விற்றல்

உப்பு விற்கும் மகளிர், அழகுபெறத் தரித்த பல தளிருடன் கூடிய தழையாடையை உடுத்திக்கொண்டு, நெல்லுக்கு விலையாக உப்பைக் கொள்ளுமாறு சேரிகள் தோறும் உப்பு விற்கச் சென்றுள்ளனர் (அகம். 390: 6 – 9).

3. 7. 8. பூ விற்றல்

எயினர் மகளாகிய பழையர் மகளிர், பசிய தளர்களால் அமைந்த தழையாடையை உடுத்தி மூங்கிற்குழாயிலே பூக்களை எடுத்துக்கொண்டு சிற்றார்கள் தோறும் சென்று விற்றுள்ளனர் (அகம். 331: 1 – 7).

3. 7. 9. விளையாட்டு

பெண்கள், விளையாட்டின் போதும் கழுநீர் ஆம்பலின் பூக்களோடு கூடிய தழையாடையை உடுத்திக் கொண்டு விளையாடியுள்ளனர். இதனை,

கழுநீர் ஆம்பல் முழுநெறிப் பைந்தழை

காயா ஞாயிற் றாகத் தலைப்பப்

பொய்தல் ஆடிப் பொலிகென வந்து (அகம். 156: 8 – 10)

என்ற பாடல் வரிகளின் மூலம் அறிய முடிகின்றது.

3. 7. 10. தினைப்புனம் காத்தல்

குறவ மகளிர், பொன் போல மலர்ந்த வேங்கைப் பூக்களின் மாலையைத் தரித்துக் கொண்டு, அசோக மரத்தினது தழையை ஆடையாக உடுத்தித் தினைப்புனம் காத்துள்ளனர் என்பதை,

பொன்னென

மலர்ந்த வேங்கை மலிதொடர் அடைச்சிப்

பொலிந்த ஆயமொடு காண்டக இயலித்

தழலை வாங்கியும் தட்டை யோப்பியும்

அழலேர் செயலை அந்தழை அசைஇயும்

குறமகள் காக்கும் ஏனல்

புறமும் தருதியோ வாழிய மழையே (அகம். 188: 8 – 14)

எனும் பாடல் வரிகளின் மூலம் அறியமுடிகின்றது. மேற்கூறப்பட்ட செய்திகளின் மூலம் சங்க கால மகளிர் தங்கள் வாழ்வியலின் எல்லா நிகழ்வுகளிலும், சாதாரண நாட்களிலும் தழையாடையை உடுத்தியுள்ளனர் என்பதை அறிய முடிகின்றது.

அவையல்லாது, தழையாடையை உடுத்தும்போது தழை, தழையுடன் மலர்கள் (பகைத்தழை), இளந்தளிர்ராலான தழை (குழை) ஆகியவற்றைச் சேர்த்தும் உடுத்தியுள்ளனர். அப்படி உடுத்துகையில் தழையாடையை உடுத்துபவர்கள் பகைத்தழையை உடுத்த முற்படவில்லை. காரணம், தலைவன் தலைவிக்குப் பகைத்தழையைக் கொடுக்கிறான். அதனைத் தலைவி,

‘எம்மொடு வந்து கடலாடுகின்ற ஆயமகளிர் விளையாட்டுப் பாவைக்கு நெய்தற் றழையே புனைவதன்றி அதற்கு மாறாக பல்வேறு வகைப்பட்ட இத்தழைகளைப் புனையமாட்டார் காண். மற்று இவற்றை நீயிரே உடுத்திக் கொண்மின் எனின், யாங்களும் நெய்தற் றழையே உடுப்பமேயன்றி அதன் பகைத்தழை யுடுத்தலிலேம்’ (பகவதி: 2003: 28) மறுக்கிறாள். இதனை,

எம்மொடு வந்து கடலாடு மகளிரு

நெய்தலம் பகைத்தழைப் பாவை புனையா

ருடலகங் கொள்வோர் ரின்மையிற்

(ஐங். 187: 2 – 4)

எனும் பாடல் வரிகளின் மூலம் அறிய முடிகின்றது.

மேலும், மகளிர்தம் இளமைக் காலத்தில்தான் தழையாடையை (புறம், 248, 280) அணிந்துள்ளனர். முதியோர்கள் தழையாடையை உடுத்தியதாகச் சான்று காணப்படவில்லை. அவையல்லாது, நிலத்திற்கு ஏற்ப தழைகள் மாறுபட்டு அமைகின்றன. அந்தந்த நிலங்களில் கிடைத்த தழைகளையே ஆடைகளாக உடுத்தியுள்ளனர். வேறு நிலத்தின் தழைகளை உடுத்தவில்லை. ஒரு நிலத்தினர் உடுத்தும் தழையை வேறொரு நிலத்தினர் உடுத்தினால் அது சந்தேகத்திற்குரிய செயலாகக் கூறப்பட்டுள்ளது.

காரணம், தலைவன், தலைவிக்குக் கையுறைப் பொருளாகத் தழையாடையைக் கொடுத்தல் இயல்பு. ஆனால், தலைவன் கொடுத்த தழையாடையை உடுக்க முடியாத நிலை காணப்பட்டுள்ளது.

தலைவி, தலைவன் கொடுத்த தழையாடையை உடுத்திச் சென்றால், அவளது தாய் அந்தத் தழையாடை எப்படிச் கிடைத்ததென விசாரணை செய்வாள். இன்னும் தலைவன் கொண்டு வந்து கொடுத்த தழையாடையை ஏற்றுக்கொள்ளாவிடின் அவனும் மனம் வருந்துவான். அத்தழை தெய்வம் உறைகின்ற மலைப்பக்கதிலேயுள்ள கொய்தற்கு அரிய தழையாகும். அதனை அணியாது வாடச் செய்துவிடின் தெய்வக் குற்றத்திற்கும் ஆளாக நேரிடும் (நற்: 359: 1 - 10).

இவ்வாறு தழையாடை சமூகத்தின் பல்வேறு நிலைகளிலும் பெற்றிருந்த முக்கியத்துவத்தைப் பற்றி இப்பாடலின் மூலம் அறியமுடிகின்றது. பெண்களைப் பொறுத்தவரை தழையாடை அவர்களது தினசரி வாழ்க்கையிலும் ஒழுக்க நெறியிலும் முக்கியமானதாக விளங்கியுள்ளது. இதன் மூலம் சங்க கால மகளிரிடையே தழையாடை மூலம் ஒழுக்க நெறி பேணப்பட்டுள்ளதை அறியமுடிகின்றது.

3. 8. தொல்லியல் சான்றுகள்

சங்ககால மக்கள் பயன்படுத்திய ஆடைகள் தற்போது கிடைப்பது அரிதாகும். காரணம், பட்டு, பருத்தி, தழை முதலியன அழிந்து விடும் தன்மையைக் கொண்டனவாகும். ஆனாலும் தொல்லியல் இடங்களுள் ஒன்றான திருக்காம்புலியூரில் பட்டு நூல் ஒன்று கிடைத்துள்ள (வசந்தி: 1999: 83) செய்தியை அறியமுடிகின்றது.

மேலும், கொடுமணல் என்னும் ஊரிலும் களிமண்ணுடன் ஒட்டிய நிலையில் தீய்ந்து போன துணியின் ஒரு பகுதி கிடைத்துள்ளது (ராஜன்: 1994: 38). நூலாடையும், பட்டாடையும் தொல்லியல் அகழ்வாய்வுகளில் கிடைக்கப்பெற்றுள்ள நிலையில், சங்க காலத்தில் மக்கள் பயன்படுத்திய ஆடைகளைத் தெளிவாக அறியமுடிகின்றது. இதன் மூலம் சங்ககால மக்களின் ஆடைகளைப் பற்றியான பண்பாட்டு நிலையையும் அறியமுடிகின்றது.

தொகுப்புரை

மேற்கூறப்பட்ட ஆடைகளைப் பொதுநிலையில் நோக்கி, ஆடையின் வகைகள், ஆடையின் தன்மை, இவ்வாடையினை அணிந்தவர்கள் எனும் நிலையில் கீழ்வருமாறு பகுத்து நோக்கப்பட்டுள்ளது.

கலிங்கம்

- படாஅம் என்ற சொல்லாலும் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.
- பகன்றைப் பூ போன்று வெண்மைத் தன்மை உடையதாகக் காணப்பட்டுள்ளது.
- செம்மைத் தன்மை மிக்கதாகவும் காணப்பட்டுள்ளது.
- நிலத்தளவு தொங்கும் நிலையில் உடுத்தியுள்ளனர்.
- போர்வையாகவும் போர்த்தியுள்ளனர்.
- துவைத்த பின்பு கஞ்சியூட்டி உடுத்தியுள்ளனர்.
- நுண்ணிய நூலால் நெய்யப்பட்டுள்ளது. மேலும், பாம்பின் தோல் போன்றும், மூங்கில் உட்புறத்தே உள்ள தோல் போன்றும், பாலாவியை ஒத்த நிலையிலும் காணப்பட்டுள்ளது.
- பூத்தொழில் வேலைப்பாடு செய்யப்பட்டுள்ளது.

- நூலாக் கலிங்கம் என்பதால் நூற்கப்படாத பட்டால் இயன்ற ஆடையாகவும் கொள்ளப்படுகிறது. இவ்வாடைக்கு அகிற்புகையை ஊட்டியுள்ளனர்.
- கணவனை எதிர்பார்த்துப் புணர்ச்சியை விரும்பும் பெண்கள் இரவு நேரத்தில் இவ்வாடையினை உடுத்தியுள்ளனர்.
- இவ்வாடையை அரசன், அரசி, பரத்தை, செல்வச் செழிப்பு உள்ள ஆண்கள், பெண்கள் உடுத்தியுள்ளனர். மேலும், இவ்வாடையானது தெய்வத்திற்கும் உடுத்தப்பட்டுள்ளது.
- எனவே, இவ்வாடையானது மிகச் சிறந்ததொரு ஆடையாகவும், பொருளாதாரத்தில் உயர்ந்த நிலையில் இருந்தவர்களே உடுத்தியதாகவும் அறியமுடிகின்றது.

துகில்

- இவ்வாடையானது மென்பட்டாடை என்று குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.
- இடுப்பிலே உடுத்தப்பட்டுள்ளது.
- நிலத்தளவு தொங்கிப் புரளும் அளவுக்கு உடுத்தப்பட்டுள்ளது.
- புகையைப் போன்று தூய தன்மையைக் கொண்டதாகவும், வெண்மை நிறம் கொண்டதாகவும் காணப்படுகிறது. சிலந்தியின் நூல் பின்னப்பட்டு நின்றது போலும், வெயில் வீசுகின்ற வெப்பத்தைப் போலும் காணப்பட்டுள்ளது.
- மேலாடையாகவும் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது.
- புணர்ச்சியின் போதும், தினசரி நாட்களிலும், நீராடுதலின் போதும் உடுத்தப்பட்டுள்ளது.
- இவ்வாடையினைச் சிறார், அரசன், அரசி, காவலர்கள், விறலியர், பரத்தையர், அந்தணர், ஆடல் மகளிர், செல்வந்தர்கள் முதலியோர் உடுத்தியுள்ளனர். இவ்வாடையையும் பொருளாதாரத்தில் உயர்ந்த நிலையில் உள்ளவர்களே உடுத்தியுள்ளனர்.

பட்டு

- கரையிடத்தே கொட்டைகள் முடியபெற்றுத் தூயதாகக் காணப்பட்டுள்ளது.
- பகல் நேரத்தில் உடுத்தப்பட்டுள்ளது.
- அரசர், செல்வச் செழிப்புடைய பெண்கள் உடுத்தியுள்ளனர்.

மெய்ப்பை, படம்

- மேல்சட்டையாக அணியப்பட்டுள்ளது.

- காவலர்களும், வணிகர்களும் உடுத்தியுள்ளனர். காவலர்களாக யவன, மிலேச்சர்கள் இருந்துள்ளனர்.

அறுவை

- வெண்மை நிறம் உடையது. போரில் இறந்தவர்களின் மீது போர்த்தப்பட்டுள்ளது.
- நூலால் நெய்யப்பட்டு, நிலத்தளவு தொங்கும் நிலையில் உடுத்தப்பட்டுள்ளது.
- மூங்கில் ஆடையை உரித்தாற் போன்று தூய தன்மையை உடையதாகக் காணப்பட்டுள்ளது.
- சிறார், அரசர்கள், காவலர்கள் உடுத்தியுள்ளனர். தெய்வத்திற்கும் உடுத்தப்பட்டுள்ளது.

உடை

- புகையைப் போன்று தூய தன்மை உடையதாகக் காணப்பட்டுள்ளது.
- காவலர்கள், வணிகர்கள், பெண்கள், மேய்த்தல் தொழிலை உடையவர்கள் உடுத்தியுள்ளனர்.

வெளிது

- வெண்மை நிறம் கொண்டதாகக் காணப்பட்டுள்ளது.
- போருக்குச் செல்லும்போது அணியப்பட்டுள்ளது.
- சிறார்கள், அரசர்கள் உடுத்தியுள்ளனர்.

ஆடை

- செம்மைத் தன்மை மிக்கதாய்க் காணப்பட்டுள்ளது.
- பொன்னிறத் தன்மை மிக்கதாகவும் காணப்பட்டுள்ளது.
- பகற்காலத்தில் நீராடுதலின்போது உடுத்தப்பட்டுள்ளது.
- எயினர், ஆடல் மகளிர், மேய்த்தல் தொழிலை உடையவர்கள் உடுத்தியுள்ளனர். தெய்வத்திற்கும் உடுத்தப்பட்டுள்ளது.

கச்சை, கச்சு

- இடுப்புப் பகுதியில் உடுத்தப்பட்டுள்ளது.
- பூத்தொழில் வேலைப்பாடு செய்யப்பட்டு, நீல நிறத் தன்மையை உடையதாகக் காணப்பட்டுள்ளது.

- அரசர்கள், போர் வீரர்கள், வணிகர்கள், செல்வந்தர்கள், கள்வர்கள் உடுத்தியுள்ளனர். தெய்வத்திற்கும் உடுத்தப்பட்டுள்ளது.

தானை

- நுண்ணிய இழையால் நெய்யப்பட்டு, பூத்தொழில் வேலைப்பாடமைந்து காணப்பட்டுள்ளது.
- மேலாடையாகப் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது.
- தாழ்ந்து தொங்கும் நிலையில், கரையினை உடையதாகக் காணப்பட்டுள்ளது.
- பரிவட்டம் என்றும் கூறப்பட்டுள்ளது. இது அரசனால் சிறப்பு செய்யப்பட்டுள்ளது.
- செல்வச் செழிப்பு உள்ளவர்கள் உடுத்தியுள்ளனர்.

மடி

- பகன்றை மலர் போன்று காணப்பட்டுள்ளது.

சிதாஅர், சிதர்வை

- சிதைந்த நிலையில் அழக்கேறிய ஆடையாகக் காணப்பட்டுள்ளது.
- பாணர், பொருநர், பார்ப்பனர் உடுத்தியுள்ளனர்.

உடுக்கை

- பொன்னிறத் தன்மை உடையதாகக் காணப்பட்டுள்ளது.
- பாணர், கோவலர் உடுத்தியுள்ளனர். தெய்வத்திற்கும் உடுத்தப்பட்டுள்ளது.

கம்பல்

- போர்வையாக உடுத்தப்பட்டுள்ளது.
- பசிய பயிரானது, கம்பலத்தைப் போன்று காணப்பட்டுள்ளது.

போர்வை

- திருமணத்திற்குப் பிறகு அணிந்துள்ளனர்.
- இரவில் போர்த்தியுள்ளனர்.
- சிலந்திப் பூச்சி தொடுத்த வலையைப் போன்று காணப்பட்டுள்ளது.

வார், வம்பு, கச்சு

- மார்பகத்தின்மேல் பெண்கள் உடுத்தியுள்ளனர்.

காழகம்

- இவ்வாடை கரையினை உடையதாகக் காணப்பட்டுள்ளது.
- பெண்கள் அல்குல் பகுதியில் உடுத்தியுள்ளனர்.
- இருபாலரும் உடுத்தியுள்ளனர்.

நூல்

- இவ்வாடையானது உடம்பின் கண் பொருந்திய நிலையில் உடுத்தப்பட்டுள்ளது.
- பெண்கள் உடுத்தியுள்ளனர்.

வால்

- தூய தன்மை உடையதாகக் காணப்பட்டுள்ளது.
- பெண்கள் உடுத்தியுள்ளனர்.

பூங்கரை நீலம்

- பூத்தொழில் வேலைப்பாடு செய்யப்பட்டுள்ளது.
- கரையினை உடையதாகக் காணப்பட்டுள்ளது.
- நீல நிறம் கொண்டதாகவும், நிலத்தளவு தாழவும் உடுத்தப்பட்டுள்ளது.
- பெண்கள் உடுத்தியுள்ளனர்.

தழையாடை

- நெய்தல், ஆம்பல், நொச்சி, வயலைக்கொடி, குவளை, ஞாழல், செயலை முதலிய தழை மற்றும் மலர்களைக் கொண்டு உருவாக்கியுள்ளனர்.
- வழிபாடு, விழா, நீராடல், விற்பனை, தினைப்புனம் காத்தல் முதலிய செயல்பாடுகளில் உடுத்தியுள்ளனர்.
- அல்குல் பகுதியில் உடுத்தியுள்ளனர்.
- ஆயர் பெண்கள், பரதவர் பெண்கள், எயினர் பெண்கள், பரத்தை, கொடிச்சி, உப்பு வாணிகப் பெண்கள் முதலியோர் உடுத்தியுள்ளனர்.

இறுதியாக, இவ்வாடையின் வகைகளைச் சங்க இலக்கியத்தில் கூறப்பட்டுள்ள சொற்களைக் கொண்டும் பயன்படுத்தியத் தன்மையைக் கொண்டும் வகைப்படுத்தப்பட்டுள்ளன.

- ❖ ஆண்கள் சிறப்பு ஆடைகளாகக் கச்சு, கச்சை, மெய்ப்பை, படம் முதலியவற்றை உடுத்தியுள்ளனர்.

- ❖ பெண்கள் சிறப்பு ஆடைகளாகத் தழையாடை, வார், வம்பு, பூங்கரை நீலம் முதலியவற்றை உடுத்தியுள்ளனர்.
- ❖ பட்டு, கலிங்கம், துகில், ஆடை, உடை, காழகம், அறுவை முதலியன இருபாலருக்கும் உரிய ஆடைகளாகும்.
- ❖ செல்வச் செழிப்புள்ள மாந்தர்களே, கலிங்கம், துகில், பட்டு, முதலிய ஆடைகளை உடுத்தியுள்ளனர்.
- ❖ மற்ற சமூகத்தினருள் பெண்கள் தழையாடையினையும், ஆண்கள் ஆடை, உடை, உடுக்கை முதலிய ஆடைகளையும் உடுத்தியுள்ளனர்.
- ❖ குறிப்பிட்ட தொழிலைச் செய்யக் கூடியவர்கள் மேற்சட்டையினை உடுத்தியுள்ளனர்.
- ❖ பாணர், பொருநர் முதலிய இசை வல்லுநர்கள் சிதைந்த ஆடையினையே உடுத்தியுள்ளனர்.

அணிகலன்கள்சார் பொருள் பண்பாடு

மக்கள் நாகரிகமடைந்து ஆடைகளை அணிய ஆரம்பித்தபின், தங்களை அலங்கரித்துக்கொள்ள நாட்டம் கொண்டனர். இயற்கைக் காட்சிகளால் ஈர்க்கப்பட்ட மக்கள், இயற்கை அழகையும் அனுபவிக்கத் தொடங்கினர். அழகான பூக்களால் தங்களை அலங்கரித்துக் கொண்டனர். அவைகளைத் தாங்கள் உடுத்தியுள்ள தழை முதலான ஆடைகளில் இணைத்தும் அணிந்துள்ளனர். புற்களால் மாலைகளை உண்டுபண்ணியும் அணிந்துள்ளனர். தண்டு, இலை, பூ, காய், பழம், விதை, முதலிய தாவரப் பொருள்களினாலும் கல்மணி, முத்து, பவளம் முதலிய இயற்கைப் பொருள்களினாலும் அணிகலன்களை உருவாக்கி அணிந்துள்ளனர். வேட்டைத் தொழிலையுடைய மக்கள் தாம் வேட்டையாடிய விலங்குகளின் பல், தந்தம், சிறு எலும்பு முதலானவற்றையும் அணிந்துள்ளனர். பொன், வெள்ளி முதலிய உலோகங்களை உருக்கித் தாம் விரும்பிய வடிவங்களில் செய்தும் அணிந்துள்ளனர். இந்த அணிகலன்களை இயற்கைப் பொருள்களைப் போன்று வடிவமைத்தும் அவற்றில் கல்மணிகளைப் பதித்தும் அணிந்துள்ளனர்.

சங்க கால மக்கள், இலை, தழை, மலர் ஆகியவற்றாலான அணிகலன்களையும், பல்வகைக் காய், பழம், கொட்டை ஆகியவற்றாலான மாலைகளையும் அணிந்துள்ளனர். பூக்களைச் சரமாகவும் மாலைகளாகவும் செய்து அணிந்துள்ளனர். மண்ணினால் உருவாக்கிய அணிகலன்களையும், பொன், வெள்ளி முதலிய உலோகங்களால் உருவாக்கிய அணிகலன்களையும் அணிந்துள்ளனர். உலோகத்தால் உருவாக்கப்பட்ட இந்த அணிகலன்கள் இழை, பூண், கலம், கலன் எனப் பல பெயர்களால் ஆளப்பட்டுள்ளன. மக்கள் இந்த அணிகலன்களைத் தலை முதல் கால் வரை அணிந்ததோடல்லாமல், தாம் வழிபடும் தெய்வங்களுக்கும் தாம் வளர்க்கும் விலங்கினங்களுக்கும் அணிவித்துள்ளனர்.

இழை

இழை என்பது எல்லா வகை அணிகலன்களையும் குறிப்பிடும் பொதுச் சொல்லாகக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. இதனைத் திருந்திழை (நற். 366: 6), ஆயிழை (கலி. 148: 21), கூடரிழை (பதிற். 81: 26), புனையிழை (குறுந். 21: 2), வயங்கிழை (புறம். 316: 9), சேயிழை (ஐங். 481: 2), அணியிழை (அகம். 172: 16), பாசிழை (பட்டினப். 147), மின்னிழை (பதிற். 54: 6), வாலிழை (அகம். 86: 12), மாணிழை (ஐங். 42: 2), விறலிழை

(அகம். 218: 7), ஒள்ளிழை (மதுரைக். 623), ஒளியிழை (பரி. 12: 11), நேரிழை (புறம். 337: 20), தெரியிழை (ஐங். 482: 1), நுணங்கிழை (ஐங். 474: 2), முற்றிழை (கலி. 111: 8), மெல்லிழை (புறம். 271: 3), வீங்கிழை (அகம். 251: 3) அவிரிழை (ஐங். 74: 2), விளங்கிழை (அகம். 379: 13) எனப் பல சொற்களால் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளனவற்றிலிருந்து அறியமுடிகிறது.

பூண்

அணிகலன்களைக் குறித்துவரும் பல சொற்களில் பூண் எனும் சொல்லும் அடங்கும். இப்பூணினைப் பசும்பூண் (அகம். 231: 12), கொடும்பூண் (புறம். 200: 8), பெரும்பூண் (குறுந். 89: 4), நுண்பூண் (புறம். 179: 5), ஒண்பூண் (பட்டினப். 29), இலங்குபூண் (பரி. 1: 31), சுடர்பூண் (குறிஞ். 51), நறும்பூண் (அகம். 44: 7), மணிப்பூண் (ஐங். 232: 3), பொலம்பூண் (மதுரைக். 775) எனப் பல சொற்களால் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. இதனை, ஆண்களும் (பதிற். 17: 14), பெண்களும் (அகம். 99: 5) மார்புப் பகுதியில் அணிந்துள்ளனர். ஆண்களில் பெரும்பான்மை அரசர்கள் அணிந்துள்ள அணிகலன்களைக் குறிக்கவும் இச்சொல் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது (புறம். 69: 15 – 16).

கலம்

அணிகலன்களைப் பூண், இழை ஆகிய பொதுச் சொற்களால் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளதைப் போன்று கலன் அல்லது கலம் எனும் பொதுச் சொல்லாலும் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. இவ்வணிகலன்களை நல்ல அணிகலன்கள் எனும் பொருளில் நன்கலம் (பதிற். 54: 8) என்றும் பெறுதற்கரிய அணிகலன்கள் எனும் பொருளில் அருங்கலம் (புறம். 171: 10) என்றும் சீரிய அணிகலன்கள் எனும் பொருளில் விழுக்கலம் (மதுரைக். 695) என்றும், பொன்னால் செய்யப்பட்ட அணிகலன்களைப் பொலங்கலம் (அகம். 16: 9) என்றும், உரிய மாண்புடைய கலம் எனும் பொருளில் உரிமாண்புணைகலம் (பரி. 19: 12 – 14) என்றும் அழைக்கப்பட்டுள்ளன. மேலும், நன்கலன் (மதுரைக். 322), விழுக்கலன் (புறம். 17: 26) எனவும் அழைக்கப்பட்டுள்ளது. இவ்வாறு குறிப்பிடப்பட்டுள்ள இந்தச் சொற்கள் பொன்னாலான அணிகலன்களையே குறிப்பிடுகின்றது.

பொன்

பண்டைய தமிழர் பொன் எனும் உலோகத்தினைச் செல்வமாகக் கருதியுள்ளனர் (ஐங். 1: 1, பட்டினப். 7). பொன்னை, உலோகங்களில் சிறந்ததாகக் கருதி அவற்றில் பலவகை அணிகலன்களை உண்டாக்கி அணிந்துகொண்டனர் (பரி. 12: 11 – 12). குறிப்பாக மாலையாகவும் (புறம். 226: 4 – 6) மணிகளைப் பதித்தும் (குறிஞ். 59 – 60) அணிந்துள்ளனர். பொன்னைப் பசும்பொன் (புறம். 9 : 9) என்றும் நன்பொன் (நற். 389: 10) என்றும் பொலம் (மதுரைக். 737) என்றும் அழைத்துள்ளனர். அதனை மாமைக்கும்

(கலி. 48: 17) வரிச்சுணங்கிற்கும் (கலி. 22: 19) பெண்ணின் நெற்றிக்கும் (அகம். 192: 1 - 2), பெண்ணின் மேனிக்கும் (நற். 324: 3) உவமைப்படுத்தியுள்ளனர். மேலும், வேங்கைப் பூவிற்கும் (அகம். 188: 8 - 9) செருந்திப் பூக்களுக்கும் (அகம். 280: 1 - 2) பீர்க்கம் பூவிற்கும் (ஐங். 452: 5), திணைக் கதிருக்கும் (குறுந். 133: 1), தும்பைப் பூவிற்கும் (மதுரைக். 737), செவ்வந்தி பூவிற்கும் (அகம். 71: 6), புதுமலரின் தாதிற்கும் (கலி. 33: 12), கொன்றை மலருக்கும் (ஐங். 435: 3) உவமை கூறியுள்ளதால் பொன் மஞ்சள் நிறமுடையது என அறியமுடிகின்றது. உவமிக்கப்படும்போது உயர்ந்த பொருளைக் கொண்டு உவமிக்க வேண்டும் எனும் தொல்காப்பியர் கருத்துபடி (தொல். பொருள். 274) மேற்கூறியவற்றிற்கு மஞ்சள் நிறங்கொண்ட வேறொரு பொருளை உவமைப்படுத்தாமல் பொன்னை உவமை கூறியதால் பொன் உயர்வானதாகவும் மதிப்பு மிக்கதாகவும் இருந்திருக்க வேண்டும் என்பதை அறியமுடிகின்றது. பொன் சிவப்பாகவும் (ஐங். 105: 4) மின்னலைப் போல் ஒளிரக்கூடிய தன்மையுள்ளதாகவும் (அகம். 124: 9 - 10) இருந்துள்ளது. மலையினின்று விழும் அருவி பொன்னையும் மணியையும் ஒத்த நிறத்தையுடையது எனும் குறிப்பு (பரி. 13: 3 - 4) பொன்னின் நிறம் வெளிறிய நிறமாகவும் இருந்திருக்கலாம் என அறியமுடிகின்றது.

மிகுதியான பொன்னை உடையவர்கள் யானை (புறம். 24: 21 - 22), குதிரை (மலைபடு. 574) உள்ளிட்ட விலங்குகளுக்கு அணிவித்துள்ளனர். மேலும் கூத்தர்களுக்குப் பசிய பொன்னைப் பரிசிலாக வழங்கப்பட்ட செய்தியும் (புறம். 9: 9 - 10), பிழை செய்த பெண்ணொருத்தி தண்டமாக யானைகளையும் தன் எடைக்கு நிகரான பொன்னால் செய்த பொம்மையையும் வழங்கினதை ஏற்காத நன்னன் என்பவன் அவளைக் கொலை செய்த செய்தியும் (குறுந். 292: 1 - 5) பொன்னால் பெறப்பட்ட வரலாற்றுச் செய்தியாகும்.

பொன்னைப் பற்றிய மேற்கண்ட செய்திகளையெல்லாம் நோக்கும்போது அக்கால சமுதாயத்தில் பொன் மதிப்பு மிக்கதாகக் கருதப்பட்டதையும் மக்கள் அதை மிகவும் விரும்பியுள்ளனர் என்பதையும் அறியமுடிகின்றது.

வெள்ளி

வெள்ளி ஒருவகை உலோகமாகும். நீரின் திரட்சியைப் போன்ற வண்ணமுடையது எனக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளதிலிருந்து (அகம். 142: 16) இது வெள்ளை நிறமுடையது என அறியமுடிகின்றது. இவ்வுலோகத்தால் செய்யப்பட்ட வளையலைப் பெண்கள் தம் முன்கைப் பகுதியில் அணிந்துள்ளனர் (அகம். 142: 16 - 17). வெள்ளி, வங்கம் என்ற சொல்லாலும் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது (நற். 341: 1). வெள்ளியைப் பற்றி ஒரு சில குறிப்புகளே கிடைத்துள்ளதால் வெள்ளி உலோகத்தை மிகக் குறைவாகவே அக்கால மக்கள் பயன்படுத்தியுள்ளனர் என்பதை அறியமுடிகின்றது.

கல்மணிகள்

சங்க காலத்தில் மக்கள், இயற்கையாகக் கிடைத்த பொருட்களைக் கொண்டு அணிகலன்களை உருவாக்கியுள்ளனர். இவற்றுள் கல்மணியும் அடங்கும். இவ்வாறு கிடைக்கும் கல்மணிகளை மெருகூட்டி, நூலிலும், பிற இழைகளில் கோர்த்தும், உலோகங்களால் உருவாக்கப்பட்ட அணிகலன்களில் பதித்தும் அணிந்துள்ளனர். இக்கல்மணிகள் முத்து, பவளம், நீலமணி, மாணிக்கம், வைடூரியம், வைரம் முதலியவற்றை மணிகளாகக் குறிப்பிடலாம். இம்மணிகள் கதிர்மணி, கதிர்த்திருமணி, திருமணி, மணி, கல் எனப் பல பெயர்களால் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன. இம்மணிகளுக்குக் கூறப்பட்ட உவமைகளைக் கொண்டும் உரைகளின் வழியும் மணிகளின் வகைகளை அறியமுடிகின்றன.

மணிகள் கிடைக்குமிடம்

மணிகள், குன்றுகளிலும் (ஐங். 207: 4), மலைகளிலும் (அகம். 213: 15), நிலங்களிலும் (பதிற். 58: 19), குழிகளிலும் (மதுரைக். 278) கிடைத்துள்ளதாக இலக்கியங்கள் குறிப்பிடுகின்றன. இந்த மணிகளுள் முத்து, மாணிக்கம், பவளம் தவிர்த்துப் பிற மணிகள் காடுகளிலும் நிலங்களிலும் கிடைத்துள்ளன. முத்தும், பவளமும் கடலில் கிடைத்துள்ளன. மாணிக்கத்தைப் பாம்பு உமிழ்ந்ததாகவும், வடபகுதியிலிருந்து இறக்குமதி செய்யப்பட்டதாகவும் குறிப்புகள் காணப்படுகின்றன.

பண்டைய காலத்தில் மக்கள் தாங்கள் வாழ்ந்த பகுதியில் கிடைத்த மணிகளை மட்டுமல்லாது பிற இடங்களில் இருந்தும் மணிகளை இறக்குமதிசெய்து பயன்படுத்தியுள்ளனர். இவற்றுள் மாணிக்கம் என்னும் மணியினை வடபகுதியிலிருந்தும், முத்தினைத் தென்திசைப் பகுதியிலிருந்தும், பவளத்தைக் கீழ்திசைப் பகுதியிலிருந்தும் கொண்டு வரப்பட்டுள்ளன. இதனை,

வடமலை பிறந்த மணியும் பொன்னும்

.....

தென்கடல் முத்தும் குணகடல் துகிரும் (பட்டினப். 187 – 189)

எனும் பாடல் வரிகளின் மூலம் அறியமுடிகின்றது. மேலும், கல்மணிகளைக் கொண்டு பண்டமாற்று முறையும் செய்துள்ளனர் (மதுரைக். 503 – 506). இந்தக் கல்மணிகளுள் ஒரு சில மணிகள் நிலங்களில் சாதாரணமாகவே கிடைத்துள்ளன. உழவு செய்யும்போது நாஞ்சிலின் படைசாலிடத்தும் (பதிற். 58: 17 - 18, 76: 14 – 15), காடுகளில் ஆநிரைகளை மேய்த்துக் கொண்டு இருக்கும் இடங்களிலும் (பதிற். 21: 22 – 23), பயிர் செய்த நிலங்களிலும் (புறம். 172: 6 – 7) கிடைத்துள்ளன.

மாணிக்கம்

மணிகளுள் சிறந்ததாக மாணிக்கம் திகழ்ந்துள்ளது. இதனை மணி என்றே சங்க இலக்கியங்கள் குறிப்பிட்டுள்ளன. மாணிக்கத்தைப் பாம்பு உமிழ்ந்ததாகவே தரவுகள் மூலம் தெரியவருகிறது (புறம். 294: 8, குறுந். 239: 5). மாணிக்கம், காந்தள் மலரில் அமர்ந்துள்ள தும்பியைப் போன்று செம்மை நிறத்தை ஒத்து (குறுந். 239: 3 – 5, அகம். 138: 16 – 19) இருந்துள்ளதை அறியமுடிகிறது. மேலும், மாணிக்கம் மிகுந்த ஒளி வீசக்கூடியதாக விளங்கியுள்ளமையை, பாம்பு தான் உமிழ்ந்த மாணிக்கத்தின் ஒளியில் இரை தேடினதைக் கொண்டும் (அகம். 372: 13, அகம். 72: 15), அருவியில் அடித்து வந்த பாம்பு உமிழ்ந்த மணியைக் கொண்டு தன் சிறு குடியில் விளக்காகப் பயன்படுத்தியமையைக் கொண்டும் (அகம். 92: 11 – 12, 192: 11 – 12) அறிந்துகொள்ளமுடிகிறது. இந்த மாணிக்கத்தைத் திருமணி (அகம். 138: 17), அருமணி (கலி. 45: 3), மேய்மணி (அகம். 372: 13), திருந்துமணி (புறம். 172: 7) எனப் பல சொற்களால் அழைக்கப்பட்டுள்ளதையும் அறியமுடிகிறது.

முத்து

கடலில் கிடைக்கும் ஒருவகை அழகு சாதனப் பயன்பாட்டுப் பொருள்களில் முத்தும் அடங்கும். முத்தினை முத்து என்றும் முத்தம் என்றும் சங்க இலக்கியம் குறிப்பிடுகின்றது. தமிழ்நாட்டிலிருந்து ஏற்றுமதியான விலையுயர்ந்த பொருள்களில் முத்தே முதன்மை வாய்ந்ததாகும் (சாமி: 1980: 70) எனப் பி. எல். சாமி குறிப்பிடுகின்றார். முத்து வெள்ளை நிறத்தில் இருக்கும் என்பதை,

சீர்கெழு வெண்முத்த மணிபவர்க் கல்லதை

நீருளே பிறப்பினும் நீர்க்கவைதா மென்செய்யும் (கலி. 9: 15 – 16)

எனும் பாடல் வரிகளின் மூலம் அறியமுடிகின்றது. மேலும், வெள்ளை நிற முல்லைப் பூவிற்கும், வெண்பற்களுக்கும் உவமை கூறப்பட்டுள்ளதால் (பரி. 8: 76) முத்து வெள்ளை நிறமுடையது என்பதை அறியமுடிகின்றது. முத்தினை நீர்த்துளிக்கும் (அகம். 282: 7) கண்ணீர்த் துளிக்கும் (அகம். 289: 10 – 11) உவமைப்படுத்தப்பட்டுள்ளது.

பாண்டிய மன்னர்களின் துறைமுகமான கொற்கைக் கடல்பகுதியில் முத்துகள் கிடைத்துள்ளன என்பதை,

மறப்போர்ப் பாண்டியர் அறத்திற் காக்குங்

கொற்கையம் பெருந்துறை முத்தின் அன்ன (அகம். 27: 8 – 9)

எனும் பாடல் வரிகளின் மூலம் அறியமுடிகின்றது. கடற்கரை மணலில் கலந்துவிட்ட முத்துகள் (கலி. 136: 5) குதிரை செல்லும்போது அதன் கால்களில் புகுந்து வடுவினை ஏற்படுத்தி அக்குதிரையை வருந்தச் செய்யும் அளவிற்கு இருந்துள்ளன என்பதை,

இவர்திரை தந்த ஈங்கதிர் முத்தம்
குவர்நடைப் புரவிக் கால்வடு தபுக்கும்
நற்றேர் வழுதி கொற்கை முன்துறை (அகம். 130: 9 – 11)

எனும் பாடலடிகளால் அறியமுடிகின்றது. மேலும், தமிழக மக்கள் முத்துகளை மிகவும் விரும்பியுள்ளனர் (பதிற். 74: 5 – 6) என்ற செய்தியும் குறிப்பிடற்குரியது.

முத்துகள் ஒளியினை வீசக்கூடிய தன்மையுடையதாக விளங்கியமையைக் கதிர்முத்தம் (புறம். 377: 17), ஒளிதிகழ் முத்தம் (புறம். 170: 11), திகழ் ஒளி முத்து (கலி. 80: 4) உள்ளிட்ட சொல்லாட்சிகளால் அறியமுடிகின்றது. மேலும், முத்தின் ஒளி இரவின் இருள் நீக்கும் தன்மையுடையதாகவும் இருந்துள்ளது (ஐங். 193: 2). கழல்துளை முத்து (அகம். 225: 12) தோளாமுத்து (அகம். 137: 13) எனக் கூறப்பட்டுள்ளதால் முத்துகளைத் துளையிட்டும் துளையிடாமலும் பயன்படுத்தியுள்ளனர் என்பதை விளங்கிக் கொள்ளமுடிகிறது. பரதவர் எனும் கடற்கரைக்குரியவர்கள் முத்துகளை விறற் செய்தியும் (ஐங். 195: 1 – 2) காணப்படுகின்றது.

வைடுரியம்

பூமிக்கடியில் இருந்து தோண்டி எடுக்கப்படும் ஒருவகைக் கல்மணி வைடுரியமாகும். இது தூமணி என அழைக்கப்பட்டுள்ளது. இது தண்ணிய நிறமுடையதாகக் காணப்பட்டுள்ளது. இத்தகவலைக் குறுந்தொகை 379 ஆம் பாடல்வழி அறியமுடிகின்றது. மேலும், வைடுரியத்தைத் திருமணி என்றும் அழைத்துள்ளனர் (புறம். 368: 17).

வயிரம்

உயர்ரக மணிகளுள் வயிரமும் அடங்கும். வயிரம் ஒளிவீசக் கூடியதாக அமைந்துள்ளது (பதிற். 16: 16). இந்த வயிரத்தினைக் காட்டுப்பன்றியின் கூரிய உறுதித் தன்மை மிக்க கொம்பிற்கு உவமை கூறப்பட்டுள்ளது (அகம். 178: 1 – 2). வயிரம் கூர்மையும் திண்மையும் உடையதாகவும் இருந்துள்ளது (அகம். 178: 1 – 2). சேரலாதன் எனும் அரசன் போர்செய்து வென்று திறைப் பொருள்களாகக் கொண்டுவந்தவைகளில் வயிரமும் அடங்கும் (அகம். 127: 6 – 8). வயிரத்தால் குறடு செய்யப்பட்டுள்ள செய்தியும் (புறம். 365: 4) காணப்படுகின்றது.

நீலமணி

சங்க இலக்கியத்தில் மணி என்ற சொல் பெரும்பாலும் நீலமணியினையே குறிக்கப் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது. இந்த மணிக்கு உவமையாக, வேங்கை மலர் (அகம். 298: 4), உகாஅய்க் கனி (குறுந். 274: 1), கூந்தல் (கலி. 77: 16), மேனி (கலி. 41: 33), மயில் (நற். 357: 6), இருள் (பதிற். 31: 11), நொச்சி மலர் (குறுந். 138: 5), முண்டகம் (மதுரைக். 95 – 96), கருங்குயில் (அகம். 25: 6), கமுகு (நெடுநல். 23), அருவி (நற். 112: 6 – 7), வண்டு (நற். 17: 10 – 11), தும்பி (ஐங். 215: 1), யாழ் நரம்பு (பெரும்பாண். 14), ஆற்று நீர் (ஐங். 45: 2 – 3), கடல் நீர் (ஐங். 117: 4), மலை (ஐங். 216: 3 – 4), புதர் (அகம். 202: 8), சேம்பின் கிழங்கு (அகம். 178: 3 – 4), மேகம் (அகம். 316: 1), ஏனல் எனும் தினைக்கதிர், (நற். 344: 2) முதலியவை கூறப்பட்டுள்ளன. எனவே, நீலமணி கருநீலம் வண்ணத்தில் இருந்துள்ளது என்பதை அறியமுடிகிறது.

பவழம்

பவளப் பூச்சிகள் கடலில் உள்ள பிற உயிரினங்களால் தங்களுக்கு நேரிடும் ஆபத்தை அகற்ற ஒன்றுகூடி உண்டாக்கும் ஒரு பாதுகாப்பு அரணை பவளமாகும் (இராகவன்: 2005: 107). மணிகளில் பவழம் எனும் துகிரும் (பவளம்) முத்தும் கடலுயிர்களில் தோன்றியனவாகும். இவை மணிகளாகக் கருதப்பட்டாலும் கல்லிலிருந்து பிறந்தவையல்ல. இருப்பினும் இவற்றை மணிகளாகவே கருதினர் (சாமி: 1980: 65). பவழத்தைப் பவளம் (அகம். 304: 13), பவழம் (பரி. 14: 16), துப்பு (அகம். 9: 8), துகிர் (பட்டினப். 139), துவர் (ஐங். 185: 2), மணி (கலி. 79: 8) ஆகிய சொற்களால் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. பவழம் செந்நிறத்தையுடையது என்பதைக் கிளியின் வாய்க்கும் (நற். 317: 4), மகளிரின் வாய்க்கும் (அகம். 385: 16) உவமைப்படுத்தியதிலிருந்து அறியமுடிகின்றது. மேலும், வளைந்த நிலையிலும் துளையிடப்பட்டும் பவழம் காணப்பட்டுள்ளது (அகம். 243: 1 – 2).

பவழம் தமிழகக் கடல் பகுதியில் கிடைத்துள்ளது என்பதைப் பட்டினப்பாலையின் ‘குணகடல் துகிரும்’ (189) எனும் வாக்கியத்தின் மூலம் அறியமுடிகிறது. ஆனால், பி. எல். சாமி, கீழ்த்திசைக் கடலில் பிறந்த பவழம் என்று கூறினும், தமிழ் நாட்டுக் கீழ்க்கடலில் உலகிலேயே சிறந்த முத்துமணி கிடைத்ததேயன்றிப் பவளம் கிடைத்ததில்லை. ஆகலின் குணகடல் துகிர் என்பதற்குக் கீழ்க்கடல் வழியாக வெளிநாட்டிலிருந்து இறக்குமதியான பவளம் என்றே பொருள் கொள்ள வேண்டும் (சாமி: 1980: 66) என்கிறார். பட்டினப்பாலையில் வடமலைப் பகுதியில் மணியும் பொன்னும் குடகுமலைப் பகுதியில் சந்தனமும் அகிலும் தென் கடல் பகுதியில் முத்தும் கிடைப்பதைப் போல குண திசையான கிழக்குக் கடல் பகுதியில் துகிர் எனும் பவழம் கிடைக்கிறது எனும் பொருளிலேயே அப்பாடல் பாடப்பட்டிருக்கலாம் என எண்ணத் தோன்றுகிறது (பட்டினப். 187 – 189).

பளிங்கு

பளிங்கு ஒருவகைக் கல்லாகும். பண்டைய தமிழர்கள் பளிங்குக் கல்லைப் பயன்படுத்தியுள்ளனர். பளிங்கினை மணி எனும் பொதுச் சொல்லாலும் அழைத்துள்ளனர் (கலி. 38: 1). பளிங்கு, கண்ணாடி போன்ற நிறத்தையுடையது என்பதைத் தெளிந்த நீரையுடைய குளத்திற்கும் (அகம். 56: 2), பாய்கின்ற சுனைக்கும் (குறிஞ். 57) தெளிந்த நீருக்கும் (புறம். 150: 27) உவமைப்படுத்தியுள்ளதிலிருந்து அறியமுடிகின்றது. பளிங்கு போல் நெல்லிக்காய் இருந்ததால் (அகம். 5: 9) பளிங்கு இளம்பச்சை நிறத்தில் இருந்திருக்கலாம். ஆனால், பி. எல். சாமி, முற்றிய காட்டு நெல்லிக்கனி சிவப்பு கலந்த பழுப்பு நிறமாகவும் பளபளப்பாகவும் காணப்படும். அதிலிருந்து பளிங்குக் கல்லின் நிறத்தையும் தன்மையையும் புரிந்து கொள்ளலாம் (சாமி: 1980: 59) எனக் கூறிப் பளிங்கின் நிறத்தைப் புரியவைக்கின்றார். பெரும்பான்மையான உதாரணங்களிலிருந்து பளிங்கு வெண்மை நிறமுடையது என்பதை அறியமுடிகின்றது. பளிங்கின் மதிப்பு கூடின தன்மையை வான்பளிங்கு (பதிற். 66: 16) என்ற சொல்லாட்சியின் மூலம் அறியலாம். மேலும், பளிங்கு ஒளிரும் தன்மையுடையதாகவும் இருந்துள்ளது (நற். 292: 6). அக்காலத்தில் பளிங்குக் கல்லில் துளையிடப்பட்ட அணிகலனைக் காசு எனக் குறிப்பிட்டுள்ளனர் (அகம். 315: 12).

தொல்லியல் சான்றுகள்

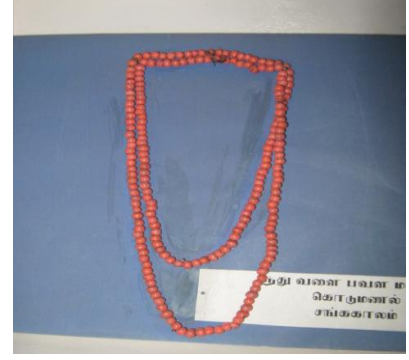
சங்க இலக்கியத்தில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள வைரம், வைரீரியம், மாணிக்கம், முத்து, பவழம், நீலமணி ஆகியவற்றில் ஒரு சில மணிகள் தொல்லியல் அகழ்வாராய்ச்சிகளில் கிடைத்துள்ளன.

தமிழகத்தில், பண்டைய காலத்தில் சிறப்புற்றிருந்த நகரங்களான காவிரிப்பூம்பட்டினம், உறையூர், காஞ்சிபுரம், அழகன்குளம், கரூர், கொடுமணல், அரிக்கமேடு, திருக்காம்புலியூர், அழகரை, குன்றத்தூர், ஆதிச்சநல்லூர், வல்லம் ஆகிய இடங்களில் பல துறையினர் நடத்திய அகழாய்வுகளில் பளபளப்பான விலை மதிப்பற்ற கற்களாலான மணிகள் அதிக அளவில் கிடைத்துள்ளன (வசந்தி: 1999: 69).

பூம்புகார் அகழ்வாய்வகத்தில் வைக்கப்பட்டுள்ள மணிகள்

மேலே படத்தில் உள்ள மணிகள் பூம்புகார் அகழ்வைப்பகத்தில் வைக்கப்பட்டுள்ளன. பூம்புகாரிலிருந்து நவமணிகள் வெளிநாடுகட்கு ஏற்றுமதி செய்யப்பட்டன. பூம்புகார் அருகிலுள்ள மணிக்கிராமம் எனும் ஊரில் மணிகள் உற்பத்தி செய்யப்பட்டன. இங்கு மேற்கண்ட அகழாய்வில் ஏராளமான துளையிடப்பட்ட கார்னீலியன், கிரைஸ்டல், பளிங்கு, பச்சை, வெள்ளை நிறமுடைய பல மணிகள் கிடைத்துள்ளன (முத்துசாமி: 2008: 34)

இந்த மணிகள் கோயம்புத்தூர் அகழ்வைப்பகத்தில் வைக்கப்பட்டுள்ளன. இவையனைத்தும் கொடுமணல் அகழாய்வில் கண்டெடுக்கப்பட்டுள்ளன.

கொடுமணலில் அதிகமான கல்மணிகள் கிடைத்துள்ளன. இங்குக் கிடைத்த மணிகள் முற்றுப்பெற்றவை, முற்றுப்பெறாதவை, மெருகேற்றப்பட்டவை, மெருகேற்றப்படாதவை, துளையிட்டவை, துளையிடப்படாதவை எனப் பல நிலைகளில் கிடைத்துள்ளன (ராஜன்: 1994: 16). மேலும், பளிங்குக் கற்களும் ஏராளமாகக் கிடைத்துள்ளன. பளிங்குக் கற்களைக் காட்டிலும் கார்னீலியன் மணிகளே அதிகமாகக் கிடைத்துள்ளன. இந்தக் கார்னீலியன் கற்கள் பவழம் போன்றுள்ளதால் சூதுபவளம் என்று அழைக்கப்பட்டுள்ளது. இந்த மணிகள் வட்டம், பீப்பாய், இருகம்பு, கோளம் போன்ற வடிவங்களில் காணப்படுகின்றன.

பொருந்தல் என்ற பகுதியிலும் ஏராளமான கல்மணிகள் கிடைத்துள்ளன. இங்குக் கார்னீலியன் என்று அழைக்கப்படுகின்ற சூதுபவள மணிகளும், ஸ்டியடைட் என்று

அழைக்கப்படுகின்ற வெள்ளை நிற மணிகளும் குவாட்ஸ் என்று அழைக்கப்படுகின்ற பளிங்கு மணிகளும் ஆக 7500 மணிகள் கிடைத்துள்ளன (ராஜன்: 2009: 109).

ஆண்டிப்பட்டி எனும் பகுதியில் 190 மணிகள் கிடைத்துள்ளன. இந்த அகழாய்வில் கிடைத்த மணிகள் பல வடிவங்களில் அதாவது நீண்டதாகவும் பீப்பாய் வடிவத்திலும் வட்டம் மற்றும் பல்வேறு வடிவங்களிலும் காணப்படுகின்றன. இம்மணிகள் சூதுபவளத்தினாலும், பச்சை வண்ணத்தினாலும் ஆனவைகளாகும். பளிங்கு மற்றும் பெரில் கல்லினால் செய்யப்பட்ட மணிகள் மிகவும் அருகிய நிலையிலேயே பயன்பாட்டில் இருந்தமைக்குக் கிடைத்த மணிகளே சான்றுகளாக அமைகின்றன (ஸ்ரீதர்: 2005: 27).

மேலும், முத்து மணிகளும் பல இடங்களில் கிடைத்துள்ளன. அழகன்குளம் என்ற பகுதியில் நடைபெற்ற அகழ்வாய்வில் முத்து ஒன்று கிடைத்துள்ளது.

இந்தப் படத்தில் காணப்படும் முத்துகள் பூம்புகார் அகழ்வைப்பகத்தில் காணப்படுகின்றன.

சங்க காலத்தில் மக்கள் தலைமுதல் கால்வரை அணிகலன்களை அணிந்துள்ளனர். அணிகலன்கள் அணிந்துள்ள உடற்பாகங்களைக் கொண்டு அவற்றைப் பின்வருமாறு வகைப்படுத்தப்பட்டுள்ளன.

1. தலையணிகலன்கள்
2. நெற்றியணிகலன்கள்
3. கழுத்தணிகலன்கள்
4. காதணிகலன்கள்
5. கையணிகலன்கள்
6. தோளணிகலன்கள்
7. விரலணிகலன்கள்
8. இடுப்பணிகலன்கள்
9. காலணிகலன்கள்
10. விலங்குகளுக்கு அணிவித்த அணிகலன்கள்

1. தலையணிகலன்கள்

தலையில் அணியப்படும் அணிகலன்கள் தலையணிகலன்கள் எனப்படும். தலையில் இலை, தழை, மலர்கள் மட்டுமல்லாது பொன்னாலான அணிகலன்களையும் அணிந்துள்ளனர். தலையின் மேல் பகுதியில் மகுடத்தையும் அணிந்துள்ளனர். இவ்வணிகலன்களை ஆண்கள், பெண்கள், குழந்தைகள் என அனைவரும் அணிந்துள்ளனர். இவற்றைத் தெய்வங்களுக்கும் அணிவித்துள்ளனர்.

1. 1. முடி (மகுடம்)

தலையணிகலன்களில் முடி என்னும் அணிகலன் சிறப்பானதாகும். முடி – அதாவது மகுடம் தலையணியாய்த் தோன்றி அப்பால் தெய்வங்களுக்கும் பேரரசர்களுக்கும் உரிய பொருளாய்ப் பரிணமித்தது. முடியைப் பெரிதும் சிற்பரசர்கள் அணியார்கள். பேரரசர்களே அணிவார்கள். அரசர்களின் பெருமையைக் குறிப்பிடும்போது ‘முடியுடைய’ மன்னர்கள் என்று குறிப்பிடப்படும். முடி – அதாவது மகுடம் ஒவ்வொரு மன்னரும் ஒவ்வொரு விதமாக அணிந்து வந்தனர். நாட்டிற்கு நாடு, காலத்திற்குக் காலம் வேறுபட்டு விளங்கியது (இராகவன்: 2005: 114) எனச் சாத்தான்குளம் அ. இராகவன் குறிப்பிடுவதன் மூலம் முடி எனும் அணிகலனைப் பற்றி அறியமுடிகிறது.

1. 1. 1. தெய்வங்கள்

தெய்வங்களுள் முருகனுக்கு முடி அணிவிக்கப்பட்டுள்ளது. இந்த முடியினுள் மணிகள் அழுத்தி உருவாக்கப்பட்டுள்ளது. இதனை,

முடியொடு விளங்கிய முரண்மிகு திருமணி

மின்னுறழ் இமைப்பிற் சென்னிப் பொற்ப (திருமுரு. 84 – 85)

எனும் பாடல்களைக் கொண்டு அறியமுடிகின்றது.

1. 1. 2. மன்னர்கள்

முடி என்னும் அணிகலன் சிறப்பானதாகவும் வீரத்திற்குரியதாகவும் கருதப்பட்டுள்ளது. ஏனெனில் முடி என்னும் மகுடத்தைப் பற்றி அறியும்போது, இருவேறு மன்னர்கள் போரிட்டு வென்று ஒரு மன்னனின் மகுடத்தைக் கைப்பற்றிய செய்தியே பெருமையாகக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. பிற மன்னனிடமிருந்து கைப்பற்றிய முடியினில் உள்ள பொன் மற்றும் பிற அணிகலனைக் கொண்டு மற்றொரு அணிகலனைச் செய்துள்ளனர். இதனை,

..... அவர்

முடிபுனைந்த பசும் பொன்னின்

அடிபொலியக் கழறைய (புறம். 40: 2 – 4)

எனும் பாடல்களைக் கொண்டு அறியமுடிகின்றது. மேலும், ஆரம், கழல் போன்ற பிற அணிகலன்களையும் உருவாக்கியுள்ளனர்.

1. 1. 3. முடியின் அமைப்பு

சிலந்தி தன் வாய் நூலால் பின்னிய வலை வேல மரத்தின் உலர்ந்த சிறு கிளைகளைப் போர்த்து அமைத்துப் போர்வையாக விளங்குகின்றது. அப்போர்வையை முத்து சூழ்ந்தால் எப்படி இருக்குமோ அது போலப் பசும்பொன் தகட்டில் முத்துகளை நூலில் கோர்த்துச் சிலந்தி வலை போலத் தோன்றுமாறு அழகுற அமைத்துத் தொங்கவிட்டும் முடியின் மேற்பகுதி நாரினாலும் அமைக்கப்பட்டிருந்தது (ஆலிஸ்: 2007: 118) என்பதைப் பதிற்றுப்பத்து பாடல் உரையின் மூலம் சேரமன்னனின் முடியின் அமைப்பை அறியமுடிகின்றது. மேலும், இந்த முடியானது பொன்னாலும் முத்தாலும் உருவாக்கப்பட்டுள்ளதையும் அறியமுடிகின்றது. இதனை,

இலங்குமணி மிடைந்த பசும்பொற் படலத்

துவரிழை தைஇ மின்னுமிழ் பிலங்கச்

சீர்மிகு முத்தந் தைஇய

நார்முடிச் சேரனின் (பதிற். 39: 14 – 17)

எனும் பாடல் வரிகளால் அறியமுடிகிறது. எனவே, மேற்கூட்டப்பட்ட சான்றுகளை நோக்கும்போது மன்னர்களின் செல்வச் செழிப்பையும் வீரத்தையும் அறியமுடிகின்றது.

1. 2. தாமரைப்பூ

தலையில் அணியப்படும் தாமரைப்பூவானது பொன்னால் செய்யப்பட்டுள்ளது. இச்செய்தியினை அழல்புரிந்த அடர்தாமரை (புறம். 29: 1), அழல்அவிர் தாமரை

(பெரும்பாண். 482), ஒள்அழல் புரிந்த தாமரை (புறம். 11: 17), பொற்றாமரை (புறம். 48: 1, 148: 1), வாடாத் தாமரை (புறம். 319: 15, 126: 3), வண்டிமிராத் தாமரை (புறம். 69: 20), எரிமருள் மருடாமரை (புறம். 364: 3), பொலந்தாமரை (புறம். 13: 4) ஆகிய சொற்களைக் கொண்டு அறியலாம். இவ்வணிகலனை அரசர்கள் அணிந்திருக்கலாம். ஏனெனில் அரசனை நாடி வந்த பாணர்களுக்கே இவ்வணிகலன் பரிசாகக் கொடுக்கப்பட்டுள்ளது. ஆனால், அரசன் அணிந்ததாகக் காணப்படவில்லை.

இந்தப் பொற்றாமரையானது நெருப்பில் இட்டுத் தகடாகச் செய்யப்பட்டு வெள்ளி நாரினால் செய்த கம்பியினுள் இடப்பட்டுள்ளது என்பதனை,

ஒள்அழல் புரிந்த தாமரை

வெள்ளி நாரால் பூப்பெற்றிசினே (புறம். 11: 17 – 18)

எனும் பாடல் வரிகளும், தலையில் சூடியுள்ளனர் என்பதனை,

ஆடுவண்டு இமிரா அழல்அவிர் தாமரை

நீடுஇரும் பித்தை பொலியச் சூட்டி (பெரும்பாண். 481 - 482)

எனும் பாடல் வரிகளும் தெரிவிக்கின்றன.

1. 3. தும்பைப்பூ

பொன்னாலான தும்பைப்பூவினையும் தலையில் அணிந்துள்ளனர். இவ்வணிகலனைப் போர்வீரர்களும் அரசர்களும் அணிந்துள்ளனர். இதனை,

பொலம்பூந் தும்பைப் பொறிகிளர் தூணி (பதிற். 45: 1)

பொலந்தும்பைக் கழற் பாண்டிற் (புறம். 97: 15)

எனும் பாடல் வரிகளால் அறியமுடிகிறது. மேலும், தமிழ்நாட்டு வேந்தர்கள் தம் படையில் சேவை புரியும் சிறந்த வீரர்களுக்குப் பொன்னால் செய்த தும்பைப் பூவைப் பரிசாக அளிப்பார்கள். அவர்கள் அதைத் தலையில் சூடிக்கொள்வார்கள் (இராகவன்: 2005: 123) எனச் சாத்தான்குளம் அ. இராகவன் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

1. 4. பொற்பூ - வாடாப்பூ

பொன்னால் உருவாக்கப்பட்ட பூ பொற்பூ ஆகும். ஆனால், இது எவ்வகையான பூ என்பதை அறியமுடியவில்லை. இதனைக் கொங்கர் இனத்தவர் அணிந்ததுள்ளனர் என்பதை,

வாடாப் பூவிற் கொங்கர் ஓட்டி (அகம். 253: 4)

எனும் பாடல் வரியின் மூலம் அறியமுடிகின்றது.

1. 5. தொய்யகம்

தொய்யகம் என்பது தலைக்கோலம் என உரைகளில் காணப்படுகின்றது. தலைப்பாளை என்றும் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. தலைப்பாளை, தொய்யகம் என்று கூறப்படும் இது ஒன்பது விதமான மணிகள் அழுத்திச் செய்யப்பெற்ற ஒரு பொன் அணியாகும். இந்த அணிகலன் தலைமயிர்ப்பிரிவின் நடுவில் அணியப்படுவதால் இது தலைப்பாளை எனப்படும். முற்காலத்தில் இதனைப் பூரப்பாளை என்றும் புகல்வர். பிற்காலத்தில் வாகுசுட்டி என்று வழங்கப்பட்டது (இராகவன்: 2005: 124) எனச் சாத்தான்குளம் அ. இராகவன் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

தொய்யகம் தாழ்ந்த கதுப்புப்போல் துவர்மணல் (கலி. 28: 6)

எனும் பாடல் வரியின் மூலம் தொய்யகம் எனும் அணிகலனைப் பற்றியும், இவ்வணிகலனைப் பெண்கள் அணிந்துள்ளனர் என்பதைப் பற்றியும் அறியமுடிகின்றன.

1. 6. சுரிதகம்

சுரிதகம் பொன்னால் செய்யப்பட்ட ஓர் அணிகலனாகும். இவ்வணிகலன் கோங்கை மலரின் குவிந்த முகைகள் போன்றிருந்ததையும் இவ்வணிகலனில் பல வண்ணக் கற்களைப் பதித்து உருவாக்கியுள்ளதையும்,

கைவல் வினைவன் தையுபு சொரிந்த

சுரிதக உருவின வாகிப் பெரிய

கோங்கங் குவிமுகை அவிழ ஈங்கை (நற். 86: 5 – 7)

எனும் பாடல் வரிகளின் மூலம் அறியமுடிகிறது. மேலும், சுரிதகம் சடையில் அணியப்படும் திருகுப்பூப் போன்ற வட்டமான மணிகள் பதித்த பொன் அணியாகும் (இராகவன்: 2005: 123) எனச் சாத்தான்குளம் அ. இராகவன் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

1. 7. மத்தகம்

மத்தகம் என்பது தலையில் அணியப்படும் ஒருவகை அணிகலனாகும். இவற்றில் முத்துகள் பதித்து அணியப்பட்டுள்ளது. இதனைச் சென்னைப் பல்கலைக்கழகத் தமிழ்ப் பேரகராதி தலைக்கோலம் (தமிழ்ப் பேரகராதி: 1982: 3046) என்று குறிப்பிட்டுள்ளது. இதனை,

முத்துநேர்பு புணர்காழ் மத்தக நித்திலம் (பரி. 16: 5)

எனும் பாடல் வரியினைக் கொண்டு மத்தகம் எனும் அணிகலனைப் பற்றியும் இவ்வணிகலனைப் பெண்கள் அணிந்துள்ளதைப் பற்றியும் அறியமுடிகின்றது.

1. 8. முஞ்சம்

முஞ்சம் என்பது சிறுவர்கள் தலையில் அணியும் ஒரு வகை அணிகலனாகும். பண்டைய தமிழகத்தில் தாய்மார்கள் தம் அருமைச் சிறார்களுக்குத் தலையில் வைத்து முடிக்கும் ஒரு தலையணியாகும். இது பொன்னாற் செய்யப்பட்டு உச்சியில் வைத்து முடிக்கப்படும் ஓர் அணிகலனாகும் (இராகவன்: 2005: 127) எனச் சாத்தான்குளம் அ. இராகவன் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

வலஞ்சுழி யுந்திய தினைபுரி புதல்வர்

கயந்தலை முச்சிய முஞ்சமொடு தழீஇத் (பரி. 16: 7 – 8)

எனும் பாடலடிகளின் வழி முஞ்சம் எனும் அணிகலனைப் பற்றியும் அதைச் சிறார்களுக்கு அணிவித்ததைப் பற்றியும் அறியமுடிகின்றன.

1. 9. வகிர்

வகிர் என்பது தலைக்கோலம் என உரைகளில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. இது பொன்னால் செய்யப்பட்டுள்ளது என்பதையும் செய்தியையும் இதனைப் பெண்கள் அணிந்துள்ளனர் என்பதை,

மின்ஒளிர் அவிர்அறல் இடைபோழும் பெயலேபோல்

பொன் அகைதகை வகிர்வகை நெறி வயங்கிட்டு (கலி. 55: 1 – 2)

எனும் பாடல் வரிகளைக் கொண்டு அறியமுடிகின்றது.

1. 10. செண்ணிகைக் கோதை

செண்ணிகைக்கோதை என்றழைக்கப்பட்ட ஒருவகை அணியைக் கூத்தி எனும் பெண் அணிந்திருந்தாள். அவ்வணி மின்னல் போலக் கண்ணொளியை மழுங்கச் செய்யும் பொற்றகட்டால் ஆனது. அதன் இடையிடையே அறல் போன்ற நெறிப்பு காணப்பட்டது. அஃது அமுகுபெறப் புனையப்பட்டிருந்தது. கூத்தி ஆடும் பொழுது அசைவுற்ற கூந்தலொடு அச்செண்ணிக் கோதையும் அசைந்தது (பாலசுப்பிரமணியன்: 2007: 587) எனப் பரிபாடல்

உரையாசிரியர்கள் குறிப்பிட்டுள்ளனர். ஆகவே, இவ்வணிகலன் தலையில் அணியப்பட்டுள்ளது என்பதை,

கண்ணிர் திகழ்அடர் இடுசுடர் படர்கொடி மின்னுப்போல்
ஒள்நகை தகைவகை நெறிபெற இடைஇடை இழைத்து யாத்த
செண்ணிகைக் கோதை கதப்போடு இயல் (பரி. 21: 54 – 56)

எனும் பாடல் வரிகளைக் கொண்டு அறியமுடிகின்றது.

1. 11. உருள்

உருள் என்பது தலைப்பாளை எனும் அணி என உரைகளில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. இவ்வணிகலனைப் பெண்கள் அணிந்துள்ளனர் என்பதை,

உருளிழாய் ஒளிவாட இவன் உள்நோய்யாது என்னும் (கலி. 59: 14)

எனும் பாடல் வரியினைக் கொண்டு அறியமுடிகின்றது.

1. 12. கோதை

கோதை என்பது தலையில் அணியப்படும் ஒருவகைத் தலையணிகலனாகும். இது தலைமாலை என உரைகளில் காணப்படுகின்றது. தலைக்கோதை (கலி. 66:15), ஆய்கோதை (கலி. 73: 12) என்று இவ்வணிகலன் அழைக்கப்பட்டுள்ளது.

கோதை என்பது மகளிரின் தலைக்கோலத்தில் உள்ள ஒரு தலை அணியாகும். இது பொன்னால் செய்யப்பெற்ற ஒரு பூமாலையாகும். இதன் வேலைப்பாடு மிக அற்புதமானது. முத்துவடம் கோக்கப்பெற்று அழகுறும் அணி (இராகவன்: 2005: 122) எனச் சாத்தான்குளம் அ. இராகவன் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

1. 13. மாலை – பொன்னரிமாலை

மன்னர்கள் பொருள்தேடிவரும் பாணர்களுக்குத் தாமரைப்பூவினையும், விறலியர்க்கு மாலையினையும் தலையில் அணிவதற்குப் பரிசாகக் கொடுத்துள்ளனர். உரைகளில் பெரும்பான்மையும் மாலை என்பதற்குப் பொன்னரிமாலை என்றே குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. இவ்வணிகலனைப் பொன்னால் செய்து அதில் முத்துகளைக் கோர்த்துத் தலையில் அணிந்துள்ளனர் (பொருநர். 161 - 162) என்பதனை,

புனைஇருள் கதுப்பகம் பொலிய பொன்னின்
தொடைஅமை மாலை விறலியர் மலைய (பெரும்பாண். 485 – 486)

எனும் பாடல் வரிகளின் மூலம் அறியமுடிகின்றது.

1. 14. பிறை

பிறை என்பது மகளிரின் தலையணி (தமிழ்ப் பேரகராதி: 1982: 2722) எனச்
சென்னைப் பல்கலைக்கழகத் தமிழ்ப் பேரகராதி குறிப்பிடுகிறது. மேலும், சிறு
குழந்தைகளுக்கும் இவ்வணிகலன் அணியப்பட்டுள்ளது. பிறைவடிவில் பொன்னால்
செய்யப்பட்டு முத்துகள் பதித்து அணியப்பட்டுள்ளது என்பதை,

பொலம் பிறையுள் தாழ்ந்த புனைவினை உருள்கலன்
நலம்பெறும் கமழ்சென்னி நகையொடு துயல்வர (கலி. 81: 3 – 4)

எனும் பாடல் வரிகளின் மூலம் அறியமுடிகின்றது.

1. 15. மகரவாய்

மகரவாய் என்னும் அணிகலன் மகரம் என்னும் மீனின் வாய் வடிவில் அமைந்த
தலைக்கோலம் எனக் குறிப்பிடலாம். இது பொன்னால் செய்யப்பட்ட ஓர் அணிகலனாகும்.
இதனை,

நரந்தம் நாறு இருங்கூந்தல் எஞ்சாது நனிபற்றி
பொலம் புனை மகரவாய் நுங்கிய சிகிழிகை (கலி. 54: 5 – 6)

எனும் பாடல் வரிகளைக் கொண்டு அறியமுடிகின்றது.

1. 16. உத்தி

தெய்வ உத்தி சீதேவி என்றும் கூறப்பெறும். இது வட்டமானது. இராக்குடி போன்றது.
இது பொன்னால் செய்யப்பெற்று அழகிய சித்திர வேலைப்பாடு செய்யப்பட்டிருக்கும்.
இதனால் சித்திர உத்தி எனப்பட்டது (இராகவன்: 2005: 125). மேலும், இதனைத் திருமகள்
உருவம் பொறித்த தலையணி என உரைகளில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. இவ்வணிகலனைப்
பற்றி,

உத்தி பொறித்த புனைபூண் பருமத்து (கலி. 97: 14)
எனும் பாடலடியின் மூலம் அறியமுடிகிறது.

இவ்வாறு தலையில் அணியப்படும் அணிகலனை ஆண்கள், பெண்கள், குழந்தைகள் என அனைவரும் அணிந்துள்ளனர். தாமரை, தும்பைப் பூக்களால் ஆன தலையணிகலன்களை ஆண்களும், ஏனைய தலையணிகலன்களைப் பெண்களும், முஞ்சம், பிறை முதலிய அணிகலன்களைக் குழந்தைகளும் அணிந்துள்ளனர் என்பதை மேற்கண்ட தரவுகளால் அறியமுடிகின்றன.

2. நெற்றியணிகலன்கள்

நெற்றிப்பகுதியிலும் அணிகலன் அணியப்பட்டுள்ளது. அதுமட்டுமல்லாது தலைப்பகுதியில் அணியப்படும் அணிகலனோடு சேர்த்தும், தனியாகவும் அணியப்பட்டுள்ளது.

2. 1. வயந்தகம்

வயந்தகம் என்பது மகளிர் தலைக்கோலத்தின் தொங்கலுறுப்பு (தமிழ்ப் பேரகராதி: 1982: 3495) எனச் சென்னைப் பல்கலைக்கழகத் தமிழ்ப் பேரகராதியும், நெற்றியில் அணியும் ஒரு வகை அணி (விசுவநாதன்: 2007: 336) எனக் கலித்தொகை உரையாசிரியரும் குறிப்பிட்டுள்ளனர். மேலும், இது தலையணி. இது தலையினின்று நெற்றியில் தொங்குவதால் நுதல் அணி என்பாரும் உளர். இது ஆடும் மகளிர் விரும்பி தலைக்கோலத்தின்று நெற்றியில் தாழும்படி ஒரு வடமாகச் செருகி வைக்கப்படும் பொன் அணிகலனாகும். இது வேலைப்பாடுள்ளதாய் இருக்கும் (இராகவன்: 2005: 127) எனச் சாத்தான்குளம் அ. இராகவன் குறிப்பிட்டுள்ளார். ஆனால், இலக்கியத்தில் நெற்றியில் அணியப்பட்டுள்ளதாகவே குறிப்பிடப்பட்டுள்ளதால் இதனை நெற்றியணியாகவே கொள்ளலாம். இதனை,

புள்இமிழ் அகல்வயல் ஒலிசெந்நெல் இடைப்பூத்த
முள்அரைத் தாமரை முழுமுதல் சாய்த்து அதன்
வள்இதழ் உளநீடி வயங்கிய ஒரு கதிர்
அவைபுகழ் அரங்கின் மேல் ஆடுவாள் அணிநுதல்
வகைபெறச் செரீஇய வயந்தகம் போல், தோன்றும் (கலி. 79: 1 – 5)

எனும் பாடல் வரிகளின் மூலம் அறியமுடிகின்றது.

2. 2. பிறை

பிறை எனும் இவ்வணிகலன் தலையணிகலனாகும். இவ்வணிகலனோடு சேர்த்து நெற்றியணியையும் இணைத்துள்ளனர். இது பொன்னால் செய்யப்பட்டு முத்து பதிக்கப்பட்டுள்ளது. இவ்வணிகலன் குழந்தைக்கு அணிவிக்கப்பட்டுள்ளது (கலி. 81: 3 – 4).

2. 3. மகரவலயம்

மகரவலயம் எனும் இவ்வணிகலன் மகர மீன் வடிவமாகச் செய்யப்பட்ட அணிகலனாகும். இதனைப் பெண்கள் அணிந்துள்ளனர் (பரி. 10: 17).

2. 4. மகரப் பகுவாய்

மகரப் பகுவாய் எனும் இவ்வணிகலன், பொன்னால் செய்யப்பட்டுச் சுறாவினது திறந்த வாய் போன்று காணப்பட்டுள்ளது. இவ்வணிகலனைப் பெண்கள் அணிந்துள்ளனர் (திருமுரு. 25).

2. 5. திலகம்

திலகம் எனும் அணிகலனைப் பெண்கள் அணிந்துள்ளனர். திலகம் என்னும் ஒரு பொன் அணி முற்காலத்தில் நெற்றியில் தொங்குமாறு அணியப்பட்டிருந்தது. திலகம், சுட்டி வடிவமாய் நுதலில் தொங்கும் தலையணியின் உறுப்பாகும் (இராகவன்: 2005: 141) என இந்த அணிகலனைப் பற்றிச் சாத்தான்குளம் அ. இராகவன் குறிப்பிட்டுள்ளார். இதனை,

ஒள்ளுதல் யாத்த திலக அவிர்ஓடை (கலி. 97: 11)

எனும் பாடல் வரியினைக் கொண்டு அறியமுடிகின்றது.

3. கழுத்தணிகலன்கள்

கழுத்துப் பகுதியில் அணியப்படும் அணிகலன்களைக் கழுத்தணிகலன்கள் என அழைக்கப்படுகின்றன. அணிகலன்களில் கழுத்தணிகலன்கள் சிறப்புடையனவாகும். பேரணிகலன்களில் பெரும்பான்மையும் கழுத்தணிகலன்களாகவே திகழ்கின்றன. இவ்வணிகலன்கள் உலோகங்களால் உருவாக்கப்பட்டு அவற்றுள் முத்து மற்றும் கல்மணிகளைக் கொண்டு கோர்த்தும், பதித்தும் அணியப்பட்டுள்ளன. இவ்வணிகலன்களை ஆண்கள், பெண்கள், குழந்தைகள் உள்ளிட்ட அனைவரும் அணிந்துள்ளனர்.

3. 1. ஆரம்

கழுத்தணிகலன்களில் ஆரம் முதன்மையாகத் திகழ்கின்றது. ஆரம் எனும் சொல்லால் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள இவ்வணிகலன் பெரும்பான்மையும் முத்துகளால் உருவாக்கப்பட்டுள்ளதையே குறிப்பிடுகின்றது (புறம். 19: 18, அகம். 75: 12). ஆரம் எனும் சொல்லால் மட்டுமல்லாது முத்தாரம் எனக் குறிப்பாகவும் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. மேலும் ஆரமானது காழாரம், மணியாரம் எனவும் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. காழ் என்பதனை முத்து (கலி. 57: 19), வடம் (கலி. 86: 2) எனும் பொருளில் உரைகளில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

மேலும், இந்த முத்தாரமானது ஒற்றை வடம் முதல் பல வடங்களைக் கொண்டதாகக் உருவாக்கப்பட்டுள்ளது. ஒற்றை வடம் கொண்டதை ஒண்காழ் ஆரம்

(மதுரைக்: 716) எனவும், பல வடங்கள் கொண்டு உருவாக்கப்பட்டதைப் பல்காழ் முத்துஅணி ஆரம் (கலி. 79: 12) எனவும், மூன்று வடங்களாக உள்ளதைக் கதிர் விடு முக்காழ் (கலி. 80: 2, 86: 2), எனவும் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன. பல வடங்களைக் கொண்ட அணிகலனில், முத்து மட்டுமல்லாது பிற மணிகளும் பதித்து அணியப்பட்டுள்ளது (கலி. 85: 11 – 12).

மேலும், முத்துகள் பதித்து உருவாக்கப்பட்டதை முத்தாரம் (பரி. 21: 61), நித்திலம் (பரி. 10: 115), முத்தம் (கலி. 82: 14), தொடை (பரி. 6: 16) எனவும் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன. அவையல்லாது பொற்காசுகளைக் கொண்டு உருவாக்கப்பட்டதால், காசு அமை பொலங்காழ் (கலி. 85: 3) என்றும் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

மணியாரம் என்பது பல்வேறு மணிகளைக் கொண்டு உருவாக்கப்பட்டுள்ளது. இந்த ஆரம் பாம்பு, பிறை முதலிய வடிவங்களில் காணப்படுகின்றது. இதனை,

விரவுமணி ஒளிர்வரும், அரசுஉறழ் ஆரமொடு (புறம். 398: 27)

ஞாயிற்று அன்ன ஆய்மணி மிடைந்த

மதிஉறழ் ஆரம் மார்பில் புரள (புறம். 362: 1 – 2)

எனும் பாடலடிகளின் மூலம் அறியமுடிகின்றது. ஆரங்களை ஆண்களுள் அரசர், பெண்களுள் பரத்தை, பிற மகளிர், குழந்தைகள் அணிந்துள்ளனர். மேலும், மணியாரத்தை ஆண்களே அணிந்துள்ளனர். குறிப்பாக அரசர்கள் அணிந்துள்ளனர். செய்யவள் எனும் திருமகள், முருகன் என்று சொல்லப்படுகின்ற தெய்வங்களுக்கு அணிவித்துள்ளனர்.

3. 2. கோதை

கோதை எனும் அணிகலனை ஆண், பெண் என இருவரும் அணிந்துள்ளனர். பொன்னால் உருவாக்கப்பட்ட இவ்வணிகலன் முத்துகளால் பதிக்கப்பட்டுள்ளது. இவ்வணிகலனைப் பொன்னரிமாலை என உரைகளில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. பூவடிவமாகச் செய்யப்பட்ட பொன்அணி (இராகவன்: 2005: 142) எனவும் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. இதனை,

தண்கமழ் கோதை சூடிப் பூண்சுமந்து (பதிற். 88: 33)

எனும் பாடல் வரியினைக் கொண்டு அறியமுடிகின்றது.

3. 3. மாலை

கழுத்தணிகலன்களில் மாலை எனும் அணிகலனும் அடங்கும். மாலை எனும் அணிகலன் ஒற்றை வடமாகவும் பல வடமாகவும் காணப்பட்டுள்ளது.

3. 3. 1. ஒரு காழ் மாலை

ஒற்றை வடம் கொண்டது ஒரு காழ் மாலை (புறம். 291: 8) எனப்படும்.

3. 3. 2. மணிமருள் மாலை

பல்வேறு மணிகள் பதித்துப் பல வடங்களாக உருவாக்கப்பட்ட இந்த அணிகலனை ஆண்கள் அணிந்துள்ளனர். குறிப்பாகக் குழந்தைக்கு அணிவிக்கப்பட்டுள்ளது. இதனை,

சுரும்புஆர் கண்ணிக்குச் சூழ் நூலாக

அரும்புஅவிழ் நீலத்து ஆய்திதழ் நாளை

சுரும்பு ஆற்றுப் படுத்த மணிமருள் மாலை (கலி. 85: 7 – 9)

எனும் பாடல் வரிகளைக் கொண்டு அறியமுடிகின்றது.

மேலும், பல மணிகள் பதித்து உருவாக்கப்பட்ட அணிகலனைப் பூண் எனப் பொதுப்பெயராகவும் குறிப்பிட்டுள்ளனர்.

திருமணி பொருத திகழ்விடு பசும்பொன்

வயங்குகதிர் வயிரமோ றுறழ்ந்து பூண் சுடர்வர (பதிற். 16: 15 – 16)

எனும் பாடலடிகளும்,

திறல்விடு திருமணி யிலங்கு மார்பின் (பதிற். 46: 8)

எனும் பாடலடியும் இதனை விளக்குகிறது. இந்த அணிகலனைப் பெண்களில் விறலியும், ஆண்களில் அரசர்களும் அணிந்துள்ளனர்.

3. 4. வாடா மாலை

வாடா மாலை (நற். 90: 5) என்னும் இவ்வணிகலன், பொன்னரிமாலை என உரைகளில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. இவ்வணிகலனை நல்கூர் பெண்டிர் எனும் பரத்தையர்கள் என்பவர்கள் அணிந்துள்ளனர்.

3. 5. கோவை

கோவை என்பது பல வடங்களைக் கொண்டு செய்யப்பட்ட அணிகலனாகும். இவற்றில் பவள மணிகளைப் பதித்துள்ளனர். இவ்வணிகலன் குழந்தைகளுக்கு அணிவிக்கப்பட்டுள்ளது. இதனை,

மைஇல் செந்துகிர்க் கோவை (கலி. 85: 4)

எனக் குறிப்பாகவும்,

பெய்புல மூதாய்ப் புகர்நிறத் துகிரின்

மைஅற விளங்கிய ஆன்ஏற்று அவிர்பூண் (கலி. 85: 9 – 10)

எனப் பொதுச் சொல்லாகவும் கோவை என்னும் அணிகலன் சுட்டப்பட்டுள்ளது.

3. 6. மதாணி

மதாணி எனும் அணிகலன் சிறுகுழந்தைகளுக்கு அணிவிக்கப்பட்டுள்ளது. இவ்வணிகலன் கழுத்தில் அணியப்படும் அணிகலனின் தொங்கல் என உரைகளில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. இதனை,

திண்கதிர் மதாணி யொண்குறு மாக்களை (மதுரைக்: 461)

எனும் பாடல் வரிகளைக் கொண்டு அறியமுடிகின்றது.

3. 7. தார்

பொன்னால் செய்த மாலையைப் பொலந்தார் (மதுரைக். 590) எனக் குறிப்பிட்டு இருக்கலாம். இவ்வணிகலனை மாயோன் அணிந்திருந்ததாகக் குறிப்பு காணப்படுகிறது.

ஆரம், மாலை, கோவை என்பன பல வடங்களைக் கொண்டதாகவும், இவற்றில் பல்வேறு கல்மணிகள் பதித்து அணியப்பட்டுள்ளன என்பனவற்றை அறியமுடிகின்றன. இவற்றிற்கான பெயர்கள் இவ்வணிகலனின் வடிவங்களைக் கொண்டு குறிப்பிடப்பட்டிருக்கலாம். மேலும், கோதை, தார் என்பன பொன்னால் செய்யப்பட்ட மலர் மாலையினைக் குறிப்பிட்டிருக்கலாம்.

3. 8. வாடா வேம்பு

பொன்னால் உருவாக்கப்பட்ட வேப்பம்பூவினால் ஆன மாலையினையும் அணிந்துள்ளனர். இதனை,

அரண்பல கடந்த முரண்கொள் தானை

வாடா வேம்பின் வழுதி (அகம். 93: 8 – 9)

எனும் பாடல் வரிகளைக் கொண்டு அறியமுடிகின்றது.

3. 9. தாலி

தாலி எனும் அணிகலன் புலிப்பல்தாலி, ஐம்படைத்தாலி என இருவகைகளில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. இந்த அணிகலன் சிறார்களுக்கு அணியப்பட்டுள்ளது.

3. 9. 1. புலிப்பல்தாலி

புலிப்பல்தாலி எனும் அணிகலன் புலிப்பல்லைப் போன்று பொன்னால் உருவாக்கி அதனுள் மணிகளைப் பதித்து அணியப்பட்டுள்ளது. இதனைப் பெதும்பை பருவத்தைச் சார்ந்த கானவன் மகள் அணிந்துள்ளாள். இதனை,

..... பொன்னால்

புலிப்பற் கோத்த புலம்பு மணித்தாலி (அகம். 7: 17 – 18)

எனும் பாடல் வரிகளைக் கொண்டு அறியமுடிகின்றது.

மேலும், சிறுவர்களுக்கு அணியப்பட்டுள்ளதைப் பொன்னுடைத் தாலி (அகம். 54: 16), புலிப்பல் தாலிப் புதல்வர் புல்லி (குறுந். 161: 3), புலிப்பற் தாலிப் புன்றலைச் சிறாஅர் (புறம். 374: 9) எனும் சொற்களைக் கொண்டு அறியமுடிகின்றது.

அதாவது, புலிப்பல்லைப் பொன்னால் பொதிந்து கழுத்தில் அணியும் அணிகலனைப் புலிப்பல்தாலி என்பர். முற்காலத்தில் புலியோடு போராடி, வென்ற வீரன் தன் மனைவிக்குப் பரிசாக இந்த அணியை அணிவித்து வந்தான் (இராகவன்: 2005: 143) எனச் சாத்தான்குளம் அ. இராகவன் புறம். 374 ஆவது பாடலைச் சான்று காட்டிக் குறிப்பிட்டுள்ளார். ஆனால், அப்பாடலில் சிறுவர்கள் அணிந்ததாகவே குறிப்பு காணப்படுகிறது.

3. 9. 2. ஐம்படைத்தாலி

தாலி என்ற பொதுப் பெயராலேயே இலக்கியத்தில் குறிப்பிடப்பட்டிருந்தாலும் உரைகளில் ஐம்படைத்தாலி என்றே குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. ஐம்படைத்தாலி என்பது கழுத்திலே பிள்ளைகளணியும் பஞ்சாயுத உருவமைந்த அணி (தமிழ்ப் பேரகராதி: 1982: 578) எனச் சென்னைப் பல்கலைக்கழகத் தமிழ்ப் பேரகராதி குறிப்பிடுகிறது. பஞ்சாயுதம் என்பது திருமாலின் ஐம்படைகளான சங்கு, சக்கரம், கதை, கடகம், சாரங்கம் (இராகவன்: 2005: 142) என்பனவாகும்.

இவ்வணிகலனைச் சிறார்களுக்கு அணிவித்துள்ளனர். பின்னர் வளர்ந்த பிறகு அதைக் களைந்து விட்டுத் தாரினை அணிவித்துள்ளனர். இதனை,

..... தார்பூண்டு

தாலி களைந்தன்று மிலனே (புறம். 77: 6 – 7)

எனும் பாடல் வரிகளைக் கொண்டு அறியமுடிகின்றது.

3. 10. கண்ணி

பொன்னால் செய்யப்பட்ட அணிகலன்களுள் கண்ணியும் ஒன்றாகும் (புறம். 353: 2 – 3). இந்தக் கண்ணியினைப் பொன்னரிமாலை என உரைகள் குறிப்பிடுகின்றன. மேலும், குவளைப் பூவினாலான கண்ணியினையும் அணிந்துள்ளனர். அவற்றுள் மணிகள் பதிக்கப்பட்டுள்ள செய்தியையும் அறியமுடிகின்றது (புறம். 153: 7 – 8).

4. காதணிகலன்கள்

சங்க கால மகளிர் காதுகளிலும் அணிகலன்களை அணிந்துள்ளனர். இவ்வாறு காதினில் அணியப்படும் அணிகலனைக் காதணிகலன் எனக் குறிப்பிடலாம். இவ்வணிகலன்கள் குழை, சிறுகுழை, புல்லிகை முதலியனவாகும். இவ்வணிகலன்களைப் பெரும்பான்மை பெண்கள் அணிந்துள்ளனர். ஒரு சில சான்றுகளில் ஒரு குழையவன் (கலி. 105: 11), ஒருகுழை யொருவன் (பரி. 1: 5) எனக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளதால் இந்தச் சொற்கள் பலராமன், பலதேவன் ஆகியோரைக் குறிப்பிடுவதாக உரைகளில் காணப்படுகின்றன. எனவே, தெய்வங்களுக்கும் குழை எனும் அணிகலன் அணிவிக்கப்பட்டுள்ளது. மேலும் முருகனுக்கும் (திருமுரு. 86) குழை எனும் அணிகலன் அணிவிக்கப்பட்டுள்ளது.

4. 1. குழை

குழை என்பது காதணிகலன்களில் ஒன்று. இவ்வணிகலனை ஒண் குழை (மதுரைக். 703), வாரகுழை (நெடுநல். 139), கொடுங்குழை (நற். 120: 3), அவிர்குழை (அகம். 253: 27), கனங்குழை (பட்டினப். 24), அரிக்குழை (கலி. 109: 14), பூங்குழை (நெடுநல். 36), வடிவாரகுழை (கலி. 90: 8), பொலங்குழை (பெரும்பாண். 312), வினைக்குழை (பரி. 12: 87) எனப் பல பெயர்களில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன.

4. 1. 1. குழையின் தன்மை

குழையானது பொன்னால் செய்யப்பட்டுள்ளது (அகம். 351: 12). இது ஒளி பொருந்தியதாகவும் (நெடுநல். 139), வளைந்த (புறம். 304: 1), ஒள்ளிய தன்மை கொண்டதாகவும், பல்வேறு தொழிற் சிறப்புடையதாகவும் (பரி. 12: 87) காணப்பட்டுள்ளது. இந்தக் குழையானது மகர மீனின் வடிவம் கொண்டதாகவும் (கலி. 90: 8), பூத்தொழில் கொண்டதாகவும் (பதிற். 86: 11) காணப்பட்டுள்ளது. மேலும், இந்தக் குழையினுள் மணிகளைப் பதித்தும் அணியப்பட்டுள்ளது (அகம். 253: 27). இந்த அணிகலனை அரசியரும் (நெடுநல். 139), ஆயர்மகளும் (பரி. 12: 87) அணிந்துள்ளனர்.

4. 2. சிறுகுழை

சிறுகுழை என்பதைத் தாளுருவி எனும் காதணிகலன் என உரைகளில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. இவ்வணிகலனை ஆயர்மகள் அணிந்துள்ளாள். இதனை,

சிறுகுழை துயல்தரும் காதிற் பணைத்தோள்

குறுநெறிக் கொண்ட கூந்தல் ஆய்மகள் (பெரும்பாண். 161 – 162)

எனும் பாடலடிகளைக் கொண்டு அறியமுடிகின்றது. மேலும், இவ்வணிகலனைச் சாத்தான்குளம் அ. இராகவன் குறிப்பிடுகையில் பொன்னாற் செய்த காதணிகளில் ஒன்று தாளருவி. குடிப்பைக் காதலிட்டு அதைப் பெரிதாக்கிப் பின் தாளருவி அணிவர் (இராகவன்: 2005: 136) எனக் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

4. 3. புல்லிகை

புல்லிகை எனும் அணிகலனைப் பெண்கள் காதில் அணிந்துள்ளனர். இவ்வணிகலன் தொங்கும் தன்மை கொண்டதாய் அமைந்துள்ளது. இதனை,

..... யாப்பின் கீழ்

ஞால் இயல் மென்காதின் புல்லினை (கலி. 96: 10 – 11)

எனும் பாடலடிகளின் மூலம் அறியமுடிகின்றது.

4. 4. தொல்லியல் சான்றுகள்

கலைநயத்துடன் கூடிய பல்வேறு வடிவங்களைக் கொண்ட மண்ணாலான காதணிகலன்கள் உறையூர், திருகாம்புலியூர், காஞ்சிபுரம் போன்ற இடங்களில் கிடைத்துள்ளன. இந்தக் காதணிகலன்கள் பூ போன்ற வடிவத்திலும், வடிவமற்றதாகவும், கோணல்மாணலாகவும், பெரிய வடிவிலும், அதிக எடைகொண்டதாகவும் காணப்பட்டுள்ளது. இந்த ஊர்கள் மட்டுமல்லாது பூம்புகார், நாகப்பட்டினம் போன்ற இடங்களிலும் காதணிகலன்கள் கிடைத்துள்ளன. இந்தக் காதணிகலன்கள் கோயம்புத்தூர் தொல்லியல் அகழ்வைப்பகத்தில் வைக்கப்பட்டுள்ளன. இவை கொடுமணலில் கிடைக்கப்பெற்றுள்ளன.

-
1. R. Ponnusamy, 1987, Material culture of the Tamil (UPTO 300 AD) (Thesis), p. 142

The ear Ornaments made of terracotta with artistic designs were through the archaeological excavations conducted at the places like Uraiyur, Tirukampuliyur, Kanchipuram in the Stratas belonging to the early of the christion era. These ear ornaments were with flowered, geometric and zig – zag designs and were very heavy in size and weight.

கோயம்புத்தூர் அகழ்வைப்பகத்தில் வைக்கப்பட்டுள்ள சுடுமண் காதணிகள்

5. கையணிகலன்கள்

கைப்பகுதியில் அணியப்படும் அணிகலன்களைக் கையணிகலன்கள் என அழைக்கப்படுகின்றன. அவை தொடி, வளை, கடகம் முதலியனவாகும். தொடி பொன்னாலும், வளை சங்காலும் உருவாக்கப்பட்டுள்ளது.

5. 1. தொடி

தொடி எனும் அணிகலனைப் பெண்கள், குழந்தைகள் அணிந்துள்ளனர். தொடி ஒண்தொடி (ஐங். 92: 4), குறுந்தொடி (மதுரைக். 218), ஆய்தொடி (புறம். 117: 10), செறிதொடி (ஐங். 388: 3 – 4), விழுதொடி (அகம். 162: 14 – 15), பைந்தொடி (நற். 330: 9), சுடர்த்தொடி (நற். 370: 1), அவிர்தொடி (மதுரைக். 579), பொலந்தொடி (அகம். 356: 6), ஞெகிழ்தொடி எனப் பலப் பெயர்களில் ஆளப்பட்டுள்ளது. தொடி உலோகத்தாலும், தாவர பாகங்களாலும் உருவாக்கப்பட்டுள்ளது. இவற்றுள், உலோகத்தாலானதைப் பல்வேறு வகைகளாக வடிவமைத்து, அவற்றுள் முத்துகள் பதித்தும் உருவாக்கப்பட்டுள்ளது.

தொடி எனும் அணிகலனைப் பெரும்பான்மை பெண்களே அணிந்துள்ளனர். அப்பெண்களில் அரிவை, குறுமகள், கன்னி என்பவர்களும் அடங்குவர். இந்தத் தொடியைக் கையில் குறிப்பாக முன்கைப் பகுதியில் அணிந்துள்ளனர். இதனை,

தொடியணி முன்கை நீவெய் யோளொடு (அகம். 226: 11)

தொடிபிறழ் முன்கை யிளையோள் (புறம். 350: 10)

ஆகிய பாடல்களின் மூலம் அறியமுடிகிறது. மேலும் தொடி என்பது வளையல்கள் கழலா வண்ணம் முன்கையில் செறிய இடுமொரு குறுவளை என ஐங்குறுநூறு (சோமசுந்தரனார்: 2009: 747) உரையாசியர் குறிப்பிடுகின்றார். மேலும் இந்தத் தொடியைக் கைநிறையவும் அணிந்துள்ளனர் (கலி. 24: 8, 134: 27). எனவே, இந்தத் தொடியானது முன்கையில் அணிவதற்குச் சிறிய வடிவிலும் தோள் பகுதியில் அணிவதற்குப் பெரிய வடிவிலும் உருவாக்கியுள்ளனர் என்பதை இதன்மூலம் அறியமுடிகிறது.

5. 1. 1. தொடியின் தன்மை

தொடி எனும் அணிகலன் ஒளிவீச்சுக்கூடிய (குறுந். 243: 3), பிரகாசிக்கின்ற தன்மை கொண்டதாகவும் (மதுரைக். 579) காணப்பட்டுள்ளது. ஆதலால் இதைப் பொன்னால் செய்யப்பட்டதாக இருக்கலாம் என்பதைப் பொலந்தொடி, பொற்றொடி (அகம். 356: 6) எனக் குறிப்பிடப்படுவதிலிருந்து அறியமுடிகின்றது.

மேலும், இந்தத் தொடியானது சிறந்ததாகவும் (அகம். 162: 14 – 15), அழகிய நுண்ணிய ஆராய்ந்தமைந்த வேலைப்பாடுகளுடன் (அகம். 104: 16, 288: 4), சரியான அளவிலும் நெருக்கமாகவும் அணியப்பட்டுள்ளது (ஐங். 388: 3 – 4).

இந்தத் தொடியினை மடந்தை (ஐங். 92: 4), அரிவை (ஐங். 172: 1), குறுமகள் (அகம். 335: 26) பருவத்தினரும், விறலி (மலைபடு. 201) மற்றும் ஏனைய மகளிரும் அணிந்துள்ளனர். ஓரிடத்தில் பேய்மகள் அணிந்ததாகவும் (ஐங். 314: 1) குறிப்பு காணப்படுகிறது.

5. 1. 2. சிறார்கள் அணிந்த தொடி

சிறு பிள்ளைகளுக்கும் தொடி அணிவிக்கப்பட்டுள்ளது. இது அவிர்தொடி மற்றும் பொன்னால் செய்யப்பட்ட பொற்றொடியாகும் (அகம். 16: 5). அவிர்தொடியானது நண்டு கண்போல முழுவதும் சுற்றி அமைத்த பல அரும்பு வேலைப்பாடுகளுடன் அமைக்கப்பட்டுள்ளது. இதனை,

கையதை அலவன் கண்பெற அடங்கச் சுற்றிய

பலவுறு கண்ணுள் சிலகோல் அவிர்தொடி (கலி. 85: 6 – 5)

எனும் பாடல் வரிகளின் மூலம் அறியமுடிகின்றது. இந்தத் தொடியினைச் செல்வந்தர்களின் சிறுபிள்ளைகளே அணிந்துள்ளனர்.

5. 1. 3. தொடியும் சமுதாயமும்

தொடி எனும் அணிகலன் பெண்களுக்கு மங்கல அணிகலனாகவும் கருதப்பட்டுள்ளது. சிறு வயதிலிருந்தே தொடி அணிவிக்கப்பட்டாலும் திருமணமாகிக் கணவன் இறந்த பின்பு தொடியை அணிவிக்கும் மரபு காணப்படவில்லை. அந்தத் தொடியினை விலக்கியுள்ளனர் என்பதை,

கூந்தல் கொய்து குறுந்தொடி நீக்கி

அல்லி யுணவின் மனைவியோ டினியே (புறம். 250: 4 – 5)

தொடிகழி மகளிரிற் றொல்கவின் வாடிப் (புறம். 28: 6)

எனும் பாடல் வரிகளின் மூலம் அறியமுடிகின்றது. மேலும், தொடி என்னும் அணிகலனை அணிந்தவர்கள் செல்வச் செழிப்புள்ளவர்களாக இருந்துள்ளனர். அதாவது முதலில் தொடி கிடந்த முன்கையில் இப்பொழுது வலம்புரிச் சங்கினை அறுத்துப் பண்ணின வளையை அணிந்துள்ள செய்தியை,

பொலந்தொடி தின்ற மயிர்வார் முன்கை

வலம்புரி வளையொடு கடிகைநூல் யாத்து (நெடுநல். 141 – 142)

எனும் பாடல்களின் மூலம் அறியமுடிகிறது. மேற்கண்ட பாடல், பாண்டிமாதேவியின் துயரைவிட தொடி எனும் அணிகலனின் சிறப்பையே முக்கியமாகக் கூறியுள்ளது.

எனவே, தொடி எனும் இந்த அணிகலனைப் பெண்களும் குழந்தைகளும் அணிந்துள்ளனர். இது பல்வேறு வடிவங்களில் பொன்னால் செய்யப்பட்டுள்ளதை மேற்கூறப்பட்ட செய்திகளின் மூலம் அறியமுடிகிறது.

5. 2. வளை

வளை என்பது கையின் பகுதிகளில் அணியப்படும் வட்ட வடிவத்திலான ஒரு வகை அணிகலன் ஆகும். இந்த வளை, வளையல் (குறுந். 303: 4) எனவும், பறாஅப்பருந்து (கலி. 147: 37) எனவும் அழைக்கப்பட்டுள்ளது. இதனை மகளிரின் பல்வேறு பருவத்தினரும் அணிந்துள்ளனர். ஆண்கள் அணிந்ததாகக் குறிப்பில்லை. பெண்கள் வளையைத் தோள் பகுதியிலும் கையிலும் கையின் முன்பகுதியிலும் அணிந்துள்ளனர். இவ்வாறு அணியப்படும் உடற்பகுதியைக் கொண்டு தோள்வளை (குறுந். 252: 1) எனவும் கைவளை (பரி. 7: 46) எனவும் முன்கைவளை (ஐங். 218: 2) எனவும் அழைக்கப்படுகின்றது. முன்கைப் பகுதியை இறை எனப் பொருள்கொண்டு இறைவளை (குறுந். 289: 2) எனவும் அழைக்கப்படுகின்றது.

வளை அணிந்துள்ள கையை வளைக்கை (சிறுபாண். 136) என அழைத்துள்ளனர். வளையணிந்த பெண்களை வளைமகள் (பதிற். 23: 23) எனவும், வளையாள் (கலி. 121: 13) எனவும் வளையோர் (புறம். 242: 1) எனவும் அழைத்துள்ளனர்.

வளையின் பண்பினைக் கொண்டு வளையை இலங்கு வளை (ஐங். 68: 8 – 9), எல்வளை (அகம் 242: 13 – 15), வெல்வளை (அகம். 257: 2), ஆய்வளை (குறுந். 211: 1), உடைவளை (புறம். 90: 1), சிறுவளை (நற். 300: 5) எனப் பல பெயர்களில் அழைக்கப்பட்டுள்ளது. மேலும், வளை அணியப்பட்டுள்ள அளவைக் கொண்டு நிரைவளை (ஐங். 422: 4), சில்வளை (பதிற். 78: 3), செறிவளை (ஐங். 199: 4), தொகுவளை (குறுந். 15: 6), நேர்வளை (ஐங். 269: 3) எனவும் அழைக்கப்பட்டுள்ளது.

5. 2. 1. வளையின் தன்மை

வளை எனும் அணிகலன் ஒளி வீசக்கூடிய தன்மை உடையதாக, ஓசையுள்ளதாகக் காணப்பட்டுள்ளது (ஐங். 68: 8 – 9). மேலும், முன்கைப்பகுதியில் அணியும் அளவிற்குச் சிறியதாகவும் (நற். 300: 5), உடையும் தன்மையுடையதாகவும் அமைந்துள்ளது (புறம். 90: 1). அவையல்லாது முன்கைப் பகுதியில் வரிசையாகவும் ஒழுங்காகவும் அணியப்பட்டுள்ளது (குறுந். 15: 6). இந்த வளை இரட்டையாகவும் அணியப்பட்டுள்ளது (பரி. 12: 23).

இந்த வளையினைப் பெண்கள் அணிந்துள்ளனர். பெண்களுள் இளைய மங்கையரும் (மதுரைக். 159), குறுமகளும் (நற். 90: 9), விறலியரும் (மலைபடு. 46) அணிந்துள்ளனர். விறலி சில வளையல்களை மட்டுமே அணிந்துள்ளதால் சில்வளை விறலி (பதிற். 78: 3) என அழைக்கப்பட்டுள்ளாள்.

மேற்குறிப்பிடப்பட்ட இந்த வளையானது சங்கினால் உருவாக்கப்பட்டதாகும். இதனை, சுரிவளை (குறுந். 260: 3), புரிவளை (ஐங். 135: 2 – 3) ஆகிய சொற்களைக் கொண்டு அறியமுடிகிறது. மேலும், பவளத்தாலும் வெள்ளியாலும் ஆன வளையல்களையும் பெண்கள் அணிந்துள்ளனர்.

பவளத்தாலான வளையைப் பெண்ணொருத்தி அணிந்திருந்தாள். அதைக் கண்ட வேறொரு பெண் அந்த வளையை அணிய முடியாத நிலையில் இருப்பதால் பச்சைநிற குவளை மலர் பசுந்தண்டால் வளையை உண்டுபண்ணி அதை அணிந்துள்ளாள். இதனை,

வளை செறித்தாட் கண்டு அணிந்தாள் பச்சைக்
குவளைப் பசுந் தண்டு கொண்டு (பரி. 11: 101 – 102)

எனும் பாடல் வரிகளின் மூலம் அறியமுடிகின்றது. மேலும், வெள்ளியிலான வளையை அணிந்திருந்தமையை,

நீர்த்திரள் கடுக்கும் மாசில் வெள்ளிச்
சூர்ப்புறு கோல்வளை செறித்த முன்கை (அகம். 142: 16 – 17)

எனும் பாடல் வரிகளைக் கொண்டும் அறியமுடிகிறது.

5. 2. 2. வளையும் சமுதாயமும்

கடலில் இருந்து கிடைத்த சங்கிலிருந்து உருவாக்கப்பட்ட வளை சமுதாயத்தில் உள்ள அனைத்து மகளிராலும் அணியப்பட்டுள்ளது. சாதாரண மகளிர் மட்டுமல்லாது அரசியரும், செல்வந்தர் வீட்டுப் பெண்களும் வளையல்களை அணிந்துள்ளனர். ஆனால்,

வலம்புரிச் சங்கினாலான வளையல்களை மட்டும் அணிந்துள்ளனர். எனவே, சங்குகளில் வலம்புரிச் சங்கு சிறப்பிடம் பெற்றுள்ளதை அறியமுடிகிறது. இதனை,

பொலந்தொடி தின்ற மயிர்வார் முன்கை

வலம்புரி வளையோடு கடிகைநூல் யாத்து (நெடுநல். 141 – 142)

எனும் பாடல் வரிகளின் மூலம் அறியமுடிகின்றது. மேலும், தலையாலங்கானத்துச் செருவென்ற நெடுஞ்செழியனுடைய மனைவி பாண்டிமாதேவியின் கைகளில் தங்கத்தாலான தொடி அணிந்த கையில் வலம்புரிச் சங்கினாலான வளையல்களை அணிந்திருந்த செய்தியையும் அறியமுடிகிறது.

வளை அணியக்கூட முடியாத வறுமையின் நிலையில் பெண்கள் இருந்துள்ளனர் என்பதை,

பைங்கழை பொதிகளைந் தன்ன விளர்ப்பின்

வலையில் வறுங்கை யோச்சி (புறம். 253: 4 – 5)

எனும் பாடல்களின்வழி அறியமுடிகின்றது.

5. 2. 3. தொல்லியல் சான்றுகள்

சங்க இலக்கியங்களில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள அணிகலன்களில் சங்கு வளையே அகழ்வாய்வில் அதிகமாகக் கிடைத்துள்ளன. ஆனால், முழுமையாகக் கிடைக்கவில்லை. சங்கிலிருந்து அறுத்த துண்டுகளே கிடைத்துள்ளன. மேலும், செம்பினாலான வளையல்களும் அகழ்வாய்வில் கிடைத்துள்ளன. கொடுமணலில் 'நீலம், பச்சை, சிவப்பு, மஞ்சள், கருப்பு நிறங்களுடைய வளையல்களும் மணிகளும் கிடைத்துள்ளன (ராஜன்: 1994: 24).

பெண்கள், பொன், கண்ணாடி வளைகளில் வேலைப்பாடு செய்து அணிவதுபோல் அக்காலத்திலும் சங்கு வளையல்களின் மேற்பரப்பில் சிறிய அரத்தினால், நேர்க்கோடுகள், முக்கோணம், வளைந்த கோடுகள் செய்து அழகுபடுத்திப் பயன்படுத்தினர். சிலவற்றில் பொன்தகடுகளும் பதிக்கப்பட்டிருந்தன. செங்காவி வண்ணம் தீட்டப்பட்ட துண்டுகளும் அகழாய்வில் கிடைத்துள்ளன. இதன்மூலம் அக்கால மக்களின் அழகுணர்ச்சி நன்கு வெளிப்படுகின்றது. இத்தகைய சங்கு வளையல்களின் துண்டுகள், அரிக்கமேடு, வசுவசமுத்திரம், காஞ்சிபுரம், கொற்கை, உறையூர், காவிரிபூம்பட்டினம், கரூர், திருக்காம்புலியூர், அழகரை,

கொடுமணல், அழகன்குளம் ஆகிய இடங்களில் கிடைத்துள்ளன (வசந்தி: 1999: 64).

ஆண்டிப்பட்டி அகழாய்வில் கண்ணாடி வளையல் துண்டுகள் (Glass Bangle Pieces) அகழாய்வின் மேல் பகுதியின் மண் அடுக்குகளில் 17ம், சங்கு வளையல் துண்டுகள் (Sheel Bangle Pieces) அகழாய்வின் கீழ்ப்பகுதி மண் அடுக்குகளில் 32 ம் கிடைத்துள்ளன. இவ்விருவகைகளில் சங்கு வளையல் துண்டுகளே குறிப்பிடத் தக்கவைகளாகும். இச்சங்கு வளையல்கள் கடலில் கிடைக்கும் சங்குகளை வட்டமாக அரிந்து மகளிரும் குழந்தைகளும் அணியப் பயன்படுத்தப்பட்டவையாகும். இவ்வகைச் சங்கு வளையல்கள் தமிழகத்தில் கி. மு. 3 ஆம் நூற்றாண்டு முதலே புழக்கத்தில் இருந்து வந்துள்ளன. இவ்வகழாய்வில் அகழாய்வுக் குழி எண் - 6, 9 மற்றும் 10 ஆகியவற்றில் இவை கிடைத்துள்ளன. அவைகளில் சில மெல்லியதாகவும் சில பட்டையாக அகலமானதாகவும் அமைந்துள்ளன. மெல்லியதாக உள்ளவற்றைக் குழந்தைகளும் பட்டையாக வேலைப்பாடுகளுடன் கூடிய வளையல்களைச் சிறுமியரும் பெண்டிரும் அணிந்திருக்கலாம். பலவற்றில் பல்வேறு வகையான வேலைப்பாடுகள் அமைந்துள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது. சங்கு வளையல் துண்டுகளும் அவற்றைச் செய்ய பயன்படுத்திய அறுத்த நிலையிலான சங்குகளும் அழகன்குளம் அகழாய்வில் அதிக அளவில் கிடைத்திருப்பதுடன் தமிழகத்தின் பெரும்பாலான அகழாய்வுகளில் கிடைத்திருப்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது (ஸ்ரீதர்: 2005: 25 – 26).

கொடுமணலில் கிடைத்த பொருட்களாக, ‘மணிகள், வளையல்கள், சுருள்கள் போன்றவை தங்கத்தினால் உருவாக்கப்பட்டன. சில தங்க ஆபரணங்களில் மட்டுமே செம்பு அதிகமாகக் கலக்கப்பட்டிருந்தது. அதனை அவற்றின் பச்சை நிறத்தால் அறியலாம். பொதுவாக இவை நல்ல நிலையிலேயே கிடைத்தது. சில மணிகளின் மேல் தங்கத் தகடு சுற்றப்பட்டிருந்தது’ (இராஜன்: 1994: 23).

மேலும், இவ்வாறு கிடைத்த சங்கு வளையல்களின் சில துண்டுகளும், வளையலுக்காக அறுத்த சங்குகளும், செம்பு வளையல்களும் தமிழ்நாடு தொல்லியல் துறை சார்ந்த அகழ்வாய்வுப்பணிகளில் வைக்கப்பட்டுள்ளன.

கரூர் அகழ்வைப்பகம், கரூரில் கிடைத்த சங்கின் அறுத்த துண்டுகள்

பூம்புகார் அகழ்வைப்பகம், வளையலுக்காக அறுத்த சங்குகள்.

செம்பு வளையல், ஆலாந்துறை, சங்ககாலம்

5. 3. கடகம்

கடகம் என்னும் அணிகலன் முன்கைப் பகுதியில் அணியப்பட்டுள்ளது. இந்த அணிகலனை அரசர்கள் அணிந்துள்ளனர். இதனை,

..... ஒருகை

முடியொடு கடகம் சேர்த்தி (முல்லைப். 75 – 76)

முடைசெறி முன்கைக் கடகமோ டத்தனன் (புறம். 150: 21)

எனும் பாடல் வரிகளைக் கொண்டு அறியமுடிகின்றது.

கடகம் எனும் அணி ஆண்களும், பெண்களும் கைகளில் அணிந்து வரும் ஒரு கையணியாகும். இது மகர மீன் கவ்விய கொடி வடிவம் உடையதாக இருந்தது. இக்கடகம் இலை வடிவமும் பெற்றிருந்தது. சூடகமும் கடகமும் ஒன்றென்று சிலர் கூறுகின்றனர் (இராகவன்: 2005: 157) எனச் சாத்தன் குளம் அ. இராகவன் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

6. தோளணிகலன்கள்

கையின் தோள் பகுதியிலும் அணிகலனை அணிந்துள்ளனர். அவை, தொடி, கழல் தொடி, விழுதொடி, கோல் தொடி, தோள் வளை, வாகு வலையம், வந்திகை முதலியனவாகும். தோள் பகுதியில் அணியப்படும் இந்த அணிகலன்களைப் பெரும்பான்மையும் பெண்கள் அணிந்துள்ளனர்.

6. 1. தொடி

தொடி எனும் அணிகலனைப் பெண்கள் கையின் முன்பகுதியில் அணிந்துள்ளனர். ஆண்கள் தோள் பகுதியில் அணிந்துள்ளனர். இந்த அணிகலனை ஆண்கள் வீரத்தின் பொருட்டு அணிந்துள்ளனர் (பதிற். 90: 50). அரசர்களும் (புறம். 337: 4 – 5) தொடியினை அணிந்துள்ளனர். இந்தத் தொடியானது ஒளி வீசும் தன்மை உடையதாகக்

காணப்பட்டுள்ளது (பதிற். 90 : 50). குறிப்பாகப் போர்வீரர்கள் கோல் தொடியினை அணிந்துள்ளனர் (நற். 48: 6). இது ஓசையுண்டாகுமாறு அமைக்கப்பட்டுள்ளது (நற். 48: 6). மேலும், கழன்று விழும் நிலையில் உள்ள கழல் தொடியினை அரசர்கள் (புறம். 91: 2) அணிந்துள்ளனர். அவையல்லாது, வீரர்கள் தோளில் அணிந்த விழுதொடி, வீரத்தொடி (பதிற். 81: 10) என அழைக்கப்பட்டுள்ளது.

6. 2. தோள்வளை

ஆண்கள், வளை என்னும் அணிகலனைத் தோள் பகுதியில் அணிந்துள்ளனர். இதனை வீரர்கள் அணிந்துள்ளனர் (பரி. 9: 55).

6. 3. வாகுவலயம்

வாகுவலயம் எனும் இந்த அணிகலன் தோளில் அணியப்படும் அணிகலனாகும் (பரி. 7: 46 – 48). இது தோளணி வலயம் (பரி. 13: 52) என்றும் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. இதனை ஆண்கள், பெண்கள் என இருபாலரும் அணிந்துள்ளனர்.

6. 4. வந்திகை

வந்திகை என்னும் அணிகலன் தோள் பகுதியில் அணியப்படும் அணிகலனாகும். இந்த அணிகலனைப் பெண்கள் அணிந்துள்ளனர் (மதுரைக். 415).

7. விரலணிகலன்கள்

கைகளில் மட்டுமல்லாது விரல்களிலும் அணிகலனை அணிந்துள்ளனர். இவ்வணிகலன் விளக்கம், மோதிரம், மணி, மோசை, சிறுதாழ் எனப் பல பெயர்களில் சுட்டப்பட்டுள்ளது. இவ்வணிகலன்கள் பல்வேறு வடிவங்களில் செய்யப்பட்டுள்ளன. இது பொன்னால் செய்யப்பட்டு மணிகள் பதிக்கப்பட்டுள்ளது.

7. 1. விளக்கம்

விளக்கம் என்னும் அணிகலனை ஆண், பெண் என இருவரும் அணிந்துள்ளனர். இந்த அணிகலன் பொன்னால் செய்யப்பட்டு மணிகள் பதிக்கப்பட்டுள்ளது (மதுரைக். 719 – 720). இது வாளை மீன் வாயைத் திறந்தார் போன்ற வடிவத்தில் செய்யப்பட்டுள்ளது. சிவப்பு நிறம் கொண்டதாகவும் காணப்பட்டுள்ளது. இதனை,

வாளை பகுவாய் கடுப்ப வணக்குறுத்துச்

செவ்விறற் கொளீஇய செங்கேழ் விளக்கத்துப் (நெடுநல்: 143 - 144)

எனும் பாடல் வரிகளின் மூலம் அறியமுடிகின்றது. இந்த அணிகலனை உரைகளில் முடக்கம் எனவும், கிளிச்சிறை என்னும் பொன்னாற் செய்த மோதிரம் எனவும்

குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. இவ்வணிகலனைச் சமுதாயத்தில் உயர்நிலையில் உள்ள அரசனும் அரசியும் அணிந்துள்ளனர்.

7. 2. மோதிரம்

மோதிரம் என்னும் அணிகலன் சுறா வடிவில் செய்யப்பட்டுள்ளது. இதனை ஆண்கள் அணிந்துள்ளனர். இதனை,

சுறா ஏறு எழுதிய மோதிரம் தொட்டாள் (கலி. 84: 23)

எனும் பாடலடியின் மூலம் அறியமுடிகின்றது.

7. 3. மணி

மணி என்னும் விரலணிகலனை ஆண்கள் அணிந்துள்ளனர் (அகம். 386: 12 – 13).

7. 4. மோசை

மோசை எனும் விரலணிகலனைப் பெண்கள் அணிந்துள்ளனர். இந்த அணிகலன் கையில் அணியப்படும் வளையோடு சேர்த்து அணியப்பட்டுள்ளது. இந்த அணிகலன் அணியப்பட்ட தன்மையை நோக்குகையில் வாழையின் வளைந்த மடலில் இருந்து தோன்றிய கூரிய நுனியைக் கொண்ட குவிந்த மொட்டு போல காணப்பட்டுள்ளது. இதனை

படுநீர் சிலம்பில் கலித்த வாழைக்
கொடுமடல் ஈன்ற கூர்வாய்க் குவிமுகை
ஒள்இழை மகளிர் இலங்க வளைத் தொடும்
மெல்விரல் மோசை போல (நற். 188: 1 – 4)

எனும் பாடலடிகளின் மூலம் அறியமுடிகின்றது.

7. 5. தாழ்

தாழ் என்னும் விரலணியைப் பெண்கள் அணிந்துள்ளனர் (நற். 120: 3 – 4).

7. 6. தொல்லியல் சான்றுகள்

தொல்லியல் அகழாய்வுகளில் சோழரின் முத்திரை மோதிரம் கிடைக்கப்பெற்றுள்ளது. தஞ்சாவூர் மாவட்டத்தைச் சார்ந்த வெண்ணாறு என்ற இடத்தில், கி. பி. 2 ஆம் நூற்றாண்டைச் சார்ந்த, 4. 3 கிராம் எடையுள்ள செம்பினாலான மோதிரம் கிடைத்துள்ளது.

இந்த மோதிரத்தின் முகப்புப் பக்கத்தில் வலதுபக்கம் நோக்கி நிற்கும் கோழி (சேவல்) ஒன்றும், கோழியின் வாய்ப்பகுதியில் யானை ஒன்றும், யானையின் கீழே அமர்ந்த நிலையில் புலி ஒன்றும் முத்திரை முறையில் உள்ளது (ஆறுமுகசீதாராமன்: 2009: 108).

ஆண்டிப்பட்டி அகழாய்வில் சிறிய குழந்தைகள் அணியும் தங்க மோதிரமும் (ஸ்ரீதர்: 2005: 26), கொடுமணல் அகழ்வாய்வில் தங்கத்தினாலான மோதிரமும் (இராஜன்: 1994: 14), பொருந்தல் அகழாய்வில் சாதாரண மோதிரமும் (ராஜன்: 2009: 110) கிடைத்துள்ளன.

கரூர் அமராவதி ஆற்றுப்படுக்கையில் கிடைத்த பொன்னாலான இலச்சினை மோதிரம் மிகவும் சிறப்பானது. இதன் முகப்பில் ஒரு குழிவான நீள்வட்டம் அமைக்கப்பட்டுள்ளது. அதனுள் ஒரு தலைவனும் தலைவியும் இணைந்து நிற்கும் கோலம் இலச்சினையாகப் பொறிக்கப்பட்டுள்ளது. இது சங்க காலத்தைச் சார்ந்தது என்றும் கூறலாம். சங்க கால சிற்பக் கலைக்கு எடுத்துக்காட்டாகக் கிடைத்துள்ள முதல் புறச்சான்று என்ற தனிச்சிறப்பினை இச்சிற்ப மோதிரம் பெறுகிறது (ஸ்ரீதர்: 2011: 29).

மேலும், கரூர் அகழாய்வில் கி. மு. 1 ஆம் நூற்றாண்டைச் சார்ந்த வட்ட வடிவம் மற்றும் முட்டை வடிவம் கொண்ட மோதிரங்கள் கிடைத்துள்ளன. இதில் தமிழ் பிராமி எழுத்தும், பிராகிருத எழுத்தும் பொறிக்கப்பட்டுள்ளன. அதோடு கி. பி. 2 ஆம் நூற்றாண்டைச் சார்ந்த மோதிரமும் கிடைத்துள்ளது. தங்கத்தால் மட்டுமல்லாது கி. மு. 1ஆம் நூற்றாண்டைச் சார்ந்த வெள்ளியினாலான நான்கு மோதிரங்களும் கிடைத்துள்ளன. இவற்றிலும் தமிழ் பிராமி எழுத்துகள் பொறிக்கப்பட்டுள்ளன. மேலும், செம்பாலான மோதிரங்கள் இரண்டு கிடைத்துள்ளன. இது வரலாற்றுக் காலத்தின் தொடக்கக் காலக் கட்டத்தைச் சார்ந்தவையாக உள்ளன.

8. இடுப்பணிகலன்கள்

சங்க காலப் பெண்கள் இடுப்பில் பல்வேறு வகைப்பட்ட அணிகலன்களை அணிந்துள்ளனர். இந்த அணிகலன்களை இடுப்பணிகலன்கள் எனக் கூறலாம். இவை,

2. Udaya Narayana Singh (Chief Editor): 2007, (pgs. 15 – 17)

A good number of finger rings used as seals were reported in Tamilnadu and particularly most of these discoveries were particularly from karur Many finger rings with some figures on them were discovered and they are assigned to the early historical period. Some of these rings have the royal emblem of the Sangam dynasties. They were mostly made of copper.

பொன், மணி, முத்து ஆகியவற்றால் உருவாக்கப்பட்டுள்ளன. இவை, மேகலை, காஞ்சி, பருமம், தொடலை, பாண்டில் எனப் பல பெயர்களில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன.

8. 1. மேகலை

மேகலை எனும் அணிகலன் இடுப்புப் பகுதியில் ஆடையின் உள்ளே அணியப்பட்டதாகவும் (பரி. 7: 46 – 47), மேகலை ஏணிப்படுகாலை நன்றாக இறுகுமாறு அதன் தாளைப் பூட்டிக் கொண்டனர் எனவும் உரைகளில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன.

..... மேகலை

ஏணிப்படுகால் இறுகிறுகத் தாள் இடிஇ (பரி. 10: 10 – 11)

எனும் பாடல் வரிகளின் மூலம் மேகலை எனும் அணிகலனைப் பற்றி அறியமுடிகிறது.

அதாவது, மகளிர் மேகலையாகிய ஏணிப்படுகாலை இடுப்பில் அணிந்துள்ளனர். அம்மேகலையில் இருகோவை முதல் முப்பத்திரண்டு கோவை வரை உண்டு. கோவைகள் ஒவ்வொன்றும் ஏணிப்படிபோல் ஒன்றனுக்கு ஒன்று வடம் உயர்ந்து காணப்படுவதால் இதனை ஏணிப்படுகால் என்பர். மேகலை வடத்தின் இருமுனையையும் இணைத்து இறுக்கித் தாள் பூட்டிக் கொள்வர் (சுப்பிரமணியன்: 2007: 274) என்று இவ்வணிகலனைப் பற்றி பரிபாடல் உரையாசிரியர்கள் குறிப்பிட்டுள்ளனர். மேலும், இந்த நுசுப்பணி, எட்டு பவளக் கோவைகளால் ஆனது. இரு பவளக்கோவை கொண்ட மேகலை என்றும் ஏழு பவளக்கோவை கொண்ட மேகலை என்றும் இருவகைகள் உண்டு (இராகவன்: 2005: 166) எனச் சாத்தான்குளம் அ. இராகவன் குறிப்பிட்டுள்ளார். மேலும், ஏணிப்படுகால் என்பதனை மேகலை இனத்தைச் சேர்ந்த தனி ஒரு அணிகலன் (இராகவன்: 2005: 165) எனவும் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

8. 2. காஞ்சி

காஞ்சி எனும் அணிகலனும் இடுப்பில் அணியப்படும் இடுப்பணிகலன் ஆகும். இவ்வணிகலன் எண்வடமாய் (பாலசுப்பிரமணியன்: 2007: 177) ஆடையின் புறத்தே அணியப்படும் அணிகலனாகும் (பாலசுப்பிரமணியன்: 2007: 175). இதனை,

..... புனைதுகில்

மேகலை காஞ்சி

(பரி. 7: 46 – 47)

எனும் பாடல் வரிகளைக் கொண்டு அறியமுடிகிறது. புனல்நீராடும் போது இவ்வணிகலனை அணிந்ததாகக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. மேலும், இவ்வணிகலனும் மேகலை இனத்தைச் சேர்ந்தது (இராகவன்: 2005: 166) எனச் சாத்தான்குளம் அ. இராகவன் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

8. 3. பருமம்

பருமம் எனும் இடுப்பணிகலன் மேகலையின் ஒரு வகையாகும் (மோகன்: 2007: 50). இந்த அணிகலன் பதினெண்கோவையைக் கொண்டதாகவும், பதினாறு கோவை கொண்ட அரைப்பட்டிகை (இராகவன்: 2005: 166) எனவும் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன. பருமம் எனும் அணிகலனைப் பற்றி,

..... இன்னகைப்
பருமந் தாங்கிய பணிந்தேந் தல்குல்
மாசின் மகளிரொடு (திருமுரு. 145 – 147)

எனும் பாடல் வரிகளின் மூலம் அறியமுடிகிறது.

8. 4. தொடலை

தொடலை எனும் இவ்வணிகலனும் இடுப்புப் பகுதியில் அணியப்பட்டுள்ளது. இதனை,

தொடலை யல்குற் றொடித்தோண் மகளிர் (புறம். 339: 6)

எனும் பாடல் வரியின்மூலம் அறியமுடிகின்றது.

8. 5. பாண்டில்

பாண்டில் எனும் இவ்வணிகலன் மணிகள் வரிசையாக அழுத்தப்பட்டுப் பொன்னால் உருவாக்கப்பட்டுள்ளது. இதனை,

பொலம்பசம் பாண்டிற் காசுநிரை யல்குல் (ஐங். 310: 1)

எனும் பாடல்வரியின் மூலம் அறியமுடிகிறது. மேலும், பாண்டில் என்பது வட்டவடிவமாகச் செய்யப்பட்ட அணிவகையெனத் தெரிகிறது. அதைச் சுற்றிலும் பொன்னாலான காசுகள் கோர்க்கப்பட்டன என்பர். இதனைப் பொன்னாலான பாண்டிலாகிய பொன்னருங்கலம் என்று விளக்கி இடுப்பைச் சுற்றி அணிவது என்று விளக்குவாரும் உளர் (தட்சிணாமூர்த்தி: 2007: 699) என ஐங்குறுநாறு உரையாசிரியர் குறிப்பிட்டுள்ளார். அவையல்லாது மேகலையைப் போன்று நுசுப்பணி பாண்டில். இது மேகலையோடு சேர்த்து அணியப்படும் அணிகலனாகும் (இராகவன்: 2005: 166) எனச் சாத்தான்குளம் அ. இராகவன் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

8. 6. மணியணி

பொன்னொடு மணியினையும் இணைத்து மணி என்னும் இடுப்பணிகலனை அணிந்துள்ளனர். இதனை,

..... பொன்னொடு

மணிமிடை அல்குல் மடந்தை (குறுந். 274: 6 – 7)

எனும் பாடல்வரிகள் உணர்த்துகின்றன. மேலும், கொங்கு நாட்டினர் மணியினை இடையில் கட்டி ‘உள்ளி’ எனும் விழாவின்போது ஆடியுள்ளனர். ஆனால், எவ்வகையான மணி என்பதற்கான குறிப்புகள் இல்லை. இதனை,

..... கொங்கர்

மணியரை யாத்து மறுகின் ஆடும்

உள்ளி விழவின் அன்ன (அகம். 368: 16 – 18)

எனும் பாடல்வரிகள் உணர்த்துகின்றன.

8. 7. கோவை

கோவை எனும் அணிகலனும் இடுப்பில் அணியப்பட்டுள்ளது. பசிய மணிகள் கோர்க்கப்பட்டுப் பல வடங்களைக் கொண்டு அமைந்துள்ளன. இது திருக்கோவை (பரி. 6: 15) என்றும் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. இவ்வணிகலனை, உரைகளில் மேகலை என்றே குறிப்பிட்டுள்ளனர். இதனை,

பயிலிரும் பிணையற் பசங்காழ்க் கோவை

அகலமை அல்குல் பற்றிக் (அகம். 385: 12 – 13)

எனும் பாடல் வரிகளைக் கொண்டு அறியமுடிகிறது. மேலும், இடுப்பில் அணியப்படும் அணிகலனைப் பொதுச்சொல்லாகவும் குறிப்பிட்டுள்ளனர். அவை, பல்காழ் (பொருநர். 39), பல்காசு (அகம். 75: 19) பொலன்காழ் (அகம். 387: 7), பொலங்காசு (அகம். 269: 15), பொலஞ்செய் பல்காசு (புறம். 353: 2), பல்கலை (கலி. 56: 11), சில்காழ் (திருமுரு. 16), பசங்காழ் (அகம். 167: 2), பைங்காழ் (பெரும்பாண். 329) எனப் பல சொற்களில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன. இச்சொற்களுக்கு உரைகளில் மேகலை எனும் அணிகலன் எனப் பொருள்விளக்கம் கூறப்பட்டுள்ளது. இவ்வணிகலன்களைப் பாடினி, சூர மகளிர், குறுமகள், செல்வந்த மகளிர் ஆகியோர் அணிந்துள்ளனர்.

மேற்கூட்டப்பட்ட அணிகலன்கள் அனைத்தும் பெரும்பான்மை பொன்னாலும் மணியாலும் உருவாக்கப்பட்டுள்ளன. அதனால் இவ்வணிகலன்களை அணிந்தவர்கள் சமுதாயத்தில் மேம்பட்ட நிலையில் உள்ளவர்களாலேயே அணிந்திருக்க முடியும் என அறியமுடிகின்றது.

9. காலணிகலன்கள்

சங்க கால மக்கள், பொன்னாலான அணிகலன்களைக் காலில் அணிந்துள்ளனர். அவற்றில் கல்மணிகளைப் பதித்தும் அணிந்துள்ளனர். அவை கிண்கிணி, கழல், சிலம்பு முதலியனவாகும். இவ்வணிகலன்கள் ஒவ்வொன்றும் ஒவ்வொரு சிறப்பினைக் கொண்டு திகழ்ந்துள்ளன.

9. 1. கிண்கிணி

கிண்கிணி எனும் அணிகலனைக் குழந்தைகளும், பெண்களும் அணிந்துள்ளனர். சிறப்பாக இவ்வணிகலன் குழந்தைகளுக்கு அணிவிக்கப்பட்டுள்ளது.

குழந்தைகளுக்கு அணிவிக்கப்படும், கிண்கிணி என்னும் அணிகலன் தேரை (கலி. 86: 9), மற்றும் தவளையின் வாய் (குறுந். 143: 2) போன்ற வடிவிலும், குரும்பை (நற். 269: 1) வடிவிலும் உருவாக்கி பொன்னால் செய்யப்பட்டுள்ளது.

தவளையின் வாய்போன்ற அமைப்பில் காணப்படும் கிண்கிணியில் கொன்றை மலரின் அரும்புகள் போன்று காசுகள் இடப்பட்டுள்ளது. அதாவது கிண்கிணி சிறுவர்களின் காலில் அணியப்படும் ஒருவகை அணிகலன். தவளையின் வாய்போல் பிளந்து காணப்படுவது. ஒலிப்பதற்குரிய பரல் இடுவதற்காக அதன்வாய் அமைக்கப்படும். பரல்களாய் விளங்கும் பொற்காசுகளின் வடிவம், கொன்றைப் போதுபோல் பொன்னிறமாகவும், உருண்டும் அழகுடன் விளங்கும் (விசுவநாதன்: 2007: 342) எனக் கிண்கிணி எனும் அணிகலனைப் பற்றி கலித்தொகை உரையாசிரியர் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

கிண்கிணி எனும் இந்த அணிகலனைச் செல்வந்தர் மற்றும் அரச வம்சத்தைச் சார்ந்த குழந்தைகளே அணிந்துள்ளனர். இதனை,

செல்வச் சிறாஅர் சீறடிப் பொலிந்த

தவளை வாய் பொலஞ்செய் கிண்கிணிக்

காசின் அன்ன போதுஈன் கொன்றை (குறுந். 148: 1 – 3)

எனும் பாடல் வரிகளைக் கொண்டு அறியமுடிகிறது.

மேலும், அரச வம்சத்தைச் சார்ந்த தலையாலங்கானத்துச் செருவென்ற பாண்டியன் நெடுஞ்செழியன் சிறுவயதில் கிண்கிணியை அணிந்துள்ளான். பின்னர் அவன் கழலினை (புறம். 77: 11) அணிந்த செய்தியையும் அறியமுடிகிறது.

தெங்கு மற்றும் பனைகளின் இளங்காயான குரும்பை போன்ற வடிவில் அமைக்கப்பட்ட கிண்கிணியின் உள்ளே மணிகள் இடப்பட்டுள்ளன (நற். 269: 1 – 2). மேலும், கல்மணியையும், பிறவற்றையும் உள்ளீடு பொருட்களாக இடப்பட்டுள்ளன.

இந்தக் கிண்கிணியானது, பொன்னை நன்றாக உருக்கி இரண்டு வடங்களாக அமைத்து நெருப்பிலிட்டு அழகிய நிறம் உண்டாக்கப் பெற்றுள்ளது (கலி. 85: 1 – 2). அவையல்லாது, மகளிரும் பொன்னால் செய்த கிண்கிணியை அணிந்துள்ளனர் (அகம். 254: 3). இந்தக் கிண்கிணியைச் சூரர மகளிர், பரத்தை மற்றும் அரசியர்கள் அணிந்துள்ளனர். அவர்கள் அணிந்த கிண்கிணியிலும் மணிகள் இடப்பட்டுள்ளன (பதிற். 52: 18 – 20).

எனவே, கிண்கிணி எனும் இந்தக் காலணிகலனைச் சமூகத்தில் உயர்ந்த நிலையில் உள்ள செல்வந்தர்களே அணிந்துள்ளனர் என்பதை அறியமுடிகிறது.

9. 2. கழல்

கழல் எனும் அணிகலன் வீரத்தின் பொருட்டு ஆண்கள் காலில் அணிந்துள்ளனர். இந்தக் காலணிகலனை அரசர்கள், போர் வீரர்கள், கொள்ளைத் தொழிலையுடைய மறவர்கள், மற்றும் பிற ஆண்கள் என அனைவரும் அணிந்துள்ளனர். தெய்வங்களுள் முருகனுக்கும் அணிவிக்கப்பட்டுள்ளது.

இந்தக் கழலானது ஆய்கழல் (குறுந். 15: 4), வான்கழல் (குறிஞ். 126), பெருங்கழல் (ஐங். 206: 4), செறிகழல் (ஐங். 389: 1), புனைகழல் (அகம். 143: 12), பொறிகழல் (பதிற். 30: 40), பொலங்கழல் (பதிற். 31: 31), தொடுகழல் (அகம். 75: 6), மாக்கழல் (பதிற். 37: 8), திருந்துகழல் (அகம். 309: 11), ஒண்தொழில் கழல் (பெரும்பாண். 102) எனப் பல பெயர்களால் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன.

9. 2. 1. கழலின் தன்மை

கழல் பொன்னால் செய்யப்பட்டுள்ளது (பதிற். 31: 31). இது பெரியதாகவும் (பதிற். 37: 8), அழகியதாகவும் (குறுந். 15: 5) காணப்பட்டுள்ளது. அவையல்லாது பல்வேறு தொழில் நுட்பங்களுடனும் (பெரும்பாண். 102), ஒலிக்கின்ற தன்மை கொண்டதாகவும் வடிவமைக்கப்பட்டுள்ளது (அகம். 295: 11).

இதனை, வீரரணியும் கழல் முல்லையரும்பு போல வேலைப்பாடமைந்தவை யாதலால், அவை வீரர் தம்முடைய காலை முன்னும் பின்னும் பக்கத்தும் புடை பெயர்த்து வைத்துத் தாவடியிட்டுப் பொருங்கால் பிறர் கழலோடும் நிலத்திற் கிடக்கும் பிறவற்றோடும் உடைப்புண்டு அரும்புகள் உதிர்ந்து மழுங்கி விடுதலைப் பறைதலென்று கூறுகின்றாராதலால், போரின் கண் களத்தைத் தமதாக்கிக் கொள்ளும்

முயற்சியில் வீரர் கழல்கள் பறைந்து மழுங்குதல் கண்டு
(பாலசுப்பிரமணியன்: 2007: 13) என்று “தாள் களங்கொளக் கழல்
பறைந்தன” (புறம். 4: 3)

எனும் பாடலடிக்குப் புறநானூற்று உரையாசிரியர் வகுத்துள்ள உரையின் மூலம் கழலின் தன்மையை அறியமுடிகின்றது.

மேலும், கழலின் மீது பொறிகள் பொறிக்கப்பட்டும் அணியப்பட்டுள்ளது. குறிப்பாகப் பூத்தொழில் பொறிக்கப்பட்டு அணியப்பட்டுள்ளது. இதனைப் பூம்பொறிக் கழல் (புறம். 281: 4) எனும் அடியினைக் கொண்டு அறியலாம். ஒண்பொறிக் கழற்கால் (பதிற். 34: 2) என்பதற்குப் பதிற்றுப்பத்து உரையாசிரியர் அரசர்கள், தாங்கள் செய்த அரிய போர்ச்சிறப்புக்கள் பொறிக்கப்பட்ட கழலையணிந்த கால்கள் (ஆலிஸ்: 2007: 342) என விளக்கம் அளித்துள்ளார். அரசர்கள் தாங்கள் செய்த போர்ச் சிறப்புகளைக் கழலின்மேலும் பொறித்துள்ளனர் என்பதை அறியலாம். பொறிகள் பொறிக்கப்பட்ட கழலினை, அரசர்களும், போர்வீரர்களும் அணிந்ததாகக் காணப்படுகிறது.

எனவே, ஆண்களுக்குக் கழல் என்பது வீரத்தின் பொருட்டு அணிந்த அணிகலனாகவே குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. பெரும்பான்மையும் அரசர்களும் வீரர்களும் அணிந்த கழலினைப் பற்றிய குறிப்புகளே அதிகமாகக் காணப்படுகின்றன.

9. 3. சிலம்பு

சிலம்பு பெண்கள் அணியும் காலணிகலனாகும். சிலம்பு, ஞெகிழம் (கலி. 98: 24), நூபுரம் (கலி. 83: 10) எனும் சொற்களால் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. இவ்வணிகலன் சிலம்பி சிலம்பி ஒலி எழுப்புவதால் சிலம்பு எனப் பெயர் பெற்றிருக்கலாம். இதனை,

சீர்ஆர் ஞெகிழம் சிலம்ப சிவந்துநின்

போர்ஆர் கதவம் மிதித்தது அமையுமோ (கலி. 90: 11 – 12)

எனும் பாடலடிகளின் மூலம் அறியமுடிகின்றது.

9. 3. 1. சிலம்பின் தன்மை

சிலம்பு உள்ளீடு உள்ள காலணிகலனாகும். இது அரி எனும் பரலையுடையதால் அரிச்சிலம்பு எனவும் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது (கலி. 59: 6 – 7). அவ்வுள்ளீட்டினுள் முத்துகளையும், மணிகளையும் இட்டு, நடக்கும்போது ஒலி எழுப்புமாறு உருவாக்கியுள்ளனர். இதனை,

முத்தரிப் பொன்சிலம்பு ஒலிப்ப தந்துற்று (நற். 110: 5)

இன்மணிச் சிலம்பின் சில்மொழி ஐம்பால்

பின்னொடு கெழீஇய (கலி. 125: 16 – 17)

எனும் பாடலடிகளின் மூலம் அறியமுடிகின்றது. மேலும், சிலம்பு பொன்னாலும் செம்பொன்னாலும் செய்யப்பட்டுள்ளது. சுட்டுத் தூய்மை செய்யப்பட்ட பொன்னாலான சிலம்பைக் குறித்து,

சுடுபொன் ஞெகிழத்து முத்தரிசென் றார்ப்பத்

தாடியின் அடிபெயர்த்துத் (பரி. 21: 18 – 19)

எனும் பாடலடியின் மூலமும், செம்பொன் எனும் உலோகத்தால் செய்யப்பட்ட சிலம்பைக் குறித்து,

செம்பொற் சிலம்பின் செறிந்த குரங்கின்

அங்கலுழ் மாமை யு.தை தந்தை (அகம். 96: 11 – 12)

எனும் பாடலடியின் மூலமும் அறியமுடிகின்றது. இவ்வாறு தெளிந்த உள்ளீடு மணியை உடைய ஆரவார சத்தத்தை எழுப்பும் சிலம்பை அணிந்த பரத்தை, தெருவில் வந்து நின்று ஆண்களின் உள்ளத்தைக் கவருகின்றதாகவும் காணப்படுகிறது (கலி. 69: 8 – 9). மேலும், சிலம்பானது உடைந்து போகும் தன்மை உடையதாகவும் காணப்பட்டுள்ளது (நற். 363: 10).

அவையல்லாது சிலம்பானது அழகாகவும் (ஐங். 389: 5) அதில் செவ்விதான குறிகள் அல்லது ஓவியங்கள் பொறிக்கப்பட்டுள்ளதாகவும் வடிவமைக்கப்பட்டுள்ளது (புறம். 341: 2 – 3).

9. 3. 2. சிலம்பின் ஒலி

பரல்களைக் கொண்ட இந்தச் சிலம்பானது, வாகைக் காயின் விதை காற்றில் ஆடும் போது எழும் சத்தத்தைப் போல ஒலிக்கும் தன்மை கொண்டதாய்க் காணப்பட்டுள்ளது (குறுந். 369: 2).

9. 3. 3. சிலம்பின் வடிவம்

வில்லைப் போன்று நன்கு வளைந்த வடிவமாகச் சிலம்பு செய்யப்பட்டுள்ளது. இதனை,

வில்வகுப் புற்ற நல்வாங்கு குடச்சூழ்

அஞ்சிலம் பொடுக்கி அஞ்சினள் வந்து (அகம். 198: 9 – 10)

எனும் பாடலடிகளின் மூலம் அறியமுடிகின்றது. மேலும், சிலம்பின் மூட்டுவாய், சுறா மீனுக்கொப்பாக இருக்கிறது. ஆதலால் ஆடைகள் அப்பூட்டுவாயிலே மாட்டிக்கொள்கிறது. இச்செய்தியை,

ஒருத்தி வரிஆர் அகல் அல்குல் காழகம்

ஒருத்தி அரிஆர் நெகிழ்த்து அணி சுறாத் தட்ப (கலி. 92: 37 – 38)

எனும் பாடலடிகளின் மூலம் அறியமுடிகின்றது.

9. 3. 4. சிலம்பணிந்து விளையாடுதல்

மகளிர் சிலம்பினை அணிந்து பந்தாடியும், புனலாடியும், நண்டு பிடித்தும் விளையாடியுள்ளனர். ஓங்கி உயர்ந்த மாடமாளிகையின் மாடத்தில் மகளிர் காலில் பொன்னாலான சிலம்பினை அணிந்து பந்தாடியுள்ள செய்தியை,

தமனியப் பொற்சிலம்பு ஒலிப்ப, உயர்நிலை

வான்தோய் மாடத்து வரிப்பந்து அசைஇ (பெரும்பாண். 332 – 333)

எனும் பாடலடியின் மூலம் அறியமுடிகின்றது. மேலும், புனலாடும்போதும் (கலி. 98: 24 – 26), நண்டுபிடித்து விளையாடும்போதும் (நற். 368: 10) சிலம்பினைப் பெண்கள் அணிந்துள்ளனர்.

9. 3. 5. சிலம்பும் சமுதாயமும்

சிலம்பினைப் பொருளாதாரத்தில் உயர்வு உள்ளவர்களே அணிந்துள்ளனர் என்பதைப் பொன்னால் செய்யப்பட்ட சிலம்பினை அணிந்துள்ள செய்தியிலிருந்து அறிந்துகொள்ளமுடிகிறது. மேலும், பொருளாதார நடுத்தரத்திலிருந்தவர்கள் செம்பொன் சிலம்பை அணிந்திருக்கலாம். ஆனால், வறுமையில் இருப்பவர்கள் கண்டிப்பாகச் சிலம்பினை அணிந்திருக்கமாட்டார்கள். அரச குலத்தினரும் வணிகக் குலத்தினரும் அணிந்திருக்கலாம். வேளாளர் குலத்தில் மிகக் குறைந்த அளவிலேயே அணிந்திருக்க வாய்ப்புண்டு என்பதை யூகிக்கமுடிகிறது.

9. 3. 6. சிலம்பு கழிஇ நோன்பு

பெண்களுக்குத் திருமணம் செய்யும்முன் இளவயதில் அணியப்பட்ட சிலம்பினைக் கழற்றும் சடங்கு சிலம்புகழிஇ நோன்பு எனக் கூறப்பட்டுள்ளது. இச்சடங்கு பெரும்பாலும் மணமகளின் வீட்டில் நடைபெற்றுள்ளது. இது பெரிய முக்கியமான சடங்காக அக்காலத்தில் கருதப்பட்டுள்ளது. இதனை,

நும்மனைச் சிலம்பு கழீஇ யயரினு

மெம்மனை வதுவை நன்மணங் கழிகெனச் (ஐங். 399: 1 – 2)

எனும் பாடலடியின் மூலம் அறியமுடிகிறது. இச்சடங்கு சிறப்புடையதாகவும் கருதப்பட்டுள்ளது (நற் 279: 9 – 11).

பெற்றோருக்குத் தெரியாமல் திருமணம் செய்துகொள்ளும் பெண்கள் தாங்களாகவே சிலம்பு கழற்றும் நோன்பை முடித்துவிடுகின்றனர். இதனை,

ஓரா யாத்த ஒருதூண் முன்றில்

ஏதில் வறுமனைச் சிலம்புடன் கழீஇ

மேயினள் கொள்ளென (அகம். 369: 24 – 26)

எனும் பாடலடிகளால் அறியமுடிகிறது.

வீட்டிற்குத் தெரியாமல் திருமணம் செய்துகொள்ள முயற்சிக்கும் ஒரு பெண், தன் கால் சிலம்பின் சத்தம் தான் வெளியே செல்வதைக் காட்டிக் கொடுத்துவிடக் கூடாது என்பதற்காகச் சிலம்பைக் கழற்றிவைத்து உடன்போக்கில் சென்றுவிடுகிறாள். இதனை,

..... மெய்கரந்து தன்கா

லுரியமை சிலம்பு கழீஇப் பன்மாண்

வரிபுனை பந்தொடு வைஇய செல்வோள் (நற். 12: 4 – 6)

எனும் பாடலடிகள் கூறுகின்றன.

9. 4. தொல்லியல் சான்றுகள்

கி. பி. 2 ஆம் நூற்றாண்டைச் சார்ந்த சிலம்பு கேரள மாநிலம் கொல்லம் கடலில் கிடைக்கப்பெற்றுள்ளது. இது பூம்புகார் அகழ்வாய்வகத்தில் வைக்கப்பட்டுள்ளது.

இந்தச் சிலம்பின் சுற்றளவு 50 செ. மீ. நீளம் 17 ½ செ. மீ.

அகலம் 14 செ. மீ. எடை 305 கிராம். சிலம்பின் முகப்பின் நடுவில் உயர்ந்த மேடாகவும், தலைப்பின் மேல் நான்கு இதழ்களுடைய மலர் போல அமைக்கப்பட்டுள்ளது. சுற்றி இரண்டு கோடுகள் வட்டமிட்டு அதன் நடுவில் பல புள்ளிகள் அமைக்கப்பெற்றுள்ளது. இதனைச் சுற்றி 25 சிறுசிறு வட்டவடிவங்கள் அமைக்கப்பெற்றுள்ளது. அதைச் சார்ந்து சிலம்பின் வளைவில் இருபுறமும் இதேபோல் பக்கத்திற்கு நான்காக எட்டு சிறு வடிவங்கள் அமைக்கப் பெற்றுள்ளது. உள்ளே பரல்கள் போடுவதற்கு ஏற்ற வகையில் கூடாக அமைந்துள்ளது. பரல்கள் இட்டு இணைத்தது

போன்று காட்சி அளிக்கிறது. காலில் அணிவதற்கு ஏற்ற வகையில் வளைவான வடிவம் அமைக்கப் பெற்றுள்ளது. மென்மையான கனமற்ற உலோகத்தால் செய்யப்பட்டுள்ளது. கீழே சின்ன சலங்கைகள் கட்டித் தொங்கவிட மூன்று வளைவுகள் உள்ளன (முத்துசாமி: 2008: 31).

பூம்புகார் அகழ்வைப்பகத்தில் வைக்கப்பட்டுள்ள சிலம்பு எனும் அணிகலன்

10. விலங்கு அணிகலன்கள்

சங்க கால மக்கள் தங்களை அழகுபடுத்திக்கொள்ள விரும்பி, ஆடை, அணிகலன்களை அணிந்தார்கள், பின்னர் தங்களால் வளர்க்கப்படும் விலங்கினங்களான ஆடு, மாடு, யானை, குதிரை, குரங்கு முதலியவற்றிற்கும் அணிகலன்களை அணிவித்துள்ளனர்.

10. 1. ஓடை

ஓடை என்னும் அணிகலன் யானைக்கேயுரிய சிறப்பணிகலனாகும். இந்த அணிகலன் யானையின் நெற்றிப் பகுதியில் (புறம். 369: 25) அணியப்பட்டுள்ளது. இதனை நெற்றிப்பட்டம், முகப்படாம் என உரைகளில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

இந்த அணிகலன் பொன்னால் (புறம். 326: 15) செய்யப்பட்டுள்ளது. பொன் என்பதனைப் பொலம் என்றும் குறிப்பிட்டுள்ளனர். இந்தப் பொன்னால் செய்யப்பட்ட ஓடையானது நெருப்பை ஒத்துக் காணப்படுகிறது. இதனை,

எரிபுரை யோடை யிடையிமைக்குஞ் சென்னிப் (பரி. 21: 1)

எனும் பாடலடியின் மூலம் அறியமுடிகிறது. மேலும், போரில் வென்ற அரசன், பகைவர் யானையினது ஓடையின் பொன்னைக் கொண்டு வாடாத் தாமரை முதலிய அணிகலன்களை உருவாக்கியுள்ளான். இதனை,

ஒன்னர் யானை யோடைப் பொன் கொண்டு

பாணர் சென்னி பொலியத் தைஇ (புறம். 126: 1 – 2)

எனும் பாடலடியின் மூலம் அறியமுடிகின்றது. மேலும், இந்த அணிகலனானது ஒளிரும் தன்மை கொண்டுள்ளதால் ஒண்குடர் ஓடை (பரி. 18: 27), அணிகிளர் ஓடை (அகம். 210: 2), ஒளிதிகழ் ஓடை (புறம். 161: 18) எனவும் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

10. 2. உளை

உளை எனும் அணிகலன் குதிரைக்குரிய அணிகலனாகும். இந்த அணிகலன் குதிரையின் தலைப்பகுதியில் அணியப்பட்டுள்ளது. இந்த அணிகலனைத் தலையாட்டம் என்ற பெயரில் உரைகளில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

உளை எனும் அணிகலனானது பல அடைமொழிகளைக் கொண்டு குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. விரிந்த தலையாட்டத்தினை விரிவுளை (பதிற். 65: 2) எனவும், வெள்ளிய தலையாட்டத்தினை வாலுளை (சிறுபாண். 92) எனவும், அசைந்த தலையாட்டத்தினை அலங்குளை (புறம். 2 : 13) எனவும் கொய்யப்பட்ட தலையாட்டத்தினைக் கொய்யுளை (புறம். 387: 28) எனவும் உரைகளில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

10. 2. 1. உளையின் தன்மை

மேலும், உளை எனும் தலையாட்டமானது அரக்கூட்டப்பட்டுள்ளது (பொருநர். 164 – 165). இந்த உளையானது வலப்புறமாகச் சுற்றிச் சுருண்டு மலரும் வெண்கடம்ப மலர்களைப் போல் காணப்பட்டுள்ளது. இதனை,

வலஞ்சுரி மராஅத்துச் சுரங்கமழ் புதுவீச்

சுரியா ருளைத் தலை பொலியச் சூடிக் (அகம். 83: 1 – 2)

எனும் பாடலடியின் மூலம் அறியமுடிகின்றது.

10. 3. மணி

மணி எனும் அணிகலனை ஆடு, மாடு, குதிரை, யானை முதலிய விலங்கினங்களுக்கு அணியப்பட்டுள்ளது. இந்த மணியானது ஒலிக்கும் தன்மை கொண்டதாகும்.

10. 3. 1. ஆடு எனும் புருவை

ஒலிக்கும் தன்மையையுடைய மணியினை ஆடுகளுக்கும் அணிவித்துள்ளனர். ஆடு எனும் விலங்கினத்தைப் புருவை எனக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. இதனை

செந்நிலப் புறவின் புன்மயிர் புருவை

பாடித் தெண்மணித் தோடுதலைப் பெயரக் (நற். 321: 1 – 2)

எனும் பாடலடியின் மூலம் அறியமுடிகின்றது.

10. 3. 2. மாடு

மாடு எனும் விலங்கினத்தை நிரை (அகம். 54: 9), ஏறு (மலைபடு. 573), பகடு (மதுரைக். 94), ஆன் (குறுந். 86: 5), ஆ (அகம். 64: 15) எனப் பல பெயர்களில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. நிரை, ஆ, ஆன் என்பன பெண்ணினத்தையும், பகடு, ஏறு என்பன ஆணினத்தையும் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. எனவே, ஆண், பெண் என்ற இரண்டு இனங்களுக்கும் மணி எனும் அணிகலன் கழுத்தில் கட்டப்பட்டுள்ளது. இந்த மணி ஒற்றையாகக் கட்டப்பட்டுள்ளது (குறுந். 190: 7).

இந்த மணியானது தெண்மணி (அகம். 64: 15), படுமணி (அகம். 79: 6), கொடுமணி (குறுந். 86: 6), கறங்குமணி (மலைபடு. 573), ஈர்மணி (நற். 364: 8) என்ற சொற்களில் வழங்கப்பட்டுள்ளது.

இந்த மணியினுள் ஒலிக்கும் தன்மையைக் கொண்ட சிறிய செவ்விய நாவானது பொருத்தப்பட்டுள்ளது. இதனை

உருமிசை அறியாச் சிறுசெந் நாவின்

ஈர்மணி இன்குரல் ஊர்நனி இயம்பப் (நற். 364: 7 – 8)

எனும் பாடலடியின் மூலம் அறியமுடிகின்றது.

10. 3. 3. குதிரை

குதிரையின் கழுத்திலும் மணி கட்டப்பட்டுள்ளது. குதிரையானது கலிமா (நற். 361: 3), மா (பரி. 22: 24), புரவி (அகம். 190: 14) எனப் பல பெயர்களில் சுட்டப்பட்டுள்ளது. இந்தக் குதிரைக்குக் கட்டப்படும் மணியானது ஒண்மணி (நற். 361: 5), நிரைமணி (அகம். 190: 14), கறங்குமணி (அகம். 314: 9), தெண்மணி (அகம். 344: 8), வடிமணி (பட்டினப். 232) எனக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

குதிரையின் கழுத்தில் ஒற்றை மணியாக மட்டுமல்லாது பல மணிகள் கோர்த்தும் கட்டப்பட்டுள்ளது (நற். 163: 4).

10. 3. 4. யானை

யானைகளுக்கும் கழுத்தில் மணி கட்டப்பட்டுள்ளது. யானையினை யானை (புறம். 165: 7), களிறு (பரி. 22: 24) எனும் சொற்களால் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. இந்த மணியினை வடிமணி (பதிற். 20: 12), படுமணி (பரி. 19: 13), ஒண்மணி (அகம். 24: 13), தயங்குமணி (சிறுபாண். 141) எனக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

எனவே, மேற்கூறிய எல்லா விலங்கினங்களுக்கும் மணியினைக் கட்டியுள்ளனர் என்பதை அறியமுடிகின்றது.

10. 3. 5. மணியின் வடிவம்

மணியானது பிளந்த வாயினைக் கொண்டதாகக் காணப்பட்டுள்ளது (குறுந். 279: 2). இந்த மணியானது இரும்பால் செய்யப்பட்டுள்ளது. மணியானது இரும்பை உருக்கி, அரக்கினால் வடிவமைக்கப்பட்ட அச்சுகளில் ஊற்றி உருவாக்கப்பட்டுள்ளது (குறுந். 155: 3 – 4).

10. 4. சுரிநெற்றி

விலங்கினங்களுக்கும் சுரிநெற்றி எனும் நெற்றிச்சுட்டி அணியப்பட்டுள்ளது. குறிப்பாக எருதுக்கு அணியப்பட்டுள்ளது. இந்த நெற்றிச்சுட்டியானது சந்திரனைப் போன்ற வடிவில் காணப்பட்டுள்ளது (கலி. 101: 21 – 22).

10. 5. பரிவடிம்பு

பரிவடிம்பு என்பது குதிரைக்குக் காலில் அணிவிக்கப்படும் ஓர் அணிகலன் எனக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது (புறம். 378: 4).

10. 6. உத்தி

உத்தி என்பது குதிரைக்கு நெற்றியில் அணிவிக்கப்படும் ஓர் அணிகலனாகும். இது நீலமணியால் செய்யப்பட்டுள்ளது (அகம். 400: 5).

10. 7. மணிமாலை

குதிரைகளுக்குக் கழுத்தில் அணிகலன் அணிவிக்கப்பட்டுள்ளது. இந்த அணிகலன் மணியினால் உருவாக்கப்பட்டுள்ளது (அகம். 254: 1).

10. 8. தொடி, இருப்பு

யானையினுடைய மருப்பின் நுனியில் இரும்பால் செய்யப்பட்ட அழகிய பூணானது செருகப்பட்டுள்ளது (புறம். 369: 1, 370: 1). இது தொடி (புறம். 336: 3), இருப்பு என அழைக்கப்பட்டுள்ளது.

10. 9. பாண்டில்

பாண்டில் எனும் அணிகலன் குதிரைக்கு அணிவிக்கப்பட்டுள்ளது. இந்தப் பாண்டிலில் மணிகள் கோர்க்கப்பட்டுள்ளது (பதிற். 90: 35 – 36). குதிரைக்குப் பக்கங்களில் வட்டமாகப் புனையப் பெற்றுக் கட்டியிருக்கும் பக்கரையைப் பாண்டில் என்றும் அதனிடத்தே கோர்த்துத் தைக்கப் பெற்றிருக்கும் வெண்மணிகளை ‘மீன்பூத்தன்ன விலங்குமணி’ (துரைசாமிப்பிள்ளை: 2007: 344) என்றும் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

10. 10. வாடாமாலை

வாடாமாலை எனும் அணிகலன் யானைக்குக் கழுத்தில் அணிவிக்கப்படும் ஓர் அணிகலன் ஆகும். இது பொன்னால் செய்யப்பட்டுள்ளது. இதனைப் பொன்னரிமாலை என்றும் குறிப்பிட்டுள்ளனர் (திருமுரு. 79 – 80).

10. 11. வல்லிகை

வல்லிகை என்பது குதிரைக்குக் கழுத்தில் அணிவிக்கப்படும் ஓர் அணிகலனாகும் (கலி. 96: 10).

10. 12. சாமரை

சாமரை என்பது குதிரைக்குக் காதினில் அணிவிக்கப்படும் ஓர் அணிகலனாகும் (கலி. 96: 11).

10. 13. கண்டிகை

கண்டிகை என்பது குதிரைக்குக் கழுத்தில் அணிவிக்கப்படும் ஓர் அணிகலனாகும். இது பல வடங்களைக் கொண்டதாகக் காணப்பட்டுள்ளது (கலி. 96: 14).

10. 14. கண்ணி

கண்ணி என்பது குரங்கிற்குக் கழுத்தில் அணிவிக்கப்படும் ஓர் அணிகலனாகும். இந்த அணிகலன் நுணாமரக் கட்டையினால் செய்யப்பட்டுள்ளது (சிறுபாண். 50 - 54). குரங்கிற்கு நுணாமரத்தின் கட்டையிலே மணிகள் கடைந்து மாலை புனைதல் வழக்கம். உப்பு வாணிகர் தாம் வளர்த்த மந்தியின் மார்பில் நுணாமணி மாலையிற் கோலஞ் செய்துள்ளனர் (சோமசுந்தரனார்: 2007: 20).

மேற்கூறப்பட்ட சான்றுகளைக் கொண்டு சங்க கால மக்கள் தங்களையும் தங்களைச் சார்ந்து இயங்கும் விலங்கினங்களுக்கும் அணிகலன்களை அணிவித்துள்ளனர் என்பதை அறியமுடிகிறது. சங்க கால மக்கள் தலை முதல் கால் வரை அணிகலன்களை அணிந்துள்ளனர் என்பதையும் அறியமுடிகிறது. ஆனால், முக்குத்தி எனும் அணிகலனை அணிந்ததாகச் சான்றுகள் எங்கும் காணப்படவில்லை.

இந்த அணிகலன் பற்றியான தகவல்கள் கி. பி. 13 ஆம் நூற்றாண்டிற்குப் பிறகுதான் கிடைத்துள்ளது. இதனை, சீ. வசந்தி,

அணிகலன்களில் முக்கியமானது முக்குத்தி ஆகும். தற்காலத்தில் பெண்டிற்களின் முக்கிய அணி இது. ஆனால், தமிழகத்தில் இலக்கியங்கள், கல்வெட்டுகள் மற்றும் பழைய சிற்பங்களில் முக்குத்தி பற்றிய குறிப்புகள் காணப்படவில்லை. கி. பி. 13 மற்றும் 14 – ஆம் நூற்றாண்டிலிருந்துதான் அதாவது முகமதியர்களின் வருகைக்குப் பின்னர்தான், இந்தியாவில் முக்குத்தி வழக்கத்தில் வந்துள்ளது.

விஜயநகர் அரசர்களில் இரண்டாம் தேவராயர் (கி. பி. 1446 – 47) கல்வெட்டில்தான் முதல் முதலில் முக்குத்தி பற்றிய குறிப்பு காணப்படுகின்றது. இக்கல்வெட்டு தஞ்சாவூரில் உள்ளது. எனவே, முக்குத்தி, நட்டு மற்றும் புல்லாக்கு போன்ற முக்கணிகலன் தமிழகத்தில் கி. பி. 13 ஆம் நூற்றாண்டுக்கும், கி. பி. 15 – ஆம் நூற்றாண்டுக்கும் இடைப்பட்ட காலத்தில் தான் புழக்கத்தில் வந்திருக்க வேண்டும் (வசந்தி: 1999: 101) என்று குறிப்பிடுகிறார்.

தொகுப்புரை

- ❖ பண்டைய தமிழக மக்களின் பண்பாட்டிலிருந்து அணிகலன் என்பது பிரிக்க முடியாத ஒன்றாகும். அணிகலனை அணி, இழை, பூண், கலம், கலன் ஆகிய சொற்களாலும் குறிப்பிட்டுள்ளனர். இயற்கைப் பொருள்களினால் தங்களை அழகுபடுத்திக்கொள்ள முனைந்தவர்கள் பொன், வெள்ளி உள்ளிட்ட உயர்வாக உலோகத்தினால் அணிகலன்களை உருவாக்கி அணிந்துகொண்டுள்ளனர். இவ்வுலோகங்களில் மாணிக்கம், முத்து, வைடூரியம், நீலமணி, பவளம், பளிங்கு உள்ளிட்ட கற்களைப் பதித்தும் இம்மணிகளைத் தனியாக இழைகளில் கோர்த்தும் அணிந்துள்ளனர்.
- ❖ மாணிக்கம் பாம்பு உமிழ்ந்ததாகக் குறிப்புகள் காணப்படுகின்றன. முத்தும் பவளமும் கடல்வாழ் உயிரியின் எச்சங்களாகக் கிடைத்த அழகுசாதனப் பொருள்களாகும். வைடூரியம் பூமிக்கடியிலிருந்து தோண்டியெடுக்கப்பட்ட ஒருவகைக் கல்மணியாகும். கல்மணிகளில் நீலமணியை மணி என்றே அழைக்கப்பட்டதாகக் குறிப்புகள் காணப்படுகின்றன. பளிங்கு ஒருவகைக் கல்மணியாகும். இதனையும் சிலவிடத்தில் மணி என்றே அழைக்கப்பட்டுள்ளது. இந்த மணிகளில் தொல்லியல் அகழ்வாராய்ச்சிகளில் ஒரு சில மணிகள் அதிகமாகக் கிடைத்துள்ளன.
- ❖ மக்கள் அணிகலன்களைத் தம் உடலில் தலைமுதல் கால்வரை பல உடற்பாகங்களில் அணிந்துள்ளனர். இவ்வணிகலன்களை அணியப்படும் உடற்பாகத்தைக் கொண்டு தலையணி, நெற்றியணி, காதணி, கழுத்தணி, கையணி, தோளணி, விரலணி, இடுப்பணி, காலணி எனப் பலவகைப்படுகின்றன.

- ❖ தலையணிகளில் முடி எனும் தலையணிகலன் முக்கியமானதாகும். இதனைப் பெரும்பாலும் அரசர்கள் அணிந்துள்ளனர். குறிப்பாகப் பேரரசர்களே அணிந்துள்ளனர். மேலும், தலையணிகலன்களாகத் தாமரைப்பூ, தும்பைப்பூ, வாடாப்பூ, தொய்யகம், சுரிதகம், மத்தகம், முஞ்சம், வகிர், செண்ணிகை, உருள், கோதை, பொன்னரிமாலை, பிறை, மகரவாய், உத்தி ஆகியவை அடையாளங்காட்டப்பட்டுள்ளன.
- ❖ நெற்றிப்பகுதியில் அணியப்படும் நெற்றியணிகலன்கள் வயந்தகம், பிறை, மகரவலயம், மகரப்பகுவாய், திலகம் முதலியனவாகும்.
- ❖ கழுத்தணிகலன்களில் ஆரம், கோதை, மாலை, வாடாமாலை, கோவை, மதாணி, தார், வாடாவேம்பு, தாலி, கண்ணி ஆகியவை இடம்பெறுகின்றன. மாலையில் ஒரு காழ் மாலை, மணிமருள் மாலை எனவும் தாலியில் புலிப்பல்தாலி, ஐம்படைத்தாலி எனவும் சில உட்பகுப்புகளில் காணப்படுகின்றன.
- ❖ காதணிகலன்களில் குழை, சிறுகுழை, புல்லிகை முதலிய அணிகலன்களை அணிந்துள்ளனர்.
- ❖ கையணிகலன்களில் தொடி, வளை, கடகம், ஆகியனவற்றை அணிந்துள்ளனர். தொடி எனும் அணிகலன் பெண்களுக்கு மங்கல அணிகலனாகக் கருதப்பட்டுள்ளது. பெண்கள் கணவன் இறந்தபின் தொடியினை அணியக்கூடாதென்பது அக்கால மரபாக இருந்துவந்துள்ளது. தொடி உலோங்களால் செய்யப்பட்டுள்ளது. வளையினைச் சங்கால் அறுத்துச் செய்துள்ளனர். தொல்லியல் அகழாய்வில் சங்குவளைகளே அதிகமாகக் கிடைத்துள்ளன. தொடியையும், வளையையும் பெரும்பான்மை பெண்கள் அணிந்துள்ளனர். கடகத்தை அரசர்கள் மட்டும் அணிந்துள்ளனர்.
- ❖ தோளணிகலன்களில் தொடி, தோள்வளை, வாகுவலயம், வந்திகை உள்ளிட்டவை அடங்கும். மேற்கூறிய அணிகலன்களை ஆண்கள், பெண்கள் என இருபாலரும் அணிந்துள்ளனர்.
- ❖ விரலணிகலன்களில் விளக்கம், மோதிரம், மணி, மோசை, தாழ் உள்ளிட்ட அணிகலன்களைக் குறிப்பிடலாம்.
- ❖ இடுப்பணிகலன்களில் மேகலை, காஞ்சி, பருமம், தொடலை, பாண்டில், மணியணி, கோவை போன்றவற்றை அடையாளப்படுத்தலாம்.
- ❖ காலணிகலன்களில் கிண்கிணி, கழல், சிலம்பு ஆகியன குறிப்பிடத்தக்கவையாகும். சிலம்பு எனும் அணி தொடர்பாகச் சிலம்புகழீஇ நோன்பு எனும் சடங்கு அக்காலச் சமூகத்தில் மிக முக்கியமானதாகக் கருதப்பட்டுள்ளது. அகழாய்வில் கி. பி. 2ஆம் நூற்றாண்டைச் சார்ந்த சிலம்பு ஒன்று கேரள மாநிலம் கொல்லம் கடற்பகுதியில் கிடைத்துள்ளது.

- ❖ பண்டைய காலத்தில் மூக்கணியான மூக்குத்தி என்னும் அணிகலன் அணியப்படவில்லை. இந்த அணிகலன் நாயக்கர் காலக்கட்டத்தில் தமிழகத்தில் பரவியுள்ளது.
- ❖ மக்கள் தாம் அணிந்ததோடல்லாமல் தாம் நேசிக்கும் விலங்கினங்களுக்கும் அணிகலன்களை அணிவித்து மகிழ்ந்துள்ளனர். விலங்குகளில் ஆடு, மாடு, யானை, குதிரை, குரங்கு முதலியவற்றிற்கு ஓடை, உளை, மணி, சுரிநெற்றி, பரிவடிப்பு, உத்தி, மணிமாலை, தொடி, இருப்பு, பாண்டில், வாடாமாலை, வல்லிகை, சாமரை, கண்டிகை, கண்ணி உள்ளிட்ட அணிகலன்களை அணிவித்து மகிழ்ந்துள்ளனர். ஆக, மக்கள் தம்மை அலங்கரித்துக் கொண்டும் தாம் நேசிக்கும் தம் விலங்கினங்களையும் அணிகலன்களால் அலங்கரித்தும் இன்ப வாழ்வெய்தினர் என்பதை மேற்கூறிய சான்றுகளால் அறியமுடிகின்றன.

கலைசார் பொருள் பண்பாடு

சங்க கால மக்கள் கலைகளில் ஆர்வம் காட்டியுள்ளனர். அக்கலைகளுக்கென்று பல கருவிகளை உருவாக்கியுள்ளனர். அவற்றை, இசைக்கருவிகள், விளையாட்டுக்கருவிகள் என வகைப்படுத்தலாம். மேலும், தங்களை அழகுபடுத்திக்கொள்ளவும், தன்னுடலை மணமிக்கதாகவும், குளிர்ச்சியாகவும் வைத்துக்கொள்வதற்கு நறுமணப்பொருள்கள் சிலவற்றையும் உருவாக்கியுள்ளனர்.

இசைக்கருவிகளைத் தோல், நரம்பு, மூங்கில் போன்ற பொருட்களாலும், விளையாட்டுப் பொருட்களை மண், மரம், கோரை போன்றவற்றாலும், நறுமணப் பொருட்களைச் சந்தனம், செம்பஞ்சு போன்றவற்றாலும் உருவாக்கிப் பயன்படுத்தியுள்ளனர். இந்தக் கலைப்பொருட்கள் கீழ்க்காணுமாறு வகைப்படுத்தப்பட்டுள்ளன.

1. இசைக்கருவிகள்
2. விளையாட்டுக் கருவிகள்
3. நறுமணப் பொருட்கள்

1. இசைக் கருவிகள்

சங்க கால மக்கள் பல்வேறு காரணங்களுக்காக இசைக்கருவிகளைப் பயன்படுத்தியுள்ளனர். திருவிழா, வெறியாட்டு, மன்னனைப் புகழ்ந்து பாடுதல், கயிற்றில் ஆடுதல், போர், பயிர் பாதுகாப்பு முதலிய காரணங்களுக்காக அவை இசைக்கப்பட்டுள்ளது. இந்த இசைக்கருவிகளின் தொகுதிகள் இன்னியம் (அகம். 189: 13), இயம் (மதுரைக். 363), பல்லியம் (சிறுபாண். 125), இயன் (பதிற். 36: 5), கருவி (பரி. 18: 45) என அழைக்கப்பட்டுள்ளன. இசைக்கருவிகள் இசைக்கும் வல்லுநர்களை இயவர் (பதிற். 48: 8) எனக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளனர். குறிப்பாக, கோடியர் (சிறுபாண். 125), நன்னாளர் எனும் பாணர் (அகம். 189: 13), தொடிமகள் எனும் விறலி (பதிற். 36: 4) போன்றோர் இசைக்கருவிகளை இசைத்துள்ளனர். மன்னரிடத்தில் இசையினை இசைப்பதற்குத் தனியாக இயவர்கள் அமர்த்தப்பட்டுள்ளனர் (ஐங். 425: 2).

இசைக்கருவிகளின் ஒலி, தேரை (அகம். 54: 2), அருவி (அகம். 138: 8), இடி (கலி. 104: 54), தும்பி (பதிற். 36: 4) முதலியவற்றின் ஒலியைப் போன்று ஒலித்துள்ளது. இந்த இசைக்கருவிகள் கீழ்க்காணுமாறு வரிசைப்படுத்தப்பட்டுள்ளன.

1. 1. தண்ணுமை

தண்ணுமை என்பது தோற்கருவி. தோலை மடித்துப் போர்த்தப்பட்ட வாயையுடையது (நற். 298: 3 – 4). இக்கருவியுள் அமைந்துள்ள கண்ணில் கடிப்பு எனும் சிறிய கோலினால் அறையப்பட்டு ஒலி உண்டாக்கப்பட்டுள்ளது (புறம். 89: 7 – 9). தண்ணுமையின் அமைப்பானது ‘இரண்டு தலையும், குவிந்துள்ள நீண்ட உடலினையுடையது. தோலால் போர்த்தப்பட்டுள்ளது. ஒரு முகத்தைத் தாழ்ச் செய்து, உயர்ந்த மற்றொரு முகத்தின்கண் இரண்டு கடிப்புகளால் தாக்கி ஒலித்து முழக்கப்படுவது.

வாராலே நன்கிழுத்துக் கட்டப்பட்டுள்ளது. மடிந்த வாயையுடையது. அதாவது தோலை மடித்துப் போர்த்த வாயையுடையது. அகன்ற அழகிய வாயையுடையது. உள்ளகம் வெறிதாய் இருக்கும்’ (ஆளவந்தார்: 1981: 63) எனத் தண்ணுமையின் அமைப்பை ஆளவந்தார் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

1. 2. தண்ணுமை ஒலிக்கும் இடங்கள்

தண்ணுமை எனும் தோற்கருவி போரின் பொருட்டும், உழவர்கள் நெற்கதிர்கள் அறுக்கும்போதும், ஆடல் மகளிர் கயிற்றில் ஆடும்போதும், ஆநிரைகளைக் கவரும்போதும் ஒலிக்கப்பட்டுள்ளது.

பாசறையிடத்தே போர்க்குரிய மறவர்க்குப் போர்ப்பூவைத் தருவதற்கும் (புறம். 289: 8 – 10), வீரரைப் போருக்கு அழைக்கவும் (புறம். 270: 8 – 10) ஒலிக்கப்பட்டுள்ளது. மேலும், யானை மேல் இருப்போனாகிய வள்ளுவன் அரண் புறத்தே நின்று, பகைவரோடு போர்செய்தல் பொருட்டு பூக்கொள்ளுமாறு தண்ணுமை ஒலிக்க, இதனைக் கேட்டு வீரர் விரைந்து சென்று போர்ப்பூவைப் பெறுவதற்காகவும் (புறம். 293: 1 – 3) ஒலிக்கப்பெற்றுள்ளது. இதனை,

நிறப்படைக் கொள்கா யானை மேலோன்

குறும்பர்க் கெறியும் மேவற் றண்ணுமை

நாணுடை மாக்கட் கிரங்கு மாயின் (புறம். 293: 1 – 3)

எனும் பாடல் வரிகளின் மூலம் அறியமுடிகின்றது. பொதுமன்றத்தில் தொங்குகின்ற இழுத்துக் கட்டப்பட்ட தண்ணுமையினிடத்துக் காற்று மோதிக் கண்ணிடத்து தெளிந்த ஓசையை எழுப்புதலைக் கேட்ட அளவில் அது போர்ப்பறை என்று மகிழ்ந்துள்ளனர் (புறம். 89: 7 – 9). சிற்றூரில் வாழ்கின்ற மறவர்கள் ஏறுகோட்பறையாகத் தண்ணுமையை முழக்கியுள்ளனர் (அகம். 297: 16 – 17). நெற்கதிர்களை அரிகின்ற உழவர்கள் தண்ணுமையை முழக்கியுள்ளனர். இதனை,

வெண்ணெல் அரிநற் தண்ணுமை வெரீஇப் (நற். 350: 1)

எனும் பாடல் வரியின் மூலம் அறியமுடிகின்றது. ஆடல் மகளிர் ஆடும்போதும் தண்ணுமை ஒலிக்கப்பட்டுள்ளது (பரி. 12: 41). அதுமட்டுமல்லாது பிறர் நாட்டு ஆநிரைகளைக் கவரும் களவுத் தொழிலையுடைய எயின மறவர், ஆநிரைகளோடு நிற்கும் ஏறுகளைப் பற்றி கட்டுதற் பொருட்டு, தண்ணுமையின் கண்ணை அறைந்து முழக்கியுள்ளனர் (அகம். 63: 18). இது விடியற்காலையிலும் ஒலிக்கப்பெற்றுள்ளது (நற். 130: 1 – 2).

1. 3. தண்ணுமையின் ஒலி

தண்ணுமையின் ஒலியானது, அருவிநீர் கீழிறங்கியோடும் ஒலிபோல ஒலித்துள்ளது (நற். 347: 5 – 7). வீரம் பொருந்திய வீரரைப் போருக்கு அழைக்கும் அரித்த குரலையுடையதாகக் காணப்பட்டுள்ளது (புறம். 270: 8 – 10). மேலும், நெல் அரியும்போது தண்ணுமை ஒலிக்கப் பெறுவதால் அதன் ஒலியைக் கேட்டு அஞ்சி, நாரையும் (அகம். 40: 12 – 15), பறவைகளும் (அகம். 204: 11), பருந்தும் (நற். 298: 3 – 4), எருமைத் திரளிலிருந்து பிரிந்த கடாவும் (மலைபடு. 471 – 472), தேனீக்கள் தன் கூட்டிலிருந்து பிரிந்தும் (புறம். 348: 1 – 3) ஓடியுள்ளன. பாலை வழியிலே செல்கின்ற வம்பலருடைய நெஞ்சம் நடுங்கும்படி தண்ணுமை ஒலிக்கப்பெற்றுள்ளது (அகம். 87: 8 – 9).

1. 4. தண்ணுமையினை முழக்குவோர்

போரின் பொருட்டு முழக்கப்பெறும் தண்ணுமையினை இழிசினன் என்போர் முழக்கியுள்ளனர். உரையில் புலையன் எனக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது (புறம். 289: 8 – 10). நெல் அரியும்போது நெல்லை அரியும் அரிநர் முழக்கியுள்ளனர். அவர்களை உரையில் மள்ளர் எனக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது (அகம். 204: 10). பகைவர் எறிந்த அம்புகள் பாய்ந்ததினால் தண்ணுமையின் கிழிந்த கண்ணினை இசைக்கும் தொழில் வல்ல இளையவர்கள் தண்ணுமையினை ஒலிக்காமல் விட்டுள்ளனர் (பதிற். 51: 33 – 34).

அரசன் போரில் வெற்றிபெற்ற பின்பு பரிசிலாகக் கொடுக்கும் களிற்றியானையைப் பெறும்போது பாணர்கள் தண்ணுமையினை முழக்கியுள்ளனர் (அகம். 106: 10 – 13). தண்ணுமையினைப் பாணர்கள் தம் கையில் வைத்திருந்துள்ளனர் (நற். 310: 9 – 10). தண்ணுமையை முழவு, பறை, கிணை, ஏறுகோட்பறை எனவும் உரைகளில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

2. பறை

பறை என்பது தோலால் போர்த்தப்பட்ட இசைக்கருவி (அகம். 321: 3). இது கண்கள் உடையதாகவும் (மதுரைக். 523), கோலால் அடித்து ஒலி உண்டாக்கக் கூடியதாகவும் (அகம். 151: 10), பெரிய களிற்றின் அடியைப்போன்றும் (புறம். 263: 1 – 2) காணப்பட்டுள்ளது. மேலும், பறையில் உள்ள கண், சனையைப் போன்று காணப்பட்டுள்ளது

(அகம். 324: 6). இந்த இசைக்கருவியை, ‘இக்கருவி ஒருமுகமுடையதாகவும், இரட்டை முகங்களையுடையதாகவும் இருந்துள்ளது. ஒரு முகமுடைய பறையை ஒருகண்இரும்பறை என்றனர். இரட்டை முகமுடைய பறையை இணைமுகப்பறை என்று வழங்கினர்’ (ஆளவந்தார்: 1981: 83) என ஆளவந்தார் குறிப்பிட்டுள்ளார். பறையானது 1. பறை, 2. சிறுபறை, 3. தொண்டகச் சிறுபறை எனப் பல பெயர்களால் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

2. 1. பறை

பறை எனும் இசைக்கருவி பல்வேறு இடங்களில் ஒலிக்கப்பட்டுள்ளது. இது வெருஉப்பறை (பொருநர். 171) என்றும், அரிப்பறை (மதுரைக். 262) என்றும் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. நெல்லினை அறுக்கும்போது பறை ஒலிக்கப்பட்டுள்ளது. கழிகளால் சூழப்பட்ட நெல்விளைந்து இருக்கும் கழனியில் வாழும் பறவை முதலியவற்றை விரட்டுவதற்கு இது ஒலிக்கப்பட்டுள்ளது (புறம். 396: 3 – 4). இதனை,

ஒலிந்த பகன்றை விளைந்த கழனி

வன்கை வினைஞர் அரிபறை யின்குரல் (மதுரைக். 261 – 262)

எனும் பாடல் வரிகளின் மூலம் அறியமுடிகின்றது. மேலும், சேம்பு, மஞ்சள் போன்றவற்றை விதைத்து அது வளர்ந்த பின்பு, இவற்றின் கிழங்குகளைப் பன்றி அகழாமல் இருப்பதற்காகக் காவல் காத்து நிற்கின்றவர்கள் பறையை முழக்கியுள்ளனர். இது பன்றியை விரட்ட பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளதால் பன்றிப் பறை எனக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது (மலைபடு. 343 – 344). அசுணமா எனும் விலங்கினைப் பிடிக்க விரும்புவோர், பறையைத் தட்டி ஒலி எழுப்பி அதைப் பிடித்துச் சென்றுள்ளனர் (கலி. 143: 10 – 12).

2. 1. 1. பறையைப் பயன்படுத்தியோர்

ஆரியக்கூத்தர், கோடியர், பொருநர் போன்றோர் பறையைப் பயன்படுத்தியுள்ளனர். அதாவது, ஆரியக்கூத்தர் கயிற்றிலேறி ஆடும்போது பறையை முழக்கியுள்ளனர் (அகம். 45: 1 – 2). இதனை,

ஆரியர்

கயிறாடு பறையிற் கால்பொரக் கலங்கி (குறுந். 7: 3 – 4)

எனும் பாடல் வரிகளின் மூலம் அறியமுடிகின்றது. ஆரியக்கூத்தர் ‘மூங்கில் நட்டுக் கயிறு கட்டி அதன்மேல் ஏறி ஆடுவர்’ எனக் (சோமசுந்தரனார்: 2007: 54) குறுந்தொகை உரையாசிரியர் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

கோடியர் எனப்படும் கூத்தருடைய பிள்ளைகளும் (மலைபடு. 236 – 237), கூத்தர்களும் (மதுரைக். 523), பொருநர்களும் (அகம். 76: 3 – 5), இரவலர்களும் (புறம். 371: 5 – 6) பறையை வைத்திருந்துள்ளனர். கூத்தியர் கோலால் பறையை முழக்கியுள்ளனர் (அகம். 151: 8 – 10).

ஆற்றில் புதுநீர் வருகையை மக்களுக்கு உணர்த்தும் பொருட்டும் (பரி. 20: 14), ஆற்றில் வெள்ளப்பெருக்கு ஏற்பட்டு அதனை அடைக்க கரைக்காவலரை அழைப்பதற்கும் (பரி. 10: 7), அக்கரையை அடைத்தற்கு ஆளெழுக என்று அறிவித்தற்கும் (பரி. 6: 24) பறை ஒலிக்கப்பட்டுள்ளது.

பறைகள் மிகுந்த ஒலியுடன் முழங்கினதால் ஆயர் ஏறுகோடல் தொழிலுக்காக ஆயர்களுக்கு முன் ஏறுகள் நிற்க வைக்கப்பட்டுள்ளது (கலி. 104: 28 – 30). போர்க்கெழுமாறு வீரரை அழைப்பதற்கும் (புறம். 279: 7 – 8), பகைவர் பற்றியிருந்த நாட்டைக் கைக்கொண்ட பின்னர் அதன் வெற்றியை அறிவிப்பதற்கும் பறையறையப்பட்டுள்ளது (புறம். 225: 10). நற்செய்திகளை அறிவிப்பதற்கு யானையின்மீது பறையை ஏற்றி அதனை அறைந்துந்துள்ளனர். (பொருநர். 167 – 171).

2. 1. 2. பறையின் ஒலி

பறையின் ஒலியானது இடி (அகம். 23: 1 -2), நீரற்ற சுனையுள் புகுந்துவரும் மேல்காற்றின் தெளிந்த ஒலி (அகம். 321: 2 – 3), நுணல் (அகம். 364: 2 – 3), அருவி (புறம். 229: 14) ஆகியவற்றைப் போன்று ஒலித்துள்ளது.

2. 2. சிறுபறை

சிறுபறை என்பது மான்தோலால் போர்த்தப்பட்டுள்ளது. இதனைக் குரவைக் கூத்தின்போது குறவர்கள் இசைத்துள்ளனர். இதனை,

நறவுநாட் செய்த குறவர்தம் பெண்டிரொடு
மான்தோற் சிறுபறை கறங்கக் கல்லென
வான்றோய் மீமிசை அயரும் குரவை (மலைபடு. 320 – 322)

எனும் பாடல் வரிகளின் மூலம் அறியமுடிகின்றது.

2. 3. தொண்டகச் சிறுபறை

கானவர்கள், தொண்டகச் சிறுபறையினை ஒலிக்கச் செய்து அதன் தாளத்திற்கு ஏற்ப குரவை கூத்தாடியுள்ளனர் (திருமுரு. 194 – 198). ஆடவர்கள், தொண்டகச்

சிறுபறையினை ஒலித்து அதன் தாளத்திற்கு ஏற்றவாறு மகளிரோடு கலந்து குரவை கூத்தாடியுள்ளனர். இதனை,

தொண்டகப் பறைச்சீர் பெண்டிரோடு விரைஇ

மறுகிற் றாங்கும் சிறுகுடிப் பாக்கத்து (அகம். 118: 3 – 4)

எனும் பாடல் வரிகளின் மூலம் அறியமுடிகின்றது. மேலும், குறக்குறு மாக்கள் இக்கருவியை ஒலித்து, தினைக்கதிர்களைக் கொய்ய வந்திறங்குகின்ற கிளிகளை விரட்டியுள்ளனர் (நற். 104: 4 – 6). இரவில் தினைக்கதிர்களை அரிபவரும் இப்பறையினை ஒலித்துள்ளனர் (குறுந். 375: 4 – 5).

3. பதலை

பதலை என்பது தோற்கருவி. இது ஒருகண் மாக்கிணை (பதிற். 41: 3) எனவும் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. அதாவது ஒரு தலைமுகமுடையது. ஒரு பக்கத்திலே மட்டுமே அடித்து இசைக்கப்பட்டுள்ளது (புறம். 103: 1). இது ஒருவகைப் பறை மாத்திரையைச் சொல்லும் தாளத்தை உடையதாகக் காணப்பட்டுள்ளது. தாளம் தவறாமல் இசைக்கப்பட்டுள்ளது (மலைபடு. 11). இக்கருவியைப் பாணர், விறலி போன்றோர் பயன்படுத்தியுள்ளனர். இக்கருவியினைக் காவடித் தண்டின் ஒரு தலைக்கண் தொங்குமாறு சுமந்து செல்லப்பட்டுள்ளது. இதனை,

ஒருதலைப் பதலை தூங்க வொருதலைத்

தூம்பகச் சிறுமுழாத் தூங்கத் தூங்கிக்

கவிழ்ந்த மண்டை மலர்குநர் யாரெனச்

சுரமுத லிருந்த சில்விளை விறலி (புறம். 103: 1 – 4)

எனும் பாடல் வரிகளின் மூலம் அறியமுடிகின்றது.

4. தடாரி

துண்டான வார்களால் இறுக்கமாகக் கட்டப்பட்டுள்ள ஒருவகைத் தோல் இசைக்கருவி தடாரி ஆகும் (புறம். 381: 2 – 14). இக்கருவி அகன்றதாகவும் (புறம். 370: 16 – 18), மதங்கொண்ட யானையின் அடிச்சுவட்டைப் போன்றும் (புறம். 368: 14 – 15), முழுநிலாவைப் போன்றும் (புறம். 398: 12), வட்டமான கண்ணை உடையதாகவும் காணப்பட்டுள்ளது. இது அரித்த ஓசையையுடையதாகக் காணப்பட்டுள்ளது (புறம். 390: 8, 398: 12). தடாரியை உடுக்கை என்றும் கிணை என்றும் உரையாசிரியர்கள் குறிப்பிட்டுள்ளனர்.

தடாரிப் பறையைப் பெரும்பான்மை பாணர்களே அறைந்துள்ளனர் (புறம். 376: 4 – 5). இவர்கள் தம் வறுமையைப் போக்குவதற்காகப் பரிசில் பெற பிறரது வீட்டின் முற்றங்களில் தடாரியை இசைத்துள்ளனர். இதனை,

..... பிறன்கடை

அகன்கட் டடாரிப் பாடகேட் டருளி

வறனியா னீங்கல் வேண்டி (புறம். 385: 3 – 5)

எனும் பாடல் வரிகளால் அறியமுடிகின்றது. மேலும், பாணன் தான் வீட்டிற்குள் வந்திருக்கிறேன் என்பதை அறிவிக்கவும் வீட்டின் முற்றத்தில் தடாரியை அறைந்துள்ளதாகச் செய்தி காணப்படுகின்றது (புறம். 395: 24 – 25). பாணர்கள் பரிசில் பெறச் சென்ற இடத்தில் பரிமாறப்பட்ட உணவை உண்ணும்போது ஒரு பக்கத்தில் தடாரியைத் தழுவிக்கொண்டிருந்துள்ளனர் (புறம். 376: 4 – 5).

ஆடல்மகளிர் ஆடுவதற்குக் குழல், முழவு, மந்தரி, தண்ணுமை, மகுளி எனும் இசைக்கருவிகளுடன் தடாரியும் இசைக்கப்பட்டுள்ளது (பரி. 12: 40 – 42). தடாரியைக் கிழியும்படி அறைந்துள்ளதால் (புறம். 390: 7 – 9), அக்கருவியின் மேல் படம் விரித்த பாம்பில் காணப்படும் வரிகளைப்போல் கைவிரல் படிந்து காணப்பட்டுள்ளது (பொருநர். 69 – 71). பெரும்பான்மை தடாரியை அடித்துக்கொண்டு பாடல் பாடியுள்ளதாகக் குறிப்புகள் காணப்படுகின்றன (புறம். 381: 12 – 14, 390: 7 – 9).

5. முழவு

முழவு ஒருவகைத் தோல் இசைக்கருவியாகும். இக்கருவி இருபுறமும் கண் உள்ளதாகப் பலாப்பழத்தைப் போன்ற உருவில் காணப்பட்டுள்ளது (அகம். 172: 11). இக்கருவி உறுதியான வாரால் இறுகக் கட்டப்பட்டுள்ளதாயும் (மலைபடு. 1 – 3), இனிது ஒலிக்க முழவில் பாய்ப்பூச்சிடும் கரிய சாந்தாகிய மண் எனும் மார்ச்சனையையுடையதாகவும் (புறம். 164: 12) காணப்பட்டுள்ளது. முழவானது வலிமை பொருந்திய தோள்களுக்கும் (பரி. 5: 11), பலா பழத்திற்கும் (மலைபடு. 511), பனைமரத்தின் அடிப்பகுதிக்கும் (புறம். 85: 7), முழுமரத்தாலே கடைந்த உருளிக்கும் (பெரும்பாண். 47) உவமை கூறப்பட்டுள்ளதால், அது உருளையாகவும் இருபுறமும் சற்று சிறுத்தும் நடுப்பகுதி பருத்தும் காணப்பட்டுள்ளது.

5. 1. முழவின் ஓசை

முழவின் ஓசை இம்மெனும் இடிச் சத்தத்திற்கும் (நற். 139: 5 – 6), முழங்குகின்ற கடலோசைக்கும் (புறம். 343: 9 – 10), அருவி நீரின் ஓசைக்கும் (பரி. 21: 36) உவமை கூறப்பட்டவற்றிலிருந்து அதன் ஓசையை அறியமுடிகின்றது.

5. 2. விழாக்களில் முழவு

முழவினைக் குறுந்தடியைக் கொண்டு (அகம். 186: 11), ஊர்ப்பகுதியிலும் (மதுரைக். 327), நகர்ப்பகுதியிலும் (அகம். 397: 3), தெருக்களிலும் (ஐங். 171: 2 – 3) முழக்கியுள்ளனர். திருமண விழாவின்போதும் (கலி. 70: 10) முழவு இசைக்கப்பட்டுள்ளது. முழவைத் திருமணத்திற்கு முழக்கியுள்ளதால் அம்முழவு மணமுழவு எனவும் (அகம். 136: 7) அழைக்கப்பட்டுள்ளது. பல்வேறு திருவிழாக்களின்போதும் (மலைபடு. 350 – 351, பதிற். 15: 18), துணங்கைக் கூத்தின்போதும் (அகம். 336: 16) முழவு இசைக்கப்பட்டுள்ளது. அவ்வாறு விழாக்காலத்தில் முழவு இசைக்கப்படும்போது முழவின் தாளத்திற்கேற்ப பாடினி வெறுங்கையை அசைத்துப் பாடுவதாகவும் (பதிற். 61: 16 – 18) அமைந்துள்ளது. மேலும், காண்போர் மகிழவும் (அகம். 76: 1), உழவுத் தொழில் செய்யும் உழவர் மகிழவும் (பரி. 7: 16), ஆடல் மகளிர் ஆடுவதற்கும் (பரி. 12: 40 – 42), விறலியர் ஆடுவதற்கும் (பொருநர். 109 – 110) பாடுவதற்கும் (புறம். 15: 23 – 24) முழவு இசைக்கப்பட்டுள்ளது.

5. 3. கூத்தர்கள் முழக்கிய முழவு

முழவினை பண்ணுடன் பொருந்துமாறும் (பதிற். 41: 3), யாமோடு சேர்த்தும் (மதுரைக். 584 – 585) இசைத்துள்ளனர். முழவையுடையவனை முழவன் என்று அழைத்துள்ளனர் (அகம். 352: 6). இம்முழவினைப் பெரும்பான்மை வயிரியர், கோடியர் எனும் கூத்தர்கள் முழக்கியுள்ளனர். இதனை,

..... வயிரியர்

முழவதிர்ந்தன்ன முழக்கத்து ஏறோடு (அகம். 328: 1 – 2)

விழவு வீற்றிருந்த வியலு ளாங்கன்

கோடியர் முழவின் முன்ன ராடல் (பதிற். 56: 1 – 2)

எனும் பாடல் வரிகளின் மூலம் அறியமுடிகின்றது.

5. 4. மேலும் சில செய்திகள்

முழவு, ஒரு மரக்கொம்பில் கட்டி எடுத்துச் செல்லப்பட்டுள்ளது (மலைபடு. 370 – 371). இது ஒரு கண் மட்டுமே உடையதால் சிறுமுழா எனவும் அழைக்கப்பட்டுள்ளது (புறம். 103: 2). மேலும், யானை முழவின் ஓசையைக் கேட்டதையும் (புறம். 68: 16 – 17), விழாவில் முழவை இசைத்தபோது ஆட்டனத்தி என்பான் ஆடியதையும் (அகம். 222: 4 – 7), திருமுடிக்காரி எனும் அரசனின் திருக்கோவலூரில் இடைவிடாமல் முழவு இசைக்கப்பட்டுள்ளதையும் (அகம். 35: 14 – 15), அரசனையும் ‘விசிபிணி முழவன் குட்டுவன்’ என அழைத்துள்ள (அகம். 91: 13 – 14) செய்தியையும் அறியமுடிகின்றது.

6. கிணை

கிணை என்பது ஒரு பக்கத்தையுடைய தோலால் போர்த்தப்பட்ட வட்ட வடிவமான இசைக்கருவியாகும். போர் யானையின் அடிச்சுவடைப் போன்று வட்ட வடிவமாக உருவாக்கப்பட்டுள்ளது. இதனை,

..... நெடுங்கடை நின்றியான்
பசலை நிலவின் பனிபடு விடியற்
போர்களிற் றடிவழி யன்ன வென்கை
ஒருகண் மாக்கிணை யொற்றுபு (புறம். 392: 2 – 5)

எனும் பாடல் வரிகளால் அறியமுடிகின்றது. இனிய ஓசை தரும்படிக்கு மர வைரத்தின் மீது புதிய வலிமையான தோல் போர்த்தப்பட்டு வார்கொண்டு இறுகக் கட்டப்பட்டுள்ளது (புறம். 399: 23 – 24). நுண்ணிய கோல் இக்கருவியுடன் பிணிக்கப்பட்டுள்ளது (புறம். 70: 3). அதோடல்லாமல் அக்கோல்கொண்டு கிணை அடிக்கப்பட்டுள்ளது (புறம். 382: 19 – 21). பெரிதாக உள்ள கிணை, மாக்கிணை என்றும் (அகம். 325: 9), சிறியதாக உள்ள கிணை, சிறுகிணை என்றும் (புறம். 376: 23) அழைக்கப்பட்டுள்ளது.

கிணை எனும் இசைக்கருவியை மருதப்பறை, தடாரிப்பறை, ஒருகண் மாக்கிணை, உடுக்கை, போர்ப்பறை, பறை, புப்பறை, துடி என்றெல்லாம் அந்தந்த இடங்களில் இலக்கியங்களில், உரையாசிரியர்கள் பொருள் கூறிச் செல்கின்றனர்.

6. 1. கிணையைப் பயன்படுத்தியவர்கள்

கிணையைப் பொருநர்களும் (புறம். 395: 21), பாணர்களும் (புறம். 70: 1 – 4), கூத்தர்களும் (அகம். 301: 9 – 10) இசைத்துள்ளனர். கிணையையுடையவர்களைக் கிணைமகன் (புறம். 388: 3), கிணைவன் (புறம். 379: 11), கிணைஞன் (புறம். 377: 14),

கிணையர் (நற். 108: 4) எனவும், கிணையையுடைய மகளிரைக் கிணைமகள் (புறம். 111: 4) எனவும் அழைத்துள்ளனர். இந்தக் கிணைமகள் கிணைப்பறை கொட்டுவோனுடைய மனைவி (ஆளவந்தார்: 1981: 51) என ஆர். ஆளவந்தார் குறிப்பிடுகின்றார்.

6. 2. கிணை இசைக்கப்பட்ட இடங்கள்

கிணையின் தோல் கிழியுமாறு (புறம். 378: 7 – 8) இசைக்கப்பட்டுள்ளது. இக்கிணையை, முருக வழிபாட்டின் போதும் (பரி. 8: 80 82), மன்னனைப் புகழ்ந்து பாடும்போதும் (புறம். 387: 1 – 4), பரிசிலுக்காகவும் (புறம். 375: 12), திணை வயலில் புகுந்த யானையை விரட்டுவதற்காகவும் (நற். 108: 2 – 5), காட்டில் இளைப்பாறும்போதும் (அகம். 301: 9 – 10), போரிலும் (பதிற். 90: 44), அரண்மனை முற்றத்திலும் (புறம். 400: 8) இசைத்துள்ளனர். பெரும்பாலும் விடியற்காலத்தில் இசைத்துள்ளனர் (புறம். 392: 2 – 5, 394: 6 – 8). கிணை இசைக்கப்படும்போது ஆடுமகளிர் ஆடியும் (புறம். 393: 19 – 21), விறலியர் பாடியும் (புறம். 111: 2 – 4) உள்ளனர்.

இரவலர் என்போர் வறுமையைப் போக்குவதற்காகக் கிணையைக் கொட்டி பிழைப்பு நடத்தியுள்ளனர் (புறம். 377: 4). ஓய்மான் வில்லியாதன் எனும் மன்னனிடம் நிரந்தரமாகக் கிணை கொட்டும் பணியைச் செய்வதற்கு ஆட்கள் இருந்துள்ளனர் (புறம். 379: 7). மன்னன் தித்தன்வெளியன் என்பவனது நாளோகத்தில் கிணையின் ஒலியைக் கேட்டு பகைவர் அஞ்சி போர் செய்யாமல் ஓடியுள்ளனர் (அகம். 226: 13 – 15). கிணை அழகிய கண்ணுடையதால் அம்கண் மாக்கிணை எனவும் (புறம். 373: 31), ஒரு கண்ணையுடையதால் ஒருகண் மாக்கிணை எனவும் (புறம். 392: 5), தெளிவான கண்ணுடையதால் தெண்கண் மாக்கிணை எனவும் (புறம். 399: 23) அழைக்கப்பட்டுள்ளது.

7. துடி

துடி ஒருவகை தோல் இசைக்கருவி என அறியப்படுகின்றது. இது உருண்டை வடிவத்தில் காணப்பட்டுள்ளது (அகம். 19: 4 – 6), இது அறுத்த மீனின் வட்டமான பகுதி போலவும் (மதுரைக். 319 – 320), யானைக் கன்றின் பாதத்தைப் போலவும் (பொருநர். 125 – 127) காணப்பட்டுள்ளது. இது நுண்ணிய நூலால் இரண்டு பக்க வாய்களும் கட்டப்பட்டுள்ளது (பதிற். க. வா. 7).

7. 1. துடியின் ஓசை

துடியின் ஓசை கடுமையானதாகவும் (அகம். 261: 14 – 15), பேராந்தை ஒலிக்கும் ஒலி போலவும் (பொருநர். 210 – 211), பெட்டைப் பருந்தை அழைக்கும் ஆண் பருந்தின் குரல் போலவும் (புறம். 370: 6 – 8) காணப்பட்டுள்ளது.

7. 2. துடிக்குரியோர்கள்

துடியை இசைப்பவர்கள் தனிக் குடிமக்களாக விளங்கியுள்ளனர். இதனை,

துடியன் பாணன் பறையன் கடம்பன்

இந்நான் கல்லது குடியு மில்லை (புறம். 335: 7 – 8)

எனும் பாடல் வரியின்மூலம் இதனை அறியமுடிகின்றது. துடியை இசைப்பவர்கள் துடியன் என்றும் (புறம். 269: 6), துடியர் என்றும் (புறம். 291: 1 – 2) அழைக்கப்பட்டுள்ளனர். துடியைப் பாணர்களும் (புறம். 280: 8), எயினர்களும் (அகம். 79: 13 – 14) இசைத்துள்ளனர். மேலும், போர்வீரர்களும் துடியை உடையவர்களாக இருந்துள்ளனர் (கலி. 15: 1 – 4).

7. 3. துடி இசைக்கப்பட்ட இடங்கள்

போர்வீரர்கள் போரில் ஈடுபடுவதற்குமுன் பகைவரின் ஆநிரைகளை யாருக்கும் தெரியாமல் ஓட்டி வந்து போரினைத் துவக்கியுள்ளார்கள். அவ்வாறு ஆநிரைகளைக் கவரும் போதும் (அகம். 372: 9 – 13), பகைவர்கள் போரிடும் போர்க்களத்திலும் (அகம். 62: 6 – 7), எயினர்கள் வழிப்பறிக் கொள்ளையில் ஈடுபடும்போதும் (அகம். 79: - 13 – 14), கொள்ளையடித்த பொருட்களைப் பங்கிடும்போதும் (அகம். 89: 14 – 19) துடியை இசைத்துள்ளனர். ஆடுமகளிர் துடியின் இசைக்கு ஏற்றவாறு நடனமாடியுள்ளனர் (பரி. 21: 18 – 19). துடியானது இசைக்கப்படாதபோது பந்தலின் நிலைக்காலில் கட்டி வைக்கப்பட்டுள்ளது (பெரும்பாண். 124).

8. சங்கு

சங்கு வெண்மை நிறமுடையதாகவும் (திருமுரு. 120), தூக்கணங் குருவி கூட்டைப் போன்றும் (புறம். 225: 11 – 14) காணப்பட்டுள்ளது. வாய்வைத்து ஊதக்கூடிய ஒருவகை இசைக்கருவியாகும். இது போர்க்களத்திலும் (புறம். 158: 1), போரில் வெற்றிபெற்ற பின்பும் (முல்லைப். 92), மற்ற இசைக்கருவிகளுடன் (பதிற். 50 : 25) முழக்கப்பட்டுள்ளது. மன்னனைத் தூக்கத்திலிருந்து எழுச்செய்ய மன்னனது அரண்மனை வாசலில் முரசுடன் முழக்கப்பட்டுள்ளது (புறம். 225: 11 – 14). மேலும், போர்வீரர்கள் போரிடுவதற்காகச் சென்று தங்கியுள்ள பாசறையில் அதிகாலையில் சங்கு முழக்கப்பட்டுள்ளது (புறம். 397: 4 – 7).

9. பாண்டில்

வெண்கலத்தை நன்றாக உருக்கி வார்க்கப்பட்டது பாண்டில் எனும் இசைக்கருவி. இது கஞ்சதாளம் எனவும் அழைக்கப்பட்டுள்ளது. இது முழவு, ஆகுளி என்பனவற்றுடன் சேர்த்து இசைக்கப்பட்டுள்ளது (மலைபடு. 1 – 4).

10. ஆகுளி

ஆகுளி என்பது விரல்களால் அடித்து இசையை எழுப்பக்கூடிய ஒருவகைச் சிறுபறையாகும் (மலைபடு. 140 – 141). இது முழவு மற்றும் பாண்டிலுடன் சேர்த்து இசைக்கப்பட்டுள்ளது (மலைபடு. 1 – 3). இப்பறையின் ஒலி நெடிய மலைகளில் பேராந்தைகள் ஒன்றையொன்று மாறி மாறிக் கூப்பிடுவது போல் காணப்பட்டுள்ளது (மலைபடு. 140 – 141).

11. தூரியம்

இசைக்கருவிகளைக் குறித்த பொதுச் சொல்லாகத் தூரியம் எனும் சொல் காணப்பட்டுள்ளது. இவ்வகை இசைக்கருவி மாலையில் இசைக்கப்பட்டுள்ளது (மதுரைக். 460).

12. தெய்வப் பிரமம்

தெய்வத் தன்மையுள்ள பிரமம் எனும் ஒருவகை வீணையைப் பற்றிய குறிப்பு பரிபாடலில் காணப்படுகிறது (பரி. 19: 40).

13. எல்லரி

எல்லரி எனும் இந்த இசைக்கருவி உரைகளில் சல்லிகை எனக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. இக்கருவி விளக்கத்தையுடைய தாளத்துடன் ஒத்து ஒலிக்கும் வலிமையான வாயினையுடைய பறையாகும் (மலைபடு. 10). இதனைப் பத்துப்பாட்டு உரையாசிரியர், சல்லிகை எனும் பறை, தாளத்தின் தன்மைக்கு ஏற்ப ஒலிப்பதாகும் (நாகராசன்: 2007: 388) எனக் குறிப்பிடுகிறார்.

14. மகுளி

மகுளி என்பது இசைக்கருவிகளில் ஒன்றாக விளங்கியுள்ளது. இது முழவு, மத்தரி, தடாரி, தண்ணுமை ஆகிய இசைக்கருவிகளுடன் சேர்த்து இசைக்கப்பட்டுள்ளது (பரி. 12: 40 – 42).

15. யாழ்

பண்டைய தமிழர் இசையில் ஆர்வம் மிக்கவர்களாக இருந்துள்ளனர். இசையோடு இயைந்த வாழ்வை வாழ்ந்துள்ளனர். பல இசைக்கருவிகள் உருவாக்கினவர்கள் யாழ் எனும் நரம்புகளால் கட்டப்பட்ட இசைக்கருவியையும் உருவாக்கியுள்ளனர். இந்த யாழ் எனும் இசைக்கருவி உருவான பின்னணியைச் சாத்தான்குளம் அ. இராகவன்,

வில்லின் நாணேற்றி அம்பை எய்யுங்கால் அதில் எழும் இன்னோசையைக் கண்டு வில்யாழை முதலில் உருவாக்கினர். வில் யாழ், குறிஞ்சி நிலத்தில் குற மக்களிடே முதலில் காணப்பெற்றதால் இது குறிஞ்சி யாழாக, முதல் யாழாக, தாய் யாழாக மலர்ந்தது. இது வளர்ச்சி அடைந்து நானிலங்களிலும் ஏன் ஐந்து நிலங்களிலும் பரவியது. அப்பால் மக்களின் அறிவின்றிறத்தில் ஒவ்வொரு நிலத்திலும் ஒவ்வொரு விதமான யாழாகப் புத்துருவம் பெற்றுப் புனித யாழாக, அமுத யாழாக, தெய்வ யாழாக மறுமலர்ச்சி பெற்றது. எனவே, யாழ்களுக்கெல்லாம் தாயாக வில்யாழ் எண்ணப்பெற்றது. இதன் ஒப்பற்ற வளர்ச்சியில் பேரியாழும், பிற யாழும் எழுந்தன (இராகவன்: 2005: 125) எனக் குறிப்பிடுகின்றார்.

இக்கருவியை நரம்பு எனவும் (அகம். 318: 8), ஆகுபெயராகக் குரல் எனவும் (மலைபடு. 359), கருங்கோட்டு இன்னியம் எனவும் (பெரும்பாண். 392) அழைத்துள்ளனர். அளவில் பெரியதாக உள்ள யாழைப் பேரியாழ் என்றும் (பதிற். 66: 2), அளவில் சிறியதாக உள்ள யாழைச் சீறியாழ் என்றும் (சிறுபாண். 35) அழைத்துள்ளனர்.

15. 1. பேரியாழ்

பேரியாழ் எனும் இசைக்கருவி வளையலின் உறழ்ச்சியைப் போன்ற உறழ்ச்சியையுடைய ஒன்பது வார்க்கட்டினை உடையதும் யாழ் நூலின் கூறுபாடுகள் அனைத்தும் நிரம்பப் பெற்று வெண்சிறு கடுகின் அளவுகூட நரம்புகள் முறுக்கிக் கொள்ளாமல் உருவிச் சரி செய்யப்பட்டு அதனின்றும் வெளிப்படும் ஓசையைச் செவியால் ஓர்ந்து பார்த்துக் கட்டப்பட்டுள்ள வடித்து முறுக்கிய நரம்புகளையுடையதுமாகக் கட்டப்பட்டுள்ளது.

பேரியாழின் நரம்புகள் பத்தரின் மேல்பகுதியில் செல்லுமிடத்தில் தொய்வின்றி வலிமை பெற நிற்குமாறு குறுக்கே யாணைக் கொம்பினால் புதியதாய்ச் செய்யப்பட்ட யாப்பு பொருத்தும்படி அமைக்கப்பட்டிருக்கும். ஒலியைத் தன்னிடத்தே வாங்கி வெளிப்படுத்தும் யாழ்ப் பத்தரின்மேல் பசையிட்டுச் சேர்த்திப் புதிதாகப் போர்த்தப்படும் பொன் போன்ற நிறமுடைய தோலினையுடையதாகவும் காணப்பட்டுள்ளது. உயர்ந்த வளைந்த உந்தியை உடையதாகவும் நுண்ணிய அரத்தால் அராவப் பெற்ற கரிய களம்பழத்தின் நிறமுடைய

வளைந்த கொம்பினை உடையதாகவும் பேரியாழ் செய்யப்பட்டுள்ளது. இப்பேரியாழ் மிக்க ஓசையையுடையதாகக் காணப்பட்டுள்ளது. இதனை,

தோடித்திரி வன்ன தொண்படு திவவின்
கடிப்பகை யனைத்தும் கேள்வி போகாக்

.....

களங்கனி யன்ன கதழ்ந்துகிளர் உருவின்

வணர்ந்தேந்து மருப்பின் வள்ளுயிர் பேரியாழ் (மலைபடு. 21 – 37)

எனும் பாடல் வரிகளின் மூலம் அறியமுடிகின்றது.

15. 2. சீறியாழ்

சீறியாழ் ‘பசிய கண்கள் வாய்ந்த கருங்குரங்கு பாம்பின் தலையைப் பிடித்தபொழுது பாம்பு ஒருகால் இறுகவும் ஒருகால் நெகிழவும் அதன் கையைச் சுற்றுவது போன்று யாழின் திவவினை நரம்பு செறியச் சுற்றியுள்ளது. யாழின் அரிய விளிம்புகள் பொருந்த ஆணிகள் இணைக்கப்பெற்றுள்ளன. அது ஒழுங்கான தொழில் வகையமைந்த பத்தரை (அகலத்தனை) உடையது. துவருட்டின சிறந்த தோல் போர்வை குமிழம் கொம்பு போன்ற நிறத்தில் உள்ளது. தேன்வண்டு மிழ்ந்துவது போன்ற இன்னொலி எழுப்பும் நரம்புகளையுடையது’ (இராகவன்: 2005: 131) எனச் சீறியாழின் அமைப்பைப் சிறுபாணாற்றுப்படையின் (சிறுபாண். 22 – 29) உதவியுடன் சாத்தான் குளம் அ. இராகவன் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

மேலும், பொன்கம்பி போன்ற முறுக்கையுடைய நரம்பினையும் மின்னலைப் போன்ற தோலினையும் உடையது சீறியாழ் என்பதை,

பொன்வார்ந் தன்ன புரியடங்கு நரம்பின்

மின்னேர் பச்சை மிஞிறுந் குரற் சீறியாழ் (புறம். 308: 1 – 2)

எனும் பாடல்களின் மூலம் அறியமுடிகின்றது. சீறியாழ் நீலமணி நிறத்தில் (பெரும்பாண். 14), கருப்பு நிற (புறம். 127: 1 -2), வளைவான மரக்கட்டையில் (புறம். 302: 5), விளரி எனும் நரம்பால் (அகம். 279: 10 – 11) உருவாக்கப்பட்டுள்ளதை அறியமுடிகின்றது.

பொதுவாக யாழின் நரம்புகள் மரல் எனும் கயிற்றால் உருவாக்கப்பட்டுள்ளது (பெரும்பாண். 181). பருத்த தண்டில் (பரி. 10: 56), ஏழு நரம்புகளால் (கலி. 9: 18 – 19) யாழ் கட்டப்பட்டுள்ளது.

15. 3. யாமும் பண்ணும்

யாழில் பண்ணமைத்து வாசித்து, முழவுடன் பாடலும் பாடியுள்ளனர் (அகம். 318: 6). யாழைப் பண் வரும்படி சரிசெய்து (நெடுநல். 70), விரலால் தடவி (நற். 335: 9), ஏழிசை தரும்படி (பரி. 72: 77), இலக்கண முறைமையுடன் (புறம். 69: 1), பேரியாழில் பாலைப்பண்ணும் (பதிற். 57: 7 – 8), சீறியாழில் செவ்வழிப்பண்ணும் (புறம். 146: 1 – 4) அமைத்து இசைத்துள்ளனர்.

15. 4. யாழின் ஓசை

யாழ் இசைக்கும்போது எழக்கூடிய ஓசை, இனிய குரலில் அமைந்த சொல்போலும் (அகம். 212: 6 – 7), வண்டுகளின் ஆர்ப்பரிப்பு நிறைந்த ஒலி போலவும் (கலி. 32: 9), தும்பி எழுப்பும் சத்தம் போலவும் (கலி. 29: 16 – 17), காணப்பட்டுள்ளது.

15. 5. யாமும் பாணனும்

யாழைப் பெரும்பான்மை பாணர்கள் வாசித்துள்ளனர் (நற். 200: 8). பாணன் சீறியாழை இடப்பக்கமாக வைத்திருந்ததையும் (சிறுபாண். 34 – 35), இவர்கள் சீறியாழை இசைப்பதில் வல்லவர்களாக விளங்கியுள்ளதையும் (ஐங். 472: 1) அறியமுடிகின்றது. இவர்கள் யாழோர் எனவும் அழைக்கப்பட்டுள்ளனர் (மதுரைக். 658). பாணர் மட்டுமல்லாது மகளிரும் யாழை இசைத்துப் பாடல்களைப் பாடியுள்ளனர். இதனை,

..... அவனே

ஒண்டொடி மகளிர் பண்டையாழ் பாட (அகம். 186: 9 – 10)

எனும் பாடல் வரிகளால் அறியமுடிகின்றது.

15. 6. யாழ் வாசிக்கப்பட்ட இடங்கள்

யாழைக் கடவுள் வழிபாட்டின்போதும் (அகம். 14: 15 – 16), திருவிழாவின்போதும் (பட்டினப். 252 – 255) இசைத்துள்ளனர். மகிழ்ச்சியாக இருக்கும்போதும் யாமம் எனும் நள்ளிரவிலும் (மதுரைக். 584 – 585), உழவர்கள் பாடும் ஏர் மங்கலப் பாட்டின் இசையோடு இயையுமாறும் (மலைபடு. 467 – 470) யாழை இசைத்துள்ளனர். அரசனிடம் இரவலுக்காகவும் (புறம். 186: 5 – 6), விறலியர் ஆடுவதற்கும் (பொருநர். 109 – 110), தம் களைப்பு தீர்வும் (நற். 186: 5 – 6) இசைக்கப்பட்டுள்ளது. மேலும், தெருவிலும் (அகம். 266: 10 – 11), பரத்தையர் இல்லத்திலும் (கலி. 70: 21 – 23) இசைக்கப்பட்டுள்ளது.

15. 7. யாழிசையின் சிறப்பு

யாழின் இசை கேட்பவரின் உள்ளம் கவரும்படி காணப்பட்டுள்ளது (பரி. 22: 38 – 39). அதிலும், கொலைத் தொழிலையுடைய வழிப்பறிக் கொள்ளையரும் யாழ் இசையைக் கேட்டால் தம் ஆயுதங்களையெல்லாம் கீழே போட்டுவிடும் அளவிற்கு இனிமை வாய்ந்ததாகவும் (பொருநர். 21 – 22), மதங் கொண்ட யானையைக் கட்டுப்படுத்தும் அளவிற்கும் இதன் இசை அமைந்துள்ளது (கலி. 1: 26 – 27).

15. 8. யாழ் பொதுவான செய்திகள்

இரவலர்கள், யாழின் பத்தரின் பின்பக்கம் உள்ள பல தையலைப் போல பல தையலையுடைய கிழிந்த ஆடை அணிந்தவர்களாவும் (புறம். 136: 1 – 2), எவ்வி எனும் வள்ளல் இறந்து விட்டமையால் இனி எங்குச் செல்வோம் எனத் தன் கையிலிருந்த யாழை உடைத்துப் போட்ட (அகம். 115: 9 – 10) செய்தியையும் அறியமுடிகின்றது.

16. குழல்

குழல் ஒருவகை காற்று இசைக்கருவியாகும். இது கொன்றைப் பழத்தாலும் (அகம். 54: 10 – 11), ஆம்பலாலும் (கலி. 108: 62) ஆன குழலில் ஏழு அல்லது ஐந்து துளைகளுடன் (பரி. 8. 22), சிறியதாகவும் (அகம். 74: 17), அழகாகவும் (கலித். 129: 16) உண்டாக்கப்பட்டுள்ளது.

16. 1. குழல் வாசிக்கும் முறை

குழல் வாசிப்பதில் பயிற்சியுடையோர்களால் குழலிலுள்ள துளைகளிடத்தில் விரல்களை வைத்து குழல் ஊதப்பட்டுள்ளது (பரி. 19: 41). இக்குழலின் ஓசை யாழின் இசையை நெறிப்படுத்தி (கலி. 33: 23 – 24), பாட்டின் சுருதி குன்றாமல் பாடுவதற்காகவும் (மலைபடு. 8), சுருதியை உணர்த்துவதற்காகவும் (பரி. 15: 42 – 43) ஊதப்பட்டுள்ளது.

16. 2. குழலின் ஓசை

குழலோசையைப் பெண்ணின் அழகைக்கும் (புறம். 143: 15), பெண்ணின் இனிய குரலுக்கும் (அகம். 265: 9 – 10), இடியோசைக்கும் (நற். 371: 7 – 9), ஆண்பறவையை நீங்கிய பெண் பறவையின் குரலுக்கும் (குறுந். 151: 3) ஒப்பிடப்பட்டுள்ளதைக் கொண்டு குழலின் ஓசையை அறியமுடிகின்றது. குழலின் ஓசை தை எனவும் காணப்பட்டுள்ளது (கலி. 118: 13 – 14).

16. 3. குழலும் கோவலரும்

குழலைப் பெரும்பான்மை கோவலர்களே வாசித்துள்ளனர். கோவலர்கள் மாடுகளை மேய்த்துவிட்டு மாலைப் பொழுதில் வீட்டிற்கு ஓட்டி வரும்பொழுது குழல் வாசித்தபடி வருகின்றனர். அவ்வாறு அவர்கள் வாசிக்கும்போது தலைவனைப் பிரிந்து வாடும் தலைவிக்கு அவ்விசை வருத்தத்தை ஏற்படுத்தும்படியான துன்ப ஓசையாக அமைந்துள்ளது (கலி. 101: 39 – 40, 130: 14 – 15, 143: 37). இதனை,

..... ஓங்குவிடைப்
படுசுவற் கொண்ட பகுவாய்த் தெண்மணி
ஆபெயர் கோவலர் ஆம்பலொ டளைஇப்
பையுள் நல்யாழ் செவ்வழி வகுப்ப
ஆருயிர் அணுங்குத் தெள்ளிசை (அகம். 214: 10 – 14)

எனும் பாடலடிகளால் அறியமுடிகின்றது.

16. 4. குழலும் குழலும்

ஆடல் மகளிர் ஆடுவதற்கு முழவுடன் குழலும் இசைக்கப்பட்டுள்ளது (பரி. 12: 40 – 42). கோவலர் மாடு மேய்க்கும்போதும் (அகம். 354: 3 – 5), மாலைப் பொழுதிலும் (அகம். 124: 14) குழலை இசைத்துள்ளனர். அவ்வாறு ஊதப்படும் குழலின் ஓசையை விலங்கினங்கள் (அகம். 305: 16) கேட்கின்றன. குழலோசையைச் செந்நாய்க்குப் பயந்து ஒளிந்துள்ள மான் கேட்டுத் தன் அச்சத்தைப் போக்குகின்றது (அகம். 219: 14 – 16).

16. 5. குழலும் பிறவும்

உதியஞ்சேரலின் போர்க்களத்தில் பாடுகின்ற குழுவின் குழலை வாசித்துள்ள செய்தியும் (நற். 113: 9 – 11), முருகன் எனும் தெய்வம் குழலையுடையதாகக் கூறப்பட்டுள்ள செய்தியும் (திருமுரு. 208 – 209), அசைந்தாடும் மூங்கிலில் வண்டுகளால் துளைக்கப் பெற்ற துளையின் மேல் காற்று அடிப்பதால் அதில் எழும் ஓசை குழல் ஓசையைப் போன்று (அகம். 82: 1 – 6) இருந்துள்ள செய்தியையும் அறியமுடிகின்றது.

17. கோடு

கோடு என்பது ஒருவகை காற்று இசைக்கருவியாகும். இதனை ஊது கொம்பு என்று சங்க இலக்கிய உரையாசிரியர்கள் குறிப்பிட்டுள்ளனர். இக்கொம்பில் அழகிய தழைகளைக் கட்டியுள்ளனர் (மலைபடு. 5).

வேட்டுவர்கள், காட்டில் வேட்டையாடிக் கொண்டிருக்கும்போது பிரிந்தவர்களை மீட்பதற்காகக் கோடு எனும் ஊதுகொம்பினைப் பயன்படுத்தியுள்ளனர் (அகம். 318: 14 – 15). கோவலர்கள் வழிதப்பி வறண்ட நிலத்திற்குச் சென்ற ஆனிரைகளை வேறிடம் அழைப்பதற்காக இக்கருவியை ஊதியுள்ளனர் (அகம். 399: 8 – 9). மேலும், இக்கருவியினை வெறியாட்டு நிகழும் ஆடுகளத்தின் கண்ணும் ஊதியுள்ளனர் (திருமுரு. 245 – 246). முருகன் கோடு எனும் இசைக்கருவியை உடையவனாகக் கூறுவதற்குக் கோட்டன் எனும் சொல் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது (திருமுரு. 208 – 209) என்பதை அறியமுடிகின்றது.

18. வயிர்

வயிர் என்பது ஒருவகை ஊதுகொம்பு ஆகும் (முல்லைப். 92). இது திண்ணிய காழினைக் குடைந்து செய்யப்பட்ட காற்று இசைக் கருவி (திருமுரு. 119 – 1120) என அறியமுடிகின்றது. இது பெரிய வாய் வட்டத்தை உடையதாகக் காணப்படுகின்றது. இக்கருவியின் ஓசையை அன்றில் பறவையின் ஓசைக்கும் (குறிஞ். 219), நாரையின் ஓசைக்கும் (அகம். 40: 12 – 15), தினைக் கதிர் கொய்யும் கிளிகள் ஒன்றையொன்று அழைத்துப் பேசும் பேச்சுக்கும் (நற். 304: 3 – 5) ஒப்பிடப்பட்டுள்ளதிலிருந்து அதன் ஓசையை அறியமுடிகின்றது.

வயிர் எனும் காற்று இசைக்கருவி வெறியாட்டு நிகழும் ஆடுகளத்தில் ஊதப்பட்டுள்ளது (அகம். 378: 7 – 8). இக்கருவியினை இசைப்பவர் வயிரியர் (நற். 100: 10) என அழைக்கப்பட்டுள்ளனர்.

19. விளரி

விளரி என்பது ஒருவகை நரம்பு இசைக்கருவி என அறியமுடிகின்றது. இவ்விளரின் ஓசை வண்டு விட்டிசைக்கும் ஒலியைப் போன்று காணப்பட்டுள்ளது (அகம். 317: 12 – 13).

20. தட்டை

தட்டை என்பது நெல் (ஐங். 285: 2 – 3), தினை முதலிய தானியங்களை விதைத்த புனங்கள் தோறும் கிளிகளை ஓட்டுவதற்குப் பயன்படுத்தப்படும் கிளிகடிகருவி (அகம். 388: 1 – 5) ஆகும். இந்தக் கருவி மூங்கிலால் செய்யப்பட்டுள்ளது (அகம். 188: 11). அதாவது மூங்கில் துண்டைப் பிளந்து தட்டி ஒலி உண்டாக்கப்படுவது (அகம். 368: 2). மூங்கிலைக் கணுக்குகணு உள்ளாக நறுக்கிப் பலவாகப் பிளந்து ஓசை உண்டாக ஒன்றிலே தட்டுவது ஆகும். இதனை,

அமையறுத் தியற்றிய வெவ்வாய்த் தட்டையின் (அகம். 388: 2)

எனும் பாடல் வரியினால் அறியமுடிகின்றது. இந்தக் கருவியைப் பெண்கள் பயன்படுத்தியுள்ளனர். திணையைக் கவர வரும் கிளிகளை ஓட்டுவதற்குக் குறமகளும் (அகம். 188: 13), கொடிச்சியரும் (நற். 134: 2) பயன்படுத்தியுள்ளனர். திணைப்புனத்தில் தட்டையை ஒலிக்கும்போது, புனத்தின் அருகிலுள்ள நெற்கதிர் விளைந்த வயலில் உள்ள பறவைகளும் பறந்து செல்லும் அளவிற்கு (புறம். 49: 4 – 6) ஒலித்துள்ளன.

தட்டையானது தட்டைப்பறை என்றும் அழைக்கப்பட்டுள்ளது. இதன் நடுவில் கண் அமைக்கப்பட்டுள்ளது (மலைபடு. 9). இது தேரையைப் போன்று ஒலித்துள்ளது. இதனை,

..... சுனைய பகுவாயத் தேரை
தட்டைப் பறையின் கறங்கும் நாடன் (குறுந். 193: 3)

எனும் பாடல் வரிகளின் மூலம் அறியமுடிகின்றது. தட்டைப்பறை என்ற கிளிகடி கருவிகளுள் ஒன்றாகிய தட்டை எனும் கருவியைத் தட்டி ஒலிப்பித்தலின் தட்டைப்பறை எனப்பட்டது எனக் குறுந்தொகை உரையாசிரியர் தட்டைப்பறையைப் பற்றி குறிப்பிட்டுள்ளார்.

21. குளிர்

குளிர் எனும் கருவியானது திணைப்புனத்தில் திணையைக் கவரவரும் கிளிகளை விரட்டப் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது (அகம். 32: 5 – 6). இக்கருவி இசைக்கப்படும்போது இசைக்கு ஏற்பப் போடப்படும் தாளத்தைப் போன்று ஒலிக்கும் தன்மை உடையதாகக் காணப்பட்டுள்ளது (குறுந். 291: 2 – 3). இதனைக் கொடிச்சிய பெண்கள் பயன்படுத்தியுள்ளனர்.

22. தழல்

தழல் எனும் கருவியானது திணைப்புனத்திற்குக் கதிர்களைக் கவர வரும் கிளி முதலிய பறவைகளை விரட்ட உயரமான மரத்தின்மீது பரண் அமைத்து, அதில் அமர்ந்து கொண்டு அம்மலைச் சாரலில் உள்ள கொடிப் பிரம்பினால் பின்னிய தழலினைக் கையால் சுழற்றிய அளவில் அதில் ஓசை உண்டாக்கிப் பறவைகள் விரட்டப்பட்டுள்ளது. இதனை,

புலியஞ் சிதனம் ஏறி அவண
சாரற் சூழல் தகைபெற வலந்த
தழலுந் தட்டையும் குளிரும் பிறவும்
கிளிகடி மரபின ஊழுழ் வாங்கி (குறிஞ். 41 – 44)

எனும் பாடல் வரிகளின் மூலம் அறியமுடிகின்றது. தழலை எனும் கருவியைச் சுழற்றியும் தட்டை என்ற கருவியைப் புடைத்தும் திணைப்புனத்தைப் பாதுகாத்துள்ளனர். இக்கருவியைப்

பெண்கள் பயன்படுத்தியுள்ளனர். குறிப்பாகக் குறக்குடியைச் சார்ந்த குறமகளிர் பயன்படுத்தியுள்ளனர் (அகம். 188: 11 – 12).

23. கலப்பை

முழவு, பதலை, தூம்பு உள்ளிட்ட இசைக்கருவிகளை எல்லாம் ஒருவகைப் பையில் போட்டுக் கட்டியுள்ளனர். அவ்வாறு இசைக்கருவிகளைப் போடும் பை, கலப்பை என அறியமுடிகின்றது (பதிற். 41: 15). யாழ் (பதிற். 15: 25 – 26), பறை (புறம். 371: 5 – 6) போன்ற இசைக்கருவிகளைப் போடும் பையாகவும் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது.

2. விளையாட்டுப் பொருட்கள்

சங்க காலத்தில் ஆடவர், மகளிர் என்ற இருபிரிவினரும் விளையாடுவதற்கென்று பல விளையாட்டுப் பொருட்களைப் பயன்படுத்தியுள்ளனர். இதில் மகளிர் விளையாடும் விளையாட்டுக் கருவிகளை ஓரை (அகம். 49: 16) என்ற பொதுச் சொல்லால் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

2. 1. கழங்கு

பெண்கள் விளையாடுவதற்குப் பயன்படும் கழற்சிக் கொட்டை கழங்கு என அழைக்கப்பட்டுள்ளது (நற். 282: 5). இந்தக் கழங்கைக் கொண்டு பெண்கள் விளையாடியுள்ளனர் (அகம். 66: 24 – 25). இது யானைத் தந்தத்தாலும் (அகம். 135: 8 – 9), பொன்னாலும் (புறம். 36: 3 – 4) செய்யப்பட்டுள்ளது. இது பனிக்கட்டி மழையைப் போன்று அமைந்துள்ளது என்பதன் மூலம் (அகம். 334: 7 – 8) இதன் அளவினை அறியமுடிகின்றது.

கழங்கு எனும் விளையாட்டைத் திருமணமாகாத இளம்பெண்கள் விளையாடியுள்ளனர் (ஐங். 377: 3 – 4). இந்த இளம்பெண்கள் தனித்தனியாக அல்லாமல் குழுவாகவே விளையாடியுள்ளனர் (நற். 79: 2 – 3). இவ்விளையாட்டை இவர்கள் வீட்டின் முன் பரப்பப்பட்டுள்ள மணலின் மீதும் (நற். 79: 2 – 3), பந்தாடி முடித்து களைத்ததால் முத்து போன்று காணப்படும் மணலின் மீதும் கழங்குகளை வைத்து விளையாடியுள்ளனர் (பெரும்பாண். 333 – 335). பெண்கள் கிளிக்குப் பேச்சு சொல்லிக்கொடுத்தும் பந்தாடி விளையாடும்போது அவற்றுடன் கழங்கும் விளையாடியுள்ளனர் (அகம். 49: 1).

குறிசொல்லுவதற்காக நிகழ்த்தப்படும் வேலன் வெறியாட்டில் கழங்குகளைப் புதுமணலில் பரப்பிக் குறிபார்த்துள்ளனர் (ஐங். 249: 1 – 2). அவ்வாறு குறிசொல்லுதலில் கழங்குகளைப் பயன்படுத்தினால் கூறப்படும் குறி பொய்க்காது எனும் நம்பிக்கையும் பண்டைய தமிழரிடையே காணப்பட்டுள்ளது (ஐங். 250: 1).

2. 2. பாவை

பாவை எனும் விளையாட்டுப் பொருளைப் பெண்கள் பயன்படுத்தியுள்ளனர். இப்பாவையினைப் பொன், கோரை, பூந்தாது, மணல் ஆகியவற்றால் உருவாக்கி விளையாடியுள்ளனர். பெண்கள் மட்டுமல்லாது மன்னர்களும், எதிரி நாட்டு மன்னர்களை ஏளனம் செய்வதற்குப் பாவையைப் பயன்படுத்தியுள்ளனர்.

பொன்னால் செய்த பாவையானது வெய்யிலிடத்தே தோன்றினாற் போன்ற சிவந்த நிறத்தையுடையதாகக் காணப்பட்டுள்ளது (மதுரைக். 410 – 411). கோரையினால் உருவாக்கப்பட்ட பாவையானது ஈனாப்பாவை (நற். 127: 7), பைஞ்சாய்ப் பாவை (ஐங். 155: 5) என அழைக்கப்பட்டுள்ளது. நீர் வந்து ஏறின கழியிடத்தே உள்ள தண்டாங் கோரையைப் பறித்துக் கிழித்துப் பாவை செய்யப்பட்டுள்ளது (கலி. 76: 7). இந்தப் பொம்மையைப் பேதைப் பருவத்து மகளிர் மகவாகக் கொண்டு தாலாட்டியும் ஒலுறுத்தியும் முலையூட்டியும் விளையாடுதல் வழக்கம் (நாராயணசாமி: 2007: 221) என நற்றிணை உரையாசிரியர் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

வண்டல் மணலாலும் பாவையைச் செய்து விளையாடியுள்ளனர். இந்தப் பாவையினைப் பேதை பருவத்து மகளிர் செய்துள்ளனர் (புறம். 11: 1 – 3). வண்டல் மண்ணால் செய்த பாவைக்கு, தாழியின் கண்ணே உள்ள குவளைப்பூவைச் சூடியுள்ளனர் (அகம். 165: 11 - 12). இந்த விளையாட்டுப் பாவையினைக் கடல் மணலில் செய்து விளையாடும்போது கடல் அலை அடித்துச் செல்லப்பட்டதால் பெண்கள் தங்கள் கண்சிவக்கும்படி அழுதுள்ளனர் (ஐங். 125: 2 – 3). மகளிர் பாவைகளை அவர்களே செய்துள்ளனர் என்பதை,

பொய்கை சூழ்ந்த பொழின்மனை மகளிர்

கைசெய் பாவைத் துறைக்கண் இறுக்கும் (அகம். 181: 18 – 19)

எனும் பாடல் வரிகளின் மூலம் அறியமுடிகின்றது. மேலும், பூந்தாதினாலும் பாவையினைச் செய்து விளையாடியுள்ளனர் (குறுந். 48: 1). பாவையினைச் சிற்பத்துறையில் சிறந்தவர்களும் செய்துள்ளனர் (மதுரைக். 723). இது பல உறுப்புகளை உடையதாகவும் செய்யப்பட்டுள்ளது (கலி. 146: 49). இந்த விளையாட்டுப் பாவைக்கு மகளிர் நெய்தல் தழையினைச் சூட்டியுள்ளனர் (ஐங். 187: 2 – 40). திண்ணைமேல் வைத்து விளையாடும் விளையாட்டுப் பாவையை மணலின்கண் திணித்தும் விளையாடியுள்ளனர் (புறம். 283: 9 – 11).

மன்னர்கள், போரை விரும்பிச் சேய் நிலத்தே உயர்ந்துள்ள நெடிய கொடியின் அருகே நூலால் புனையப்பட்ட பாவையை வைத்துள்ளனர் (திருமுரு. 67 – 68). இதனைத் திருமுருகாற்றுப்படை உரையாசிரியர், ‘பண்டை மன்னர்கள் பகைவரைப் பெறுதற் பொருட்டுத் தம்மரண்மனை முற்றத்தே கொடியுயர்த்தி அதன் அருகே பந்தையும் பாவையும்

தூங்க விட்டிருப்பர் என்றும், அப்பந்தும் பாவையும் தூங்கவிடுதலின் கருத்து, எம்மை வெல்லும் ஆண்மையாளர் யாருமிளர்: எம் பகைவரைப் பெண்டிர் போலக் கருதுகின்றோம். ஆண்மையாளர் உளறேல் இவற்றை அறுமின் என்னும் குறிப்பே' (மோகன்: 2007: 65) என்று குறிப்பிட்டுள்ளார்.

2. 3. பந்து

பந்து என்பது பெண்கள் விளையாடும் விளையாட்டுக் கருவி. இந்தப் பந்தினைப் பெண்கள் எறிந்து விளையாடியுள்ளனர் (அகம். 219: 2). வளம் பொருந்திய அழகிய இல்லத்தின் நிலா முற்றத்தில் சிறிதுநேரம் தோழியர்கள் கூடிப் பந்தினை எறிந்து விளையாடியுள்ளனர் (அகம். 17: 1 – 2). வயலைக் கொடி படர்ந்த பந்தரிலும் (அகம். 275: 4), வானத்தைத் தீண்டும் மேல்நிலை மாடத்தின் கண்ணும் (பெரும்பாண். 333) பந்தினை எறிந்து விளையாடியுள்ளனர். பந்தினைக் காலால் உருட்டியும் விளையாடியுள்ளனர் (நற். 324: 6 – 7). இந்த விளையாட்டினைச் செல்வச் செழிப்பில் உள்ள பெண்களே விளையாடியுள்ளனர்.

இந்தப் பந்தானது வரிகளை உடையதாகக் காணப்பட்டுள்ளது (பரி. 9: 47). பந்தினை எறிந்து விளையாடும் விளையாட்டின் ஒலியானது தாளத்திற்கு இயைந்தவாறு, பலவகையான அடிதலையுடையனவும் சிலவாகிய செலவுகளை உடையனவுமாகிய குதிரையைப் போன்று ஒலித்துள்ளது. இதனை,

பந்துபுடைப் பன்ன பாணிப் பல்லடிச்

சில்பரிக் குதிரைப் பல்வேல் எழினி (அகம். 107: 9 – 10)

எனும் பாடல் வரிகளின் மூலம் அறியமுடிகின்றது.

2. 4. வட்டு

வட்டு என்பது பெண்களும் சிறுவர்களும் விளையாடும் விளையாட்டுக் கருவி. இந்தக் கருவியைக் கொண்டு விளையாடும் விளையாட்டானது, அழகிய மலர்களிலே தாவித்தாவி தாதினை நுகருகின்ற வண்டுகள் போல பெண்கள் கையால் ஆடியுள்ளனர் (அகம். 108: 16 – 17). வேறு தொழில் ஒன்றும் கற்றறியாத சிறுவர்கள் பொன்னை உரைத்துப் பார்க்கும் கல்லைப் போன்ற ஆடுகளத்தைக் கீறிக்கொண்டு நெல்லிக்காய்களை வட்டாகக் கொண்டு ஆடியுள்ளனர் (நற். 3: 3 – 4).

2. 5. தூதை

இளம்பருவத்துப் பெண்கள், வேலைப்பாடமைந்த மரத்தால் செய்யப்பட்ட தூதை எனும் சிறுபானையைக் கொண்டு சிற்றில் கட்டி விளையாடியுள்ளனர் (கலி. 59: 5 – 6).

2. 6. ஊசல்

ஊசல் என்பது பெண்கள் விளையாடும் விளையாட்டு. மரத்தின் உச்சியில் கயிறு கட்டி விளையாடுவதே ஊசல் எனப்பட்டது (நற். 368: 1 – 2). நெய்தல் நில மக்கள் ஊஞ்சல் அமைக்கும் முறையைக் குறிப்பிடுவதற்கு, சுறாமீனின் வெண்மருப்பே பலகையாக, புறவிதழ் நீக்கி நாரினால் தொகுக்கப்பட்ட மலர் அணியாகவும் தாரை வீழ் ஊசல் கயிறாகவும் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது (கலி. 31: 6 – 11) எனக் கலித்தொகைப் பாடல்களைக் கொண்டு அந்நூலின் உரையாசிரியர் குறிப்பிட்டுள்ளார். எனவே, ஊசல் எனும் இவ்விளையாட்டு கயிறு, பலகை ஆகியவற்றைக் கொண்டு விளையாடினதை அறியமுடிகின்றது.

2. 7. வித்தம் (அ) தாயம்

தாயம் எனும் விளையாட்டினை ஆண்கள் விளையாடியுள்ளனர். இந்த விளையாட்டில் காய்களை உருட்டி விளையாடியுள்ளனர். தாய விளையாட்டில் சிறுதாயம் அல்லது வித்தாயம் உருட்டினாலும் (கலி. 136: 9 -10), சூதாடும் களத்து, காய்களை உருட்டி விளையாடும்போது, பத்துத் தாயங்களைப் பெற்றாலும் வெற்றி இலக்காகக் கருதப்பட்டுள்ளது (கலி. 136: 3 – 6).

மேலும், வல்லுப்பலகை (கலி. 94: 13 – 14), நாய் (புறம். 52: 14), வல் (புறம். 52: 15) போன்றவையும் சூதாடும் கருவிகளாக இருந்துள்ளன. கரிகாலன் தோற்கடித்துக் கைப்பற்றிய ஊர் ஒன்றின் நடுவில் இருந்த மன்றத்தில் வட்டமான கருவிகொண்டு ஆடிய ஆட்டத்தினால் ஏற்பட்ட பள்ளத்தில் காட்டுக் கோழிகள் முட்டையிட்டுள்ளன (புறம். 52: 13 – 16). இந்த விளையாட்டினைப் பெரும்பான்மை வயதில் மூத்த, தலையாட்டம் கண்டவர்கள் விளையாடியுள்ளனர். இவர்கள் தலையை ஒரு புறம் சாய்த்துக் கொண்டு ஆட்டத்தை விளையாடியுள்ளனர். அவ்வாறு விளையாடிய அந்த இடத்தில் கறையான் அரித்தமையால் பொலிவற்று காணப்பட்டுள்ளது (அகம். 377: 5 – 9). இந்த விளையாட்டினை வல்லாட்டம் என உரையாசிரியர் குறிப்பிட்டுள்ளனர்.

2. 8. சிறுதேர்

சங்க காலத்தில், ஆண் குழந்தைகள் நடை பழகுவதற்குத் தேரினை உருட்டி விளையாடியுள்ளனர் (நற். 250: 1 – 3). தேரானது, தச்சனால் செய்யப்பட்டுள்ளது. இதில் சிறிய குதிரைகள் உடையதாய் செய்யப்பட்டு, சிறுவர் தம் கையால் இழுத்துச் சென்று விளையாடியுள்ளனர் (குறுந். 61: 1 – 2). இது கையால் உருட்டும்படி மூன்றுருளை கொண்டு செய்யப்பட்டுள்ளது. இதனை,

பொற்காற் புதல்வர் புரவியின் றுருட்டும்

முக்காற் சிறுதேர் முன்வழி விலக்கும் (பட்டினப். 24 – 25)

எனும் பாடல் வரிகளின் மூலம் அறியமுடிகின்றது. இதனைத் தெருவில் இழுத்து விளையாடியும் (அகம். 16: 3 – 6), வீட்டின் முற்றத்திலே உருட்டியும் விளையாடியுள்ளனர் (கலி. 81: 7 – 8). இந்தத் தேரில் மணியழுத்தியும் (கலி. 83: 8 – 10), வளைந்த தாமரை முகையினைச் செதுக்கியும் (கலி. 85: 16 – 19) உருவாக்கப்பட்டுள்ளது. இவ்வகையான தேரினைச் செல்வந்தர் மற்றும் அரசர்களின் பிள்ளைகள் பயன்படுத்தியுள்ளனர்.

பெரிய மடலை உடைய பணையின் குரும்பையை உருள் தேராக்கி, கொடியால் கட்டி, இழுத்து விளையாடும் பிள்ளைகள் இருந்துள்ளனர். இவர்களுக்கு மத்தியில் பெரிய மணியழுத்தின திண்ணிய தேரினை இழுத்துச் செல்வந்தர்களின் குழந்தைகள் விளையாடியுள்ளனர். இதனை,

பெருமடற் பெண்ணைப் பிணர்த் தோட்டுப் பைங்குரும்பைக்
குடவாயக் கொடிப்பின்னல் வாங்கி, தளரும்

பெருமணித் திண்தேர்க் குறுமக்கள் நாப்பண் (கலி. 83: 8 – 10)

எனும் பாடல் வரிகளின் மூலம் அறியமுடிகின்றது.

2. 9. வேழம்

பவளப் பலகை மேலே, போர்த் தொழில் வல்ல பொன்னால் செய்த, காவலை உடைய அரண்களைக் குத்தாத, கையால் புனைந்த யானையைச் சிறுவர்கள் இழுத்து விளையாடியுள்ளனர் (கலி. 86: 5 – 8).

2. 10. கிலிகிலி

உப்பு வாணிச்சியர் ஈன்ற பிள்ளைகளோடு இருக்கும் மந்தியானது வாள்போலும் வாயையுடைய கிளிஞ்சலின் வயிற்றில், எயிற்றை ஒத்த முத்துகளைப் பெய்து கிலுகிலுப்பையைக் கொண்டு விளையாடியுள்ளது (சிறுபாண். 56 – 61).

2. 11. தொல்லியல் சான்றுகள்

சங்க காலத்தில் சிறியவர்கள் முதல் பெரியவர்கள் வரை பல விளையாட்டுகளை விளையாடியுள்ளனர். இதனைச் சங்க இலக்கியங்கள் மட்டுமல்லாது தொல்லியல் அகழாய்வில் சங்க காலத்தைச் சார்ந்த தாயம், வட்டு போன்ற விளையாட்டு கருவிகள் கிடைத்ததன் மூலம் அறியமுடிகின்றது.

தாயம் எனும் விளையாட்டினைச் சங்க காலத்தில் விளையாடியுள்ளனர். இந்தத் தாயக் கட்டைகள் தொல்லியல் அகழாய்வுகளிலும் கிடைத்துள்ளன.

‘தாயம் உருட்டப் பயன்படுத்தப்பட்ட தாயக்கட்டைகள் அல்லது பகடைக்காய்கள் அரிக்கமேடு, உறையூர், அழகன்குளம், படைவீடு ஆகிய இடங்களில் நடந்த அகழாய்வுகளில் கண்டுபிடிக்கப்பட்டுள்ளன.

உறையூரில் கிடைத்த சுடுமண் விளையாட்டுக் காய்கள் நீள் செவ்வக வடிவில் சதுரமான பக்கங்களைக் கொண்டு, நான்கு புறங்களில் புள்ளிகளைக் கொண்டும் உள்ளன. முதல் பக்கத்தில் ஒரு புள்ளியும், இரண்டாவதில் இரண்டும், மூன்றாவதில் மூன்றும், நான்காவதில் நான்குமாகவும் மற்ற இருபுறங்களில் புள்ளிகள் அற்றும் காணப்படுகின்றது.

அழகன்குளத்தில் கிடைத்த தாயக்கட்டை சுட்ட களிமண்ணால் கருப்பு சிவப்பு நிறத்தில் உள்ளது. இது சுமார் 10. செ. மீ. நீளத்தில், நீள் செவ்வக வடிவில் உள்ளது. நான்கு புறங்களில் ஒரு புறம் குறியீடுகள் அற்றும், ஒரு புறத்தில் ஒரு கோடும், மற்ற இரு புறங்களில் வேலிக்குள் அடைபட்ட கோட்டுக் குறியீடும் காணப்படுகின்றன.

படைவீடு என்ற இடத்தில் நடைபெற்ற அகழாய்வில் நீள் சதுர வடிவத்தில் ஆன பகடைக் காய் கிடைத்துள்ளது. இதில் 1, 3, 5, 6 என்ற எண்ணிக்கை உடைய வட்ட வடிவமான புள்ளிகள் நான்கு புறங்களிலும் உள்ளன. இது தந்தம் அல்லது ஸ்டிபைட் எனப்படும் ஒருவகை வழுவுழுப்பான கல்லால் செய்யப்பட்டுள்ளது (வசந்தி: 1999: 40 – 42).

மேலும், தமிழகத்தில் நடைபெற்ற பெரும்பாலான அகழாய்வுகளில் வட்ட வடிவமான சில்லுகள் கிடைத்துள்ளன. இவை தற்போது பெண்கள் விளையாடும் பாண்டி என்ற விளையாட்டை விளையாடப் பயன்படுத்தப்பட்டிருக்கக்கூடும் என ஆய்வாளர்கள் கருதுகின்றனர். சுடுமண், கல் ஆகியவற்றால் பல்வேறு அளவுகளில் கிடைத்த இவை வல்லாட்டம் ஆடவே பயன்படுத்தியிருக்கக் கூடும் என்றும், இதனை முதியோர்கள் விளையாடியதாகவும் (வசந்தி: 1999: 42) சீ. வசந்தி குறிப்பிட்டுள்ளார்.

ஆண்டிப்பட்டி அகழாய்வில் ‘சுடுமண்ணால் செய்யப்பட்ட 5 சதுரங்கக் காய்கள் அகழாய்வில் கிடைத்துள்ளன. இவை, 1. 5. செ. மீ. உயரம் முதல் 3. 5. செ. மீ. உயரம் வரை உள்ளவைகளாகும். இவை அகன்ற தட்டையான அடிப்பகுதியினையும் குறுகிய இடைப்பகுதியையும் கொண்டிருக்கின்றன (ஸ்ரீதர்: 2005: 19). பொருந்தல் அகழாய்வில் தந்தத்தால் ஆன தாயக்கட்டைகள் கிடைத்துள்ளன.

ஆனால், ஆண்டிப்பட்டி அகழாய்வில் கிடைத்துள்ள வட்டச் சில்லுகளைக் குழந்தைகள் மற்றும் பெண்கள் தங்கள் விளையாட்டுப் பொருட்களாகப் பயன்படுத்தியதாகக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. இந்தச் சில்லுகள் 15 கிடைத்துள்ளன. இவை அனைத்துமே சொரசொரப்பான சிவப்புநிறப் பாணை ஓடுகளால் செய்யப்பட்டுள்ளன (ஸ்ரீதர்: 2005: 19).

செம்பியன் கண்டியூர் ‘அகழாய்வுகளில் பெரும்பான்மையான ஆய்வுகளில் அதிக அளவில் காணப்படுவது சுடுமண் வட்டச் சில்லுகளே ஆகும். 2. செ. மீ. விட்டம் உள்ள சிறியவைகள் முதல் 5 செ. மீ. விட்டம் உள்ள பெரியவைகள் வரை செம்பியன் கண்டியூரில் சேகரிக்கப்பட்டுள்ளன. விளையாட்டிற்குப் பயன்படுத்தப்பட்டவை என்று குறிப்பர். சங்க இலக்கியங்களில் பெண்கள் கட்டம் கட்டி வட்டச் சில்லுகளை விட்டெறிந்து விளையாடிய விளையாட்டைப் பற்றி குறிப்பிடுகின்றன. இந்த வட்டச் சில்லுகளும் அத்தகைய பயன்பாட்டிற்குரியது எனவும் கருதலாம்’ (ஸ்ரீதர்: 2008: 16) எனக் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

மேற்கூறப்பட்ட சான்றுகளின் மூலம் சங்க கால மக்களின் விளையாட்டுக் கருவிகளை அறியமுடிகின்றது.

3. நறுமணப் பொருட்கள்

சங்க கால மக்கள் தங்களை அழகுபடுத்திக் கொள்ள பல்வேறு விதமான நறுமணப் பொருட்களைப் பயன்படுத்தியுள்ளனர். இந்த நறுமணப் பொருட்களை, உடம்பு, முடி, முகம் என எல்லாவற்றிலும் தடவியுள்ளனர். அவை சந்தனம், செம்பஞ்சு போன்றவற்றாலும் உருவாக்கப்பட்டுள்ளன.

3. 1. சாந்து

சாந்து என்பது ஒருவகை நறுமணப் பொருளாகும். இது பல நிறங்களிலும் பல மணங்களிலும் காணப்பட்டுள்ளன (பரி. 8: 96 – 97). இது வட நாட்டினரால் வணிகத்தின் பொருட்டு விற்கப்பட்டுச் சாந்தரைக்கும் அம்மியாகிய வெள்ளைநிற வட்டக் கல்லில் வாசனைப் பொருட்களைப் போட்டுச் சந்தனக் கட்டையைக் கொண்டு அரைத்து உருவாக்கப்பட்டுள்ளது (அகம். 340: 16 – 18). சந்தனத்தாலும் அகிற்புகையாலும் சாந்து உருவாக்கப்பட்டுள்ளது (பரி. 12: 13 – 14).

3. 1. 1. மயிர்ச்சாந்து

பெண்கள் நறுமணச் சாந்தினை விரலால் தோய்த்தெடுத்து தம் கூந்தலில் பூசி (அகம். 117: 10 – 11), கூந்தல் உலர்ந்த பின்பு கூந்தலை முடித்துள்ளனர் (கலி. 115: 13).

பெண்கள் இரவில் சாந்து பூசிக்கொண்ட கூந்தலுடன் பட்டாடையையும் அணிந்துள்ளனர் (அகம். 236: 10 – 12). தலைமயிரில் சாந்து பூசப்பட்டதால் கூந்தல் கூடுதல் கருமையைப் பெற்றுள்ளது (அகம். 399: 1). ஆதலால், பெண்கள் தம் கூந்தலில் பூசக்கூடிய சாந்து கருமை நிறத்திலோ அல்லது தண்ணீரைப் போன்றோ இருந்திருக்க வேண்டும்.

3. 1. 2. மார்புச்சாந்து

ஆண்களும், ஆண்களில் மன்னர்களும் சாந்தினை மார்பில் பூசியுள்ளனர். ஆண்கள் மார்பில் சாந்தைப் பூசி அழகுபெறுவதற்கு விரும்பியுள்ளனர் (அகம். 388: 16). அரசர்களின் மார்பிலும் சாந்து பூசப்பட்டுள்ளதை அறியமுடிகின்றது (புறம். 63: 9 – 10, 161: 26 – 32).

3. 2. தகரம்

பெண்கள் தங்களின் தலைமுடிக்குத் தகரம் எனும் ஒருவகை மயிர்ச்சாந்தினைப் பூசியுள்ளனர் (அகம். 385: 6 – 7, 393: 23).

3. 3. சந்தனம்

பெண்கள் தம் மார்பகங்களில் வாசனைக்காகவும் உடல் குளிர்ச்சிக்காகவும் சந்தனம் எனும் வாசனைப் பொருளைப் பூசியுள்ளனர் (பரி. 21: 25 – 26). இந்தச் சந்தனத்தைப் போர் வீரர்களும் தம் மார்பில் பூசியுள்ளனர் (புறம். 347: 3 – 5). சந்தனக் கட்டையைத் தேய்த்துச் சந்தனத்தைப் பெற்றுள்ளனர். அவ்வாறு அக்கட்டையைத் தேய்ப்பதற்கு வெண்காழ் எனும் வெள்ளை நிறக் கல்லைப் பயன்படுத்தியுள்ளனர் (புறம் 369: 19 – 22). சந்தனம் நறை எனவும் அழைக்கப்பட்டுள்ளது (பரி. 17: 6).

3. 4. தொய்யில்

பெண்கள் பலவகை ஓவியங்களை (கலி. 117: 3 – 4), தம் மார்பகங்களிலும் தோள்களிலும் இட்டுக்கொள்வதற்குத் தொய்யில் (அகம். 389: 6) எனும் வாசனையுடன் கூடிய அழகுசாதனப் பொருள்களைப் பயன்படுத்தியுள்ளனர். கரும்பு போன்ற வடிவத்தில் தோளில் பெண்கள் தொய்யில் வரைந்துள்ளனர் (கலி. 112: 5). தொய்யில் வரைவதற்கென்று தனியே பெண்கள் இருந்துள்ளனர் (கலி. 111: 16 – 17).

3. 5. செழுஞ்சேறு

செழுஞ்சேறு என்பது பெண்கள் தம் மார்பகங்களில் தடவிக்கொள்ளும் நறுமணப்பொருளாகும். பெண்கள் வேறுபல நறுமணப் பொருட்களுடன் தீயைப் போன்ற சிவந்த நிறம் வரும்வரை சாந்தம்மியில் அரைத்துத் (பரி. 10: 79 – 84) தம் மார்பகங்களில் தடவியுள்ளனர் (பரி. 6: 17 – 18).

3. 6. திலகம்

திலகம் நெற்றில் இடப்படுவதாகும். இதைப் பெண்கள் தம் நெற்றியில் இட்டுள்ளனர். இத்திலகம் நல்ல இனிமையான மணத்தையுடையதாகக் காணப்பட்டுள்ளது (அகம். 389: 1 – 2).

3. 7. மெய்க்கலவை

மக்கள் வாசனைக்காக உடம்பில் பூசப்படும் ஒருவகை நறுமணப் பொருள் மெய்க்கலவை. இக்கலவையை நறுமணக்கலவைக்குரிய விதிப்படி உருவாக்கியுள்ளனர் (பரி. 7: 20).

3. 8. வெண்ணெய்

பெண்களின் கூந்தலில், கூந்தலின் வளர்ச்சிக்காகவும் மென்மைக்காகவும் வெண்ணெய் பூசப்பட்டுள்ளது (கலி. 115: 7).

3. 9. சுண்ணம்

சாம்பல் கோரை எனும் தாவரத்திலிருந்து எடுக்கப்படுவது சுண்ணம் எனும் வாசனைப்பொருளாகும். இது மார்பில் பூசப்பட்டுள்ளது (பெரும்பாண். 220 – 221).

3. 10. வாசனைப் புகைப் பொருட்கள்

முருகவேளின் வழிபாட்டில் பலவகை வழிபாட்டுப் பொருட்களுடன் பல்வேறு வாசனைக்குரிய புகைப்பொருட்களும் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன (பரி. 8: 96 – 97).

தொகுப்புரை

❖ பண்டைய தமிழக மக்கள் கலைகளிலும் தங்களை அழகுப்படுத்திக்கொள்வதிலும் ஆர்வம் காட்டியுள்ளனர்.

❖ கலைசார் கருவிகளில் இசைக்கருவிகளும் விளையாட்டுக்கருவிகளும் அடங்கும். இசைக்கருவிகளைத் தோல், நரம்பு, மூங்கில் போன்ற பொருட்களாலும் விளையாட்டுக் கருவிகளை மண், மரம், கோரை போன்ற பொருட்களாலும் உருவாக்கியுள்ளனர்.

❖ நறுமணப் பொருட்களைச் சந்தனம், செம்பஞ்சு போன்றவற்றில் உருவாக்கியுள்ளனர்.

❖ இசைக்கருவிகள் திருவிழா, வெறியாட்டு, மன்னனைப் புகழ்ந்துபாடுதல், கயிற்றில் ஆடுதல், போர், பயிர் பாதுகாப்பு முதலிய இடங்களில் இசைக்கப்பட்டுள்ளது.

❖ இசைக்கருவிகளில் தண்ணுமை, பறை, சிறுபறை, தொண்டகச் சிறுபறை, பதலை, தடாரி, முழவு, கிணை, தூடி, சங்கு, பாண்டில், இளி, ஆகுளி, தூரியம், பிரமம்,

எல்லரி, மகுளி, பேரியாழ், சீறியாழ், குழல், கோடு, வயிர், விளரி போன்றவற்றைப் பண்டைய தமிழக மக்கள் பயன்படுத்தியுள்ளனர். மேலும், அவர்கள் இசையோடு இயைந்த வாழ்க்கையை வாழ்ந்துள்ளனர்.

❖ முழவு, பதலை, தாம்பு உள்ளிட்ட இசைக்கருவிகளைப் போட்டுவைக்கக் கலப்பை எனும் பையைப் பயன்படுத்தியுள்ளனர்.

❖ இசைக்கருவிகளைப் பெரும்பான்மை பாணர்கள் வாசித்துள்ளனர். அவர்கள் தம் பிழைப்பிற்காகவும் பரிசிலுக்காகவும் அக்கருவிகளை இசைத்துள்ளனர்.

❖ இசைக்கருவிகளின் ஓசையைப் புரியவைக்க அருவிநீர்ஓசை, கடல் அலையின் ஓசை, வண்டுகளின் ஓசை, இடிச் சத்தம், பெண்களின் மென்மைக் குரல், பறவைகள் ஒன்றையொன்று அழைக்கும் சத்தம் ஆகியவற்றை உவமைப்படுத்தியுள்ளனர்.

❖ தினைப்புனம் காப்போர் பறவைகளை ஓட்டுவதற்குத் தட்டை, குளிர், தழல் எனும் இசைக்கருவிகளைப் பயன்படுத்தியுள்ளனர்.

❖ பண்டைய தமிழக மக்களில் ஆண்கள் மற்றும் பெண்கள் விளையாடுவதற்கென்று கழங்கு, பாவை, பந்து, வட்டு, தூதை, ஊசல், வித்தம் அல்லது தாயம், சிறுதேர், வேழம், கிலிகிலி போன்ற விளையாட்டுச் சாதனங்களை உருவாக்கிப் பயன்படுத்தியுள்ளனர்.

❖ வேலன் வெறியாட்டு எனும் நிகழ்ச்சியில் கழங்கு எனும் விளையாட்டுப் பொருட்கள் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது.

❖ விளையாட்டுப் பொருட்களைப் பயன்படுத்திப் பெரும்பான்மை பெண்களும் சிறார்களும் விளையாடியுள்ளனர்.

❖ தொல்லியல் அகழாய்வுகளில் சங்க காலத்தைச் சார்ந்த தாயம், வட்டு உள்ளிட்ட விளையாட்டுக் கருவிகள் கண்டெடுக்கப்பட்டுள்ளன.

❖ பண்டைய தமிழக மக்கள் தம் உடம்பு, முடி, முகம் உள்ளிட்ட உடற்பாகங்களில் வாசனைக்காகவும், அழகுக்காகவும், குளிர்ச்சிக்காகவும் சாந்து, மயிர்ச்சாந்து, தகரம், சந்தனம், தொய்யில், செழுங்சேறு, திலகம், மெய்க்கலவை, வெண்ணெய், சுண்ணம் உள்ளிட்ட வாசனைப் பொருட்களைப் பூசியுள்ளனர்.

❖ முருகவேல் வழிபாட்டில் வழிபாட்டுப் பொருட்களுடன் வாசனைப் பொருட்களும் இடம்பெற்றுள்ளன.

போர்க் கருவிகள்சார் பொருள் பண்பாடு

சங்க கால மன்னர்கள் போரினைப் பல்வேறு தேவைகளுக்காக மேற்கொண்டுள்ளனர். அவை ஆநிரைகளைக் கவர்தல், மீட்டல் போன்றவற்றிற்காகவும், எதிரி நாடுகளைக் கவர்தல், கவர்ந்த நாடுகளை மீட்டல் எனப் பெரும்பான்மையும் இத்தேவைகளுக்காகவே போர் நடைபெற்றுள்ளது.

போர்வீரர்கள் போரிடுவதற்கும், போரில் தங்களைப் பாதுகாத்துக்கொள்வதற்கும் பல்வேறு போர்க் கருவிகளைப் பயன்படுத்தியுள்ளனர். வாள், வேல், வில், அம்பு முதலிய கருவிகள் போரிடுவதற்கும், பலகை, தோல், கவசம், மெய்ப்புதையரணம், மெய்ம்மறை, கவயம், தோள் யாப்பு முதலிய கருவிகள் பாதுகாப்பிற்காவும் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன. இந்தக் கருவிகளைப் பாதுகாக்க அல்லது போட்டு வைக்க உறை, தூணி, புழுகு முதலிய கருவிகள் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன.

போர்க் கருவிகள் இரும்பினால் செய்யப்பட்டுள்ளன. இதனை இரும்பு (புறம். 309: 1), எஃகு (பதிற். 64: 9) முதலிய சொற்களால் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளதிலிருந்து அறியமுடிகின்றது. இதனை,

இரும்புமுகஞ் சிதைய நூறி யொன்னார் (புறம். 309: 1)

எஃகுபடை யறுத்த கொய்சுவற் புரவி (பதிற். 64: 9)

எனும் பாடல்களின் மூலம் அறியமுடிகின்றது. வார்த்து எடுக்கப்பட்ட இரும்பானது, எருமை அல்லது இரலைமானின் கொம்புபோன்றும் (அகம். 4: 3, 56: 3), புன்னை மரத்தின் கிளை போன்றும் (நற். 249: 1) காணப்பட்டுள்ளது.

மேலும், போர்க் கருவிகளாக இசைக்கருவிகளும் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன. இவற்றுள் முக்கியமானதாக முரசு காணப்படுகின்றது. போரில் ‘இசைக் கருவிகள் போர் வீரர்களின் நரம்புகளை எஃகுக் கம்பி போல் பலம் பெற்று எழச் செய்துள்ளன. அவர்கள் உதிரத்திற்குச் சூடேற்றியது. உடலுக்கு ஊக்கம் ஊட்டியது’ (இராகவன்: 2007: 202) எனும் கூற்றின் மூலம் முரசின் பயன்பாட்டினை அறியமுடிகின்றது. இந்த முரசின்மீது, காளையின் தோல் மயிர் சீவாது போர்த்தப்பட்டுள்ளது. இதனை,

கொல்லேற்றுப் பைந்தோல் சீவாது போர்த்த

மார்க்கண் முரசம்

(மதுரைக். 732 – 733)

எனும் பாடல்களின் மூலம் அறியமுடிகின்றது.

சங்க காலத்தில் மக்கள் போர்க்கருவிகளைப் பயன்படுத்தியுள்ளனர் என்பதை இலக்கியச் சான்றுகள் மட்டுமல்லாது தொல்லியல் ஆதாரங்களும் நிரூபிக்கின்றன. இரும்பாலான கருவிகள் பல தொல்லியல் அகழாய்வுகளில் கிடைக்கப்பெற்றுள்ளன. இதனைத் தர்மபுரி, தமிழ்நாடு தொல்லியல் துறை அகழ்வைப்பகங்களில் உள்ள இரும்பாலான கருவிகள் மூலம் அறியலாம். போர்க்கருவிகள்,

1. போர்க் கருவிகள்
 2. பாதுகாப்புக் கருவிகள்
- என இருவகைகளாகப் பகுக்கப்பட்டுள்ளன.

1. போர்க்கருவிகள்

சங்க கால மன்னர்கள் தங்களைப் பாதுகாத்துக்கொள்ளுவதற்கும், பிறரைக் கொல்லுவதற்கும் வாள், வேல், வில், அம்பு போன்ற கருவிகளைப் பயன்படுத்தியுள்ளனர்.

1. 1. வேல்

மன்னர்களும் மறவர்களும் கையிலேந்தியிருக்கும் போர்க் கருவியாக வேல் எனும் கருவி விளங்கியுள்ளது. இக்கருவி நீண்ட கம்பினையும் தலைப்பகுதி இலை வடிவத்தைப் போன்றும் கூரியதாகவும் காணப்பட்டுள்ளது. வேலினைப் பகைவரின் நெஞ்சிலும், யானையின் நெற்றிலும் பாய்ச்சியுள்ளனர்.

1. 1. 1. வடிவம்

நெய்தல் பூ போன்ற நிறத்தையும் இலை போன்ற அகன்ற தலைப்பக்கத்தையும் மயில் தோகையால் பொலிவு பெற்ற கம்பையும் மூட்டுவாய் அமைந்த திட்டமான சுரையினையும் கரிய தண்டினையும் உடையதாக வேல் எனும் போர்க்கருவி உருவாக்கப்பட்டுள்ளது. இதனை,

நெய்தல் உருவின் ஐதிலங் ககலிலைத்
தொடையமை பீலிப் பொலிந்த கடிகை
மடையமை திண்சுரை மாக்காழ் வேலொடு (அகம். 119: 11 – 13)

எனும் பாடலடிகளால் அறியமுடிகின்றது. மேலும், செந்நிறமாகவும் (குறுந். 312: 2), வெள்ளியைப் போன்று வெளிர் நிறத்திலும் (ஐங். 393: 5) ஒளி வீசக்கூடியதாகவும் (புறம். 336: 5), உடற்பகுதி கரும்பின் தண்டு போன்றும் காணப்பட்டுள்ளது (புறம். 35: 9 – 10).

1. 1. 2. பயன்பாடு

பகைவரின் நெஞ்சில் குத்துவதற்கும் (அகம். 71: 10 – 11), பகைவருடைய யானைகளின் நெற்றியில் எய்து வீழ்த்துவதற்கும் (புறம். 274: 3) வேல் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது.

1. 1. 3. மன்னர்களும் மறவர்களும்

வேலினை மன்னர்களும் (புறம். 380: 12), போர் வீரர்களும் (அகம். 252: 5 – 6) கையில் வைத்திருந்துள்ளனர் (புறம். 100: 1). மன்னர்கள் தம் போர்ப்படையில் வேல்படையையும் வைத்திருந்துள்ளனர் (புறம். 225: 5) என்பதையும் அறியமுடிகின்றது.

1. 1. 4. உருவாக்கமும் பாதுகாத்தலும்

வேல் உலோகக் கருவி என்பதால் உலைக்களத்தில் உலோகத்தை உருக்கி வேலினை வடித்துச் செய்துள்ளனர். இவ்வேலினைக் கொல்லர் எனும் தொழிற்பிரிவினர் உருவாக்கியுள்ளனர். இதனை,

வேல்வடித்துத் தருவது கொல்லர்க்குக் கடனே (புறம். 312: 3)

எனும் பாடல் அடியின் மூலம் அறியமுடிகின்றது. அவ்வாறு செய்யப்படும் வேலின் வாய்ப்பகுதி கூரியதாகத் தீட்டப்பட்டுள்ளது (புறம். 295: 2). வேல் எப்பொழுதும் பொலிவுடனும் பளபளபாகவும் இருப்பதற்கு நெய்பூசிப் பாதுகாக்கப்பட்டுள்ளது (அகம். 259: 1).

1. 1. 5. வேலும் வழிபாடும்

போரில் இறந்துபட்ட வீரனின் நினைவாக நடப்பட்ட நடுகல்லைச் சுற்றிலும் வேல்களை அரண்போல நட்டுள்ளனர் (பட்டினப். 78 – 79, குறுந். 245: 4). இதன் மூலம் நடுகல் வழிபாட்டின் நிலையினையும் அறியமுடிகின்றது.

1. 1. 6. வேறுபெயர்கள்

வேலானது எ.கம் (பதிற். 64: 9) என்றும், அயில் (கலி. 135: 3) என்றும் வழங்கப்பட்டுள்ளது. மேலும், வேலின் தன்மையைக் கொண்டு பல அடைப்பெயர்கள் வேலிற்கு வழங்கப்பட்டுள்ளன. அவை திருந்துவேல் (புறம். 171: 7), வல்வேல் (புறம். 125: 14), கொலைவேல் (குறுந். 283: 5), நெடுவேல் (புறம். 63: 9), மின்னொளிர் நெடுவேல் (அகம். 203: 10), கூர்வேல் (புறம். 35: 21), நல்வேல் (புறம். 27: 15), வென்வேல் (பொருநர். 129), விறல்வேல் (ஐங். 400: 5), பல்வேல் (பதிற். 87: 5), செவ்வேல் (குறுந். 312: 2), வெள்வேல் (ஐங். 393: 5), ஒளிறுவேல் (புறம். 336: 5) என்பன. எ.கம்

என்பதனை ஒளிறிலைய எ.:கம் (புறம். 26: 5), சிறியிலை எ.:கம் (புறம். 308: 4) எனவும் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

1. 1. 7. வேலின் தன்மை

வேலின் தன்மையை விளங்கிப் கொள்வதற்குப் பல்வேறு பொருள்கள் உவமையாகக் கூறப்பட்டுள்ளன. வேல் கெண்டை மீன் (புறம். 287: 4), விளங்குகின்ற மணி (பதிற். 45: 21), வெப்பம் மிகுந்த காட்டின் கொடுமை (பட்டினப். 300), கூற்றுவன் (கலித். 31: 24), நுளைமானின் பார்வை (சிறுபாண். 158), எருதுகளின் கொம்பின் நுனி (கலித். 104: 34) ஆகியவற்றிற்கு உவமமாகக் கூறப்பட்டுள்ளது. மேலும், வேல்பட்ட புண்ணிலிருந்து இரத்தம் வடிவதைப் போல பெண்ணொருத்தியின் கண்ணிலிருந்து கண்ணீர் வடிந்துள்ளது (பரி. 12: 68 - 70).

வேந்தன் ஒருவன் தன் நெற்றியிலிருந்து வடியக்கூடிய வியர்வையைத் தன் வேலின் நுனியால் துடைத்துள்ள செய்தியையும் (புறம். 349: 1 - 2) அறியமுடிகின்றது. வேலையுடைய மன்னர்களை வாழ்த்தும்போது வேல் அடைமொழியாகப் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது (அகம். 6: 20, 115: 4 - 5). போர்ப்படைகளில் வேல் எனும் போர்க்கருவி முக்கியமானதாகக் கருதப்பட்டுள்ளதை மேற்கண்ட தரவுகளின்வழி அறியமுடிகின்றது.

2. வாள்

பண்டைய மன்னர்களிடம் இருந்த போர்ப்படைகளில் வாள் ஏந்திய வீரர்கள் அடங்கிய வாட்படையும் அடங்கும். வாள் கையில் பிடித்திருக்கக்கூடிய போர்க்கருவிகளில் ஒன்று (புறம். 269: 12). இந்த வாட்படை போர்ப்படைகளில் சிறந்த படையாக விளங்கியுள்ளதை,

ஆடுகுடி மூத்த விழுத்திணைச் சிறந்த

வாளின் வாழ்நர் தாள்வல் வாழ்த்த (புறம். 24: 28 - 29)

எனும் பாடல் வரிகளின் மூலம் அறியமுடிகின்றது.

2. 1. வாளின் அமைப்பு

வாளானது திண்ணிய கைப்பிடியையுடையதாகவும் (அகம். 338: 17), கூர்மையானதாகவும் (அகம். 144: 15) காணப்பட்டுள்ளது. இது வெள்ளியைப் போன்று ஒளி வீசக்கூடியதாகவும் (பரி. 11: 50) காணப்பட்டுள்ளது. ஒள்வாள் என்றும் (புறம். 373: 5), ஒளிறுவாள் என்றும் (பதிற். 90: 6) கூறப்பட்டிருப்பதால் இது உலோகத்தால் செய்யப்பட்டது என்று தெரிகிறது.

2. 2. வாளின் தன்மை

வாளின் வாயானது கொடுமையான வறண்ட காட்டைப் போன்றும் (அகம். 72: 16 – 19, 331: 14), விளிம்பில் முள்ளுடைய தாழை மடல் போன்றும் காணப்பட்டுள்ளது (குறுந். 245: 3). வாளேந்திய வீரர்களடங்கிய படையானது பனை மடல் போன்று காணப்பட்டுள்ளது. (புறம். 370: 16). மேலும், மின்னல் போன்றும் (புறம். 369: 4), வலிய ஆண்புலியின் உடம்பிலுள்ள கோடுகள் போன்றும் (நற். 322: 6 – 7, அகம். 99: 1) காணப்பட்டுள்ளது. போரில் இரத்தக்கறை படிந்த நிலையில் உள்ள வாளானது செவ்வானத்தை ஒத்துக் காணப்பட்டுள்ளது (புறம். 4: 1 – 2). மேற்கண்ட சான்றுகளின் மூலம் வாளின் தன்மையினை அறியமுடிகின்றது.

வாளினைப் பகைவரின்மேல் எறிந்ததால் வாள் சிதைந்த நிலையிலும் (பதிற். 69: 5), போரில் பயன்படுத்தியதால் புலவி நாற்றத்துடனும் காணப்பட்டுள்ளது (புறம். 16: 11). இது எ.கம் (பதிற். 24: 2, 19: 4), மழு (மதுரைக். 455) முதலிய பெயராலும் அழைக்கப்பட்டுள்ளது.

2. 3. வாளடைப்பெயர்

வாளின் பெயரை அடையாகக் கொண்டு மன்னர்களை விளித்துள்ளதைப் பல சான்றுகளின் மூலம் அறியமுடிகின்றது. வாய்வாள் எனவும் (அகம். 213: 21), வாய்வாள் வேந்தே (புறம். 26: 15) எனவும் மன்னர்கள் அழைக்கப்பட்டுள்ளனர்.

2. 4. வாளும் சமுதாயமும்

வாளினைப் பெரும்பான்மை மறவர்களும் மன்னர்களும் பயன்படுத்தியுள்ளனர். கோசர்களில் இளையவர்கள் இவ்வாளினைப் பயன்படுத்தியுள்ளனர் (மதுரைக். 773). கொங்கு நாட்டையுடைய சேரர் படை வீரர்களுள் வாட்படை வீரர்களும் காணப்பட்டுள்ளனர் (குறுந். 393: 6). போரில் ஈடுபட்ட வீரன் ஒருவன் போரிட்டதனால் வளைந்த அவனது வாளை அப்போரில் இறந்து கிடக்கும் யானையின் தந்தத்தினிடையில் விட்டு நிமிர்த்துவதை,

..... முன்னின் றெறிந்த

ஒருகை யிரும்பிணத் தெயிறு மிறையாகத்

திரிந்த வாய்வா டிருந்தாத் (புறம். 284: 5 – 7)

எனும் பாடலடிகள் தெரிவிக்கின்றன. போரில் ஈடுபட்ட வீரர்கள் வாளால் காயம்பட்ட பின் அந்தப் புண் ஆறினதும் அது வடுவாக மாறிவிடுகின்றது. இவ்வடு பெரும்பான்மை முகத்தில் காணப்படுகின்றது (பதிற். 67: 14). வாளால் உண்டான வடு உடல் முழுதும் கூட காணப்பட்டுள்ளது (புறம். 167: 3).

நாலைக்கிழவன் எனும் படைத்தலைவன் பாண்டிய மன்னனுக்கு வாட்படை தந்து உதவிய செய்தியும் (புறம். 179: 2 – 6), சேரமான் பெருஞ்சேரலாதன், சோழன் கரிகாற் பெருவளத்தானோடு போரிட்டுத் தோற்றதால் நாணித் தன் வாளோடு உயிர்விடுவதற்காக வடக்கிருந்த செய்தியும் (புறம். 65: 10 – 11), போர்ப்படைகளில் வாட்படைத் தலைவர்கள் காணப்பெற்ற செய்தியும் (புறம். 377: 28), தன்னை நாடி வந்த விருந்தினரை உபசரிப்பதற்காகத் தன் வாட்படையினை அடமானம் வைத்த செய்தியும் (புறம். 316: 5 – 6) காணப்படுகின்றன. வாட்படை செய்வதற்கென்றே தனியே ஒரு குலம் காணப்பட்டுள்ளது (பெரும்பாண். 137 – 138). போர் வீரனாகிய தன் மகன் புறமுதுகிட்டான் எனும் செய்தியைக் கேட்டுக் கடும் கோபத்துடன் போர்க்களத்திற்குச் சென்று அச்செய்தி உண்மையாக இருக்குமானால் அவனுக்குப் பாலாட்டிய என் மார்பகத்தை அறுத்தெறிந்து விடுவேன் எனக் கோபத்தோடு வாளுடன் சென்ற செய்தியும் காணப்படுகின்றன. இவை பண்டைய தமிழ்ச் சமுதாயத்தில் மக்கள் வாளுடன் ஒன்றியிருந்த பண்பாட்டை அறிவதற்குச் சான்றுகளாக உள்ளன.

3. வில்

வில் என்பது வளைவாக இரு முனைகளிலும் நாணால் கட்டப்பட்ட ஒரு போர்க்கருவி (அகம். 96: 2). இது அம்பு எனும் கணையை எய்வதற்குப் பயன்படுத்தப்பட்டதாகும் (அகம் 289: 1). இக்கருவி மூங்கிலால் செய்யப்பட்டுள்ளது (ஐங். 373: 5). இது மாட்சிமைப்பட்ட தொழிற்பாட்டையுடையதாகவும் (பதிற். 90: 32), வண்ணம் பூசப்பட்டும் (குறிஞ். 124), வரிகள் புனையப்பட்டும் (அகம். 48: 12), பாம்பினது படத்திலே தோன்றும் பொறிபோன்ற புள்ளிகளை உடையதாகவும் (கலி. 50: 6 – 7) காணப்பட்டுள்ளது.

வில்லானது சாபம் (புறம். 7: 4), சாவம் (சிறுபாண். 980), சிலை (அகம். 119: 9), கொடுமரம் (புறம். 43: 11) ஆகிய பெயர்களாலும் அழைக்கப்பட்டுள்ளது. வில்லையுடையவர்களாக இருந்த அரசர்களுக்கும் மறவர்களுக்கும் வில்லை அடைப்பெயராகக் கூறியுள்ள பண்பாடு பண்டைய தமிழர்களிடையே காணப்பட்டுள்ளது.

3. 1. வில்லின் பயன்பாடு

மறவர்களிட பெரும்பான்மை வில்லைப் பயன்படுத்தியுள்ளனர் (ஐங். 352: 1). வில்லினை இடக்கையில் வைத்துப் பயன்படுத்தியுள்ளனர் (பெரும்பாண். 145). வில்லைப் போர்க்களத்திலும் (அகம். 53: 10), பாதுகாப்புப் பணியின்போதும் (பெரும்பாண். 81 – 82), பகை நாட்டவரின் ஆநிறைகளைக் கவரும்போதும் (அகம். 35: 3 – 6) பயன்படுத்தியுள்ளனர்.

3. 2. வில்லின் தன்மைகள்

வில் பல்வேறு அடைபெயர்களைக் கொண்டு சுட்டப்பட்டுள்ளது. வில் வலிய தன்மையையுடையதானதால் வல்வில் (ஐங். 390: 3), மற்றும் நோன்சிலை (அகம். 245: 12)

எனவும், கொலைத்தொழிலுக்குப் பயன்படுத்தியதால் கொலைவில் (பொருநர். 26) எனவும், வெய்ய தன்மையுள்ளதால் வெஞ்சிலை (நற். 285: 3) எனவும், கொடுமையான செயல்களுக்கு உதவுவதால் கொடுவில் (அகம். 319: 3) எனவும், புலவு நாற்றம் வீசுவதால் புலவுவில் (பதிற். 15: 13) எனவும், வளைந்த தன்மையுடையதாகக் காணப்பட்டதால் வணங்குவில் (அகம். 396: 17) எனவும் அழைக்கப்பட்டுள்ளது.

வில்லின் வடிவத்தினை அதற்கு உவமையாகக் கூறப்பட்டுள்ள பொருள்களிலிருந்து அறியமுடிகின்றது. வில், புருவம் (பொருநர். 26), கால்சிலம்பு (அகம். 198: 9), கழுத்தில் அணியப்படும் மாலை (புறம். 389: 13), கண் (புறம். 7: 4), கயல் மீன் (பெரும்பாண். 269 – 270) ஆகியவற்றிற்கு உவமையாகக் கூறப்பட்டுள்ளது. மேலும், வேல்படை காவல்காட்டிற்கும் (பதிற். 33: 9) உவமையாகக் கூறப்பட்டுள்ளது.

வில்லையுடையவர்களாக இருந்த அரசர்களையும் மறவர்களையும் வில்லினை அடைப்பெயராகக் கூறியுள்ள பண்பாடு பண்டைய தமிழர்களிடையே காணப்பட்டுள்ளது. காட்டாக, வில்லோர் பெரும (புறம். 168: 16), வல்வில் ஓரி (புறம். 158: 5), வில்லோர் பெருமகன் (நற். 265: 4), வில்லன் (கலி. 37: 3) என்றவாறு விளக்கப்பட்டுள்ளது.

3. 3. வில்லும் சமுதாயமும்

வில் பயன்படுத்துவதற்கு முறையான பயிற்சி தேவைப்பட்டுள்ளது. அவ்வாறு பயிற்சியில்லாமல் வில்லை ஏந்திய வீரர்களைப் பற்றிய செய்தி காணப்படுகின்றது (நற். 387: 4). அவ்வாறு விற்படையில் உள்ளோர், மெய்ப்புகு கருவியைப் போட்டுக்கொண்டுள்ளனர் (பதிற். 59: 8 – 9). வில் வீரர்கள் வில்லில் அடையாளமிட்டு வைத்துள்ளனர் (பரி. 5: 65). சேரமன்னன் இமயமலையில் வில்சின்னத்தைப் பொறித்த செய்தியின் மூலம் (புறம். 39: 14 – 16) அரசச்சின்னமாக வில் இருந்துள்ளது என்பதை அறியமுடிகின்றது. அரசப் போர்ப்படைகளில் விற்படையும் இருந்துள்ளதை,

வில்கெழு தானைப் பசும்பூண் பாண்டியன் (அகம். 162: 21)

எனும் பாடலடியின் மூலம் அறியமுடிகின்றது.

3. 4. புராணச் செய்திகளில் வில்

இறைவன் இமயமலையை வில்லாகக் கொண்ட செய்தியும் (கலி. 38: 1), வானில் எய்யப் பெறாத வில் (வானவில்) எனும் செய்தியும் (அகம். 192: 4), மலையின் உச்சியில் வளைந்துள்ள நிறம் பொருந்திய இந்திர வில் எனும் திருவில் பற்றிய செய்தியும் (அகம். 84: 1), புராணத் தொடர்புடையதாகக் காட்டப்பட்டுள்ளன.

4. அம்பு

வில்லின் நாணில் ஏற்றிக் குறிக்கோளைச் சென்றடையச் செய்யும் ஒரு போர்க்கருவி அம்பாகும். இதனை,

ஒல்கியல் மடமயில் ஒழித்த பீலி
வான்போழ் வல்வில் சுற்றி நோன்சிலை
அவ்வார் விளம்பிற்கு அமைந்த நொவ்வியல்
கணைகுர லிசைக்கும் விரைசெலற் கடுங்கணை (அகம். 281: 4 – 7)

எனும் பாடலடிகளால் அறியமுடிகின்றது. அம்பு அரத்தால் தீட்டிக் கூர்மையுடையதாகவும் (அகம். 67: 5), அழகாகவும் (கலி. 7: 10), செப்பமாகவும் (அகம். 171: 10), உறுதியாகவும் (மலைபடு. 421), அம்பின் தலையை இலை போன்ற வடிவத்திலும் (நற். 352: 1) உருவாக்கப்பட்டுள்ளது. மேலும், அம்பின் முனைப்பகுதி தீட்டியதால் அதன் நுனி வெண்மையாகவும் (அகம். 109: 7), பகைவருக்குக் கொடுமை தரக்கூடிய வாய்ப்பகுதியை உடையதாகவும் (அகம். 115: 3) உருவாக்கப்பட்டுள்ளது.

அம்பு, வாளி (மலைபடு. 17), பகழி (அகம். 388: 11), எஃகு (அகம். 371: 8), ஏ (அகம். 365: 7), கணை (அகம். 48: 12), கோல் (கலி. 39: 17) விழுத்தொடை (நற். 389: 17) ஆகிய பெயர்களாலும் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

4. 1. அம்பின் செயல்பாடுகள்

போரில் வில்லுடன் அம்புகளைப் பயன்படுத்தியுள்ளனர். வேல், வாளி இவற்றைவிட பகைவரை விரைவாகத் தாக்கும் போர்க்கருவியாக அம்பு விளங்கியுள்ளதை (புறம். 9: 5) அறியமுடிகின்றது. அவ்வாறு பகைவர்மேல் பாயும் அம்பு காயங்களையும் புண்களையும் ஏற்படுத்துகின்றது (அகம். 388: 11). அம்பு, காயம்பட்டு இறப்பதற்கும் (ஐங். 325: 1), பகைவரின் மார்பைத் துளைப்பதற்கும் (மதுரைக். 729) எய்யப்பட்டுள்ளது. அவ்வாறு பாயக்கூடிய அம்பு பகைவரின் மெய்ப்பு கருவியைக் கிழித்துக்கொண்டு சென்று மார்பைத் துளைக்கும் அளவு கூர்மையுடையதாக இருந்துள்ளது (புறம். 13: 2 – 3). போரில் ஈடுபடும் மனிதர்களுக்கேயன்றி யானையின் மேலும் (புறம். 63: 1), குதிரையின் மேலும் (அகம். 400: 14) அம்பு பாய்ந்த செய்திகளை அறியமுடிகின்றது. மேலும், பகைவர் எறிந்த அம்பால் தண்ணுமை எனும் இசைக்கருவி கிழிபட்ட நிலையிலும் காணப்பட்டுள்ளது (பதிற். 51: 33).

அம்புகள் மழைத்துளி போல் பொழிந்தன எனவும் (புறம். 287: 3), எய்யப்படும் அம்பின் வேகம் குதிரையின் வேகம் போன்றும் இருந்துள்ளது (அகம். 160: 11). மேலும் அம்பின் தன்மையைக் காமத்திற்கும் (குறுந். 231: 5 – 6), முள்வேலிக்கும் (பதிற். 33: 8), புற்றின்கண் அடங்கிய பாம்பிற்கும் (பதிற். 45: 2 – 3), கயல் மீனுக்கும்

(பெரும்பாண். 269 – 270), கண்களின் பார்வைக்கும் (கலி. 57: 13 – 15), இருப்பை மரத்தின் தளிருக்கும் (அகம். 9: 3 – 4) உவமைப்படுத்தப்பட்டுள்ளவற்றிலிருந்து அறியமுடிகின்றது.

4. 2. அம்பைப் போரில் பயன்படுத்தியமை

அம்பைத் தனியாக எய்ய முடியாது. எனவே, வில்லில் அம்பைத் தொடுத்துப் பகைவர்மேல் எய்துள்ளனர். அம்பை எய்வதற்குத் தனியாகப் பயிற்சி எடுத்துள்ளனர் (பதிற். 22: 29). அம்பைத் தெரிந்தெடுத்து (பதிற். 19: 9), வலக்கையில் எடுத்து இடக்கையில் பிடித்துள்ள வில்லில் பொருத்திப் பகைவர்மேல் எய்துள்ளனர் (அகம். 38: 3 – 4). அவ்வாறு எய்யப்படும் அம்பு ஒலியுடன் சென்றுள்ளது (அகம். 131: 6). மேலும், அரண்களில் அம்பெய்வதற்கான இடங்கள் ஏற்படுத்தப்பட்டுள்ளன (புறம். 20: 16 – 17). கோட்டையின் வாயிலிலும் அம்பு எய்வதற்கான இடங்கள் ஏற்படுத்தப்பட்டுள்ளன (பதிற். 53: 7). அவ்வாறு எய்யப்படும் இடங்களில் அம்புகளின் கட்டுகள் வைக்கப்பட்டுள்ளன (பட்டினப். 288). அப்படிப்பட்ட அரண்களை வென்றவனாகப் பாண்டியன் நெடுஞ்செழியன் விளங்கியுள்ள செய்தியையும் அறியமுடிகின்றது (மதுரைக். 67).

அம்பை விற்போரிலும் (புறம். 295: 3), ஆநிரைகளைக் கவரும்போதும் ஒரு கையில் தீப்பந்தத்துடன் அம்பையும் கொண்டு சென்றுள்ளனர் (அகம். 239: 4). சிறுவர்கள் அம்பெய்து விளையாடியுள்ளனர் (புறம். 325: 12).

விற்போரில் பெரும்பான்மை போர்வீரர்கள் அம்பைக் கையாண்டுள்ளனர் (அகம். 35: 6). இதன்மூலம் வில்லினை ஆண்களே பெரும்பான்மை பயன்படுத்தியுள்ளமையை அறியமுடிகின்றது. மேலும், அம்பு போர்க்கருவியாக மட்டுமல்லாமல் வேட்டைக் கருவியாகவும் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது. வடுகர் (அகம். 245: 13), கானவர் (மலை. 17), மறவர் (அகம். 35: 6) ஆகியோர் பயன்படுத்தியுள்ளனர்.

அம்பானது கொடுமை தரக்கூடியதாகக் காணப்பட்டுள்ளது. புண்ணில் அம்பு பாய்ந்த கொடுமையையும் (புறம். 310: 6), பகைவர் எய்த அம்பு உடம்பில் அனைத்து இடங்களிலும் பாய்ந்துள்ளதையும் (புறம். 285: 8) அறியமுடிகின்றது. போரில் ஒருமுறை எய்யப் பெற்ற இரத்தக்கறை படிந்த அம்பானது மீண்டும் பயன்படுத்தாத நிலையில் காணப்பட்டுள்ளது (புறம். 98: 14). அம்பில் பருந்தின் இறகைக் கட்டி எய்துள்ளனர் (நற். 329: 5 – 6). ‘அம்புகளின் அடியில் வைப்பதற்கு வாத்து இறகு, அன்ன இறகு, கொக்கு இறகு, பருந்து இறகு, மயில் இறகு, காட்டுக்கோழி இறகு, வல்லூறு இறகு, கழுகு இறகு, போன்றவைகள் ஏற்றது. அம்புக்கு இறக்கைகள் வைத்துக் கட்டுவது தொன்றுதொட்டு மரபாக இருந்துள்ளது’ (இராகவன்: 2007: 180).

5. நாண்

வளைவான வில்லின் இரு முனைகளைப் பூட்டுவதற்கும் அம்பை வில்லிலிருந்து எய்வதற்கும் உதவக்கூடியதாக நாண் எனும் கயிறு விளங்கியுள்ளது (புறம். 369: 8). இது வலிமையுடையதாக விளங்கியுள்ளது (புறம். 14: 9).

6. கணிச்சி

கணிச்சி எனும் மழுவாயுதத்தைப் போரில் பயன்படுத்தியுள்ளனர் என்ற செய்தியை அறியமுடிகின்றது (புறம். 195: 4). மேலும் குடாரி எனும் கோடாலி மற்றும் ஈட்டி (பரி. 5: 66), திகிரி (புறம். 365: 5), ஐயவி (பதிற். 22: 23) போன்ற கருவிகளையும் போரில் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன.

7. முரசு

போரின்பொருட்டு ஒலிக்கப்பெறும் இசைக்கருவியாக முரசு காணப்பட்டுள்ளது (ஐங். 450: 1, பதிற். 41: 18 – 19). சங்க கால அரசர்கள் அனைவரும் போர்ப்படைகளோடு முரசினையும் கொண்டுள்ளனர் (புறம். 301: 5). முரசானது போர் தொடங்குவதற்கு முன்பும் (ஐங். 426: 3), போர்க்களத்திலும் (பதிற். 34: 10), போர் வீரரை முன்னேறிச் செல்லுமாறு ஏவுதலைச் செய்வதற்கும் (பதிற். 39: 5 – 6), போரை விரும்பியும் ஒலிக்கப்பெற்றுள்ளது (ஐங். 448: 1 – 2). இந்தக் கருவி காலை நேரத்தில் ஒலிக்கப்பெற்றுள்ளது (ஐங். 448: 1 – 2). படைகள் நிறைந்த எல்லையினையுடைய பாசறைப் பகுதியிலும் (பதிற். 88: 16), போர் செய்வதற்குப் போர்முனை இடத்தே வருவதற்கும் ஒலிக்கப்பெற்றுள்ளது. இதனை,

இன்னிசை யிமிழ்முரசு சியம்பக் கடிப்பிகூஉப்

புண்கோ ளாடவர் போர்முகத் திறுப்ப (பதிற். 40: 3 – 4)

எனும் பாடல் வரியின்மூலம் அறியமுடிகின்றது. இந்தப் போர் முரசினைப் பற்றி அ. இராகவன் குறிப்பிடுகையில் ‘தமிழ் அரசர்கள் மூன்று முரசங்கள் வைத்திருந்தனர். ஒன்று நீதி முரசு மற்றொன்று கொடை முரசு. மற்றொன்று வீர முரசு. இது படை முரசு. பண்டைய மக்கள் நீதி முரசம் செம்மையின் சின்னம், கொடை முரசு வண்மையின் சின்னம், போர் முரசு ஆண்மையின் சின்னம் என்றும் அறைவர்.

போர் ஓய்ந்த காலத்தில் அரண்மனையில் ஒரு அழகிய மாமணி மஞ்சத்தில் வைக்கப் பெற்றிருக்கும். இந்த முரசத்திற்கருகே ஆயுதங்கள் தாங்கிய போர் வீரர்கள் எப்பொழுதும் இமை கொட்டாது பாதுகாத்து நிற்பர். பார்வேந்தன் படைஎடுக்கும் பொழுதுதாம் போர் முரசம் மாளிகையை விட்டெழுந்து முன்னே செல்லும்’ (இராகவன்: 2007: 202) என்று குறிப்பிடுவதன் மூலம் முரசத்தின் நிலையினையை அறியமுடிகின்றது.

7. 1. வெற்றி முரசு

பெரும்பான்மை போரில் வெற்றிபெற்ற பின்பு முரசு ஒலிக்கப்பெற்றுள்ளது (குறுந். 380: 2, பதிற். 49: 4). பகைவரது போர்முனையை அழித்தபின்பும் (அகம். 251: 9 – 10), பகைவேந்தரைக் கொன்ற போர்க்களத்திலும் (நற். 395: 5), நாட்டின் எல்லைப்பகுதியிலும் (பதிற். 78: 1 – 2), பகைஅரசர் நடுங்குதற்குக் காரணமான வெற்றி முரசு பாசறையின்கண்ணும் ஒலிக்கப்பெற்றுள்ளது (முல்லைப். 79). போரில் பகைவரை வென்று வெற்றிபெற்ற பின்பு முரசு ஒலிக்கப்பெற்றுள்ளது என்பதை,

வென்றெறி முரசின் வேந்த ரென்றும் (புறம். 351: 5)

வலம்படு முரசின் வெல்போர் வேந்தன் (புறம். 304: 9)

எனும் பாடல்வரிகளின் மூலம் அறியமுடிகின்றது. போரில் வெற்றிபெற்ற பின்பு முரசம் ஒலிக்கப்பெற்று, வாளினை உயர ஏந்தி, பல அணிகலன்களோடு பொன்னால் செய்த உழிஞைக் கொடியினையும் சூடியுள்ளனர் (பதிற். 56: 4 – 5). மேலும் போரில் மட்டுமல்லாது பகைவர் படைகள் இரண்டும், பகைமை தீர்ந்து நட்பு கொண்டு ஒரே படையாகும் என்று அறிவித்தும் முரசங்கள் முழக்கப்பட்டுள்ளன. இதனை,

முரண்செறிந் திருந்த தானை யிரண்டு

மொன்றென வளைந்த பணையே (அகம். 44: 3 – 4)

எனும் பாடல் வரிகளின் மூலம் அறியமுடிகின்றது.

7. 2. முரசின் ஒலி

முரசானது கடிப்பு எனும் குறுந்தடியின் மூலம் அடிக்கப்பட்டுள்ளது (புறம். 158: 1). அவ்வாறு அடிக்கப்பெறும் முரசின் ஒலியானது இடிபோல ஒலிக்கப்பெற்றுள்ளது. இதனை இடி முரசியம்ப (பரி. 4: 19), படுமழை யுருமின் (புறம். 350: 4), இடியிமிழ் முரசம் (அகம். 384: 2), இடியிசை முரசம் (பதிற். 66: 4), காரிடி யுருமின் (பதிற். 33: 10), இடியென முழங்கு முரசின் (புறம். 13: 39) போன்ற சொற்களின் மூலம் அறியமுடிகின்றது. மேலும், கடல்அலையின் ஓசையைப் போலவும் (பதிற். 69: 4), இனிய ஓசையைப் போலவும் காணப்பட்டுள்ளது (நற். 197: 10).

மேலும், முரசானது பெரிய முழக்கத்தைக் கொண்டதாகவும் (புறம். 366: 1), ‘இழு’ மெனும் ஓசையை உடையதாகவும் (புறம். 93: 1), தண்ணென்ற ஒலியையுடையதாகவும் காணப்பட்டுள்ளது. இதனை,

தண்ணென் முரசின் இமிழ்சை காட்டும் (குறுந். 365: 4)

எனும் பாடல்களின் மூலம் அறியமுடிகின்றது. இதனைக் குறுந்தொகை உரையாசிரியர், 'தண்ணென்னும் ஓசையுடைமையைப் பற்றியே அவ்விசைக் கருவி தண்ணுமை எனப்படுதலானும் என்க' (சோமசுந்தரனார்: 2007: 55) எனக் குறிப்பிடுகின்றார். எனவே, முரசானது தண்ணுமை எனவும் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

7. 3. முரசின் தன்மை

முரசானது, பகைவரது காவல் மரமாகிய கடம்பினை வெட்டிவீழ்த்தி அதனால் செய்யப்பட்டுள்ளது (பதிற். 17: 5 – 6). முரசின் தோலானது சண்டையிடும் ஆளேறு இரண்டனுள் புறம்காட்டி ஓடாத நல்ல வீரம் மிக்க ஏற்றினது தோலாற் போர்த்தப்பட்டுள்ளது (அகம். 339: 1 – 2). இந்தத் தோலானது மயிற் சீவாமல் போர்த்தப்பட்டுள்ளது. அதன் நடுவில் பெரிய கண் காணப்பட்டுள்ளது (மதுரைக். 732 – 733). அந்தக் கண்ணில் குறுந்தடியைக் கொண்டு ஒலிஎழுப்பப்பெற்றுள்ளது (பதிற். 41: 23). இவ்வாறு உருவாக்கப்படுகின்ற முரசு நீராட்டிப் பலியூட்டி வணங்கப்பட்டுள்ளது (ஐங். 443: 5). இதன்மீது பலவண்ண மலர்கள் மாலையாக இடப்பட்டுள்ளது (புறம். 36: 11 – 12). முரசினை ஒலிப்பதற்கு முன்பு, அந்த முரசுக்குப் பலியிடப்பட்டுள்ளது. செந்தினைையைக் குருதியோடு கலந்து தூவிப் பலியிட்டு நீராடி, வாரினால் கட்டப்பட்ட முரசத்தின் கண்ணில் குருதி பூசப்பட்டு, வலக்கையில் கடிப்பினை ஏந்தி முரசினை முழக்கும் வீரர் முரசினை முழக்கியுள்ளனர். இதனை,

செங்கள விருப்பொடு கூல முற்றிய
உருவச் செந்தினை குருதியோடு தூஉய்
மண்ணுறு முரசங் கண்பெயர்த் தியவர்
கடிப்புடை வலத்தர் தொடித்தோ ளோச்சி (பதிற். 19: 5 – 8)

எனும் பாடல் வரிகளின்மூலம் அறியமுடிகின்றது.

7. 4. முரசும் வீரமும்

முரசு எனும் கருவி மன்னர்களின் வீரத்தை எடுத்துரைப்பதாகவே காணப்பட்டுள்ளது. முரசினைத் துறந்தவர் போரினில் தோற்றவர்களாகவே காணப்பட்டுள்ளனர். அரசர்களைப் போரில் வெல்லுதல் முரசினைக் கைப்பற்றுதலாகவே அமைந்துள்ளது (பதிற். 31: 13). போருக்குச் செல்லும்போது போர்ப்படைகளோடு முரசினையும் எடுத்துச் சென்றுள்ளனர் (புறம். 211: 5). முரசானது வழிவழியாக அரசர்களிடம் உரிமையுற்று இருந்துள்ளது (பதிற். 44: 20). மன்னர்களுக்கு அரசாட்சியானது முரசோடு பொருந்தியதாகவே

காணப்பட்டுள்ளது (புறம். 73: 3). மன்னன் இறந்தபிறகு எந்தச் செயலும் நடக்கவில்லை என்பதனை வலியுறுத்த, முரசின் கண்ணமைந்த பகுதி அதனை முழக்குவாரின்றிக் கிழிந்துள்ளது (புறம். 229: 19, 238: 8) எனும் குறிப்பினால் அறியமுடிகின்றது. அரசனின் நாட்டைப் பெருமையாகக் கூறுமிடத்தும் முரசானது சிறப்பிக்கப்பட்டுள்ளது. இதனை,

நெல்லு நீரு மெல்லார்க்கு மெளியவென
வரைய சாந்தமுந் திரைய முத்தமும்
இமிழ்குரன் முரசு மூன்றுட னாளும்
தமிழ்கெழு கூடற் றண்தோல் வேந்தே (புறம். 58: 10 – 13)

எனும் பாடல்வரிகளின் மூலம் அறியமுடிகின்றது. மேலும், முரசானது வணங்கிப் போற்றுதற்குரிய பொருளாகக் காணப்பட்டுள்ளது (கலி. 100: 6). பகையரசர்கள் போரில் புறமுதுகிட்டுத் தோற்று ஓடியபோது முரசங்கள் போர்க்களத்திலே விட்டுச் செல்லப்பட்டுள்ளது (அகம். 116: 16 – 17). முரசு பெரிய செல்வமாக எண்ணப்பட்டுள்ளது (புறம். 127: 10). அரசன் இறந்தான் என்பது முரசு வீழ்ந்தது என்பதாகவே கருதப்பட்டுள்ளது (புறம். 62: 9). இந்தச் சான்றுகளின் மூலம் முரசு எனும் கருவி அரசர்களின் வீரத்திற்கும் ஆட்சிக்கும் ஒப்பாகக் கூறப்பட்டுள்ளது என்பதை அறியமுடிகின்றது.

7. 5. முரசினை முழக்குவோர்

முரசினை முழக்குவதற்குத் தனியாக வீரர்கள் இருந்துள்ளனர். இவர்கள், மள்ளர் (ஐங். 371: 1), இயவர் (பதிற். 17: 7) எனக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளனர். உரைகளில் வீரர்கள் என்றே குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. முரசுக்குக் குருதிபலியிட்டு, வலக்கையில் கடிப்பினை ஏந்தி, முரசு முழக்கும் வீரர் தொடியணிந்த தம் தோள்களினால் ஓங்கி அடித்து முரசினை முழக்கியுள்ளனர் (பதிற். 19: 7 – 8).

8. கடிப்பு

முரசினை ஒலிக்க உதவும் பொருளாகக் கடிப்பு காணப்பட்டுள்ளது (புறம். 366: 1). கடிப்பு என்பதனைக் குறுந்தடி எனக் குறுந்தொகை உரையாசிரியர் குறிப்பிட்டுள்ளார். முரசினுள் உள்ள கண்ணில் கடிப்பு கொண்டு ஒலிக்கப்பெற்றுள்ளது. இதனை,

..... கடிப்புடை யதிரும்
போர்ப்புறு முரசங் கண்ணதிரந் தாங்குக் (பதிற். 84: 1 – 2)

எனும் பாடல்வரிகளின் மூலம் அறியமுடிகின்றது.

2. பாதுகாப்புக் கருவிகள்

போரில் உடம்பினைப் பாதுகாத்துக் கொள்ளவும், போர்க்கருவிகளைப் பாதுகாத்துக் கொள்ளவும் பல கருவிகள் உருவாக்கப்பட்டுள்ளன.

2. 1. பலகை, தோல்

போரில் அம்பு, வாள், வேல் இவற்றால் உடம்பில் ஏற்படும் காயங்களைத் தடுப்பதற்குப் பலகை (புறம். 282: 9), மற்றும் தோல் (புறம். 300: 1) எனும் மெய்யைப் பாதுகாக்கும் கருவிகள் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன. இப்பொருள்களை உரையாசிரியர்கள் கேடகம் எனக் குறிப்பிட்டுள்ளனர்.

பலகையானது மணிகள் பதித்தும் (அகம். 369: 18), விளங்கிய பொன் எனும் இரும்பாலும் (புறம். 15: 12), கழிகளால் பின்னியும் உருவாக்கப்பட்டுள்ளது (புறம். 15: 12). இது போர்க்களத்தில் தன்னை நோக்கி எய்யும் அம்பு, வேல் உள்ளிட்ட ஆயுதங்களின் தாக்குதல்களைத் தடுக்கவும், அத்தாக்குதலிலிருந்து தப்பிக்கவும் போர்வீரர்களால் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது (புறம். 282: 9). போரில் இறந்த வீரனின் புகழினைக் கூறும் நடுகல்லருகே அவ்வீரனின் வேலை ஊன்றியும், பலகையினை வைத்தும் நடுகல் வழிபாடு நிகழ்த்தப்பட்டுள்ளது. இதனை,

பெயரும் பீடும் எழுதி அதர்தொறும்
பீலி சூட்டிய பிறங்குநிலை நடுகல்
வேலூன்று பலகை வேற்றுமுனை கடுக்கும் (அகம். 67: 11)

எனும் பாடல்வரிகளின் மூலம் அறியமுடிகின்றது.

தோலானது எய்யப்படும் அம்புகளைத் தடுப்பதற்குப் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது. தோலின்மீது அம்பு எய்யப்படுவதினால் அது துளையுடன் காணப்பட்டுள்ளது (புறம். 97: 15 – 16). உயர்ந்த கேடகத்தைப் புரைத்தோல் என்றும் (பதிற். 50: 9), வெண்மையான கேடகத்தை வெண்தோல் என்றும் (பதிற். 45: 16), கருமையான கேடகத்தைக் கறைத்தோல் (அகம். 67: 13) மற்றும் மழைத்தோல் என்றும் (அகம். 186: 15) அழைக்கப்பட்டுள்ளது. போரில் இறந்த அரசனின் கொடையை மிகுத்துச் சொல்லும்பொருட்டு, அவன் போரில் இறந்த பின்பு அவனது தோல் எனும் கேடகத்தைப் பாணர்கள் வைத்துள்ளதாகக் குறிப்பு காணப்படுகின்றது (புறம். 285: 4).

2. 2. கவசம்

போரில் ஈடுபடும் வீரர் தன்னுடம்பைப் பாதுகாத்துக்கொள்ள ஒரு கவசத்தை அணிந்துள்ளனர் (பதிற். 52: 6). இது, மெய்ப்புதையரணம் (பதிற். 52: 6), மெய்ம்மறை (பதிற். 58: 11), கவயம் (மதுரைக். 740), கவசம் (புறம். 13: 2) எனப் பல பெயர்களால்

குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. இக்கவசம் புலித்தோலால் செய்யப்பட்டுள்ளது (புறம். 13: 2). போரில் வில்படைவீரர்கள் பெரும்பான்மை அணிந்துள்ளனர் (பதிற். 58: 10 – 11, 59: 9, 65: 5).

கவசம் நிறத்தை உடையதாகக் காணப்பட்டுள்ளது. அந்த நிறம் கெடும்படியாகப் பகைவர் விடும் வேல்களும் அம்புகளும் அதைச் சிதைத்துள்ளன (மதுரைக். 739 – 740). வலிமைமிக்க மறவர் வேலையும் வாளையும் எடுத்துக்கொண்டு போரிடுவதை விரும்பித் தன் மெய்யைப் பாதுகாக்கும் கவசத்தை எடுத்துக்கொள்ளாமல் சென்றுள்ளனர் (பதிற். 52: 5 – 7).

2. 3. உறை

வாளினைச் செருகி வைப்பதற்குப் பயன்படுத்தப்பட்ட கருவி உறை என்பதாகும் (அகம். 136: 24). இது புலித்தோலால் செய்யப்பட்டதாகக் காணப்பட்டுள்ளது (பதிற். 19: 4).

2. 4. அம்பறாத் தூணி

ஆவம் எனும் சொல்லாலும் (புறம். 14: 8 – 10), தூணி எனும் சொல்லாலும் (அகம். 9: 2) குறிக்கப்படுகின்ற அம்பறாத்தூணி என்பது வில்வீரர் முதுகில் அம்பை இட்டு வைப்பதற்குப் பயன்படுத்திய ஒருவகைக் கூடையாகும் (புறம். 14: 8 – 10). இது நாழி என்ற சொல்லாலும் (பரி. 18: 30) குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

2. 5. புழுகு

வில் மறவர் அம்புகளின் கூர் மழுங்கிடாதவாறு பாதுகாக்க அம்பின் நுனிமேல் ஒரு குப்பியைச் செருகியுள்ளனர். அதனைப் புழுகு என அழைத்துள்ளனர் (அகம். 9: 1). சென்னைப் பல்கலைக்கழகப் பேரகராதி இதனை அம்புத்தலை எனக் குறிப்பிட்டுள்ளது. (தமிழ்ப் பேரகராதி: 1982: 2793)

2. 6. தொல்லியல் சான்றுகள்

சங்க இலக்கியங்களில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள போர்க்கருவிகளில் பெரும்பான்மையானவை இரும்பால் செய்யப்பட்டுள்ளன. இதனை எ.க, இரும்பு போன்ற மூலப்பொருளைக் கொண்டு உருவாக்கப்பட்டதன் மூலம் அறியமுடிகின்றது. சங்க காலத்திற்கு முன்பே, இரும்பாலான பொருட்களை மக்கள் பயன்படுத்தியுள்ளனர். இதனை ஆதிச்சநல்லூரில் கிடைத்த தொல்லியல் பொருட்கள் நிரூபிக்கின்றன. சங்க காலத்தைச் சார்ந்த இரும்பாலான பொருட்கள் தொல்லியல் அகழாய்வுகளில் பல இடங்களில் கிடைத்துள்ளன.

கொடுமணல் அகழாய்வில் கிடைத்த பொருட்களைக் கா. ராஜன் குறிப்பிடுகையில், ‘கல்லறையிலும், முற்றப் பகுதியிலும், கல்லறைக்கும்

உட்கல் வட்டத்திற்கும் இடைப்பட்ட பகுதியிலும் படையல் பொருட்கள் வைக்கப்பட்டன. இதில் இரும்பினால் செய்யப்பட்ட பொருள்களாகக் கத்தி, நீண்ட வாள், கேடயம், அம்புநுனி, அங்கவடி ஆகியவை வைக்கப்பட்டன.

அங்கவடி இணையாகக் கல்லறைக்குள்ளும், முற்றப்பகுதியிலும் வைக்கப்பட்டன. கத்தி ஒன்று முற்றப்பகுதியில் இடுதுளைக்கு நேராக வைக்கப்பட்டது. ஒரு கல்லறையில் நீண்ட வாளின் மீது மனித எலும்புக்கூடு இருப்பது கண்டுபிடிக்கப்பட்டது.

கல்லறைக்கும் உள்வட்டத்திற்கும் இடைப்பட்ட பகுதியில் தென்புறத்தில் குறுக்காக ஒரு வாளும் அதன் அருகில் கேடயம் போன்ற அமைப்புடைய இரும்புத்தட்டு ஒன்றும் வைக்கப்பட்டிருந்தன. பொதுவாக மையக் கல்லறைக்கு முன்னுள்ள இரு துணைக் கல்லறைகளில் அம்பு முனைகள் இடுதுளைக்கு அருகில் குவியலாக இடப்பட்டிருந்தன'. (ராஜன்: 1994: 13)

என்ற சான்றின் மூலம் போர்க்கருவிகள் கிடைத்த நிலையினை அறியமுடிகின்றது.

அவை எந்த நிலையில் கிடைத்தன என்பதை, 'இரும்பு பொருட்கள்: ஆயுதங்கள் மற்றும் வீட்டு உபயோகப் பொருட்கள் என இருவகைப்பட்ட பொருட்கள் கொடுமணலில் கிடைத்துள்ளன. ஊரிருக்கைப் பகுதியில் கிடைத்தவை நல்ல நிலையில் காணப்படுகின்றன. ஆனால், கல்லறைகளில் கிடைப்பவை உருக்குலைந்து போயுள்ளன. இதற்குக் காரணம் அவற்றின்மேல் குவியலாக இடப்பட்ட கற்களே ஆகும். கற்களின் அழுத்தத்தாலும் சுண்ணாம்புத் தன்மையினாலும் அவை பெரும்பாலும் சிதைந்து போயின. அம்புநுனி, அரிவாள், கத்தி, உளி, நீண்ட வாள், மணி, குதிரைச்சேணத்தில் உபயோகப்படுத்தப்படும் அங்கவடி போன்றவை கிடைத்துள்ளன.

சில வெண்கலப் பொருள்களில் இரு பாகங்களை இணைக்க இரும்பு ஆணி உபயோகப்படுத்தப்பட்டுள்ளது. இரும்புப் பொருட்கள் அனைத்தும் உலைக்கலத்தில் தட்டியே உருவாக்கப்பட்டுள்ளன. வார்ப்பு நிலையில் எப்பொருளும் கிடைக்கவில்லை'. (ராஜன்: 1994: 21)

எனக் குறிப்பிடுவதன்மூலம் சங்க கால மக்கள் பயன்படுத்திய போர்க்கருவிகளை ஓரளவு அறியமுடிகின்றது. மேலும், பல இடங்களில் கண்டுபிடிக்கப்பட்ட பொருட்கள் தர்மபுரி, தமிழ்நாடு தொல்லியல்துறை முதலிய அகழ்வாய்வுப்பணிகளில் காணப்படுகின்றன.

தமிழ்நாடு தொல்லியல்துறை அகழ்வைப்பகத்தில் வைக்கப்பட்டுள்ள பொருட்கள்

தொகுப்புரை

- ❖ போர்வீரர்கள் போரிடுவதற்கும், போரில் தங்களைப் பாதுகாத்துக் கொள்வதற்கும் பல்வேறு போர்க்கருவிகளைப் பயன்படுத்தியுள்ளனர்.
- ❖ வாள், வேல், வில், அம்பு முதலிய கருவிகள் போர் செய்வதற்குப் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன.
- ❖ பலகை, தோல், கவசம், மெய்ப்புதையரணம், மெய்ம்மறை, கவயம், தோள் யாப்பு முதலிய கருவிகள் போரில் பாதுகாத்துக் கொள்வதற்காகப் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன.
- ❖ போர்க் கருவிகளைப் போட்டுவைப்பதற்கு உறை, தூணி, புழுது முதலிய கருவிகள் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன.
- ❖ போர்க்கருவிகள் பெரும்பான்மை இரும்பு எனும் உலோகத்தால் செய்யப்பட்டுள்ளன.
- ❖ முரசு எனும் இசைக்கருவி போர்க்கருவிகளில் ஒன்றாகக் கருதப்பட்டுள்ளது.
- ❖ மன்னர்களும் போர்வீரர்களும் போரில் பயன்படுத்திய கருவியாக வேல் விளங்கியுள்ளது.
- ❖ கூர்மையான அல்லது துன்பம் தரக்கூடிய எனும் பொருண்மையில் பல்வேறு பொருட்களுடன் வேல் உவமைப்படுத்தப்பட்டுள்ளது.
- ❖ நினைவுக்கல் வழிபாட்டில் நடுகல்லைச் சுற்றிலும் வேல்களை நட்டுள்ளனர்.
- ❖ வாள் எனும் போர்க்கருவியைக் கையிலேந்திப் போரிடுவதற்குப் படைப்பிரிவுகளில் வாட்படை என ஒன்று தனியே ஏற்படுத்தப்பட்டுள்ளது.
- ❖ வாளினைப் பெரும்பான்மை மன்னர்களும் மறவர்களும் பயன்படுத்தியுள்ளனர்.
- ❖ அம்பு எனும் போர்க்கருவியை எய்வதற்கு வளைவாக இரு முனைகளிலும் நாணால் கட்டப்பட்டது வில் எனும் போர்க்கருவி.
- ❖ வில் சாபம், சாவம், சிலை, கொடுமரம் எனவும் அழைக்கப்பட்டுள்ளது.

- ❖ வில்லைப் போர்க்களத்தில் போர்வீரர்கள் இடக்கையில் வைத்துப் பயன்படுத்தியுள்ளனர்.
- ❖ வில்லைப் பயன்படுத்திய அரசர்களுக்கும் மறவர்களுக்கும் அடைப்பெயராக வில் கூறப்பட்டுள்ளது.
- ❖ வில் நாணில் ஏற்றிக் குறிக்கோளைச் சென்றடையச் செலுத்தப்படும் போர்க்கருவியாக அம்பு பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது.
- ❖ வேலையும், வாளையும்விட பகைவரை விரைவாகத் தாக்குவதற்கு அம்பு பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது.
- ❖ வளைவான வில்லின் இரு முனைகளைப் பூட்டுவதற்கும் அம்பை வில்லிலிருந்து எய்துவதற்கும் நாண் எனும் வலிமைமிக்க கயிறு பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது.
- ❖ போரின் காரணமாக ஒலிக்கப் பெறுவதற்கு முரசு எனும் இசைக்கருவி பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது.
- ❖ முரசு பெரிய முழக்கத்தையும், 'இழு' எனும் ஓசையையும் தண்ணென்ற ஒலியையும் உடையதாகக் காணப்பட்டுள்ளது.
- ❖ முரசு மன்னர்களின் வீரத்தை எடுத்துரைப்பதாகக் காணப்பட்டுள்ளது.
- ❖ முரசினைத் துறந்தவர்கள் போரில் தோற்றவர்களாகக் கருதப்பட்டுள்ளனர்.
- ❖ மள்ளர், இயவர் எனும் வீரர்கள் முரசினை முழக்கியுள்ளனர்.
- ❖ முரசினை ஒலிப்பதற்குப் பயன்படுத்தப்பட்ட குறுந்தடி கடிப்பு என அழைக்கப்பட்டுள்ளது.
- ❖ போரில் வாள், வேல், அம்பு ஆகியவற்றின் தாக்குதல்களிலிருந்து தன்னுடம்பைப் பாதுகாத்துக்கொள்ள பலகை மற்றும் தோல் எனும் கருவிகள் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன.
- ❖ கவசம், மெய்ப்புதையரணம் என்றும் மெய்ம்மறை என்றும் கவயம் என்றும் அழைக்கப்பட்டுள்ளது. இது புலித்தோலால் செய்யப்பட்டுள்ளது.
- ❖ வாளினைச் சொருகி வைப்பதற்கு உறை எனும் பொருள் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது. இதுவும் புலித்தோலால் செய்யப்பட்டுள்ளது.
- ❖ அம்பறாத்தாணி என்பது அம்புகளை இட்டு வைக்கப் பயன்படுத்தப்பட்ட கூடையாகும்.
- ❖ அம்பின் கூர் மழுங்காமல் காப்பதற்குப் புழுகு எனும் கருவி அதன் நுனியில் செருகப்பட்டுள்ளது.
- ❖ கணிச்சி எனும் மழுவாயுதம், குடாரி எனும் கோடாலி, ஈட்டி, திகிரி, ஐயவி போன்ற போர்க்கருவிகளும் போரில் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன.
- ❖ தொல்லியல் அகழாய்வுகளில் கத்தி, நீண்டவாள், கேடயம், அம்புநுனி, அங்கவடி போன்ற போர்க்கருவிகள் கண்டுபிடிக்கப்பட்டுள்ளன.

மனித சமுதாயம், தோன்றிய காலத்திலிருந்து இன்றைய காலம் வரை பல்வேறு படிநிலை வளர்ச்சியினைக் கொண்டுள்ளது. இதனை இலக்கியங்களின் வழியும், தொல்லியல் ஆதாரங்களின் மூலமும் அறியமுடிகின்றது. குறிப்பாக, தமிழ்ச் சமுதாயத்தைப் பற்றியும், பண்டைய மக்களின் வாழ்வியலையும் அறிவதற்கு உறுதுணையாக விளங்குவன, சங்க இலக்கியங்கள். ஆனால், பண்டைய மக்களின் வாழ்வியல் நடைமுறைகளை எடுத்துக்காட்டுவனவாக சங்க இலக்கியங்கள் திகழ்கின்றன என்பதில் பல்வேறு விதமான கருத்துகள் ஆராய்ச்சியாளர்களிடையே காணப்படுகின்றன. காரணம், ஓர் இலக்கியத்தைச் சான்றாகக் கொண்டு பண்டைய தமிழ் மக்களின் வாழ்வியலை எடுத்துக் கூறுவது என்பது சாத்தியமாகாது என்று கருதப்படுகின்றது. ஆனால், சங்க இலக்கியங்களைக் கொண்டு அக்கால மக்களின் வாழ்வியலைத் தெளிவாக அறிந்துகொள்ள முடியும்.

அக்கால மக்கள் தங்களின் தேவைகளைப் பூர்த்திசெய்துகொள்ள பல பொருட்களை உருவாக்கிப் பயன்படுத்தியுள்ளனர். அவை, உணவு, தொழில், ஆடை, அணிகலன், கலை, போர் என அமைகின்றன. இந்தப் பொருட்களைப் பற்றி சங்கப் புலவர்கள், தாங்கள் பாடியுள்ள அக, புறப் பாடல்களில் போகிற போக்கில் கூறிவிட்டுச் சென்றுள்ளனர். அப்பாடல்களில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள உவமைகளைக் கொண்டும், மன்னர்களின் கொடைச் சிறப்பினைக் கூறும்பொருட்டும் சங்க கால மக்கள் பயன்படுத்தியுள்ள பயன்பாட்டுப் பொருட்களை அறியமுடிகின்றது. இப்பொருட்களை இலக்கிய ஆதாரங்களைக் கொண்டு அறிவதோடு தொல்லியல் ஆய்வுகளில் கிடைக்கப்பெற்ற சங்க கால மக்கள் பயன்படுத்தியுள்ள பொருட்களைக் கொண்டும் அறியமுடிகின்றது.

அதோடு, சங்க இலக்கியம், இனக்குழுவாக வாழ்ந்த குறிப்பிட்ட மக்களின் வாழ்வியலைக் கொண்டுள்ளது என்றும், அக்கால மக்களின் வீரத்தை எடுத்தியம்புகின்ற வீரயுகப் பாடல்களைக் கொண்டுள்ளது என்றும் வெவ்வேறாகக் கூறப்படுகின்றன. ஆனால், சங்க இலக்கியங்கள் இனக்குழு மக்களின் வாழ்வியல் தொடங்கி நாகரிக வளர்ச்சி அடைந்த மக்களின் வாழ்வியல் வரை எடுத்துரைக்கின்றன. இவ்விலக்கியங்கள் இனக்குழு மக்கள், குறுநில மன்னர்கள், சேர, சோழ, பாண்டியர் முதலிய பெருநில மன்னர்கள் ஆகியோர்கள் பற்றியான வாழ்வியல் நடைமுறைகளும், கொடை, காதல், வீரம் ஆகியனவற்றைப் பற்றியும் கூறுவனவாக அமைகின்றன. எனவே, சங்க இலக்கியம் எல்லா விதமான வாழ்வியல் நடைமுறைகளைக் கொண்ட மக்களைப் பற்றி கூறுகின்றன. இத்தகைய ஆதாரங்களின் மூலம் பல்வேறு விதமான வாழ்க்கைச் சூழ்நிலைகளைக் கொண்டுள்ள மக்களின் புழங்கு பொருள் சார்ந்த பண்பாட்டினை அறியமுடிகின்றது.

சங்ககால மக்கள், தாங்கள் உண்ணுவதற்கான பொருட்களை விதவிதமாக உருவாக்கி உண்டுள்ளனர். அதற்காகப் பயன்படுத்திய பொருட்கள் இலை, தழை, மரம், மண், வெள்ளி, பொன் போன்றவற்றால் உருவாக்கப்பட்டுள்ளன. அவற்றுள் இலை, தழை, மரம், மண் இவற்றின் மூலப்பொருளால் உருவாக்கப்பட்டதை இடையர், குறவர், எயிற்றியர், பொருநர், வம்பலர், கோவலர், உழவர் ஆகியோரும், வெள்ளி, பொன் இவற்றின் மூலப்பொருளால் உருவாக்கப்பட்டதைச் செல்வந்தர்களும், மன்னர்களும் பயன்படுத்தியுள்ளனர்.

தாங்கள் உடலில் அணிந்துகொள்ள விரும்பிய அணிகலன்களை இலை, தழை, பூ, மண், பொன், வெள்ளி ஆகியவற்றால் உருவாக்கி அணிந்துள்ளனர். பொன்னாலான அணிகலன்கள் இழை, பூண், கலம், கலன் என அழைக்கப்பட்டுள்ளன. அதோடு கல்லினால் உருவாக்கப்பட்ட அணிகலன்களையும் அணிந்துள்ளனர். உலோகத்தால் உருவாக்கப்பட்ட அணிகலன்களைச் செல்வந்தர்களும், மன்னர்களும் அணிந்துள்ளனர். மன்னர்கள், தங்களை நாடி வரும் இரவலர்களுக்குப் பொன்னாலான அணிகலன்களைப் பரிசாகக் கொடுத்துள்ளதால் பாணர் போன்ற இரவலர்களும் பொன்னணிகலன்களை அணிந்துள்ளனர். அதோடு அந்த அணிகலன்கள் அரிசி போன்று நுண்ணிய இழையாகச் செய்து அணியப்பட்டுள்ளதை நோக்குகையில் அக்கால மக்களின் நுண்ணிய, நுட்பமான தொழில்நுட்ப அறிந்துகொள்ள முடிகின்றது.

உடலில் உடுத்திக் கொள்ள தழை, பருத்தி, பட்டு முதலியவற்றால் ஆடைகளை உருவாக்கி அணிந்துள்ளனர். இவற்றுள் செல்வச் செழிப்புள்ள மாந்தர்கள், கலிங்கம், துகில், பட்டு முதலிய ஆடைகளையும், மற்ற சமூகத்தினருள் பெண்கள் தழையாடையினையும், ஆண்கள் ஆடை, உடை, உடுக்கை முதலிய ஆடைகளையும் உடுத்தியுள்ளனர். செல்வந்தர்கள் நேரம், காலத்திற்கு ஏற்றவாறு உடைகளை அணிந்துள்ளனர் என்பதைக் கொண்டு சங்க கால மக்களின் செல்வச் செழிப்பினையும், ஆடம்பர வாழ்க்கையினையும் அறியமுடிகின்றது.

பொன், வெள்ளி, இரும்பு, செம்பு முதலிய மூலப்பொருட்களை உருக்கிப் பொருட்களைச் செய்வதற்கு ஏற்ற வெப்பநிலையை உருவாக்கி, அதனைப் பதப்படுத்தி உலோகக் கருவிகளை உருவாக்கியமை சங்க கால மக்களின் தொழில்நுட்ப அறிவினையும், அவர்களின் வாழ்வியல் மேம்பாட்டினையும் அறிய துணைபுரிகின்றன.

இவ்வாறு சங்க கால மக்கள் பயன்படுத்திய பொருட்களைக் கொண்டு அவர்களின் பண்பாட்டினை அறியமுடிகின்றது. இந்தப் பொருட்கள், அவர்கள் வாழ்கின்ற பகுதிகளில் கிடைத்த மூலப்பொருட்களைக் கொண்டு அவர்களுக்குத் தேவையான பொருட்களை உருவாக்கிப் பயன்படுத்தியுள்ளனர். இதனால், பொருட்களும் பண்பாடும் பிரிக்கமுடியாதபடி ஒன்றோடொன்று கலந்துள்ளன.

மேலும், தாங்கள் வாழ்ந்த பகுதியில் கிடைத்த பொருட்களைக் கொண்டு மனநிறைவு அடைந்த நிலைமாறி, பிற நாடுகளிலிருந்தும் பொருட்களை இறக்குமதி செய்தும் பயன்படுத்தியுள்ளனர். இதற்காகப் பல போக்குவரத்துச் சாதனங்களும் உருவாக்கப்பட்டுள்ளன. இதன்மூலம் அவர்களின் வணிக மேம்பாட்டினையும் அறியமுடிகின்றது.

உழைக்கும் மக்கள் உழைத்த நேரம் போகப் பிற நேரங்களில், செல்வந்தர்கள் மற்றும் மன்னர்களின் பொழுதுபோக்கிற்காகப் பல இசைக்கருவிகளை உருவாக்கி அவற்றின் மூலம் கலைகளை மேம்படுத்தியுள்ளனர். இக்கலைக் கருவிகளாகத் தண்ணுமை, பறை, சிறுபறை, தொண்டகச் சிறுபறை, பதலை, தடாரி, முழவு, கிணை, துடி, சங்கு, பாண்டில், இளி, ஆகுளி, தூரியம், பிரமம், எல்லரி, மகுளி, பேரியாழ், சீறியாழ், குழல், கோடு, வயிர், விளரி முதலியவை காணப்படுகின்றன. இக்கருவிகளின் மூலம் அக்கால மக்களின் கலைஞானத்தையும் அறியமுடிகின்றது.

அதோடு மன்னர்கள், தங்களின் வீரத்தை நிலைநாட்டும் பொருட்டும், தங்கள் நாட்டின் எல்லைகளை விரிவுபடுத்த வேண்டியும் போரினை மேற்கொண்டுள்ளனர். இச்செயல்களுக்காக வாள், வேல், வில், அம்பு முதலிய போர்க்கருவிகள் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன என்பதன்மூலம் அவர்களின் வீரத்தையும் அறியமுடிகின்றது.

எனவே, சங்க இலக்கியங்கள் ஒரு குறிப்பிட்ட மக்களின் வாழ்வியலைக் கொண்டல்லாமல் பல்வேறு மக்களின் வாழ்வியலையும் அவர்களின் பொருள்சார் பண்பாட்டையும் கொண்டுள்ளன. மேற்கூட்டப்பட்ட இத்தகைய சான்றாதாரங்களைக் கொண்டு சங்க கால மக்களின் புழங்குபொருள் சார்ந்த பண்பாட்டினை அறியமுடிகின்றது.

மேலாய்வுக் களங்கள்

இவ்வாய்வின் தொடர்ச்சியாகப் புழங்குபொருள் பற்றி இலக்கியந்தோறும், காலந்தோறும் தனித்தனியாகவும் ஒட்டுமொத்தமாகச் சேர்த்தும் ஆய்வை நிகழ்த்தலாம். ஏதேனும் ஒரு புழங்கு பொருள் காலந்தோறும் அல்லது இலக்கியந்தோறும் சொல்லாலும், வடிவத்தாலும் எவ்வாறு மாற்றம் பெற்றுள்ளது என்பதை ஆராயலாம். மேற்கூறியவற்றைத் தொல்லியல் அகழ்வாய்வில் கிடைத்த பொருள்களைக் கொண்டு ஒப்பிட்டும் ஆராய்ச்சி செய்யலாம்.

தமிழக வரலாற்றில் இலக்கியம், கலைகள் முதலியவற்றில் சிறந்து விளங்கியது சங்க காலச் சமூகம். சங்க இலக்கியங்களின் வழியே சங்க கால மக்களுடைய பண்பாடு, வாழ்க்கை நெறிகள் முதலானவற்றை அறியமுடிகிறது. சங்க கால மக்களின் வாழ்க்கையைப் பற்றி முழுமையாக அறிய அவர்களின் புழங்குபொருள் பண்பாடு பற்றியும் அறிய வேண்டியது அவசியம். சங்க இலக்கியம் மக்கள்சார் இலக்கியங்கள் என்பதால் மனித வாழ்க்கையின் பல கூறுகள் அவற்றில் பதிவாகியுள்ளன. மேலும், தமிழ்நாட்டின் பல்வேறு பகுதிகளில் செய்யப்பட்ட அகழ்வாய்வுகளால் அம்மக்களின் வாழ்விடங்கள், அவர்கள் பயன்படுத்திய பொருட்கள் பற்றிய விரிவான தகவல்கள் கிடைத்துள்ளன.

சங்க இலக்கியங்களின் மூலம் அக்கால மக்களின் உயர்ந்த பண்பாட்டையும், சிறந்த வாழ்வியல் நெறிகளையும் அறிகின்ற அதே வேளையில், வளர்ச்சியடைந்த நாகரிகத்தையும் பெற்றிருந்துள்ளனர் என்பதையும் அறியமுடிகிறது. சங்க காலச் சமூகத்தைப் பற்றி முழுமையாக அறிந்துகொள்வதற்கு இதுமட்டும் போதாது. அவர்களுடைய அன்றாட வாழ்க்கையில் எந்தெந்த வகையான வசதிகளைப் பெற்றிருந்தனர் என்பதையும் அந்தப் பொருட்கள் எவ்வாறு எங்கிருந்து உருவாயின அல்லது பெறப்பட்டன என்பது பற்றியும் ஆராய வேண்டியது அவசியம்.

‘உண்பது நாழி உடுப்பவை இரண்டே’ என்ற நக்கீரரின் புறநானூற்றுப் பாடல் வரிகளின்படி எளிய வாழ்க்கையை மேற்கொண்டவர்கள் ஒருபுறம் இருந்தாலும் விலையுயர்ந்த பட்டாடைகளையும், மணிகள் பதித்த அணிகலன்கள் அணிந்தவர்களும் இருந்துள்ளனர் என்பதற்கான பதிவுகளும் கிடைக்கின்றன. எனவே, அம்மக்களின் வாழ்க்கையை அறிந்துகொள்ள அவர்களுடைய பொருள்சார் பண்பாட்டை அறியவேண்டியது அவசியம்.

மக்கள் தங்கள் அன்றாட வாழ்வியலில் பயன்படுத்தும் பொருள்கள் அனைத்தும் புழங்கு பொருள்கள் ஆகும். புழக்கத்தில் இருக்கும் பொருள், ‘புழங்கு பொருள்’ எனவும், புழங்கு பொருள் பண்பாடு என்பதனைப் பொருள்சார் பண்பாடு எனவும் கொள்ளலாம். இதனைச் சமூகவியல் மற்றும் மானிடவியல் கலைச்சொல் விளக்க அகராதி “மக்கள் அவர்களின் பயன்பாட்டிற்காக ஏற்படுத்திக் கொள்ளும் அனைத்துப் பொருள்களும் பொருள்சார் பண்பாட்டுக் கூறுகள் ஆகும். ஆய்வு செய்யப்படும் சமுதாயத்தின் பொருள்சார்

பண்பாட்டைப் பற்றிய தரவுகள் மிகவும் பயனுள்ளவை. வீடுகளின் அமைப்பு, செய்பொருட்கள், அன்றாடம் பயன்படுத்தப்படும் பொருள்கள், வீட்டுச் சாமான்கள், உடைகள், அணிகலன்கள், போக்குவரத்துச் சாதனங்கள், தொழிற்கருவிகள், தற்காப்புக் கருவிகள் போன்ற பொருள்களைப் பற்றிய தரவுகள் சமுதாயப் பண்பாட்டு முறைகளை அறிய உதவும். மேலும், இவை மக்களின் சிந்தனைமுறை, உணர்வு, அறிவு, அழகுணர்வு போன்ற பல பொருள்சார்ப் பண்பாட்டையும் வெளிப்படுத்துவனவாக உள்ளன” (இராபர்ட் சத்திய சோசப்: 2002: 134 – 135) என்று கூறுகின்றது.

புழங்கு பொருள் பண்பாட்டை இருவகைகளாகப் பிரித்து மேலைநாட்டு அறிஞர் ஹென்றி கிளாசி கூறியுள்ள விளக்கத்தை பக்தவத்சல பாரதி தமிழர் மானிடவியல் என்ற நூலில் “புழங்கு பொருள் பண்பாட்டில் குறிப்பிட்ட சில வகையான பொருள்கள் அன்றாட வாழ்க்கை சார்ந்த, சமூக – பொருளாதாரச் செயல்பாடுகளுக்கு நேரடியாக உதவக் கூடியவையாக உள்ளவற்றை craft என்று வகைப்படுத்திக் கொண்டனர். மற்றொரு பிரிவானது அழகியல் சார்ந்த, மகிழ்ச்சி தருகிற, அலங்காரத் தன்மை கொண்டதாக இனங்கண்டு அதனை art என்று வகைப்படுத்திக் கொண்டனர்” (பக்தவத்சல பாரதி: 2008: 324) எனக் கூறியுள்ளார்.

இவ்வாறு பண்டைய காலத் தமிழக மக்கள் தங்கள் வாழ்வில் நடந்த அனைத்து நிகழ்வுகளுக்கும் பயன்படுத்திய பொருள்களைக் கொண்டு அவர்களின் பொருள்சார் பண்பாட்டை ஆராய்வதே புழங்கு பொருள் பண்பாடு எனும் இந்த ஆய்வாகும்.

ஆய்வு நோக்கம்

சங்க கால மக்கள் பயன்படுத்திய பொருள்களையும், அவர்களின் வாழ்க்கை முறையையும், தொழில்நுட்ப அறிவையும், பொருள்சார் பண்பாடு வழியாக அறிவதே இந்த ஆய்வின் நோக்கமாகும்.

ஆய்வு ஆதாரங்கள்

ஆய்விற்கான ஆதாரங்கள் இருவகைகளாக அமைக்கப்பட்டுள்ளன.

1. முதன்மை ஆதாரங்கள்
2. துணைமை ஆதாரங்கள்

1. முதன்மை ஆதாரங்கள்

சங்க காலத்தில் தோன்றிய எட்டுத்தொகை, பத்துப்பாட்டு ஆகியன அக்காலத்திற்குரிய இலக்கியங்களாகும். எனினும் இவற்றிற்கு கி. பி. 10 நூற்றாண்டிற்குப் பிறகே உரைகள் தோன்றின. இந்த உரைகளின் வழியாகவே சங்க இலக்கியங்களில் உள்ள பலவற்றின் உண்மைப் பொருளை அறியமுடிகின்றது. இருபதாம் நூற்றாண்டின் தொடக்கம் முதல்

தமிழகத்தின் பல்வேறு பகுதிகளில் நடைபெற்ற அகழ்வாய்வுகளின் மூலம் சங்க கால மக்களின் வாழ்விடங்கள், அவர்கள் பயன்படுத்திய வீடுசார் பொருட்கள், ஈமக்கலன்கள், போர்க்கருவிகள் முதலியன கிடைத்துள்ளன. எனவே,

1. சங்க இலக்கியம்
2. சங்க இலக்கியத்தின் பழைய உரைகள்
3. அகழ்வாய்வுப் பொருட்கள்

ஆகியவை இந்த ஆய்வின் முதன்மை ஆதாரங்களாகப் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன.

2. துணைமை ஆதாரங்கள்

இந்த ஆய்வு தொடர்பான நூல்கள், கட்டுரைகள், கலைக்களஞ்சியங்கள், அகராதிகள் முதலியன துணைமை ஆதாரங்களாகக் கொள்ளப்பட்டுள்ளன.

ஆய்வுப் பரப்பு

சங்க காலத்தில் தோன்றிய இலக்கியங்களும், தொல்லியல் அகழ்வாய்வுப் பொருட்களும் இந்த ஆய்வின் பரப்பாக அமைகின்றன.

ஆய்வு அணுகுமுறை

சங்க கால மக்களின் பொருள்சார் பண்பாடு பற்றிய இந்த ஆய்வு, வரலாற்றுமுறை, தொகுப்புமுறை, விளக்கமுறை, பண்பாட்டு முறை ஆகிய ஆய்வு அணுகுமுறைகளில் அணுகப்பட்டுள்ளது.

முன் ஆய்வுகள்

கு. பகவதி எழுதியுள்ள ‘தமிழர் ஆடைகள்’ (2003), சாத்தான்குளம் அ. இராகவன் எழுதியுள்ள ‘தமிழ்நாட்டு அணிகலன்கள்’ (2005), ‘யாமும் இசையும்’ (2005) என்னும் நூற்களும், ‘புழங்குபொருள் பண்பாடு’ எனும் பக்தவத்சல பாரதியின் கட்டுரையும் (2008), ‘Material Culture of the Tamils’ எனும் பொன்னுசாமியின் ஆய்வேடும் (1987) முன்னாய்வுகளாக உள்ளன.

ஆய்வுப்பயன்

சங்க கால மக்களின் வரலாறு மற்றும் பண்பாடு பற்றிய விரிவான ஆராய்ச்சிக்கும், தமிழர்களின் கலை வரலாற்றை எழுதுவதற்கும் இந்த ஆய்வு பயனுள்ளதாக அமையும்.

ஆய்வேட்டின் அமைப்பு

‘புழங்கு பொருள் பண்பாடு - சங்க காலம்’ எனும் தலைப்பிலான இந்த ஆய்வேடு பின்வருமாறு பகுக்கப்பட்டுள்ளது.

முன்னுரை

இயல் 1 : வீடுசார் பொருள் பண்பாடு

இயல் 2 : தொழில்கள்சார் பொருள் பண்பாடு

இயல் 3 : ஆடைகள்சார் பொருள் பண்பாடு

இயல் 4 : அணிகலன்கள்சார் பொருள் பண்பாடு

இயல் 5 : கலைசார் பொருள் பண்பாடு

இயல் 6 : போர்க் கருவிகள்சார் பொருள் பண்பாடு

முடிவுரை

ஆய்வேட்டின் முன்னுரையில் ஆய்வு அறிமுகம், ஆய்வின் நோக்கம், ஆய்வு ஆதாரங்கள், ஆய்வுப் பரப்பு, ஆய்வு அணுகுமுறை, முன்னாய்வுகள், ஆய்வின் பயன், ஆய்வேட்டின் அமைப்பு ஆகியவை விளக்கமாகக் கூறப்பட்டுள்ளன.

இயல் 1: வீடுசார் பொருள் பண்பாடு

பண்டைய தமிழ் மக்கள் உணவு, சடங்கு மற்றும் வீடுசார்ந்த பிற முக்கிய தேவைகளுக்காகப் பலவகைப் பாத்திரங்களையும் பொருட்களையும் பயன்படுத்தியுள்ளனர். மிடா, குழிசி முதலியவை உணவு சமைக்கப் பயன்படும் பாத்திரங்கள். கலம், மண்டை, தேக்கு இலை, ஆம்பல் இலை முதலியவை உணவு உண்ணப் பயன்படும் பொருட்கள். முகவை, கோலய் முதலியவை நீர், கள் முகக்கப் பயன்படும் பாத்திரங்கள். கலம், மண்டை, வள்ளம், வட்டு, சிரகம், கரகம், மூங்கிற் குழாய், பசங்குடை முதலியவை நீர், பால், கள் அருந்தப் பயன்படும் பொருட்கள். குழிசி, தசம்பு, மத்து முதலியவை தயிர் கடையப் பயன்படும் பொருட்கள். குடம், மண்டை முதலியவை சடங்குகளுக்குப் பயன்படும் பாத்திரங்கள். இவற்றுடன் இறந்தவர்களைப் புதைப்பதற்கான தாழிகள் முதலியவற்றைப் பயன்படுத்தியுள்ளனர்.

செப்பு, பாணை, கெண்டி, வட்டி, பிடகை, உரல், துளையதை, உலக்கை, சுளகு(முறம்), அம்பணம், துடுப்பு, நீவி, ஞெமன், நேர்க்கோல், கன்னம், பேழை, எ.:கு, திரிமரம், நறுங்கல், கொழுங்குறை, ஆடி, பாண்டில், அகல், பாவை விளக்கு, விளக்கு (விளக்கம், சுடர்) திரி, உறி, குதிர முதலிய பொருட்கள் வீட்டிற்குள் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன.

மேற்கூறியுள்ள பொருட்கள் எந்தெந்த மூலப் பொருட்களைக் கொண்டு தயாரிக்கப்பட்டுள்ளன என்பதும் எந்தெந்த வடிவங்களில் உருவாக்கப்பட்டுள்ளன என்பதும் ஆராய்ந்து கூறப்பட்டுள்ளன. மேலும், தொல்லியல் அகழாய்வுகளில் கிடைக்கப்பெற்ற பொருட்கள் மேற்கூறப்பட்டுள்ள பொருட்களோடு ஒப்பிட்டு ஆராய்வதாகவும் இவ்வியல் அமைக்கப்பட்டுள்ளது.

இயல் 2: தொழில்கள்சார் பொருள் பண்பாடு

சங்ககால மக்கள் பல்வேறு வகையான தொழில்களில் ஈடுபட்டுள்ளனர். அந்தந்தத் தொழிலுக்கு ஏற்ற கருவிகளைப் பயன்படுத்தியுள்ளனர். நாஞ்சில், துளர், கணிச்சி, ஆம்பி, கூர்வாள், வாய், நெடுங்கோடு, கெண்டி, பத்தல் முதலியன உணவு பொருட்களை உற்பத்தி செய்யும் பொருட்டு உருவாக்கப்பட்ட உழவுக் கருவிகள் ஆகும். இரும்பு மற்றும் மரத்தாலான பொருட்களை உருவாக்குவதற்குப் பயன்படும் கருவிகள், ஈட்டி, கவண், அடார் முதலிய வேட்டைக்குப் பயன்படும் கருவிகள், தூண்டில், வலை போன்ற மீன்பிடி கருவிகள், வன்தொடர், அங்குசம் முதலிய யானையைப் பராமரித்தலுக்குரிய கருவிகள், ஞெகிழி எனும் தீக்கடைக்கோல், கொடுங்கோல் முதலிய மேய்த்தல் தொழிலுக்கான கருவிகள், காழ், கவரி, வெண்கொற்றக் குடை முதலிய அரசுசார் கருவிகள் ஆகியன பற்றி இவ்வியலுள் ஆராயப்பட்டுள்ளது.

மேலும், மயிர்குறைகருவி, பறியுடை, ஊசி, தொடுதோல், எந்திரம் முதலிய பிற தொழில்சார் கருவிகள் பற்றியும், தேர், ஒழுக்கை, கலம், வங்கம், திமில், அம்பி, தோணி, ஓடம், பஃறி, நாவாய், பௌவம், புணை, கப்பல் முதலிய நிலத்திலும் நீரிலும் இயக்கப்படும் போக்குவரத்துசார் கருவிகள் பற்றியும், வணிக ரீதியாகப் பயன்படும் கருவிகள் பற்றியும் இவ்வியலுள் ஆராயப்பட்டுள்ளது.

இயல் 3 ஆடைகள்சார் பொருள் பண்பாடு

ஆடைகள், மக்களின் அடிப்படைத் தேவைகளில் ஒன்று. சங்க கால மக்கள் ஆடைகளைப் பருவ காலத்திற்கு ஏற்ப அணிந்துள்ளனர். அவையல்லாது இரவில் ஒரு வகையான ஆடையினையும் பகலில் ஒரு வகையான ஆடையினையும் அணிந்துள்ளனர். ஆடைகள் கலிங்கம், பட்டு, துகில், காழகம், அறுவை, கம்பல், தானை, வந்திகை, உடை, போர்வை, கச்சு, வம்பு, மெய்ப்பை, ஆடை, தழை எனப் பல்வேறு பெயர்களில் வழங்கப்பட்டுள்ளன. அரசர்கள், வணிகர்கள், மறவர்கள், குறவர்கள், ஆயர்கள், வேட்டுவர்கள் எனப் பலவகை மக்கள் அணிந்த ஆடை வகைகளைப் பற்றி இவ்வியலுள் ஆராயப்பட்டுள்ளது.

இயல் 4 அணிகலன்கள்சார் பொருள் பண்பாடு

சங்க கால மக்களின் புழங்கு பொருள்சார் பண்பாட்டில் அணிகலன்கள் முக்கிய இடத்தைப் பெறுகின்றன. அழகுபடுத்திக்கொள்ளும் அணிகலன்களைக் கலன், பூண், இழை, பொலம் என்னும் பெயர்களில் சங்க இலக்கியங்களில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன. கோதை,

உருள், சிகிழிகை, தொய்யகம் முதலிய தலையணிகள், வயந்தகம் எனும் நெற்றியணி, வாடாத்தாமரை, வாடாவேம்பு, காழ், ஆரம், தாலி, பொலந்தார், செந்துகிர்க்கோவை, மணிமாலை முதலிய கழுத்தணிகள், வளை, தொடி முதலிய கையணிகள், விளக்கம், மோதிரம், தாழ், மோசை முதலிய விரலணிகள், பல்காழ், பாண்டில், கிண்கிணி முதலிய இடையணிகள், சிலம்பு, கழல், கிண்கிணி முதலிய காலில் அணியும் அணிகள் எனப் பல்வேறு வகையான அணிகலன்களைச் சங்க கால மக்கள் அணிந்துள்ளனர்.

அவையல்லாது தங்களைச் சார்ந்து இயங்கக் கூடிய விலங்குகளுக்கு உளை, பாண்டில், ஓடை முதலிய அணிகலன்களும், வாகனங்களுக்கு மணி முதலிய அணிகலனையும் அணிவித்துள்ளனர். இந்த அணிகலன்கள் உலோகத்தாலானவை ஆகும். இவற்றில் முத்து, பவழம் (துவர்), நீலமணி, வைரம், மாணிக்கம், வைடூரியம் முதலிய பலவகையான கல்மணிகளையும் பதித்து அணிந்துள்ளனர். இவற்றைப் பற்றி இவ்வியலுள் ஆராயப்பட்டுள்ளது.

இயல் 5 கலைசார் பொருள் பண்பாடு

சங்க காலச் சமுதாய மக்கள் இசை, நடனம், ஓவியம், விளையாட்டு உள்ளிட்ட பல வகையான கலைகளில் ஈடுபட்டுள்ளனர். அவற்றுள் இசைக்கருவிகள் வாழ்வின் பல்வேறு நிகழ்வுகளில் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன. கோடு எனும் கருவியை வெறியாட்டு நிகழ்த்தும் சடங்கிலும், பிரிந்த விலங்கினத்தை அழைப்பதற்கும் பயன்படுத்தியுள்ளனர். முழவு எனும் கருவியைத் திருமணச் சடங்கிலும், கடவுளரை வழிபடும் சடங்கிலும், யாழ் எனும் கருவியை யானைகளை அடக்குவதற்கும், தண்ணுமை எனும் கருவியைப் பறவைகளை விரட்டுவதற்கும், நெற்கதிர் அறுக்கும்போதும், பறை எனும் கருவியை வெம்மையைப் போக்குவதற்கும், முரசு எனும் கருவியைப் போரில் வெற்றி பெற்ற பிறகு அதன் மகிழ்ச்சியைக் கொண்டாடுவதற்கும், கூத்தர் கயிற்றில் ஆடும் போதும் இசைத்துள்ளனர். மேலும், குளிர், குழல், துடி, தட்டை, தழல், முறி, மத்தளம், இனி, துடியம், பல்லியம், வளை, கிணை முதலிய இசைக்கருவிகளையும் பயன்படுத்தியுள்ளனர்.

பெண்கள் விளையாடும் பாவை, கழங்கு முதலிய விளையாட்டுப் பொருட்கள், ஆண்கள் விளையாடும் தாயம் முதலிய விளையாட்டுப் பொருட்கள், குழந்தைகள் விளையாடுவதற்குப் பயன்படும் விளையாட்டுப் பொருட்கள் ஆகியவற்றைப் பற்றி இவ்வியலுள் ஆராயப்பட்டுள்ளது.

இயல் 6 போர்க் கருவிகள்சார் பொருள் பண்பாடு

பண்டைய தமிழ் மக்கள் தங்களைப் பாதுகாப்பதற்கும், பிறர்மேல் போரிட்டு எதிரிகளை வீழ்த்துவதற்கும் அம்பு, வில், வேல், வாள் முதலிய கருவிகளைப் பயன்படுத்தியுள்ளனர். அம்பின் கூர் சிதையாமல் இருக்கவும், அம்புகளை இட்டு வைப்பதற்கும் தூணி போன்ற உறைகளையும் தயாரித்துள்ளனர். போரில் தற்காத்துக்கொள்ள கவசம், கேடயம் போன்ற தற்காப்புக் கருவிகளையும் அணிந்துள்ளனர். இவற்றைப் பற்றி இவ்வியலுள் ஆராயப்பட்டுள்ளது.

முடிவுரை

ஆய்வில் பெறப்பட்ட முடிவுகள், முடிவுரை எனும் பகுதியில் தொகுத்து
நிரல்படுத்தப்பட்டுள்ளன. ஆய்விற்குப் பயன்பட்ட நூல்கள், கட்டுரைகள் முதலியவற்றின்
விவரங்கள் துணைநூற் பட்டியலில் அகரவரிசைபடுத்தித் தரப்பட்டுள்ளன.

மூ. சத்தியா

முனைவர்பட்ட ஆய்வாளர் (முழுநேரம்)

தமிழ்த்துறை

மாநிலக் கல்லூரி (தன்னாட்சி)

சென்னை – 600 005

ஆய்வாளர் உறுதிமொழி

‘புழங்கு பொருள் பண்பாடு – சங்க காலம்’ எனும் தலைப்பிலான இவ்வாய்வேடு, சென்னை மாநிலக் கல்லூரியின் தமிழ்த்துறையில் முனைவர்பட்ட ஆய்வாளராக இருந்து, முனைவர் இரா. சீனிவாசன் அவர்களின் மேற்பார்வையில் ஆய்வு செய்த காலத்தில், என்னுடைய சொந்த முயற்சியில் உருவாக்கப்பட்டதாகும். இவ்வாய்வேடு இதற்குமுன் வேறெந்த ஆய்வுப் பட்டத்திற்கும் அளிக்கப்பெறவில்லை என உறுதி அளிக்கிறேன்.

இடம்: சென்னை

நாள்:

(மூ. சத்தியா)

சென்னை மாநிலக் கல்லூரியின் தமிழ்த்துறையில் முனைவர்பட்ட ஆய்வை நிகழ்த்துவதற்கு எனக்கு அனுமதி வழங்கிய சென்னைப் பல்கலைக்கழகத்திற்கு நன்றி! எனக்கு ஆய்வுக் காலத்தில் நிதியுதவி வழங்கிப் பேருதவி புரிந்த செம்மொழித் தமிழாய்வு மத்திய நிறுவனத்திற்கு நன்றி!

எனக்கு நெறியாளராகவும் நல்வழிகாட்டியாகவும் இருப்பதற்கு இசைவளித்த சென்னை மாநிலக்கல்லூரியின் தமிழ்த்துறை இணைப்பேராசிரியர் முனைவர் இரா. சீனிவாசன் அவர்களுக்கு நன்றி!

சென்னை மாநிலக்கல்லூரியின் முதல்வர் அவர்களுக்கும், தமிழ்த்துறைத் தலைவர் முனைவர் ப. மகாலிங்கம் அவர்களுக்கும், முனைவர் ப. தாமரைக்கண்ணன், முனைவர் ஜே. ஆர். இலட்சுமி மற்றும் அனைத்துப் பேராசிரியர்களுக்கும், அலுவலக உதவியாளர் சக்தி அண்ணன் அவர்களுக்கும், கல்லூரியின் அலுவலகப் பணியாளர்கள் அனைவருக்கும் நன்றி!

முனைவர்பட்ட ஆய்வை நிகழ்த்துவதற்கு உதவி புரிந்ததோடு என் ஆய்வு தொடர்பாக நல்ல ஆலோசனைகளை வழங்கிய சென்னைப் பல்கலைக்கழகத் தமிழ் இலக்கியத்துறைத் தலைவர் பேராசிரியர் முனைவர் வீ. அரசு அவர்களுக்கும், ஆய்வு தொடர்பாக நல்ல கருத்துகளைக் கூறி ஊக்கப்படுத்திய முனைவர் ய. மணிகண்டன், முனைவர் கோ. பழனி, முனைவர் ஆ. ஏகாம்பரம் ஆகியோருக்கும் நன்றி!

ஆய்விற்கு முக்கிய ஆதார மையங்களாக விளங்கிய சென்னைப் பல்கலைக்கழக மெரினா வளாக நூலகம், மறைமலையடிகள் நூலகம், ரோஜா முத்தையா நூலகம், கன்னிமரா நூலகம், உலகத் தமிழாராய்ச்சி நூலகம் ஆகிய நூலகங்களுக்கும் அதன் நூலகர்கள் மற்றும் பொறுப்பாளர்கள் அனைவருக்கும் நன்றி!

என் ஆய்வு தொடர்பாகப் பல புத்தகங்களை வழங்கிப் பல வகையிலும் உதவி புரிந்த கல்வெட்டாய்வாளர் முனைவர் சு. இராஜகோபால், அவரது துணைவியார் இரா. பவானி ஆகியோருக்கும், சென்னைப் பல்கலைக்கழக அகழ்வைப்பக முன்னாள் பொறுப்பாளர் முனைவர் அரங்க. பொன்னுசாமி அவர்களுக்கும் நன்றி!

என் ஆய்வு தொடர்பாகப் புகைப்படங்கள் எடுப்பதற்கு அனுமதி அளித்த தமிழ்நாடு தொல்லியல் துறைக்கும், அதன் குழுவிற்கும் நன்றி!

எனக்குப் பலவகையிலும் உதவி புரிந்த தோழமை நெஞ்சங்களான செல்வி சு. சுஜா, திருமதி கோ. கீதா, திருமதி ப. கோமளா, திரு மு. தேவராஜ், திரு. மார்கண்டன், செல்வி ப. அனிதா ஆகியோருக்கும், ஆய்வு நண்பர்களான முனைவர் மு. ஏழுமலை, திரு சீனிவாசன், திருமதி ஞா. விஜயகுமாரி, திருமதி இரா. புவனேஸ்வரி, திருமதி ப. மகாலட்சுமி, முனைவர் கிரிஜா ஆகியோருக்கும், ஆய்வு தொடர்பாகப் புத்தகங்களைத் தந்து உதவிய தங்கை மு. காமாட்சி மற்றும் நண்பர்கள், தம்பி, தங்கைகள் அனைவருக்கும் நன்றி!

என் அன்புக் கணவர், க. விஜயகாந்த், இவ்வாய்வேடு எழுதுவதற்கும், மெய்ப்பு திருத்துவதற்கும் உதவியதோடு, என் வாழ்க்கைக்கு நல்துணையாய் அமைந்துள்ள அவர்களுக்கு என் வாழ்நாள் முழுவதும் நன்றி சொல்லக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன். என் உயிரினும் மேலான எங்கள் அன்பு மகள் கவிமுகிலுக்கு, இடையூறு இல்லாமல் ஆய்வேடு எழுத உதவி புரிந்தமைக்கு நன்றி! ஆய்வேடு எழுதும் காலத்தில் வேண்டிய உதவிகளைச் செய்து கொடுத்த என் மாமியார் திருமதி க. பவுனம்மாள் அவர்களுக்கும் நன்றி!

என்னை இவ்வுலகிற்குத் தந்து, என்னை வாழ்க்கையில் உயர்த்துவதற்கு அரும்பாடுபட்ட எனது பெற்றோர் சா. மூர்த்தி, மு. சாந்தி அவர்களுக்கும், நான் வாழ்க்கையில் முன்னேற பல வகையிலும் உதவி புரிந்த என் சித்தப்பாக்கள் சா. ரவி, சா. அரிதாஸ் ஆகியோருக்கும், சிற்றன்னைகள் ர. வளர்மதி, அ. ஜெயமீ, மாலா காசிலிங்கம் ஆகியோருக்கும், அத்தை டி. நவமணி, மாமா எஸ். டில்லிபாபு ஆகியோருக்கும், என் பாட்டி சா. இலட்சுமி அவர்களுக்கும், தம்பி மு. வேணு, டி. லோகேஷ் ஆகியோருக்கும் மற்றும் உறவினர் அனைவருக்கும் நன்றி சொல்லக் கடமைப்பட்டுள்ளேன்.

மு. சத்தியா
ஆய்வாளர்

சுருக்கக் குறியீட்டு விளக்கம்

அகம்.	- அகநானூறு
உ — ர்	- உரையாசிரியர்
உ — ள்	- உரையாசிரியர்கள்
ஐங்.	- ஐங்குறுநூறு
கலி.	- கலித்தொகை
குறிஞ்.	- குறிஞ்சிப்பாட்டு
குறுந்.	- குறுந்தொகை
சிறுபாண்.	- சிறுபாணாற்றுப்படை
திருமுரு.	- திருமுருகாற்றுப்படை
தொ — ர்	- தொகுப்பாசிரியர்
தொல்.	- தொல்காப்பியம்
நற்.	- நற்றிணை
நெடுநல்.	- நெடுநல்வாடை
பட்டினப்.	- பட்டினப்பாலை
பதிற்.	- பதிற்றுப்பத்து
பரி.	- பரிபாடல்
ப — ர்	- பதிப்பாசிரியர்
புறம்.	- புறநானூறு
பெரும்பாண்.	- பெரும்பாணாற்றுப்படை
பொருநர்.	- பொருநராற்றுப்படை
பொருள்.	- பொருளதிகாரம்
மதுரைக்.	- மதுரைக்காஞ்சி
மலைபடு.	- மலைபடுகடாம்
முல்லைப்.	- முல்லைப்பாட்டு

பொருளடக்கம்

இயல் எண்

தலைப்பு

பக்க எண்

முன்னுரை

1 - 7

1 வீடுசார் பொருள் பண்பாடு

8 - 50

2 தொழில்கள்சார் பொருள் பண்பாடு

51 - 92

3 ஆடைகள்சார் பொருள் பண்பாடு

93 - 117

4 அணிகலன்கள்சார் பொருள் பண்பாடு

118 - 170

5 கலைசார் பொருள் பண்பாடு

171 - 199

6 போர்க் கருவிகள்சார் பொருள் பண்பாடு

200 - 217

முடிவுரை

218 - 220

துணைநூற் பட்டியல்

221 - 225

பின்னிணைப்பு

1 - 9

புழங்கு பொருள் பண்பாடு – சங்க காலம்

சென்னைப் பல்கலைக்கழக
முனைவர்பட்டப் பேற்றிற்காக
அளிக்கப்பெற்ற ஆய்வேடு

ஆய்வாளர்

மூ. சத்தியா

மேற்பார்வையாளர்

முனைவர் இரா. சீனிவாசன்

இணைப்பேராசிரியர்

தமிழ்த்துறை

மாநிலக் கல்லூரி (தன்னாட்சி)

சென்னை – 600 005

நவம்பர் - 2013